

ธรรมะขังหัน ๑

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

ธรรมะจังหัน ๑

พระมหาธิรนาถ อคฺคธิโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชฯ
ทรงประทานพระบรมสารีริกธาตุเพื่อประดิษฐาน ณ วัดป่าภูผาสูง

คำนำ

หนังสือ "ธรรมะยังนั้น" เป็นหนังสือที่ก่อเกิดจากการพูดสนทนา
กับญาติโยมที่มาตักบาตรและถวายจังหันในตอนเช้า เป็นธรรมะออกจากใจ
แสดงไปตามเหตุการณ์นั้นๆ มิได้มีรูปแบบไว้ก่อน เป็นธรรมที่เกิดขึ้น
ในปัจจุบัน

ดังนั้น "ธรรมะ" หรือ "สัจธรรม" ย่อมจะกลมกลืนตามเหตุ
- ตามปัจจัย แห่งเหตุปัจจัยนั้นๆ ผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้ย่อมจะเห็นเหตุ
ในทางธรรมหลายอย่าง ที่เป็นคติสอนตักเตือน นำมาหยิบยกในเหตุการณ์
เมื่ออ่านแล้วย่อมจะได้รับความสงบสุขทางใจ

ความดีงามใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ ขอมอบเป็นพุทธบูชา ผู้เป็นศาสดาเอก ผู้เป็นครู-
-สอนของข้าพเจ้าด้วยประการ ตลอดจนคุณความดีทั้งหลายทั้งปวง ขอจงเป็นที่ตั้ง
ไว้กับท่านทั้งหลายด้วยเทอญ

พ.อ. ชูชาติ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโรกับพ่อแม่ครูอาจารย์ที่วัดป่าหนองไคร้ จังหวัดยโสธร

กับพ่อแม่ครูอาจารย์วันตอกหมุดสร้างเจดีย์พิพิธภัณฑ์
องค์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ณ วัดป่าบ้านตาด เมื่อ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๖

อัญเชิญรูปเหมือนหลวงตาเข้าสู่กุฏิ
ในงาน ๑๐๐ ปีชาตกาลหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับหลวงปู่ประสาร สุมโน ที่หน้าผา
งานกฐินวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร สนทนาธรรมกับ หลวงปู่ฟัก สนฺติธมฺโม
ที่วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับ หลวงพ่อทอง จนฺทสิริ ในพิธีบรรจุอรหันตธาตุ
ณ พระธุตังคเจดีย์ วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ

สนทนาธรรมกับหลวงพ่อทอง จนฺทสิริ และ หลวงพ่อบุญกู้ อนุวฑฺฒโน
ที่วัดอโศการาม เพื่อเขียนประวัติท่านพ่อลี ธมฺมธโร

หลวงปู่ประสาร สุมโน ในพิธีวางศิลาฤกษ์สร้างพระธาตุจอมผา
เมื่อ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๔

พระราชภาวนาพินิจ หรือ หลวงปู่สนธิ์ อนาลโย วัดพุทธบูชา เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ
มาเยี่ยมและพักปฏิบัติธรรมที่วัดป่าภูผาสูง เมื่อ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖

สนทนาธรรมกับหลวงปู่ศรี มหาวีโร ณ วัดป่ากุง อำภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด

คารวะสรีรสังขารหลวงปู่ทา จารุธมฺโม วัดถ้ำซับมืด
อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

สนทนาธรรมกับ
หลวงปู่เพียร วิริโย
วัดป่าหนองกอง
อำเภอบ้านผือ
จังหวัดอุดรธานี

สนทนาธรรมกับ
หลวงปู่สังข์ สงฺกิจฺโจ
วัดป่าพระอาจารย์ตื้อ
อำเภอแม่แตง
จังหวัดเชียงใหม่

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับครูบาอาจารย์ หลวงปู่บุญมี หลวงปู่ลี หลวงปู่อุ่นหล้า
ในงานรดน้ำศพแม่จันดี ที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

สนทนาธรรมกับหลวงปู่เสน ปญฺญาธโร
วัดป่าหนองแซง อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี

พระอาจารย์บุญธรรม สุทธิญาโณ (ครูบาโก) วัดเขาแจงเบง อำเภอสอยดาว
จังหวัดจันทบุรี เมตตามาเยี่ยมที่วัดป่าภูผาสูง
วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับเพื่อนสหธรรมิกที่วัดป่าบ้านตาด

สนทนาธรรมกับ
หลวงปู่ลี กุสลธโร
วัดป่าภูผาแดง
อำเภอหนองวัวซอ
จังหวัดอุดรธานี

สนทนาธรรมกับ
พระอาจารย์แยง สุขกาโม
วัดภูทอก
ตำบลนาสะแบง
จังหวัดบึงกาฬ

สนทนาธรรมกับพระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ
เพื่อเตรียมทำหนังสือในงานพระราชทานเพลิงศพ หลวงปู่ศรี มหาวีโร

สนทนาธรรมกับพระอาจารย์เดช สุมโน
ในงานศพโยมแม่พระอาจารย์เดชที่อำเภอปักธงชัย

สนทนาธรรมกับหลวงพ่อคูณ สุเมโธ วัดป่าภูทอง
อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

สนทนาธรรมกับท่านเจ้าคุณฯ วัดเขาพระงาม จังหวัดลพบุรี

สารบัญ

๑. ธรรมะมิใช่สมบัติของคนโง่ คนฉลาด
เป็นสมบัติของคนจริง.....๑๙

๒. แบ่งโลก แบ่งธรรม.....๑๗

๓. ภาษาธรรม.....๔๑

๔. ธรรมะสิง.....๔๙

๕. สิ่งที่มองไม่เห็นแต่มีค่ามาก.....๖๑

๖. ฝึกตั้งแต่เด็ก..... ๗๙

๗. อริยวงศ์.....๙๑

๘. ทางธรรมถือเหตุ..... ๑๐๑

๙. ร่มพรหม..... ๑๐๙

๑๐. บรรยากาศวัดป่า.....๑๒๑

๑๑. ทำใจให้เป็นพระ.....๑๒๗

๑๒. ข้อปฏิบัติให้เป็นพระโสดาบัน..... ๑๓๗

๑๓. ทางแห่งความพินาศ..... ๑๕๓

๑๔. บุตรเทียม บุตรบุญธรรม สัมมาสัมพุทธบุตร.....๑๖๓

๑๕. ธรรมชาติแห่งบุญ.....๑๗๕

๑๖. สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม..... ๑๘๙

๑๗. กิจของพระพุทธเจ้า.....๒๐๓

๑๘. ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติ.....๒๑๕

๑๙. กราบพระให้ถึงพระ.....๒๒๑

สารบัญ

๒๐. สบาย สบาย..... ๒๓๗

๒๑. คนอาภัพวาสนา..... ๒๔๙

๒๒. “วันจักรี”..... ๒๖๓

๒๓. ข้อวัตรอันสำคัญ..... ๒๘๑

๒๔. ถิ่นอีสานร่มเย็นด้วยบารมีพระอรหันต์..... ๒๙๕

๒๕. วัดป่ากรรมฐาน..... ๓๑๕

๒๖. พอเป็นพอไป ถ้าใส่ใจความสันโดษ..... ๓๒๗

๒๗. ดีไม่จริง จริงไม่ดี..... ๓๓๙

๒๘. แผ่เมตตาให้คนใกล้ตัวก่อน..... ๓๔๙

๒๙. เสือเฒ่าจำศีล..... ๓๖๑

๓๐. ผู้สละโลก..... ๓๗๓

๓๑. ธรรมฐิติ..... ๓๘๕

๓๒. เจ้ากรรมนายเวรคือใคร?..... ๔๗๑

๓๓. ฤาษีกินเหี้ย..... ๔๑๕

๓๔. เย็นในนำออก เย็นนอกนำเข้า..... ๔๒๕

๓๕. มัชฌิมศีล ห้ามตัดต้นไม้..... ๔๓๗

๓๖. ใจเย็นเป็นธรรม ใจร้อนเป็นบาป..... ๔๕๓

๓๗. หลักการค้าขายในทางโลกทางธรรม..... ๔๖๗

๓๘. บ่มีเครื่องหมาย *(ภาษาอีสาน)*..... ๔๗๕

๓๙. วันเทวดาตรวจโลก..... ๔๘๙

ธรรมะมิใช่สมบัติของคนโง่คนฉลาด เป็นสมบัติของคนจริง

...ดูหน้าก็ดูจะเป็นนักธรรมะอยู่ เหงาๆหงอยๆซึมๆเศร้าๆ มากันตั้งแต่เช้า มาสวดมนต์ทำวัตร นั่งสมาธิภาวนากัน

ดีแล้วหละนะที่ทุกคนได้คิดทำความดีให้กับตัวเอง ให้กับสังคมประเทศชาติ เพราะขึ้นชื่อว่าความดีแล้วเป็นความไม่เห็นแก่ตัว **ทำดีแล้วมันดีทั้งตนเองและคนอื่นนั่นแหละ ถึงเราจะไม่พูดก็ตาม แต่ความดีมันก็เป็นเองของมัน**

เหมือนน้ำบริสุทธิ์ น้ำสะอาด ใครก็อยากดื่ม อยากกิน อยากใช้ อยากอาบ น้ำสกปรกใครก็ไม่ต้องการ ความดีเป็นเหมือนน้ำ น้ำสะอาดใครก็ต้องการ ยามร้อน ยามกระหาย ยามหิว ก็เป็นประโยชน์ แต่ถ้าสกปรกแล้วไม่เป็นประโยชน์ หิวแค่ไหนก็ไม่เป็นประโยชน์

คนเราก็เหมือนน้ำ แต่เป็นน้ำสกปรก ก็เอามากลั่นกรองเสียใหม่ ทำน้ำเค็มให้กลายเป็นน้ำจืด ทำน้ำสกปรกให้

กลายเป็นน้ำดี ด้วยเครื่องกลั่นกรองคือ ศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

ถ้าเราได้ปฏิบัติ ได้ทำเป็นสิ่งที่ดี โดยเฉพาะในวัยอย่างเราๆท่านๆ ทำความดีวัยอย่างนี้เหมาะมากกว่าวัยอื่น เป็นวัยที่กำลังแข็งแรง พระพุทธเจ้าท่านจึงบอกว่าพรหมจรรย์ความดีต้องประพฤติในคราวเป็นหนุ่มเป็นสาวเหมาะกว่าวัยอื่น เป็นคราวที่ต้องละต้องวาง เป็นคราวที่ต้องต่อสู้กับกิเลสอย่างรุนแรง

การตั้ง**ชมรมพุทธธรรมกรรมฐาน**ในมหาวิทยาลัยในหลายวิทยาลัยที่กล่าวมาก็เป็นสิ่งที่ดี ทุกคนก็ได้โอกาสได้ท่องเที่ยวตามวัดตามภูตามเขา ตามถ้ำตามป่า ได้ความรู้ ได้สติปัญญาที่ดี

เพราะหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นหลักที่เป็นสัจจะเป็นความจริง ไม่ใช่หลักของคนโง่คนฉลาด เป็นหลักของความจริง ฉลาดแค่ไหนก็เข้าถึงธรรมไม่ได้ โง่แค่ไหนก็เข้าถึงธรรมไม่ได้ เป็นหลักของคนจริงมีสัจจะเท่านั้น อาจจะโง่แต่มีสัจจะมีความจริงก็เข้าถึงได้ ถึงจะฉลาดแค่ไหน ไม่มีสัจจะไม่มีความจริง ก็เข้าถึงไม่ได้ **หลักของธรรมจึงไม่ใช่หลักของคนโง่คนฉลาด แต่เป็นหลักของความจริง**

พระพุทธเจ้าเวลาพระเณรบวชมา จึงไม่ได้เลือกชาติชั้นวรรณะ ไม่ได้เลือกว่าใครเป็นสกุลไหน พอบวชเข้ามาแล้วก็เป็น**ศากยบุตร** ลูกหลานของพระพุทธเจ้าหมดเหมือนกัน พวกเราทั้งหลายก็เหมือนกัน ได้ประพฤติปฏิบัติเพื่อเข้าถึงทางดำเนิน

ชีวิตที่ดี ที่ถูกต้องก็เป็นสิ่งที่ดีเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะกรรมฐานจิตสงบ นั่นแหละท่านเรียกว่า**กรรมฐาน**

กรรมฐานไม่ได้อยู่ที่ท่านั่ง ไม่ได้อยู่ที่ท่าเดิน ไม่ได้อยู่ที่ชื่อสงบเมื่อไร ใจนิ่งใจเย็น จิตเข้าสู่ที่ตั้งของการงาน เป็นกรรมฐาน คนมีกรรมฐานคือคนทำอะไรกระฉับกระเฉงว่องไวคล่องตัว ไม่อืดอาดเหนื่อยหน่าย ทำอะไรมั่นอกมั่นใจ มีสติ มีปัญญา นั่นหละกรรมฐาน

ส่วนท่านั่ง ท่ายืน ท่าเดิน หมาแมวที่ไหนมันก็ทำได้ทั้งนั้น ไม่ว่าแต่มนุษย์ จับสัตว์ไปนั่ง บางตัวมันก็นั่งได้ของมัน จับสัตว์ไปนอน มันก็นอนของมันได้ อย่าว่าแต่มนุษย์เลย ถ้ามนุษย์ได้มีสติได้มีปัญญาในทุกท่วงท่านั่นแหละกรรมฐานมันเกิด

จิตสงบเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา ถ้าใจไม่สงบแล้ว รู้สึกว่าตัวเองก็ไม่ร่มเย็น ชาติบ้านเมืองก็ไม่ร่มเย็น บุคคลรอบข้างก็ไม่ร่มเย็น เป็นทุกข์เดือดร้อนด้วยกันไปหมดทั้งนั้น

พี่น้องให้เข้าใจหลักปฏิบัติของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นหลักสัจจะหลักความจริง ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย ความจริงชนะทุกสิ่ง ความจริงเป็นสิ่งเปิดเผยไม่มีลี้ลับ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ต้องไปถามให้มันยุ่ง เพราะความจริงเห็นกันได้ด้วยตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ส่วนความปลอมมันลี้ลับ พูดเอาคนเดียวฝ่ายเดียว พูดไปเรื่อยนั่นแหละความปลอม มีหลอกมีลิ้น มีเล่ห์มีเหลี่ยม มีกล

อุบาย รักก็ว่าชัง เกลียดก็ว่าชอบ ความปลอมพูดไปได้หมดแหละ

แต่ความจริงไม่หละ ไม่เป็นอย่างนั้นหละ เข้าไปตรงความจริง **ทุกขัง อริยสัจจัง** *ทุกข์เป็นของจริง* ประกาศความทุกข์ทรมานของสัตว์โลกให้ทราบ โลกมันทุกข์แต่มันก็ยังไม่ยอมรับว่ามันทุกข์ ตื่นขึ้นมาบั่นกัน ฆ่ากัน เอาเปรียบกัน เป็นมนุษย์อยู่ด้วยกันบนโลกแท้ๆ ยังเอาเปรียบกัน ประเทศโน้นเอาเปรียบประเทศนี้ เอาเปรียบกันไปเรื่อยๆ ด้วยเชิงกฎหมาย ด้วยนวัตกรรมเทคโนโลยี นั่นไม่ใช่ความจริง เป็นสิ่งปลอมเข้ามาบนโลก

โลกจึงปลอมปนไปด้วยสิ่งที่เป็นสิ่งที่เบียดเบียนข่มเหงหลายชั้นหลายเชิง ไม่เหมือนศาสนาของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเอก หายากมาก

เสียดายที่พระพุทธศาสนาไม่อาจจะไปได้กว้างกว่านี้ แต่ก็เป็นเรื่องของสัจจะธรรมที่เป็นอย่างนี้ เป็นศาสนาที่ตายใจได้ศาสนาเดียวเท่านั้น

พูดตามหลักความจริงข้อหนึ่งเหมือนกัน ศาสดาที่ไม่รู้เรื่องศาสดาที่ไม่รู้กรรมรู้เวร อดีต อนาคต ศาสดาที่โง่เง่าสอนคนผิด ทำให้สาวกทั้งหลายระดาระดาดตกนรกหมกไหม้กันไปหมด ตัวศาสดาเองก็ไม่พ้นทุกข์เหมือนกัน ตกนรกอยู่หลุมไหนบ้างก็ไม่รู้

พระพุทธศาสนาจึงสำคัญมาก ผู้ปฏิบัติจริงย่อมเห็นจริงรู้จริง เริ่มจากรู้จักตัวเองเสียก่อน รูป เวทนา สัญญา สังขาร

วิญญาณ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รู้ระลึกตัวของตัวเองเสียก่อน ความจริงก็จะปรากฏขึ้นมา เรียกว่า **กรรมฐาน คือที่ตั้งของการของงาน**

...งานอะไรก็ตามในโลกนี้ ความเคลื่อนไหวไปมา มีสติสัมมาสติ ระลึกชอบนั่นแหละกรรมฐาน จากนั้นก็เป็นสัมมาสมาธิ อันนี้ก้าวไปสู่ความแน่นหนามั่นคงภายในจิตใจ จากนั้นก็ก้าวไปสู่ทางด้านปัญญาปราบปรามกิเลส เป็นปัญญาในทางธรรม ไม่ใช่ปัญญาทางโลกที่ไปจดไปจำเอามามาก ๆ ตำรานั้นเป็นตำรากันลืมเฉย ๆ ไม่ใช่หลักความจริง เดินไปหัวกระแทกท่อนไม้ ก็ลืมไปแล้ว

แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น จะตายหรืออยู่ ความจริงก็เป็นความจริงอยู่อย่างเดิม ไม่ได้เกี่ยวกับเกิดกับตาย เหมือนพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ จึงไม่มีตายไม่มีเกิด เพราะอยู่กับหลักความจริงเป็นสัจจะธรรม

ผู้เรียนธรรมะศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าอยากเลอเลิศก็ต้องเดินตามแนวนี้แหละ ที่พระพุทธเจ้าพาดำเนินจะเห็นความวิเศษของศาสนา ไม่ใช่แต่อยู่ในกระดาษในตำรา

การแสวงหาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า คือหาตัวเอง หาตนเองนั่นแหละ ทำไมถึงต้องหา? เพราะกายกับใจของเรามันอยู่ด้วยกันมาตั้งกี่กัปป์กี่กัลป์ เรายังไม่เคยไปเห็นมันมันอยู่ด้วยกัน ใกล้แค่นี้

นักธรรมนักปฏิบัติเห็นกายเห็นใจของตัวเองหรือเปล่าก็ไม่รู้ หากว่าปนกันอยู่อย่างนั้น ขนาดมันอยู่ด้วยกันยังไม่เห็นกัน จิตอย่างไร กายอย่างไร กายก็พอเห็นเป็นรูปเป็นร่าง ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ จิตอาศัยกาย แต่มิอาจเห็นได้ หากว่าดั้นเดาเกาหมัดไปเท่านั้น นั่งก็นั่งไป ประพฤติก็ประพฤติไป แต่ไม่เคยเห็นดวงจิตของตัวเอง

ถ้าไม่เห็นอย่างนี้ก็ไม่รู้จะไปละกิเลสตรงไหน เพราะไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลายให้จับให้เกาะได้ ผู้ปฏิบัติจึงต้องสังเกตจิตและสติของตัวเองตลอด เมื่อสังเกตจิตและสติของตัวเองใคร่ครวญพินิจพิจารณาเสมอ สติตัวนี้แหละเป็นตัวเข้าไปเร่งให้ **ชาครธรรม** จิตมันตื่นขึ้นมา พอตื่นขึ้นมาแล้วทีนี้ก็ระลึกได้ถึงอดีต อนาคต ปัจจุบัน ทราบความเป็นมาของตนเอง ทราบความจะเป็นไปข้างหน้า และทราบปัจจุบัน

ตัวนี้แหละ พอได้ตื่นขึ้นมาแล้วทีนี้ปฏิบัติธรรมมันก็ง่าย มั่นใจในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า ไม่สูญเปล่าว่าไม่เป็นเพียงคำพูดเท่านั้น หากพิสูจน์ได้ด้วยตัวเอง เป็น **สันทิฏฐิโก** ผู้ปฏิบัติ*เห็นได้ด้วยตัวเอง* เห็นในตัวเอง เห็นในคนอื่นอีกด้วย เป็นหลักสัจจธรรม

ท่านทั้งหลายที่แสวงหาความจริง แสวงหาหลักปฏิบัติที่เลิศเลอก็เดินตามแนวนี้หละ เป็นความสงบร่มเย็นกับตัวเอง สังคม ประเทศชาติบ้านเมือง อันเมืองไทยของเรามีแต่ชื่อ

พุทธศาสนาเท่านั้น แต่ว่าในหน้าที่การงาน ข้าราชการ พ่อค้าประชาชน นักเรียน นักศึกษา รัฐมนตรี ผู้นำประเทศ ก็รู้สึกว่าจะใช้หลักศาสนาน้อยและไม่ได้ดำเนินตามหลักศาสนาสักเท่าไร

เพียงศีล ๕ ข้อเท่านั้นก็ไม่ทราบว่ามีใครปฏิบัติได้บ้างในชาวพุทธเราที่ถือตัวว่าเป็นลูกหลานของพระพุทธเจ้า เพียง ๕ ข้อเท่านั้นเองไม่ได้ยากเย็นแสนเข็ญอะไร แต่รู้สึกว่าชาวพุทธชาวไทยคนไทยปฏิบัติไม่ได้ ฝืดเคืองเหลือเกิน แห้งแล้งในศีลในธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า

เมืองนี้จึงมีแต่เมืองชื่อพระพุทธศาสนา มีแต่เมืองวัดเมืองวา เมืองเจดีย์อาวาสเต็มไปหมด แต่ไม่มีใครที่จะถือศีลถือธรรมเพราะเป็นผู้ไม่มีสัจจะ ไม่มีความจริงในตัวนั่นเอง

พระอาจารย์จึงบอกว่า พุทธศาสนาคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ของคนโง่ ไม่ใช่ของคนฉลาด แต่เป็นของคนที่มีสัจจะ มีความจริง ให้ทราบคำพูดนี้ เราพูดเราไม่ได้จำใครมาพูด พูดให้ได้ฟังถึงหลักการประพฤติปฏิบัติเพื่อจะเข้าสู่ความจริงที่แท้จริง

ดังองค์ศาสดา ดั่งพระอรหันต์ท่านพาประพฤติปฏิบัติ หลักของท่านมี หลักเกณฑ์มี เราทุกคนแสวงหาหลักอันนั้นก็จงไปปฏิบัติตามนี้แหละ

นำมากล่าวให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง โอกาสที่ท่านทั้งหลายได้มีโอกาสมาเยี่ยมมาเยือน มาดูวัดป่าบนภูบนเขา มาทัศนียศึกษาเป็นสาราณียธรรมให้เกิดความสงบร่มเย็นในตัวของตัวเอง

จึงขออนุโมทนากับทุกท่านที่เดินทางมากราบคารวะเยี่ยมที่วัดป่าภูผาสูง ชมรมพุทธธรรมกรรมฐาน จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยอื่นๆ และญาติโยมที่ได้มาร่วมคณะเป็นคณะพุทธธรรมกรรมฐานทุก ๆ ท่าน ขอให้ท่านทั้งหลายได้เจริญในธรรม นำหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติ ถ้าท่านทั้งหลายไม่ย่อหย่อนอ่อนใจเสียก่อน ท่านทั้งหลายจะได้รู้เห็นธรรมตามสมควรแก่ธรรมปฏิบัติที่ท่านทั้งหลายสามารถประพฤติปฏิบัติได้ ขออนุโมทนากับทุก ๆ ท่าน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕

๒

แบ่งโลก แบ่งธรรม

...มีแม่ชี แม่ขาว มีญาติโยมไปมาอยู่กันไม่ขาดหละที่วัด ส่วนมากก็จะมาทำบุญกับพระอรหันต์ มากราบ**พระอรหันต์**ที่**ศาลาพระอรหันต์** จากนั้นก็ไปที่ **วิหารหลวงปู่มั่น** ไป**กราบหลวงปู่มั่น** ไป**กราบหลวงตา อัฐิหลวงตา** ไปกราบ**หลวงพ่อพุธ**

ถ้ามาศาลานี้ พระข้างบนนี้ก็เป็น **พระพุทธมหาพิชัยศักดิ์ศิริศรีภูผาสูง** จากนี้ไปก็ไปที่หน้าผา บริเวณริมหน้าผานี้มี **พระพุทธมหามุนีศรีภูผาสูง** พระพุทธรูปที่ศิลปินแห่งชาติเขาได้ประติมากรรมเอาไว้

จากนั้นก็เป็น**พระพุทธยอดผา**ที่อยู่บนยอดหิน อยู่ข้างๆ กับ**หอฉัน**ที่จะสร้างใหม่ ทีนี้ก็จะได้เพิ่มคือ**พระสังกัจจายน์** และ**พระเจดีย์** คิดว่าที่มีอยู่นี่ก็บริบูรณ์แล้วหละ ครบถ้วนสมควรแก่**ธัมมานุธัมมะปฏิปันโน** สมควรแก่การประพฤติธรรม สมควรแก่ธรรมพอดี เพราะว่าวัดต้องมีสิ่งเหล่านี้เป็นศาสนาวัตถุให้เห็นเป็นเยี่ยงเป็นอย่าง เป็นหลักฐานทางพระพุทธศาสนา

เอาไว้เป็น ธัมมานุธัมมะปฏิปันโน เป็นการปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม **แบ่งโลก แบ่งธรรม**

แบ่งโลก คือสิ่งที่ต้องจารึกเป็นประวัติศาสตร์ แบ่งธรรมก็ต้องรักษาข้อวัตรปฏิบัติซึ่งเป็นส่วนของพระกรรมฐาน จึงมีสองแบบในวัดนี้ แบ่งโลก ส่วนที่สงเคราะห์โลก อย่างเช่น เกิดน้ำท่วม เกิดภัยแล้ง อย่างนี้ทางวัดก็ไปช่วยเหลือ แบ่งโลกสงเคราะห์โลก เทศนาธรรมเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทางสถานีวิทยุ อันนี้เป็นส่วนที่ไปเจือจุนค้ำหนุนด้วยเมตตาธรรมค้ำจุนโลก

แบ่งธรรม คือข้อปฏิบัติที่เป็น *ธัมมานุธัมมะปฏิปันโน* เป็นการปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม อยู่ภายในวัดก็มีสิ่งที่สื่อให้มองเห็น อย่างเช่น พระอรหันต์ทั้งหลาย รูปครูบาอาจารย์ รูปเหมือนสิ่งที่สื่อ พระพุทธรูปองค์ใหญ่ๆ **พระสังกัจจายน์** และยังมี**เสาอโศก** มี**ธรรมจักร** มี**หัวสิงห์** ซึ่งสื่อถึงการที่พระพุทธเจ้า **ทรงบรรลือสีหนาท** แสดงพระธรรมเทศนามายาวนาน

อันนี้เป็นส่วนที่เป็นวัตถุ ซึ่งเป็นด้านโลก มองเห็นกันด้วยระดับสายตา แต่ระดับที่มันละเอียดที่เหนือสายตาไปคือระดับจิตใจ อันนี้ด้านธรรมะ ด้านแบ่งมาทางธรรมคือข้อปฏิบัติซึ่งเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย พระกรรมฐาน

โดยเฉพาะวัดป่าภูผาสูง เป็นวัดของพระกรรมฐาน สร้างถวายเป็นพุทธบูชา และน้อมมะโนถวายท่าน *พระอาจารย์เสาร์*

ท่านพระอาจารย์มั่น ถวายหลวงตา พ่อแม่ครูบาอาจารย์ของเรา ซึ่งเป็นผู้ที่มีอุปการคุณในข้อประพฤติปฏิบัติ อันนี้ต้องรักษา อันนี้เป็นระดับที่มองไม่เห็นด้วยสายตา แต่สัมผัสด้วยจิตด้วยใจของเราข้างใน

ผู้ปฏิบัติเองจะต้องทราบเองถึงข้อปฏิบัติที่ดีงามเหล่านี้ ซึ่งเป็นด้านจิตด้านใจของเรานั่นเอง สัมผัสเข้ามาในวัดก็จะรู้สึกว่าเข้ามาในวัดเป็นวัดของพระพุทธเจ้า มีแต่กลิ่นศีลธรรม มีแต่กลิ่นแห่งคุณงามความดี

ถึงทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตมนุษย์ประกอบด้วยเกิดแก่เจ็บตายก็ตาม แต่พอเข้ามาในวัดแล้วบรรยากาศก็เปลี่ยนไป เพราะสัมผัสได้ด้วยธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า รู้สึกตัวว่าได้เข้ามาในวัด บางแห่งเราไปเราลืมนึกถึงว่าเราได้เข้ามาในวัด เห็นเป็นเพียงศาลา กุฏิเฉยๆ มันสงบสงัดก็จริง แต่บรรยากาศรอบข้างมันก็ไม่อำนวย ถ้าเราไม่ได้สร้างเอาไว้เพื่อบูชาพระพุทธเจ้า ก็เหมือนเข้าไปอยู่ในป่าในดง เหมือนเอาบ้านเอากระท่อมหลังหนึ่งไปตั้งไว้เท่านั้น ก็ไม่รู้สึกว่าเป็นวัดเป็นศาสนา เป็นเพียงสถานที่ปฏิบัติธรรม หรือที่พักชั่วคราวเท่านั้น

แต่ที่นี่ไม่ได้ทำอย่างนั้น มองไปทางไหนก็เห็นแต่สิ่งที่เป็นสื่อถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยระดับสายตาเรียกว่า **ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์** ประโยชน์ระดับสายตาของเราในการบำเพ็ญทาน รักษาศีล นั่งสมาธิภาวนาเป็นระดับเบื้องต้น ก็เห็น

ระดับจิตใจที่ลึกเข้าไปข้างในถึงศรัทธา และข้อปฏิบัติในสมาธิแต่ละขั้นๆ เป็นความสุขุมลุ่มลึกข้างใน ระดับนี้ก็สัมผัสได้จากจิตใจของเรา

เมื่อได้เข้ามาในวัดก็มี **หิริ** *ความละอายแก่ใจ* **โอตัปปะ** *ความเกรงกลัวต่อบาป* เกิดขึ้น เกิดความสงบร่มเย็นขึ้นมา เห็นบารมีธรรมของพระพุทธเจ้าที่ท่าน**บรรลือสีหนาท**แสดงธรรมโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ได้เห็นทุกข์พ้นทุกข์ เป็นระดับที่สำคัญเรียกว่า **กรรมฐาน**

วัดกรรมฐานของเราจึงได้สร้างสิ่งเหล่านี้ถวายเป็นพุทธบูชา บูชาพระรัตนตรัยที่ยิ่งใหญ่ เราทำไม่ได้ทำคนเดียว ท่านทั้งหลายก็มาร่วมทำด้วย เป็นสามัคคีธรรม ไม่ใช่เงินของผู้ใดใครผู้หนึ่ง แต่เป็นของปวงชนคนทั้งหลายได้ร่วมกันขึ้นมาก่อร่างสร้างตัวขึ้นมา เริ่มตั้งแต่สร้างถนน สร้างพระเจดีย์ สร้างพระ สร้างวัด สร้างศาลา ถนนหนทางเป็นสามัคคีธรรมที่มีหลายหัวใจพี่น้องบูชาคุณของพระรัตนตรัย อันนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐ นี่ระดับที่ลึกลงไป ลึกลงไปคือเห็น กิเลส ตัณหา มานะ ทิฐิ ของตัวเองจะได้หมดความทนงตนหลงตน ความยึดมั่นถือมั่น ก็จะปล่อยวางออกไปจากจิตใจของเรา

จิตประเภทที่เห็นละเอียดที่มีธรรมเกิดขึ้นภายในใจ จะชนะ ชาติ ชรา มรณะ พยาธิ นี่คือการปฏิบัติธรรมอันหนึ่งเมื่อก้าวเข้ามาในวัด ฉะนั้นอาจจะมีใครบางคนคิดก็ได้ว่า

พระมหาธีรนาถ ทำไมสอนคนสร้างโน้น สร้างนั่น สร้างนี่นักหนา ก็นี่แหละพูดให้ฟัง มี ๒ อย่าง

ข้อที่ ๑ แบ่งโลก สิ่งที่เทียมคู่กับโลก โลกมันเจริญรุ่งเรือง โลกต้องการหลักต้องการฐาน ต้องการประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ อะไรสารพัดที่โลกเขานิยมเก็บสถิติเอาไว้ นี่ด้านของโลก เราสร้างโลก

โลกจึงเกิดก่อนศาสนา เกิดก่อนหลายๆ สิ่ง คือโลก ศาสนามาทีหลัง ศาสดาก็มาทีหลัง เรื่องของโลกเป็นเรื่องที่จารึกกันยาว ๆ แม้พระศาสนาหมดไปแล้ว โลกก็ยังอยู่ จึงต้องอาศัยร่องรอยในการดำเนินตาม นี่เป็นข้อที่ ๑

ข้อที่ ๒ ทางธรรม แบ่งมาทางศีลธรรม คือข้อปฏิบัติซึ่งเป็นเนื้อแท้ของศาสนา เราจึงต้องมีเปลือก มีกระพี้ มีแก่น ๓ อย่าง ภายในวัดมีแต่แก่น ไม่มีเปลือกกระพี้ ก็ไม่มีความหมายเหมือนกัน ไม้ก็ไม่เป็นต้นไม้ เปลือกเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ง่าย คือศรัทธา คือความเชื่อ คือบุญ คือทาน อันนี้แหละเป็นของสำคัญ

ไม่มีเปลือกนี้จะไม่มีศาสนา ไม่มีวัดวาอาวาสเลย เพราะเปลือกนี่แหละสำคัญเหมือนกันเข้าไปสู่กระพี้แก่น เข้าไปข้างในผู้ศึกษาศาสนาจึงมาหลายระดับชั้น ระดับปริยัติ ระดับปฏิบัติ ระดับปฏิเวธ **ปริยัติ** คือ*ศึกษาหาความรู้* **ปฏิบัติ** คือ*นำคำสอนเหล่านั้นมาปฏิบัติตาม* **ปฏิเวธ** คือ*ผู้บรรลุผลแห่งการประพฤติปฏิบัติ* จึงมีหลายระดับที่เราจะสอนคน

ที่นี่จึงต้องมีทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ แต่ปริยัติก็เอาแบบกรรมฐาน ไม่ได้ตั้งเป็นโรงเรียนสอน แต่เป็นสอนแบบกรรมฐาน **ดูกาย ดูจิต สอนด้วยคำพูดเสียก่อน การสำรวมระวัง การอยู่กับธรรมชาติ การฝึกจิตและสติ ปฏิบัติก็นำไปปฏิบัติตัวเองให้เข้มงวดกวดขันมากขึ้น ให้เกิดความสงบร่มเย็น ปฏิเวธผลมากน้อยแห่งการประพฤติปฏิบัติก็จะเกิดขึ้น อันนี้เป็นระดับที่ลึกขึ้นมา นี่เรียกว่าแก่นของพระพุทธศาสนา**

ดังที่ท่านได้ตรัสเอาไว้นั่นแหละว่า ละชั่วทำดี ทำจิตให้บริสุทธิ์ อันนี้เป็นระดับ ศีล สมาธิ ปัญญา ขั้นลึกเป็น **อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา** คือ ศีลก็เป็นศีลยิ่ง สมาธิก็เป็นสมาธิที่ยิ่ง ปัญญาก็เป็นปัญญาที่ยิ่งที่ยวดเพื่อจะปราบปรามกิเลส ทำลายภพชาติสงสารที่ทำให้เราเวียนวนหมุนวน นี่เป็นระดับที่สูงขึ้นมา

อาจจะมีใครถาม ก็จะตอบว่า ที่นี่ทำเพื่อให้เป็นประโยชน์กับโลกสงสาร เพื่อให้เป็นประโยชน์กับผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมนี่แหละในยุคที่อาตมามาอยู่ที่นี่ก็จะทำอย่างนี่แหละ แต่ก็ไม่ลืมรากเหง้าของครูบาอาจารย์คือกรรมฐานฉันมื้อเดียวอย่างนี้เป็นต้นเป็นข้อปฏิบัติของพระธุดงค์กรรมฐาน การก่อสร้างอะไรจึงต้องรักษากรรมฐานเอาไว้ รักษาคำสอนของครูบาอาจารย์เอาไว้ให้สงบสงัดเงียบ ไม่ใช่เป็นการก่อสร้างเป็นสิ่งที่วุ่นวาย เป็นสิ่งที่มาสะเดาะเคราะห์ต่อชะตา มาดูฤกษ์ ดูยาม มาดูดวงอย่างนี้ที่นี่ไม่มี ขอหวยขอเบอร์ที่นี่ไม่มี

มีแต่สอนศีล สอนธรรม สอนให้คนมุ่งมั่นมานะบากบั่น สร้างคุณงามความดีด้วยตัวของตัวเอง เป็นคนไม่หลงระเริงเข้าใจผิดไปสนิทติดจมกับกองกิเลส ไม่สอนอย่างนั้น สอนแต่สิ่งที่ดีที่เป็นประโยชน์กับตัวเองและโลกทั้งหลาย

วัดนี้เป็นวัดของพระกรรมฐาน เป็นวัดของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตา พ่อแม่ครูบาอาจารย์ เกิดขึ้นได้เพราะท่านนั่นแหละ ไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่มีหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงตา วัดป่าภูผาสูงจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ไม่มีหลวงพ่อพุธ หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เหรียญ ครูบาอาจารย์ผู้ที่ให้วิชาความรู้ วัดนี้จะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร วัดนี้จะมีมาได้อย่างไร? ก็มีมาได้ด้วยท่านเหล่านี้เป็นผู้มีอุปการะคุณ ทั้งทางศีล ทางธรรม คุณงามความดี ตลอดจนอภินิหารของท่านก็ร่วมด้วยช่วยกับเราเป็นอิทธิปาฏิหาริย์ วัดจึงเป็นวัดขึ้นมาโดยสง่างาม เป็นที่กราบไหว้สักการะของคนทั้งหลาย

แม้นว่าจะไกล แต่เวลามีการประพฤติปฏิบัติธรรม ผู้คนรู้สึกว่าจะไม่สนจิตสนใจทั้งนั้น เขามากันเป็นร้อยเป็นพัน โดยเฉพาะปีนี้ **มาฆบูชา** ที่ผ่าน คนอยู่ที่วัดเป็นพัน ๆ คน เวียนเทียนเป็นพัน ๆ คน ถือว่าเยอะมากทีเดียว บางท่านคนเฒ่าคนแก่ลืมตาย แก่เฒ่าเท่าไรก็ไม่ถอย มี ๓ ขาก็มี มี ๔ ขาก็มี เดินไม่ได้ก็คลานเอา มีไม้ค้ำเอา มาเดินจงกรม มานั่งสมาธิ มาปฏิบัติธรรม มาอยู่กับอาตมานี่แหละ เห็นอาตมาเป็น

เหมือนลูกเหมือนหลาน ก็ไม่ได้ระย่นระย่อ

คนเฒ่าคนแก่รู้สึกว่าจะเด่นมากับวัดป่าภูผาสูง เวลาคนเฒ่าคนแก่มาจึงได้คิด เป็นห่วงเป็นใยการอยู่การกิน การเดิน กลัวจะหกล้ม ก้มกราบตรงไหนก็เป็นห่วงเป็นใยหน้ามืดตามัว

ทีนี้วัดเราก็มาคิดเป็นห่วงเป็นใย เห็นคนแก่เป็นโน่นเป็นนี่ ปวดหัวอกหัวใจก็เป็นห่วงกัน ถึงได้คิดเลยว่าทำอย่างไรหละเรา ทีนี้เมื่อมีคนเฒ่าคนแก่มาวัด เราคงต้องมีเตียงพยาบาล เตียงพยาบาลมีแล้ว สิ่งที่เป็นเครื่องช่วยคนแก่เวลาป่วยเจ็บไข้ เตียงพยาบาลของคุณแม่ศรีประไพ คล่องคำนวณการ รถเข็นของพวกนี้ที่ใช้กับคุณแม่แต่ก่อน ก็ยังอยู่หลายอย่างที่เอามาใช้ประโยชน์ได้ คงต้องมีห้องพยาบาลเล็กๆ เวลามาปฏิบัติธรรม

เป็นห่วงการเดินก็ต้องมีราวจับ ตรงโน้นตรงนี้ จึงต้องทำกัน เดี๋ยวไปหกล้ม เดี๋ยวไปเป็นอะไรขึ้นมา อาตมาก็เจ็บปวดหัวใจ ทีนี้เป็นห่วงเป็นใยเพราะคนแก่รักพระลูกพระหลาน มากันเยอะ มีที่ไหนคนแก่ตั้งสองสามร้อยคนอายุ ๗๐ ขึ้นไป มาไม่สนใจลูกหลาน บังคับให้มาส่ง มาส่งมึงกลับไป วันนั้นพวกมึงกลับมารับกู กูไม่ไปกูจะไปอยู่กับพระมหาธีรนาถ วัดผาสูง ว่างั้น คนแก่เต็มไปหมด

เห็นไหมหละหัวอกหัวใจเขารักพระพุทธศาสนา เชื่อฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า ลืมเป็นลืมตาย ไม่สนใจมากกว่าได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม บางคนเดินไปที่หน้าผาไปวางศิลาฤกษ์

ไปยกหัวสิงห์เสาอโศก ๓ ขาแก่ๆ ดันไปจนถึง เดินขึ้นไป เดินขึ้นไป คนผลักหลังไปจูงไปก็มี ไม่ได้สนใจเลยว่าตัวเองจะเจ็บจะป่วยจะเป็นตาย นี่คือหัวใจของคนที่รักในพระพุทธศาสนา

คนแบบนี้ยังมีอยู่อีกเป็นจำนวนมาก ที่เป็นคนดีๆที่มาวัดแล้วทางพระสงฆ์องค์สามเณรก็เป็นห่วงเป็นใย ต้องคิดการใหญ่เพื่อจะดูแลผู้เฒ่าเหล่านี้ ห้องน้ำ ฌ เฒ่า ยังสร้าง กุฏิอาตมายังสร้างห้องน้ำ ฌ เฒ่า อันนี้ก็อาจทำอะไรเพื่อ ฌ เฒ่า ได้บ้างก็คงต้องทำ เพราะคนแก่นี้สำคัญ เป็นบุพพการี เป็นบูรพชน เป็นบุพพาจารย์ของลูกหลานเหลนโหลน เราต้องให้ความเคารพและดูแลอย่างดีที่สุด วัดของเราจึงมีข้อปฏิบัติอย่างนี้แหละที่มีเกิดขึ้นตามเหตุการณ์ เห็นอะไรก็มาปรับให้เป็นคุณงามความดีให้มีหลักมีเกณฑ์

จึงนำมาเล่าให้พี่น้องที่มาจังหันมาทำบุญมาจังหันเช้านี่แหละได้ฟังได้ทราบถึงความเป็นมาเป็นไป และสิ่งที่ดีงามที่จะเกิดขึ้นและท่านทั้งหลายที่มาก็ด้วย ได้ฟังอรรถ ฟังธรรม ว่าเป็นสิ่งที่ดีงามชื่นใจปลื้มใจเมื่อได้ฟังเรื่องศีล เรื่องธรรม ได้ไหว้พระสวดมนต์ไปพร้อมๆกับพระทางสถานีวิทยุก็ชื่นใจ บางคนบอกว่ายกวัดไปไว้ที่บ้าน ฟังพระทั้งวันทั้งคืน ไม่ไปดูทีวี ไม่ไปดูวีดีโอ ไม่ไปสำมะเหรกเกเร ฟังแต่พระพูดทั้งวัน ฟังแต่พุทธภาษิตคำสอนของพระพุทธเจ้าตลอดๆ ตื่นตามาเช้า ใจก็สบายยิ้มแย้มแจ่มใส นอนก็หลับเป็นสุข ไม่กังวลห่วงใย

ศีลธรรมไปถึงไหน โลกก็เจริญ คุณงามความดีก็รุ่งเรือง เพราะศีลธรรมไปตามเสียงธรรมที่อาตมาพูด เป็นประโยชน์พูดอยู่นี่ก็ถึงพี่น้องทั้งหลายผู้ได้ยินได้ฟังอยู่ที่อื่นก็เป็นประโยชน์มากมายหลายประการ

จึงนำมากล่าวนำมาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ฟังถึงหลักเกณฑ์ว่าการสร้างวัดป่าภูผาสูง การสร้างศีล สร้างธรรม สร้างคุณงามความดี คนดีคนหนึ่งมีความหมายขนาดไหน พระดีรูปหนึ่งมีความหมายมากขนาดใด จะมีเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านองค์แต่องค์ดีองค์เดียวนั่นหละมีความหมายที่สุด

คนดีนักปราชญ์จอมปราชญ์มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านดีเพียงคนเดียวเสียก่อน และท่านก็แผ่ไพศาลไปถึงลูกถึงหลานเหลนโหลนตลอดถึงโลกนี้โลกหน้า เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายก็กราบไหว้ เพราะท่านดีถึงที่สุดนั่นเอง

...พวกเราทั้งหลายก็อยู่ในข่ายที่ต้องปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ดำเนินตามรอยของพระพุทธเจ้าทั้งหลายเช่นเดียวกัน จึงต้องสร้างวัดเพื่อจะได้สร้างคน สร้างลูก สร้างหลานเหลนโหลน เราไม่ใช่คนเห็นแก่ตัว ไม่ใช่คนเอาตัวรอดเพียงคนเดียว จึงต้องนึกถึงคนอื่น ข้ามน้ำก็ไม่ใช่จะข้ามคนเดียว ฝูงมันมีทั้งฝูงวัวควาย ก็ต้องเอาฝูงนั่นหละข้ามไปด้วย หนีจระเข้หนีน้ำท่วมน้ำพัดก็ต้องดึงกันข้ามไป การข้ามภพข้ามชาติมันข้ามแล้วก็ต้องดึงคนอื่นข้ามไปด้วย นี่คือลักษณะนิสัยของผู้มีจิตใจกว้างขวางนึกถึงคนอื่น

ผู้มีทานก็เลยทำทานเพื่อผู้อื่นนั่นแหละ ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง เพราะเอาออกไปให้คนอื่น ศีลอันนี้กลับเข้ามาเพื่อตัวเอง การรักษาศีลเพื่อตัวเอง คือการไม่ไปเบียดเบียนคนอื่น สมาธิภาวนา ความดับทุกข์ในตัวเอง ดับทุกข์ตัวเองแล้วคนอื่นก็จะไม่ทุกข์กับเราไปด้วย ก็เป็นประโยชน์ทั้งตนและผู้อื่นนั่นเอง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

อาทิตย์ที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๕

๓

ภาษาธรรม

...กิเลสมันมากับลิ้น กิเลสมันชอบความนิ่มนวลอ่อนหวาน ธรรมะชอบความตรงไปตรงมา เวลา*หลวงตามหาบัว*เทศน์ เมื่อก่อนอาตมาฟังไม่เข้าใจ ก็นึก *"โอ๊ย! พระคือเว้าจั่งซี่เนาะ"* ธรรมะเป็นสมบัติของคนจริง ไม่ใช่สมบัติของคนโง่หรือคนฉลาดโง่ก็รู้ได้ ศีล ๕ ข้อจะไปจำอะไรยาก ฉลาดก็รู้ได้ แต่ถ้าฉลาดไม่ยอมรับความจริง ไม่ปฏิบัติจริง ก็รู้ไม่ได้อีก ฉลาดก็เท่านั้น

ธรรมะเป็นของคนจริง คนดี คนสะอาด ความจริง คำจริง พูดกันเข้าไปไม่ระเคืองระคาย ยิ่งภาษาโคราชบ้านเอ็ง ไอ้นายอีนาง เป็นภาษาที่เพราะ ภาษาสื่อความหมายที่ดีมีความสุขเมื่อได้ยินได้ฟัง

ปากจึงสำคัญ ***"ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หนังสือเป็นตรี ชั่วดีเป็นตรา"*** เขาบอกเอาไว้ คำพูดจึงสำคัญ สุนทรภู่ท่านว่าไว้

"อันอ้อยตาลหวานลิ้นแล้วสิ้นซาก
แต่ลมปากหวานหูไม่รู้หาย

แม้นเจ็บอื่นหมื่นแสนจะแคลนคลาย

เจ็บจนตายเพราะเหน็บให้เจ็บใจ”

คำพูดดี ๆ พูดตรงไปตรงมา คำว่าหวานไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยมมายา แต่เป็นคำพูดที่ตรงไปตรงมา หวานถึงอกถึงใจ ครูบาอาจารย์ของเราหลวงตามหาบัวท่านบวชแต่หนุ่ม คนเรียกท่าน **หลวงตา** ฟังแล้วหวานเข้าถึงหัวตับหัวปอดท่านบอก ไปเรียกท่านเจ้าฟ้า เจ้าคุณฯเพิ่นรับบ่ได้ เพิ่นบอกเพิ่นว่าเรียกท่านหลวงตาสบายฟังแล้ว ท่านพระครูฯ ท่านเจ้าคุณฯ ฟังแล้วธรรมดา ท่านเรียกแบบธรรมดาบ้านเรา ญาครู ญาท่าน ครูบา จั่งเพราะจั่งม่วน

หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่เจี๊ยะ ก็เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างมีผู้หญิงคนหนึ่งไปปฏิบัติกับหลวงปู่ตื้อ วันหนึ่งขณะกำลังถวายอาหารก็กราบเรียนท่านว่า *“ตั้งแต่ฉันปฏิบัติธรรมมา ฉันละความโกรธได้หมดแล้ว ทุกอย่างละได้หมดแล้ว ทำอะไรฉันก็ไม่โกรธ”* หลวงปู่ตื้อก็ทดสอบทันที *“อีเฮี้ย อีดอกทอง”* หลวงปู่ตื้อด่าต่อหน้าเลย ผู้หญิงคนนั้นโกรธหลวงปู่ตื้ออย่างมาก ยกเอาสำรับอาหารโยนทิ้ง โทสะขึ้นหน้า หนีออกจากวัดไปเลย

“อ้าว! มึง คือว่ามึงละความโกรธได้ ก็ลองด่ามึงซือ ๆ” หลวงปู่ตื้อทดลองกิเลสคน

พระเพิ่นทดสอบ เพิ่น (ท่าน) บ่มีโกรธ เพิ่นบ่มีหลง หลวงปู่เจี๊ยะครือกัน เพิ่นลองหลวงตา ครือกัน...มักลองคน

ทดสอบจริตวิสัยคน เพิ่นว่าละโลภ ละโกรธ ละหลงแล้ว เพิ่นกะทดสอบเลย นั่นหละเรื่องของภาษาปาก

ปากสำคัญ ปากกินและปากพูด สองอย่างนี้ ปากนี้ทำให้คนเจ็บช้ำน้ำใจเอานักเอาหนา เล่นงานคนหลงทิศหลงทางไปเลยก็มี และปากนี่ถ้ากินไม่รู้จักประมาณ ก็ขุดหลุมฝังตัวเองไปในตัว โรคมันมากับปาก

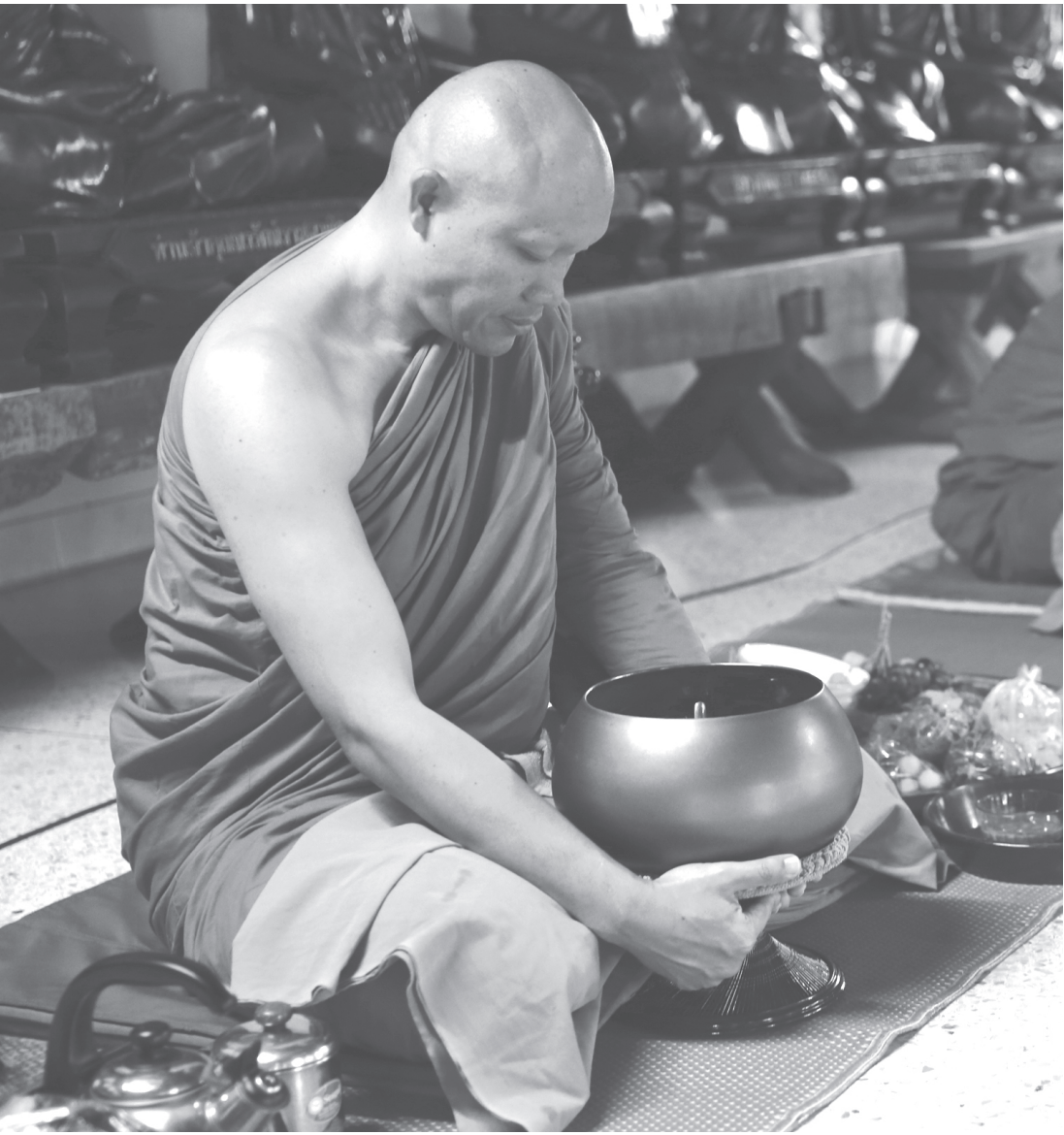
ใครกินสุ่มสี่สุ่มห้า กินจนอ้วนจนพี ไขมันในเส้นเลือดคลอเลสเตอรอลสูง ไปตรวจอะไรๆ ก็เสียหาย ไตรกลีเซอไรด์แย่ไปหมด **ขุดหลุมฝังศพตัวเอง ปากกินไม่รู้จักประมาณ**

พระนั่งกินอยู่นี้คือของกินหลายแท้ ข้างซ้ายกะเอาไว้ ข้างขวากะเอาไว้ ต้องเอาไว้หลายๆ ข้าง เขาซิว่าโลภ แบ่งวางหม่องนั่นบ้าง หม่องนี่บ้าง

พระตาดีแล้วก็ฉลาดด้วย *"อันได๋บ่แซบบ่เอาเด้"* พระอรหันต์ก็เป็นเหมือนกัน เราไปนั่งดูพระอรหันต์กินข้าว *"แนวบ่แซบกะบ่เอา ครือกันเด้พระอรหันต์ กะดายหัวดีเนาะ!วาซั่นดอก"*

พูดถึงกิน **โภชะเนมัตตัญญุตา** รู้จักประมาณในการบริโภค ทุกวันนี้ **โภชะเนมาตันอยู่คอ** กินมาถึงคอ กินอะไรก็เกินบ้านเกินเมือง ไปกินบุฟเฟต์ ๘๐ บาท ตักกินจนสลบหวังจะเอาเปรียบเขาให้ได้ ต้องรู้จักประมาณในการกิน

พระฉันในบาตร ฉันมื้อเดียว ฉันครั้งเดียว ลุกแล้วไม่กินอีก สังเกตง่ายๆ นี่แหละพระกรรมฐาน

เอกา เอโก พระพุทธเจ้าไม่เคยมีภัต ๒ หนในหนึ่งวัน ศาสดาของเราคือพระพุทธเจ้า ไม่เคยฉันข้าว ๒ มื้อ ไม่เคยมีในตำราและพระไตรปิฎก และพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็จะมีภัตเพียงหนเดียวเท่านั้น

บาตร ที่กินของ มีบาตรไว้ทำอะไรหละถ้าไม่ฉันในบาตร สำคัญของกิน พระพุทธเจ้าจึงสอนเรื่องกิน สุขภาพกายสุขภาพจิตสำคัญมาก ผู้ปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกันเรื่องกินสำคัญ อย่าสุรุ่ยสุร่าย มีมากก็กินแต่น้อย พระวัดป่าฉันมื้อเดียวอ้วนอย่างกับหมู กินอย่างไรก็ไม่รู้ มันเป็นไปได้ขนาดไม่ได้ฉัน ๒ มื้อ อาตมาก็ฉันมื้อเดียว

ของเขาถวายพระ เก็บไว้ข้างซ้ายข้างขวา คนแก่ ๆ มาตอนบ่าย ๆ มาตอนเย็น ๆ เอาไว้แจกคนเฒ่า เก็บไว้ให้คนแก่มา เรารักคนแก่ สงสารคนเฒ่าคนแก่ เก็บก้นบาตรไว้ เขามากราบเรา มาทุกวัน ไม่มีวันไหนไม่มีคนมากราบ มากราบมาไหว้กราบไหว้เสร็จแล้ว สองสามวันหลังก็แจ้งข่าวกลับมาว่าตายแล้ว อาตมาก็เอาจีวรไปทำบุญ

“แม่ใหญ่เรียงอย่าลืมแจ้งข่าวกลับมาเด้อ” คนเฒ่าคนแก่มาวัด เขานิมนต์เราไปเยี่ยมคนแก่คนป่วยที่โรงพยาบาลมหาราช ไปเยี่ยมก็นอนป่วยอยู่ พระองค์ไหนไปก็พูดว่า *“หายไว ๆ นะแม่ หายไว ๆ นะ”* มหาธีรนาถไปเยี่ยม *“จะมาอยู่ทำอะไรหละแม่ ปลงซะแม่ ตายไปเลย นี่ทั้งท้องทั้งตัวทั้งสาย นึกถึงพุทโธธัมโม*

สังโฆ อย่าไปใส่ใจกับมัน" พูดเท่านั้นสิ้นเลย

หลายต่อหลายคนเป็นแบบนี้ อาลัยอาวรณ์กับร่างกายทำไม มันหมดสภาพแล้วใช้งานไม่ได้แล้วเป็นภาระของตัวเองของโลกของลูกหลานด้วย ปลงชีวิตตัวเองด้วยการพิจารณานั่นหละมันถึงดี *"ความตาย"* เป็นของดี ให้พิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรม กลัวอะไรกับความตาย เวลาจะเกิดขึ้นม่วนแท้ ๆ สนุกสนานพ่อแม่เกี้ยวกันจีบกันอยู่นั่นแหละ กว่าพวกเราจะได้มาเกิด

บทจะตายแล้ววุ่นวายแท้ บางคนฮึบลงไปนึกว่าตายแล้วยังโผล่กลับมาอีก *"ฮ่วย! ยังบ่ตายตั้วนี่ หยังคือบ่ตาย" "ยังบ่ทันได้บอกลูกบอกหลาน ห่วงลูกหลาน"* จะมาลากันทำไม เวลาพูดได้ก็พูดกันมามากแล้ว จะมาลาอะไรกันตอนนี้

คนแก่คนเฒ่ามาอบรมศีลธรรม อาตมาเป็นพระลูกพระหลานก็สอนปลงวางเสียบ้าง เรื่องอะไร ๆ ก็ผ่านมาหมดแล้วโลก อันนี้สุดท้ายเหมือนพระอาทิตย์ ขึ้นตอนเช้า ตั้งอยู่ตอนเที่ยง แม้เวลาเที่ยงมันก็ยังไม่เที่ยง ยังมีตกไปตอนเย็นอัสดงอีก คือความตาย ชีวิตอัสดงคตไปเรื่อยเป็นแบบนี้เสมอมา

พิจารณาให้เห็นพระพุทธเจ้า ถึงได้เห็นธรรม พระอรหันต์ท่านถึงได้เห็น ถึงได้ตรัสรู้ พวกเราเหมือนกันอย่าลืมตัวเองปฏิบัติศีลธรรม

มาวัดมาหาพระ กราบพระเฉยๆไม่ได้บุญ ต้องพิจารณาธรรมะไปด้วย พิจารณาคุณงามความดีให้เกิดขึ้นกับจิตใจ

ของเราด้วยถึงจะดี ไม่เช่นนั้นไม่ดีเลย

ฉะนั้นมาวัดให้มีธรรมะตลอด ตำหมากก็ตำเป็นจังหวะพุทโธ ๆ บ้าง หายใจเข้า “พุท” ออก “โธ” เดินก็พุทโธ บ้างไม่ใช่ว่าพระเทศน์ก็ตำหมากกระจาย ให้สร้างคุณงามความดีกันเยอะ ๆ สร้างสติกันมาก ๆ พี่น้องอำเภอโนนสุวรรณมากันร้อยกว่าคนให้ฟังเอาไปปฏิบัติกัน

ภาษาพระ ภาษาตรงไปตรงมา...ภาษาจิต พูดกับคนก็ได้ พูดกับผีก็ได้ พูดกับวัวกับควายก็ได้ ภาษาจิตสำคัญมาก พูดกับนกหนูปูปีกก็ได้ ภาษาทางจิตกว้างใหญ่ไพศาล รู้ยาวไกลเป็นที่อัศจรรย์ ภาษาทางกายก็พูดกันภาษาโน่นนี่นั่น แค่ตาแค่หู แต่ภาษาจิตเป็นภาษากลาง พูดได้หมดทุกเรื่องทุกราวภาษาทางด้านจิตใจ

คุณพ่อคุณแม่มาปฏิบัติศีลธรรม วันนี้มีก้นบาตร แจกก้นบาตรแจกผู้เฒ่า ก้นบาตรนี้โยมถวายพระมา พระพิจารณาก็กลายเป็นก้นบาตร ผู้เฒ่าไปรับประทานได้เป็นสังฆานุสสติ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

พุธที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๕

ธรรมะสิง

...ไปเทศน์ยโสธร เสร็จ ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่ม ๔ ทุ่ม คนมากเหมือนกัน คนไปฟังเทศน์มาก ข้าราชการ ผู้ว่าฯ นายอำเภอ ส.ส. ชาวบ้าน ไปฟังเทศน์กันเต็มเลย

ไปทางอีสานได้พูดภาษาอีสานให้ฟังบ้าง เป็นคำเก่าๆโบราณเรานี่ช่างจดช่างจำเหมือนกัน พูดไม่อัดไม่อั้น พูดคำเก่าๆเป็นปรัชญาของคนอีสาน ปรัชญาคือผญาเก่าๆ คนอีสานสอนลูกหลานเอาไว้ดี

สมัยนี้ภาษาอีสานเรียก **"ตกสมัยแกงปลาลืมถ้วย ตกสมัยกะบวยลืมแอ่ง ตกสมัยคนหลงแบงค์เลยถิ่มศาสนา"**

ตกสมัยแกงปลาลืมถ้วย หมายความว่าคนผู้หญิง จะลืมกิจการงานหน้าที่ที่เป็นของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นทำครัว ไม่ว่าจะเป็นดูแลสามีลูกหลาน ตกสมัยแกงปลาลืมถ้วย คือแกงเป็นแต่ปลา ต้มเป็นแต่ปลา แต่ลืมถ้วยที่จะเอามาใส่

ตกสมัยกะบวยลืมแอ่ง กะบวยคือขันน้ำที่เขาเอาไว้บนปากตุ่มที่เขาเอาไว้ตักน้ำให้คนกิน ขันน้ำลืมตุ่มน้ำ คนทุกวันนี้ลืมตัว ผัวลืมเมียไปมีเมียน้อย

ตกสมัยคนหลงแบงค์เลยถิ่มศาสนา หลงแบงค์หลงเงินเลยลืมพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เห็นเงินทองสำคัญกว่าศีลธรรม ไม่มีความละอายเกรงกลัวต่อบาป

คำกล่าวที่เขากล่าวเอาไว้ดี เป็นประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม

ไปเทศน์ยโสธร คนมาฟังเทศน์กันเต็มไปหมด ฝนก็ตกเปาะแปะแต่ไม่แรง มีแต่ชุดขาวเต็มวัดป่าบ้านดงเจริญ ชุดขาวนั่งเต็มป่าไม้ ต้นไม้ใหญ่ๆ สูงๆ ต้นยางทั้งนั้น สองคนโอบสามคนโอบเต็มป่า ต้นไม้สวย

โดยเฉพาะต้นไม้เมื่ออยู่กับแสงไฟมันสวย เห็นป่าเห็นต้นไม้ขึ้นสวย ไปเทศน์อยู่ตามป่าอย่างนั้นแหละดีสดชื่นดี ไปเทศน์ตามป่าปูนไม่ค่อยสนิทใจเท่าไร ไม่เหมือนอยู่กับป่ากับเขากับดง นักธรรมะจะได้ดิบได้ดีในที่เช่นนี้ ที่ป่าที่เขาฟังธรรมะดูดดื่ม ไปเทศน์ในเมืองแบบนั้นหามรรคหาผลได้ยาก ไม่ใช่ที่สัปปายะธรรม ไม่ใช่ที่สบายในการจะได้ประพฤติปฏิบัติธรรมให้เกิดความสงบ เป็นที่อีกที่หนึ่งแตกต่างกันกับภูผาป่าเขา แตกต่างกัน

การไปเทศน์แต่ละแห่งจะไม่เหมือนกัน ในป่า ในเขา ในดง ในวัดป่าอย่างนี้ดี แม้แต่งานวัดเขาฝังลูกนิมิตเราไปเทศน์

เราเทศน์ไม่ได้เรากลับเลย เสียงอะไรต่อมิอะไรบ้างในงานวัด เห็นเสียงเพลงสำคัญกว่าเสียงธรรม...หมดกันศาสนา

มีคราวหนึ่งเขานิมนต์ไปเทศน์วังน้ำเขียว ...ไม่เทศน์กลับเลย เทศน์ไม่ได้หรอกโยมมันไม่เหมาะ ธรรมะวัดป่าเทศน์อยู่กับภูเขา กับต้นไม้ สงบร่มเย็น ถึงได้เกิดบุญกุศล บุญกุศลไม่ได้เกิดที่การทำบุญอย่างเดียว เกิดที่จิตสงบ เอาของมาทำบุญเท่าไร จิตใจไม่สงบ จิตใจไม่น้อมมะโนเข้ามา รู้สึกว่าบุญจะได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย บุญบกพร่อง แต่ถ้าจิตใจสงบ บุญเป็นบุญเต็มส่วนของบุญ นั่นหละจึงมีส่วนสำคัญ

การไปเทศน์ที่ไหน เราไปเทศน์ยโสธร คนมารอฟังเทศน์กันเป็นจำนวนมากทีเดียว คนเขาสนใจธรรมะกันมากขึ้นทุกวันนี้ เทศน์ธรรมะภาคปฏิบัติ พูดถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่แหละไม่หนีจากนี่ ผู้เป็นอริยบุคคลไม่มีผู้ใดเสมอ

การเกิดของพระพุทธเจ้าก็ไม่เหมือนใครแล้วหละ การตายของพระพุทธเจ้าก็กระเทือนทั้งเทวดาและมนุษย์ บุคคลผู้เป็นเอกที่สุดในโลกต้องยกให้พระพุทธเจ้า สัตว์ทั้งหลายผู้มืดบอดจะไม่เห็นอันนี้ ต้องเป็นสัตว์ที่ประเสริฐ หลุดพ้นมาจากความเกลือกกลั้วในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ถึงจะเห็นศีลธรรมอันนี้ขึ้นมา

พระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่างผู้สละโลก แล้วมาเป็นศาสดาให้เราได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ พระพุทธเจ้าผู้ที่เรากราบไม่เสียน้ำมือ ไม่เสียน้ำใจ คือกราบพระพุทธเจ้า

กราบสิ่งทั้งหลายไม่มีประโยชน์ แถมเสียน้ำมือเสียน้ำใจด้วย

พระพุทธเจ้าสถิตย์อยู่ที่ใดผู้กราบไหว้เป็นสิริมงคลอย่างสูงสุด เป็นมงคลเป็นมหามงคล อย่างเช่น เจดีย์ เจดีย์ที่เราไปกราบยังที่ต่าง ๆ พระพุทธรูปก็เช่นเดียวกัน ถ้ามีพระบรมสารีริกธาตุหรือมีกลิ่นศีลธรรมของพระพุทธเจ้ากราบสนิทกราบเป็นบุญ เรียกว่าธรรมะสิงสถิตย์อยู่ในเจดีย์ อยู่ในองค์พระเรียกว่า **ธรรมะสิง**

ไปกราบบางเจดีย์ ก่อๆ กันขึ้นมา ไม่มีพระธาตุของพระพุทธเจ้า ไม่มีกลิ่นศีลธรรมของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ มีแต่พวกเทวดา พวกผีไปสิงในเจดีย์นั้น กราบไปก็ไม่ค่อยจะมีความดีสักเท่าไร ดีไม่ดีเป็นโทษ ปฏิบัติผิดเป็นโทษ ผีเอาเรื่องเจ็บนั่นป่วยนี่ มากราบมาบูชามาสังเวยถึงหาย ธาตุเจดีย์แบบนั้นเรียกว่าพวกอสูรกาย พวกภูตผีสิงอยู่ เป็นโทษไม่ค่อยเป็นคุณสักเท่าไร ฝ่ายที่ไม่บริสุทธิ์เป็นแบบนั้น คือเป็นฝ่ายมาร กราบแล้วมารดลใจ

ถ้าเป็นฝ่ายบริสุทธิ์มีพระพุทธเจ้าเป็นต้นแล้ว บริสุทธิ์สะอาด เพราะว่าท่านได้ชำระกิเลส พระพุทธเจ้าจึงเป็นผู้ทิ้งทั้งนิสัย ทิ้งทั้งวาสนา ละนิสัยด้วย ละวาสนาด้วยทั้ง ๒ ประการ ซึ่งบุคคลอื่นจะทำไม่ได้ ซึ่งเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลายละนิสัยละวาสนาไม่ได้

พระพุทธเจ้าเหนือนิสัยเหนือวาสนาไปอีก เลยขึ้นไปอีก

ความแตกต่างของศาสดา เป็นผู้บรรลือโลก บรรลือสีหนาท พวกเราทั้งหลายได้ทำบุญทำกุศล เป็นบุญเป็นกุศลคุณงามความดีที่เกิดขึ้น เสียงธรรมไปที่ไหนๆ ก็จะเป็นความสงบ

แต่ถ้าใครไม่สนใจ ไม่ใส่ใจในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็จะเดือดร้อน มีทรัพย์อยู่ก็เดือดร้อน มีบุตรภรรยาก็เดือดร้อน มีอะไรต่อมีอะไรก็จะเดือดร้อนใจอยู่นั่นหละ นอนอยู่ในปราสาทก็เดือดร้อนเหมือนนอนอยู่ในห้องธรรมดา

แต่ถ้าใครประพฤติตามศีลธรรมที่ดีงาม ทำจิตให้สงบ ทำใจให้ร่มเย็น มีทรัพย์สมบัติมากน้อยก็พอจะมีความสุขได้บ้าง

เรื่องของศีลของธรรมเรื่องคุณงามความดี จึงเป็นสิ่งที่สำคัญเอามาก สำคัญอย่างล้นเหลือทีเดียว ผู้ที่ได้ประพฤติปฏิบัติศีลธรรม ผู้ที่ได้สร้างคุณงามความดีจึงเป็นผู้ที่สำคัญ เพราะได้ประพฤติปฏิบัติตนเอง นี่คือสิ่งที่เป็นบุญ เป็นวาสนา เป็นบารมี ฉะนั้นเวลาไปเทศน์ที่ไหนๆ มีคนฟังเทศน์

๑. มีคนสนใจฟัง

๒. สถานที่ ไม่คลุกคลีตีโมงไปด้วยเสียงอึงคะนึงต่างๆ

๓. ผู้แสดงธรรมมีจิตกรุณา ปราณี เมตตา

๔. เสียงที่ส่งไป เครื่องเสียงดี ผู้ที่ฟังธรรมะก็พลอยจะดูดดื่มในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย ลึกซึ้งในศีลในธรรมที่พระท่านแสดง ถ้าไม่บอกไม่กล่าวก็จะไม่รู้เรื่องอะไรเป็นอะไร คำพูดจึงเป็นของสำคัญ

พระพุทธเจ้าประกาศศาสนาเพราะปาก โลกทั้งโลกวิชาปากทั้งนั้น ปากหนึ่ง อยู่เมืองนอกเมืองนาที่ไหน ใช้ปากทั้งนั้น สั่งการโน่น นี่ นั่น พระพุทธเจ้าก็ต้องใช้วิชาปาก ปากดี ปากบุญ ปากศีล ปากธรรม ปากที่บอกถึงความหลุดพ้นมาแสดงให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายได้ทราบโดยทั่วกัน

ผู้ที่ได้ประพฤติปฏิบัติศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ฟังจากปากนี่เอง พี่น้องทั้งหลายอย่าได้ละเลยข้อปฏิบัติอันนี้ แสดงถึงความเป็นชาวพุทธ ลูกหลานจะร่มเย็นสุขมีสติปัญญาเพราะผู้เป็นพ่อเป็นแม่สอนใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าสอนใจในศีลในธรรมนั่นหละ

ถ้าพ่อแม่หยาบกระด้างไม่สนใจในศีลในธรรม ลูกหลานทั้งหลายก็พลอยจะเป็นผู้หยาบตามไปด้วย วัดจึงเป็นที่ชำระ

ล้างมลทินออกจากใจของมนุษย์อย่างดีเยี่ยม อาตมาพูดเลยว่าสถานการศึกษาศีลธรรมกิริยามารยาทและคุณสมบัติของผู้ดีต้องยกให้วัดที่มีพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่าง เป็นเบอร์หนึ่ง

เมืองไทยจึงเป็นเมืองบุญเป็นเมืองที่มีวาสนา ที่ประเทศนี้มีพระพุทธศาสนาหลักพระธรรมคำสอนให้คนที่ได้รับความเดือดร้อนได้มาพึ่งพาอาศัย ให้ใจได้สงบร่มเย็น นี่จึงเป็นของสำคัญ

เสียงธรรมสำคัญมาก จะได้รู้ดีรู้ชั่ว รู้ว่าอันไหนควรละควรทำ ควรบำเพ็ญ ไม่เช่นนั้นไม่รู้เรื่อง คนเข้าวัดก็เข้าเฉย ๆ จะจำศีลจำธรรม ปฏิบัติข้อศาสนาก็หากจำไม่ได้ ลืมหลงไปหมด จะไปจำแต่เรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องรายรับ-รายจ่าย รายได้รายเสีย ก็เลยจำศีลจำธรรมอันหนึ่ง ข้อปฏิบัติอันหนึ่งก็ไม่ได้เสียโอกาสแห่งความเป็นมนุษย์

ในทางธรรมจึงเป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า **ประโยชน์โลกนี้ ประโยชน์โลกหน้า**

ประโยชน์โลกนี้ คือ*ขยันหมั่นเพียร หาเงินทองทรัพย์สินคบคนที่ดี*

ประโยชน์โลกหน้า คือมี *ทาน ศีล ภาวนา เป็นของไปในโลกเบื้องหน้าเป็นเสบียงทาน*

ขาดประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะประโยชน์โลกหน้านี้พังหมด มีแต่หาอยู่หากินเสียอย่างเดียว คนเลยกลายเป็นสัตว์เพราะไม่ได้ใส่ใจ จะไหว้พระสวดมนต์สักทีหนึ่งยาก

แสนยาก จะนึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ทำจิตให้สงบแสนลำบากยากเข็ญจริง ๆ โอกาสแห่งบุญ โอกาสแห่งใจที่สงบก็เกิดขึ้นยากลำบาก

มนุษย์จึงต้องสร้างโอกาส สร้างวาสนาให้กับตัวเอง พระพุทธเจ้าสอนไว้ไม่ผิด ตรงเผงแม่นยำไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า จิตวิญญาณสัตว์ตัวไหนทำบุญไป**สวรรค์** จิตใจสงบเป็น **สวรรค์ชั้นสูง** ขึ้นไปอีก จิตสะอาดขึ้นมานั่งสว่างสบายไป**พรหมโลก** จิตไม่ยึดมั่นถือมั่นในขันธ์ทั้งปวงไป**นิพพาน**

จิตดวงใดอึดอัดอยู่ หลับตาลงแล้วมืดบอดอยู่ ทั้งสุข ทั้งทุกข์ ทั้งคิดโน่นนี่ อันนี่จะตกไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน เวลาตายไปดูที่จิตของเรา จิตดวงไหนพอดีพองาม ระลึกบาประลึกบุญได้อยู่ จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ การไปข้างหน้าหรืออยู่ในปัจจุบันก็ดวงจิตดวงเดิมมิใช่ดวงอื่น

ผู้ท่องเที่ยวในวัฏฏะสงสารก็จิตเรา ผู้ยังไม่ตายหรือผู้ตาย จิตที่อยู่ในร่างเราและจิตที่ออกจากร่างเราอันเดิมเท่านั้น ไม่ได้เป็นอันใหม่ตายแล้วเป็นผู้ใหม่ไป ตายแล้วเป็นผู้โน่นผู้นี้ไปภพโน้น ไม่ใช่ตัวจิตที่อยู่กับเราเรียกว่า **จิตวิญญาณ**

สังเกตที่จิตให้ดีจะได้รู้ว่าเราไปเกิดที่ไหน จะได้อยู่ที่ใด เวลาจิตออกจากร่าง จิตจึงเป็นของสำคัญ จิตไม่ได้มีตาย จิตไม่ได้มียศฐาบรรดาศักดิ์ จิตไม่มีใครไปบังคับบัญชาได้ จิตจึงไปตามกรรม ดีชั่วที่ตัวเองเท่านั้น

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **ไม่มีอะไรเหนือกรรม ไม่มีอะไรเหนือธรรม** ผู้ทำกรรมใดไว้ก็ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น ผู้ประพฤติดีอย่างไรไว้ย่อมได้รับผลดีอย่างนั้น นี่เป็นของสำคัญ คือ **ดวงจิต**

สังเกตดวงจิตของตัวเอง นักปฏิบัติสมาธิภาวนาย่อมจะทราบได้ว่าตัวเองตายแล้วจะไปไหน ผู้ธรรมดาทั่วไปมิอาจจะทราบได้ ทราบเรื่องของตัวเองได้แล้วก็ยังไปทราบเรื่องของผู้อื่นได้อีกว่าคนนั้นตายไปเขาไปไหน ก็สามารถทราบได้อีกเงื่อนหนึ่ง

เรื่องจิตใจจึงเป็นของสำคัญ **สัตว์ทั้งหลายที่ไม่สนใจเรื่องหัวจิตหัวใจของตัว คือสัตว์ที่เกิดมาทำลายตัวเอง เกิดมาขุดหลุมฝังศพให้กับตัวเอง** เพราะไม่เคยใส่ใจไม่เคยสนใจ สรรพสัตว์มนุษย์ทั้งหลายจึงตายเกลื่อนโลกตายกันเต็มโลกเต็มสงสาร เป็นสิ่งที่ไม่ดี

ให้เราสำรวมระวัง ในการบุญกุศล คุณงามความดี เช่น เรามาวัดวาอาวาสก่อบุญก่อกุศลในการสร้างคุณงามความดี พระท่านจะมีอะไร ก็มีแต่พาสร้างบุญสร้างกุศล สร้างวาสนาบารมี พาสร้างสิ่งที่ดีงาม อันไหนไม่ดี ขจัดปัดเป่าออกไปด้วยศีลด้วยธรรม อันไหนดีส่งเสริมเติมแต่งให้เป็นบุญให้เป็นกุศลขึ้นมาในดวงจิตดวงใจของเรา

เราทั้งหลายผู้ได้สร้างบุญสร้างกุศล จึงนับว่าเป็นบุญอย่างสูงสุดที่ได้เกิดมาในภพมนุษย์ ไม่ทำตอนนี้ไม่ทัน พระพุทธเจ้า

จึงตรัสไว้น่าฟังก่อนจะลาโลกลาสงสารก่อนจะปรินิพพาน พระองค์ตรัสว่า ***"ภิกษุทั้งหลาย สังขารทั้งหลายทั้งปวงมีความเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท"***

ไม่ประมาทคือ ไม่ตาย ประมาทคือ ตาย จิตฟุ้งซ่านคือจิตตาย จิตไม่ฟุ้งซ่านคือจิตไม่ตาย

วันหนึ่งๆมนุษย์จึงตายหลายครั้งหลายหน ตายเพราะความพลั้งเผลอ เพราะความเผลอเลอ เพราะความลืมตัวลืมสติ เรียกว่าตาย ก็ตายไปจากคุณงามความดี ตายไปจากสัมปชัญญะ จากความรู้เนื้อรู้ตัวของตัวเอง นั่นแหละจิตเผลอคือจิตตาย

ฉะนั้นคนเราจึงตายอยู่บ่อย ๆ ตายอยู่ซ้ำๆ ซากๆ พระพุทธเจ้าจึงสอนให้มีสติระลึก พุทธานุสติ **พุทโธ** ธัมมานุสสติ **ธัมโม** สังฆานุสสติ **สังโฆ** อย่าไปนึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นใดมากกว่าพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้เป็นศาสดาเอกของโลก เพราะพระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักกันในหมู่เทวดา เทวบุตร อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ทั้งหลายอยู่แล้ว การนึกถึงพระนามของพระพุทธเจ้าจึงกระเทือนไปทั่วโลกทั้ง ๓

กามโลก รูปโลก อรูปโลก

กามภพ รูปภพ อรูปภพ

กามภูมิ รูปภูมิ อรูปภูมิ

กระเทือนไปหมด เพราะพระนามของพระพุทธเจ้าเป็นที่รู้จักในหมู่เทพ ในหมู่ยักษ์ ในหมู่นาค ในหมู่เทวบุตรเทวดา

ทั้งหลาย อินทร์ พรหม เขารู้จักพระนามของพระพุทธเจ้า การระลึกถึงชื่อของพระองค์จึงมีมนต์ขลังและศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่ดี

วันหนึ่งคืนหนึ่งพี่น้องทั้งหลายก็ควรจะได้นึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่าเหนื่อยหน่ายในคุณงามความดีเหล่านี้ ไม่เช่นนั้นจะไม่ทัน อดทนสร้างตัวเอง สร้างฐานะด้วยความยากลำบากแล้ว ยังต้องอดทนในการสร้างบุญวาสนาบารมี ในการทำทานรักษาศีล บำเพ็ญกุศลต่าง ๆ สร้างวาสนาบารมีให้เกิดขึ้นกับตัวของตัวเอง ด้วยการบำเพ็ญบารมีอย่างที่พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงพากระทำเป็นสิ่งที่ดีงาม

โดยเฉพาะพี่น้องทั้งหลายที่ทำง่ายเห็นง่ายคือ **ทานบารมี** ทำทาน ทำบุญ ทำกุศล จากนั้นก็ทำจิตใจให้สงบ เรียกว่าสติ เรียกว่าสมาธิ เรียกว่า**ปัญญาบารมี** เฉลียวฉลาดในการบุญกุศล คุณงามความดีนี้คือวิธีกำจัดทุกข์ คือวิธีบำเพ็ญคุณงามความดีให้เกิดขึ้นกับจิตใจของเรา อันนี้แหละเป็นสิ่งที่ดีงาม.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

อาทิตย์ที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๕

หลวงพ่อพุธ ฐานิโย วัดป่าสาลวัน จังหวัดนครราชสีมา

๕

สิ่งที่มองไม่เห็นแต่มีค่ามาก

...เด็กๆ เข้ามานั่งให้เรียบร้อยเด็กๆ...เปรี้ยวไม่ได้มาเหรอมาหรือยัง... แม่สมนึกมากี่คนแม่ มีหลานมาด้วย ปิดเทอมหลานอยู่เต็มบ้านเลยซิ... โยมทองใบได้ไปเยี่ยมแม่ไหมที่กาฬสินธุ์ ใฝ่จิตต์... เด็กตัวเล็กๆ มาจากไหนเสียงดังๆ ...บ้านกุดน้อยๆ เขาเคยมานิมนต์ให้ไปเทศน์อยู่นะแต่ไม่ได้ไป นิมนต์ไปอบรมคนเฒ่าคนแก่แต่ไม่ได้ไป... ส่วนมากจะมาวัดมาฟังเทศน์ที่วัดเอาสะดวกกว่า วันก่อนดงอีจาน บุรีรัมย์มาร้อยกว่าคน ชมรมผู้สูงอายุ

วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๕ ไปเทศน์วะภูแก้ว สร้างรั้วกำแพงคอนกรีตให้โรงเรียน **หลวงพ่อพุธ ฐานิโย** ท่านสร้างไว้แต่ก่อนยังไม่เสร็จ ท่านทำไว้ท่านก็ล่วงไปก่อน เขามานิมนต์ให้เราไปเทศน์ เงินคนมาทำบุญกัณฑ์เทศน์เรากี่บาทเราก็เอาบริจาคสร้างกำแพง

๒๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ชมรมผู้สูงอายุสูงเนิน มาฟัง

เทศน์ที่วัดป่าภูผาสูง เวลาประมาณ ๙ - ๑๐ โมง ส่วนมากก็จะเกี่ยวข้องกันคนแก่คนเฒ่า ไปเทศน์ที่ไหนก็จะมีคนแก่หละเป็นหลัก ไป **ยโสธร** ไปเทศน์วันที่ผ่านมา วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๕ มีคนมาฟังเทศน์ประมาณ ๑,๔๐๐ คน คนที่เขาสนใจทางนี้มีมากอยู่แต่ไม่มีพระไปเทศน์ให้เขาฟัง แต่คนที่เขาอยากฟังไม่ไปเทศน์

ทางความเชื่อความเลื่อมใสเป็นความสำคัญ เป็นใบเบิกทางความเชื่อมันเป็นหลายอย่าง เป็นความรักความปรารถนาดี ความจงรักภักดี อันนี้เป็นความเชื่อเรียกว่าศรัทธา เกิดมาจากใจ

ปลูกขึ้นมาต้องปลูกก่อนให้เชื่อก่อน ถ้าไม่เชื่อแล้วจะทำอย่างไรหละ ต้องเชื่อด้วยปัญญา ต้องเฉลียวฉลาดในทางธรรมเท่านั้น ให้ฉลาดคิดไตร่ตรองในการทำบุญกุศลคุณงามความดี

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า บุคคลใดเชื่อในพระตถาคตเจ้าไม่เสื่อมคลาย มั่นคงในศีล ยินดีในการบริจาคทาน พระพุทธเจ้าจึงสรรเสริญ ความเชื่อแบบนั้นเป็นความเชื่อที่ดีและเป็นแนวทางที่ถูกต้อง เป็นแนวทางทำให้เกิดความชื่นบานหรรษากับชีวิตและความเป็นอยู่ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เรื่องของศีลธรรม สิ่งที่มองไม่เห็นแต่ดี ดีกว่าสิ่งที่มองเห็น คือ **ศรัทธา ศีล จาคะ ปัญญา** มองไม่เห็น แต่ดีกว่าสิ่งที่มองเห็น **นามธรรม** ย่อมมีค่ากว่า **รูปธรรม** ในโลกของเรานี้จะยินดีในสิ่งที่มองเห็นด้วยตาฟังด้วยหูเท่านั้นเอง แต่ในทางธรรมจะเอาสิ่งที่มองไม่เห็น แต่เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง

มองไม่เห็นแต่มีอยู่จริง รูปธรรม คือกายของเรา ร่างกาย เรียกว่ารูป แผ่นดิน แผ่นน้ำ แผ่นฟ้า ภูเขา เรียกว่ารูป ส่วน เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อันนี้มองไม่เห็น แต่จะมีมากกว่าสิ่งที่เป็นรูป

มองไม่เห็นหละความรัก ความชัง แต่มันปรากฏออกมา ชัด สุข ทุกข์ ความปรุงแต่ง ความรู้สึก พวกนี้เป็นนามมีอยู่มากกว่าสิ่งที่เป็นรูป เรามองเห็นวัตถุบ้านเรือน ดิน น้ำ ลม ไฟ ในโลกนี้ว่ามากแล้ว สิ่งที่ซ่อนอยู่มากกว่านั้นคือ นาม เรียกว่า สัญญา สังขาร วิญญาณ เวทนา เหล่านี้เป็นต้น

ในทางธรรม จึงสรรเสริญผู้ที่สำรวมจิตสำรวมใจ ผู้สำรวมใจได้จะพ้นจากบ่วงของมาร พ้นจากกิเลส ถ้าใครสำรวมจิตได้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **เย จิตตัง สัญญะเมสสันติ โมกขันติ มาระพันธะนา** *ผู้ใดสำรวมจิตได้รักษาจิตตัวเองได้ ผู้นั้นจะพ้นจากบ่วงของมาร* พูดถึงส่วนที่เป็นนามธรรม คือความรับรู้ในจิตของเรา อันนี้เป็นตัวศาสนา เป็นตัวแท้ของศาสนา

การบำเพ็ญคุณงามความดีถึงต้องสำรวมใจ จึงต้องตั้งใจ จึงต้องทำอะไรด้วยเจตนาเจาะจงพระพุทธเจ้า เวลาพวกเราจะทำบุญทำทานจึงเรียกว่า **อุทิสสะ** เจาะจงคือตั้งใจทำ อุทิศให้คนโน้นคนนี้ปู่ย่าตายาย บุคคลผู้ล่วงลับไปแล้ว จึงต้องเจาะจงคือ **ใช้จิต**

ใช้กิริยาทางกาย ทำบุญไม่ถึงคนตาย ต้องใช้ **กิริยาทางจิต**

เท่านั้น บุญอุทิศจึงจะถึงแก่ผู้ล่วงลับ เอาแต่มือเอาแต่ตัวไปทำบุญ ใจไม่เอาด้วย จัดงานทำบุญให้ผู้ที่ตาย ทำแต่กาย แต่ใจวุ่นวายมัวแต่จัดการจัดงาน มัวแต่ยุ่งโน่นนี่นั่น ทั้งหนัง ทั้งภาพยนตร์ ของกินของใช้ จนลืมสำรวมจิต บุญก็เลยจะไม่ถึงแก่ผู้ที่ล่วงลับ

ผู้ถวายจึงเป็นผู้สำคัญ ผู้รับจึงเป็นผู้สำคัญ บุญจะถึงแก่ผู้ที่ล่วงลับ นี้คือการสำรวมจิตเจาะจงแผ่บุญกุศลไปถึงผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เรื่องจิตใจจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก บุญที่ทำบุญด้วยเงินอย่างเดียวยังไม่สำเร็จประโยชน์ได้ ต้องทำบุญด้วยทรัพย์ที่เป็นภายใน คือจิต คือศรัทธา ความเชื่อ

ศีล ทำจิต ทำกายให้ปกติ วาจาให้ปกติ **สุตะ** ฟังคำสอนที่ดี **จาคะ** เสียสละแบ่งปัน **ปัญญา** อันนี้เป็นทรัพย์ภายในที่จะคอยส่งบุญให้กับผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว การทำบุญทำกุศล การสร้างคุณงามความดีจึงต้องใช้จิตเป็นหลักสำคัญ

บุญ ทุก ๆ ครั้งที่พี่น้องทั้งหลายทำ ต้องสำรวมกาย วาจาใจ จะทำให้ใคร นึกถึงแล้วสำรวมจิตส่งไป จิตละเอียดยิ่งได้มาก จิตสงบยิ่งได้มาก แต่ถ้าจิตวุ่นวายเดือดร้อน เหมือนเขาทำบุญตามงานต่าง ๆ ทั้งเสียงเพลงลูกทุ่งลูกกรุงทั้งหมอลำลิเกขับร้อง มิอาจจะเป็นบุญได้ หรือมิอาจจะถึงได้ง่ายแบบนั้น เพราะมันเป็นความวุ่นวาย จิตใจขุ่นมัวหม่นหมองไปหมดเลย ก็ไม่ถึง ถึงก็น้อย

การทำบุญในที่สงบงบเงียบ อย่างเช่น การมาวัด การได้ฟังเทศน์ฟังธรรมกล่อมเกลาจิตใจจึงถึง พระพุทธเจ้าจึงสอนเหลือเกิน สอนให้คนสำรวมใจ เวลามีคนตายอย่ามัวแต่ร้องห่มร้องไห้เสียใจอย่างเดียว ต้องตั้งสติ พระพุทธเจ้าถึงขนาดเทศน์ว่า **นะ หิ รุณ ณัง วา โสโก วา ยา วัญญา ปะริเทวะนา** *การร้องไห้ก็ดี การเศร้าโศกก็ดี หรือการร่ำไรรำพันอย่างอื่นก็ดี, บุคคลไม่ควรทำทีเดียว สิ่งที่จะทำคือตั้งสติ และอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้เขา ผู้ที่ตายไปแล้วก็ตายไปแล้ว เขาก็จะเป็นอยู่อย่างนั้น ไม่มีใครไปเปลี่ยนอะไรเขาได้* เป็นลักษณะคำสอนของพระพุทธเจ้า

(นั่งเสื่อด้านหน้า) คุณศรีประภา (แจ๋น) โยมพี่สาวพระอาจารย์มหาธีรนาถ

เป็นคำสอนตรงที่บ่งบอกถึงการทำบุญ การสร้างคุณงามความดี ให้ตั้งสติ ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความพลัดพราก ความที่ต้องเสียคนรัก เป็นสิ่งที่เศร้าโศก จริง! ใครก็ต้องเศร้าโศกทั้งนั้น แต่พระพุทธองค์สอนให้ตั้งสติในการทำบุญกุศลให้เขา อย่ามัวแต่ไปร้องไห้ อย่ามัวแต่เสียใจ ต้องกลับมาตั้งสติ ระลึกถึงตัวเองที่ยังไม่ตาย แล้วรีบทำบุญกุศลให้เขา

ลักษณะของการทำบุญอุทิศเรียกว่า **เจาะจง** จิตสำรวม กายสำรวม วาจาสำรวม การบุญนั้นเป็น**บุญแท้** ถ้าบุญเทียมแล้วจะมีสิ่งละเล่นต่างๆนานา มหรสพฯ เกิดขึ้นในวัดในวามากมายหลายประการ เป็นความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นเรื่องทางโลกปนธรรม

ผู้ทำบุญเลยไม่สะดวกในการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ท่านผู้ล่วงลับไป การมาทำบุญทำกุศลจึงเป็นของสำคัญ อย่างเช่นเราทั้งหลายมาทำบุญอย่างนี้ บุญไม่เพียงได้ถึงแก่ญาติของเราเท่านั้น แต่ยังถึงแก่พวกเปรตทั้งหลาย คือพวกผีทั้งหลายที่เขาไม่ได้สร้างบุญ สร้างบุญไม่ได้แล้ว อาศัยรอบุญจากผู้อื่นทำเท่านั้น นี่แหละคือการทำบุญที่ถูกต้อง

บางทีบางคนไปทำบุญเป็นกังวลกับเงินทองทรัพย์สิน ที่จริงให้เอาตัวกับใจไปเสียก่อน ส่วนทรัพย์สินเงินทองตามมาทีหลังมากน้อยตามแต่จะมีจะเป็น เป็นสิ่งที่ตามมา ส่วนตัวเราจิตเรา

รูปนาม **รูป** คือร่างกายของเรา **นาม** คือจิตเราสัมผัสในเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

ถ้ามีความสำรวมจิตดีแล้วไม่เคลื่อนคลาด บุญกุศลก็จะเกิดขึ้น นี่แหละลักษณะของการทำบุญทำกุศล ในวัดกรรมฐานเราจะเห็นอย่างวัดหลวงตา พ่อแม่ครูบาอาจารย์เวลาท่านให้พรคนจะนิ่งเงียบหมดเลย ใครไปเพ่นพ่านท่านจะดุเอา ใครไปพูดจามากมีโฆษกมีไมค์ ท่านจะดุเอา บางทีท่านพูดเลย**หลวงตา**

หลวงปู่เจี๊ยะ *"เฮ้ย! นั่นใครมาหอน บอกมันซิ เลิกหอนได้แล้ว"* ใครพูดมาก ๆ ในวัดท่าน ท่านเรียกว่าหอนเลยทีเดียว ท่านไม่ให้ใครไปวุ่นวายไปก่อกวน สนามวัดของท่านเป็นสนามธรรมะไม่ใช่สนามของโลกแข่งฝีปากกัน จึงเป็นความสำคัญ

เราจึงต้องยึดหลักครูบาอาจารย์ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ท่านสงบงบเงียบ ใครไปวัดของท่านจะเห็นกุฏิของท่าน แต่ก่อนวัดหนองผือมีเนื้อที่กว้าง ทุกวันนี้แคบเพราะท่านล่วงไปแล้ว คนที่อยู่ต่อมาไม่สามารถอย่างท่าน ที่จริงวัดหนองผือนาในไม่รู้ว่ากี่ร้อยไร่ เอาไปเอามาเหลือเพียง ๓๐-๔๐ ไร่เท่านั้น

เพราะโลกมันเจริญขึ้น อะไรก็เร็วขึ้น ป่าเขาก็หมด เราจะเห็นว่าวัดครูบาอาจารย์ท่านสงบงบเงียบ วัดของหลวงตาสงบงบเงียบ เห็นกุฏิท่าน เสนาสนะของท่าน แม้นปัจจุบันนี้ก็ยังคงเป็นอย่างนั้นอยู่ สงบอยู่

หรือไปดูวัด **หลวงปู่แหวน** ที่เชียงใหม่ ดอยแม่ปั๋ง

พระอาจารย์ไปก็ยังสงบเงียบ ต้นไม้สวย ทิวทัศน์ดี วัดของ**หลวงปู่ขาว** ถ้ำกลองเพลก็สวย สงบ ร่มเย็น มีคนมาปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรม ฟังคุณงามความดีเงียบๆ ไม่ต้องมีอะไรมากหละสำหรับวัด ความเงียบเป็นเบอร์หนึ่ง เป็นเสน่ห์ เป็นความน่าไป

ส่วนวัตถุสิ่งของทั้งหลาย เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาตามเหตุตามผลที่ควรจะได้จะสร้าง ที่วัดของเรานี้ก็ตามเหตุตามผลที่ควรจะได้จะสร้าง จะว่าเยอะหรือไม่เยอะ ก็ตามเหตุผลที่ควรจะสร้าง อย่างเช่น ศาลาพระอรหันต์ มันกว้าง ๒ ไร่ ว่าใหญ่มันก็ใหญ่ แต่พอมีงานคนก็มาจนเต็มจนล้น มันก็ใช้ประโยชน์ Full คือเต็มทั้งหมด ก็เป็นประโยชน์ โรงทาน พื้นที่จอดรถก็เต็ม แม้ที่เรานั่งอยู่นี่ ศาลาหลังนี้ก็ได้ใช้ประโยชน์เต็มส่วน

ถือว่าใช้เต็มพื้นที่ของสิ่งที่ก่อสร้างขึ้น มาย้อนไปถึงบริเวณหน้าผา วิหารหลวงปู่มั่นที่สร้าง ทุกวันเสาร์ วันอาทิตย์ คนมากราบไหว้ เมื่อวานคนก็มาเยอะ ทั้งฝนก็ตกทั้งคนก็เยอะ เต็มไปหมดเลยในวิหารหลวงปู่มั่น เขามาจากชัยภูมิ จากที่ไหนๆ ไกลๆ เขาก็มาทำบุญ ก็เต็มอยู่อย่างนั้น เป็นประโยชน์ก็พอใจ

ถ้าเป็นประโยชน์ สร้างแล้วไม่ได้เสียเงินทิ้งขว้างเปล่า เป็นโบสถ์ร้าง วิหารเปล่า ศาลารกร้าง หาผู้ทำความสะอาด หาผู้มากราบมาไหว้มาเคารพนับถือไม่มี กองบุญที่ญาติโยมทั้งหลายสร้างก็เลยไม่หนุนบุญที่ได้สร้าง เพราะว่าไม่ได้ใช้ประโยชน์เท่าที่ควร

● **ลงขันธ์ ลงแรง**

หอฉัน ที่กำลังทำอยู่ก็คิดว่าจะเป็นประโยชน์ใหญ่อีกอันหนึ่ง แล้วก็บริเวณสร้าง**พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง** ญาติโยมทั้งหลายร่วมบริจาคมาเรื่อยๆ ตารางเมตรหนึ่ง ๙,๐๐๐ บาท ก็มีมาวันเสาร์วันอาทิตย์ เขาได้เงินได้ทอง เขาขายข้าวขายของ เขาขายข้าวโพด ขายมันได้ ก็เอามาบริจาคทำบุญสร้างพระเจดีย์ฯ ถึงบอกว่ามันมากนะเงิน ๗,๐๐๐ บาทสร้างถนนสำหรับพี่น้องญาติโยม ไม่ใช่น้อยๆ นะ ๙,๐๐๐ บาทต่อหนึ่งตารางเมตร ไม่ใช่น้อยๆ ไม่ใช่นิดหน่อย ถือว่าเป็นเงินเยอะ

กว่าจะเก็บหอมรอมริบได้มิใช่ธรรมดาง่ายๆ สู้กับแดด กับฝนกับฟ้า กว่าจะไปขายข้าวขายของ กว่าจะไปนั่งง้อพ่อค้า ไปขายอ้อยเขาจอดรถเป็นวันเป็นคืนกว่าจะได้คิวขาย ไปขายมันก็ไปจอดเฝ้าอยู่หน้าร้านกว่าจะได้ขาย ทุกวันนี้ไม่ได้ง่าย นั่น...กว่าเขาจะเก็บเงินเก็บทองมาบริจาค อาตมาถือว่ามากไม่ใช่น้อยๆหละ มาทำบุญทำกุศล ตั้งแต่ ๕๐๐ บาท ๑,๐๐๐ บาท ๒,๐๐๐ บาท รวบรวมกันขึ้นมาทำบุญ ถือว่ามาก

การสร้างอะไรขึ้นมา ญาติโยมร่วมบริจาคก็เป็นบุญเป็นกุศล เป็นคุณงามความดีที่เป็นบุญของผู้ทำเอง เพราะว่าสิ่งที่สร้างได้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง อันนี้พูดถึง **เงินบริจาค**

อีกอันหนึ่ง **บริจาคแรง** อันนี้ก็สำคัญ คู่เคียงกันมากับจตุปัจจัยเงินทอง อย่างเช่น ทุกวันเสาร์วันอาทิตย์ อย่างเวลา

ลงใจ ลงขันธ์ เทคานพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง

วันว่างๆ อย่างเช่น ฤดูกาลที่มันว่างงานหรือไม่ได้ทำอะไร ญาติโยมก็มาพัฒนาวัด กวาดลานวัด มาล้างห้องน้ำ มากวาดลานพระเจดีย์ฯ วิหารฯ ตลอดจนเก็บหิน เรียงหินให้บริเวณที่เราก่อสร้าง ได้ร่วมกันสร้าง ร่วมกันทำขึ้นมา อันนี้เป็นบุญอีกประเภทหนึ่งที่เป็นความสามัคคีทางกายวาจาจิต ลงแรง ลงใจ ลงเงิน ลงขันธ์

ขันธ์ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เอาขันธ์ของเรามาสร้างบุญสร้างกุศล สร้างคุณงามความดี ทำไมจึงต้องลงขันธ์? เพราะว่าการสร้างคุณงามความดีด้วยการลงขันธ์นั้นเป็นบุญมาก เพราะขันธ์เป็นที่ประชุมของความทุกข์ เอาขันธ์มาสร้างคุณงามความดี รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **นัตถิ ขันธะสะมา ทุกขา *ไม่มีทุกข์ใดเสมอด้วยขันธ์*** คือรูปต้องรักษา เวทนาต้องรับ ตลอดจนสัญญา สังขาร วิญญาณ ของพวกนี้เสื่อมไปเรื่อยๆ เราจึงมาลงขันธ์ เอาขันธ์มาลงนี้เป็นบุญใหญ่ ถวายขันธ์ ถวายบุญ ด้วยการเอาเรี่ยวเอาแรง เอากำลังของเรามาร่วมสร้างร่วมทำ ผู้มีเงินน้อยก็เลยได้ทำ ประหนึ่งว่ามีบุญมากเพราะว่าได้ลงขันธ์ลงแรงของตัวเอง ขันธ์คือรูป ร่างกายของเรา เหนื่อยยากลำบากก็เอามาช่วยทำ ช่วยสร้าง เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จะสุขจะทุกข์ จะเหนื่อยล้าแค่ไหนไม่ใส่ใจ เอามาร่วมสร้างร่วมทำ ด้วยเรี่ยวด้วยแรง ด้วยสติ ปัญญา ด้วยความนึกความคิด

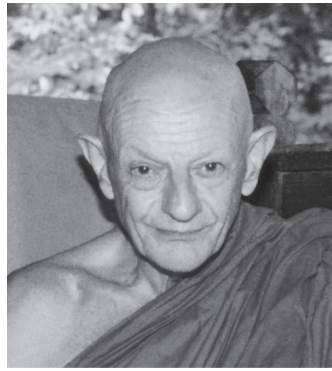
ความตรึกความตรอง ความพินิจ พิจารณา จึงเป็นบุญคู่เคียงขึ้นมากับบุญกุศลคนที่บริจาคด้วยเงิน

การสร้างคุณงามความดีจึงหลายแบบ ขอให้เป็นแบบที่ถูกต้อง ดีงาม เป็นไปเพื่อความสงบร่มเย็น โดยเฉพาะที่วัดป่าภูผาสูงเราสร้างเพื่อเป็นประวัติศาสตร์ ไม่ได้สร้างวัดเพื่อจะเป็นวัดธรรมดาเหมือนที่ใครคิดว่าวัดคือวัด สร้างให้เป็นประวัติศาสตร์จริง ๆ

พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง ถ้าจะพูดว่ายิ่งใหญ่ที่สุดก็ว่าได้ เพราะเป็นพระเจดีย์เดียวที่จะมีอัฐิธาตุพระอรหันต์ถึง ๕๘ พระองค์ท่าน นอกจากนั้นยังเป็นพระเจดีย์เดียวที่บรรจุในที่เดียวในหนึ่งเจดีย์ ไม่ใช่ว่าองค์หนึ่งก็ได้องค์เดียว เราบรรจุอัฐิธาตุอรหันตธาตุของพระอรหันต์ทั้งหลาย อาจจะมากกว่านั้น เราพูดได้เต็มปาก ๕๘ พระองค์ท่านนี้ว่าเป็นพระอรหันต์บวกพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ รวมเป็น ๘๓ พระองค์ท่าน

การที่เราได้บรรจุถือว่าเป็นเจดีย์เดียวในเมืองไทย ไม่ว่าจะเป็นพระฝรั่งอย่างเช่น **หลวงพ่อปัญญา วัฑโฒ** ถือว่าเป็นพระอริยสงฆ์รูปแรกที่เป็นฝรั่ง เรามีอัฐิของท่าน **หลวงปู่เพียร วิริโย หลวงปู่คำสุข ญาณสุโข** จากเพชรบูรณ์ **หลวงปู่ทา จารุธัมโม** วัดถ้ำชับมืด อำเภอปากช่อง ได้เพิ่มเข้ามา อริยธาตุของพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

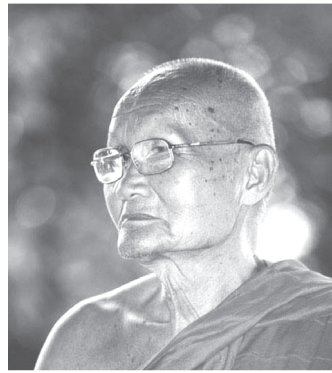
ถ้าจะบอกว่า **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง** ที่วัดป่าภูผาสูง

หลวงพ่อปัญญา วัฑโฒ

หลวงปู่เพียร วิริโย

หลวงปู่คำสุข ญาณสุโข

หลวงปู่ทา จารุธัมโม

๑. เป็นเจดีย์เดียวที่มีการบรรจุอรหันตธาตุของพระอรหันต์ยุคปัจจุบันมากที่สุดก็ว่าได้

๒. เป็นเจดีย์ที่อยู่ริมหน้าผาสูง ทัศนียภาพสวย ไม่เป็นสองรองใครก็ว่าได้

๓. เป็นพระเจดีย์เดียวที่สร้างแบบสมัยใหม่ เป็นแบบหนึ่งที่ไม่เหมือนใคร

๔. บริเวณรอบ ๆ เป็นทัศนียภาพที่ดีงาม เป็นป่า เป็นเขา

เป็นทัศนียภาพที่ไม่มีที่อื่นเทียมเท่า เป็นที่เดียวก็ว่าได้

เจดีย์แห่งนี้จึงเป็นเจติยสถาน เป็นอนุสรณ์สถานที่เรากราบได้ทีเดียวครบทุกๆพระองค์ หรือจะอีกอันหนึ่งเพิ่มเข้ามาว่าเป็น**เจดีย์ของพระอรหันต์ยุคปัจจุบัน** ก็อาจจะว่าได้ไม่ผิด

นี้เป็นเจดีย์ของพระอรหันต์ยุคปัจจุบัน เป็นเจดีย์พระสาวกเพราะว่าพระสาวกมีมากถึง ๕๘ องค์หรือจะมากกว่านั้น เป็นเจดีย์ที่เป็นดาวล้อมเดือน เดือนคือ **พระพุทธเจ้า** ดาวคือ **พระอรหันต์** ทั้งหลายที่รายรอบพระพุทธเจ้าของเราอยู่ภายในบริเวณพระเจดีย์

นี้คือเจดีย์ที่จะสร้างขึ้นมา ผู้บริจาค ผู้มาร่วมสร้าง ผู้มาร่วมทำ ผู้มาลงขันธ์ ขันธะคือสิ่งที่เป็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เอามาร่วมสร้างร่วมทำเพื่อบูชาขันธ์ของพระอรหันต์ คือกระดูกของท่านเรียกว่าขันธ์ เรียกว่ารูปของท่านเหมือนกัน เป็นส่วนหนึ่งของสรีระของท่านที่ตายไปแล้วกลายเป็นพระธาตุก็ได้อีกเหมือนกัน ฉะนั้นเจดีย์แห่งนี้จึงเป็นเจดีย์ที่เป็นประวัติศาสตร์ เพราะว่า **สร้างในรูปแบบจอมแห**

จอมแห หมายถึงสมาธิที่จิตสงบ จะเหมือนคนดึงหรือรวบจอมแหเข้ามา เป็นลักษณะการสร้างที่อาจจะไม่เหมือนที่อื่น การสร้างขึ้นมาในคราวนี้จึงเป็นความสำคัญ ผู้มาบริจาค เช่น พี่น้องชาวโคราชก็มาร่วมสร้างร่วมทำ บางคนทำเป็นสิบครั้งยี่สิบครั้ง ก็ไม่เคยหน่ายไม่เคยเหนื่อย จนกว่าพระบรมธาตุเจดีย์

พระอาจารย์ธีรนาถ กับคุณเกรียงศักดิ์ จันทร์ตระกูล
วิศวกรที่คุมงานก่อสร้างพระธาตุจอมผา

ซุ้มบัวภายในพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง (พระธาตุจอมผา)
๙ ตุลาคม ๒๕๕๖

จะเสร็จ ขณะนี้เราทำในการปรับรูปแบบให้ได้ที่ได้ทางเสียก่อน จตุปัจจัยที่พี่น้องบริจาคมาก็เก็บหอมรอมริบไว้ ซึ่งจะต้องเป็นเงินก้อนใหญ่ที่จะต้องจ่ายออกไปเมื่อได้สั่งสินค้า สั่งของที่สั่งทำจากโรงงาน

การสร้างถาวรวัตถุที่วัดป่าภูผาสูงจึงเป็นการสร้างประวัติศาสตร์ มิใช่สร้างแบบธรรมดาทั่วไป ความเป็นประวัติศาสตร์คือเป็นสิ่งที่จารึกของที่มีอยู่จริง ดีจริง ประเสริฐจริง และมีแนวคิดในการสร้างที่เป็นแนวคิดในทางพระพุทธศาสนาที่ดี ๆ อย่างแท้จริง

พี่น้องที่มาร่วมทำบุญ มาจังหัน มาใส่บาตร มาทำบุญก็จะได้มาพาลูกหลานมากราบไหว้ ต่อไปเมื่อแล้วเสร็จก็จะได้ฉลองจะได้เห็นว่ามันมีค่ามากมาย

ผู้ที่ร่วมสร้างบางคนถึงพูดว่า *"ได้ร่วมสร้างถือว่าตายไม่เสียชาติเกิด เพราะว่าได้มาร่วมสร้างร่วมทำ"* เราไม่ได้สร้างพระธาตุพนม เราไม่ได้ไปสร้างพระธาตุนครปฐม เราไม่ได้ไปสร้างพระธาตุหริภุญชัย พระธาตุจอมกิตติ เราไม่ได้ไปสร้างเอาไว้แต่ที่ที่ภูผาสูง พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง หรือพระธาตุจอมผา เราได้มาร่วมสร้าง ถือว่าชีวิตของเราช่วงหนึ่งที่เราได้เกิดมาเป็นคน เกิดมาเป็นมนุษย์ เราได้สร้างมนุษยธรรมด้วยศรัทธา ด้วยศีล ด้วยจาคะ ด้วยปัญญาของเรา มาร่วมกันสร้างร่วมกันทำ จึงกลายเป็นสามัคคีธรรม สามัคคีขันธ์ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ปรุงขึ้นมาให้เห็น เป็นรูปร่างของพระเจดีย์และจะเป็นเจดีย์ที่สวยงามอันหนึ่งอย่างแน่นอน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

จันทร์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๕

๖

ฝึกตั้งแต่เด็ก

...วัดเป็นสถานที่ฝึกคน เด็กๆ เข้ามาต้องฝึกตัวเอง เด็กน้อยๆต้องฝึก เอาคำกลอนไปท่องไว้ คำกลอนสอนใจพระอาจารย์ท่องตั้งแต่ตอนเป็นเณร

“จะขยันหมั่นเพียรเรียนหนังสือ
จะไม่ดื้อถือรั้นทำหันหุน
จะเคารพนบนอบครูผู้มีคุณ
จะค้ำจุนสกุลไว้ให้มั่นคง
ถ้าจะเต้นใกล้ไกลให้ดูหนาม
ถ้าจะถามให้ดูหน้าอัธยาศัย
ถ้าจะทำ ทำให้ชอบกรอบดีไป
ถ้าจะใหญ่ ใหญ่ให้ดีมีการุณ”

อาตมาจำได้ไม่ลืม เอาไปท่องจำให้มันได้ มาวัดมีคติธรรมประจำใจ จำคำสอนที่ดี พูดจามีประโยชน์

อย่าไปโทษแต่คนอื่น อย่าไปฝืนความจริง
อย่าไปชิงสุกก่อนหาม อย่าไปตามคนชั่ว

อย่าไปมัวหลงโลก อย่าโกหกพ่อแม่
อย่าไปแลตามแต่เพื่อน อย่าไปตามตัวอย่างไม่ดี
อย่าไปมีโทรศัพท์มือถือ อย่าไปแต่งตัวหวือหวา

เขาสอนกันไว้คำสอนที่ดี เด็กมาทำดี พวกพระก็ต้องยิ่งทำดีกว่าเด็ก กิริยามารยาทของพระ บวชมาแล้ว ทางจงกรมมีเดินจงกรม นั่งสมาธิ ท่องจำคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ได้

● ระวังความคิด

พระต้องจำให้ได้บทสวดมนต์ ให้พร ทำวัตรเช้า วัตรเย็น จำให้แม่น สวดมนต์อย่าไปเปิดตำรา เสียเชิงพระ ไปไหนแอบตำรา สวดผิดสวดถูกตีกันไปหมดเวลาสวดมนต์จำให้แม่น

พระสำคัญ พระให้อยู่เงียบ ๆ คนเดียว อยู่คนเดียวท่านให้ระวังใจ ระวังความคิด คิดปรุงโน่น ปรุงนี่ ปรุงนั่น ยิ่งอยู่คนเดียว ไม่ภาวนา คิดฟุ้งซ่าน คิดเตลิดเปิดเปิง อยู่กุฏิคนเดียว ระวังความคิด มีสติเท่านั้น

มีสติตามความคิด มีสติทันความรู้สึก สติตามรู้ ตามดู ตามเห็น ตามคิดของตัว มาอยู่วัด นาคก็หนีนาค พระก็หนีวัด ถ้าไม่ระวังความคิดของตัวทั้งโยมทั้งพระ

อยู่วัดพระให้ระวังความคิดความอ่านที่มันผิด ๆ ถ้าคิดถูกก็ถูกไปตั้งนานแล้ว ต้องคิดผิดถึงต้องมาวัด มาฝึกกับพระพุทธเจ้า คิดถูกเอง ถูกมาตั้งแต่ไหนแต่ไร มันไม่ถูกถึงต้องมาปรับความคิด

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

อยู่วัด ให้อยู่ที่เงียบ ๆ จะเรียกว่าไม่มีการมีงานทำก็ได้ ถ้าไม่ภาวนา ถ้าไม่ทำสมาธิ ต้องระวังความคิดของตัว อย่าให้ไปคิดออกนอกลู่นอกทาง ความคิดที่ออกจากจิตของเรานี้ **หลวงปู่ดูลย์ อตุโล** ท่านสอนว่าเป็น สมุทัย *เหตุให้เกิดทุกข์* จิตออกนอกตัวเมื่อไรเป็นสมุทัย เหตุให้เกิดทุกข์เมื่อนั้น ต้องระงับยับยั้งมันไว้

อยู่คนเดียวระวังความคิด อยู่กับครอบครัว แบบครอบครัวชาวบ้าน ครอบครัวแบบวัด มีเจ้าอาวาส มีโยม มีอุบาสก อุบาสิกา ถือว่าเป็นครอบครัวธรรมะก็ได้ เพราะมีที่อยู่ ที่กิน ที่หลับ ที่นอน อันนี้ระวังใจ ระวังจิตของตัว ไม่ใช่คิดเป็นจิตเป็นใจ

ใจมีหลายอย่าง ใจของคนมีหลายแบบ ต้องหนักแน่นอยู่แบบครอบครัววัดต้องหนักแน่น ใจหนักแน่น ใจเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ใจกว้าง ใจคิดเมตตาสงสาร และอย่าใจอ่อนใจดีเกินไป

อยู่กับครอบครัวธรรมะอยู่วัดต้องระวังจิตระวังใจ ใจจะต่ำไม่ดี ใจจะสูงเกินคนอื่นก็ไม่เหมาะ คิดอ่านพูดอะไรก็ระวังอันไหนเป็นคติแบบอย่างก็นำไปพูด อันไหนไม่เป็นคติแบบอย่างก็ไม่ควรนำไปพูด ระวังใจ

อยู่กับคนหมู่มาก มากทั้งคน ทั้งสัตว์ ทั้งมนุษย์ ทั้งเปรต ทั้งผี อยู่กับหมู่มาก ท่านให้ระวังลิ้น

ลิ้น คือ **ของกินหนึ่ง** ลิ้น คือ **ปากคำพูดหนึ่ง**

อยู่กับคนหมู่มากให้ระวัง ระวังลิ้นตวัดผิดที่ผิดทางจะเป็นโทษ การพูดต้องระวังลิ้นของตัวเอง ลิ้นผิดแล้วก็ผิดตามไปแก้ไม่ได้ คำพูดของมนุษย์พูดแล้วไปเลย แก้ยาก ผู้พูดดีเป็นประโยชน์ ระวังลิ้น

ของอยู่ของกิน อันนี้ก็ลิ้น ถ้าเป็นพระ อยู่กับพระหมู่มาก ระวังลิ้นอันไหนฉันได้ ปานะเวลาไหน ต้องกินเป็นเวลา ฉันเป็นเวลา อันนี้ของพระ โยมอย่ามายุ่ง ลิ้นโยมก็ต้องดูตู้ปานะของพระ โยมคนอยู่วัดอย่าไปแตะต้อง ระวังลิ้นการอยู่ การกินเป็นของสำคัญ ลิ้นอย่าให้เตลิดธรรมะของพระพุทธเจ้านี้คือการกิน

อีกอันหนึ่งคือปาก ระวังคำพูดสำรวมวาจา สำรวมคำพูด ให้เป็นไปเพื่อความดีเป็นประโยชน์

เป็นคำพูดดีไม่มีประโยชน์ท่านไม่ให้พูด

เป็นคำพูดจริงไม่มีประโยชน์ท่านไม่ให้พูด

คำพูดต้องดี ต้องจริง ต้องเป็นประโยชน์ท่านถึงให้พูด

อันนี้เป็นลิ้น นึกถึงหัวอกเขาหัวอกเราเวลาพูด อาจทำให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจก็ได้ ต้องพูดดีๆ ถึงจะได้บุญได้บารมี พูดดีแต่ไม่มีประโยชน์เป็นโทษ ก็ไม่ได้บุญไม่ได้บารมี ระวังลิ้น อยู่กับคนหมู่มาก

โดยเฉพาะลิ้นของเราเอง รูป เสียง กลิ่น รส ลิ้นที่เป็นของสัมผัสในสิ่งต่างๆ ก็ระมัดระวัง การอยู่การฉันพิจารณาธรรม โดยเฉพาะพระใหม่ ไม่ใช่จัดภัตตาหารเช้าเสร็จแล้วก็ฉันเลย ไม่พิจารณา จะฉันน้ำชากาแฟก็ต้องพิจารณาเสียก่อน มองดู **ปฏิสังขา โยนิโส ปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ** เสียก่อน พิจารณาโดยแยบคาย กินเพื่ออะไร? กินทำไม? ได้ของกินมาจากไหน? ใครเป็นคนเอามาให้กิน? เป็นพระต้องกินแบบไหน? ท่านวางไว้หมดเลย กินเสียงดัง จิ๊บ ๆ แจ๊บ ๆ เดินกินไม่ได้ นอนกินไม่ได้ กินไม่รู้จักกาลเทศะไม่ได้ ท่านสอนไว้หมด ระวังลิ้นของตัวเอง

ทางธรรมท่านให้ระวัง อยู่คนเดียวระวังความคิด อยู่กับคนที่มีหลายๆคน เป็นหมู่ เป็นพวก เป็นหมวด ระวังจิตระวังใจ

อยู่กับคนมาก ๆ ระวังลิ้นคือปาก คือการกินให้ระมัดระวัง ทางกรรมฐานท่านจึงบอก ตาดู หูฟัง ใจคิด

ตาดู ครูบาอาจารย์ พระพุทธเจ้าท่านทำอย่างไร ตาดูดูอย่างไร ใจคิดพินิจพิจารณาสิ่งต่างๆ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ธรรมะถึงจะเกิด

หูฟัง ใจคิด เป็นบุญอยู่ร่วมกันก็สงบร่มเย็นเป็นสุข ไม่เดือดร้อนกายวาจาจิต เรียกว่า มีธรรมะ

อยู่กันหลายคน แม่ชี แม่ขาว เด็กเล็ก เด็กน้อย ผู้อยู่ประจำวัด พระสงฆ์ องค์สามเณร คุณแม่ๆทั้งหลาย เป็นอรรถเป็นธรรมก็ร่มเย็นเป็นสุข ไม่ใช่ตะขิดตะขวงใจ มองไปทางไหนก็ขวางจิตขวางใจ ขวางอรรถขวางธรรม ไม่ดี ให้ไปในแถวแนวทางของธรรม ให้มีเคารพกัน ผู้อยู่ก่อนอยู่หลัง บวชก่อนบวชหลัง

สราวาสก็เช่นเดียวกันให้เคารพกัน พระก็ตามอาวุโสภันเต ญาติโยมก็ผู้ใหญ่ผู้น้อย มีความเห็นความเป็นที่เป็นอรรถเป็นธรรม ศีลทำให้คนร่มเย็นมีความเห็นให้เป็นอันเดียวกัน การอยู่การกินก็แบ่งปันกันกิน ศีลธรรมก็เกิดขึ้น คนมาทำบุญก็ชื่นใจ ๆ เพราะเป็นอรรถ เป็นศีล เป็นธรรมขึ้นมา

คนมีตามีหูทั้งนั้น มองเห็นกันทั้งนั้น อะไรเป็นอะไร ตาไม่บอด หูไม่ได้หนวก ตาดีก็จึงรู้ว่าอันไหนดี หูก็ฟังออกว่าพูดผิดพูดถูก ดีไม่ดี ตาดูหูฟังใจคิดนี่แหละแบบฉบับของ

พระกรรมฐาน ตำราของท่านไม่ต้องมากนัก แต่ก็เป็นเหตุเป็นผล เป็นคุณงามความดี สิ่งที่ดีงามจึงต้องฝึกต้องฝืน

● กิจวัตร

พระ เวลากวาดลานวัด ก็ควรจะกวาดให้ตรงเวลาคือบ่าย ๓ โมง ประมาณบ่าย ๕ โมงเป็นเวลาฉันน้ำปานะ ให้ตรงเวลาดูแลอันไหนประเคนวันไหน อาตมาไม่ได้มาฉันด้วยเพราะอาตมาไม่ได้ชอบฉันปานะอะไร ดูกันให้ดีน้ำตาลประเคนกี่วันอะไรกี่วัน ผู้ที่ฉันต้องดู จะเป็นอาบัติ เวลา ๖ โมงครึ่งทำวัตรสวดมนต์ แม่ ๆ ผู้แก่เฒ่าสวดมนต์ไม่เคยขาด พระเณรบวชเมื่อวานนี้ขี้เกียจสวดมนต์ใช้ไม่ได้ ต้องมาสวดมนต์สวดพร

การนั่งสมาธิ การฟังคำสอนของครูบาอาจารย์ เราเองบังคับเราไม่ได้ ต้องทำตามกฎตามระเบียบที่ตั้งเอาไว้

ตอนเช้าตี ๔ ตื่น ตามการนอนพระกรรมฐาน นอน ๕ ทุ่ม ตื่นตี ๓ สูตรสำเร็จพระกรรมฐาน ตอนเช้าก็มาจัดที่ฉัน กวาด ถู เช็ด ใครดูแลทำอะไรของครูบาอาจารย์ บาตรของท่าน บวชมาพระใหม่ฝึกล้างกระโถน ปูเสื่อ อาสนะของครูบาอาจารย์เป็นอันเตวาสิก คือมาอาศัยท่าน ขอนิสัยท่าน ต้องทำวัตรปฏิบัติต่อท่าน รอบๆกุฏิครูบาอาจารย์รู้จักไปกวาดทำความสะอาด จีวรครูบาอาจารย์รู้จักซัก รู้จักพับ อันเตวาสิก ผู้มาอาศัย

ท่านสอนธรรมะเรา เราก็ปฏิบัติต่อท่าน วัตรปฏิบัติต่อครูต่ออาจารย์ ผ้าเช็ดเท้าเก็บให้เรียบร้อย ไม่ใช่นั่งฉันเสร็จแล้ว

แตกฮือหาคนจะมาเก็บเสื่อไม่มี เป็นไปได้อย่างไรวัดกรรมฐานต่างองค์ก็ต่างเกี่ยงงอนกัน คนนั้นทำ คนนี้ทำ หาคนทำไม่ได้ **ขายหน้า**

ต้องรู้จักวัตรปฏิบัติเหล่านี้ การเช็ดบาตร ล้างบาตรเช็ดอย่างไร? เก็บอย่างไร? วางอย่างไร? วินัยท่านสอนท่านบอกบาตรวางบนโต๊ะไม่ได้ ต้องวางตากก่อน ก่อนจะใส่ถลกบาตรก่อนจะเก็บ ทำให้เรียบร้อยดีงาม

ตอนเช้าสวดมนต์ไหว้พระ ปัดกวาดลาน ปูอาสนะ จัดที่ฉันเตรียมจาน เตรียมน้ำ ของญาติของโยมตรงไหนๆ ดู เป็นพระต้องจัด ต้องทำ ต้องเตรียม เอาไว้ ที่วัดป่าบ้านตาด สมัยอาตมาอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์ ถ้วย ชาม ถาด เป็นร้อยเป็นพัน พระเช็ดตอนเช้าเกลี้ยงเรียบ ไม่เคยมีภาชนะอันใดที่จับมาวางโดยไม่เคยเช็ดเลยไม่มี ศาลาต้องลงเทียน เอากาบมะพร้าวขัด ไม่ได้เป็นแบบนี้

ท่านสอนให้พระหมั่นเพียรขยัน แก้วน้ำ กาน้ำ ของท่านวางผิดที่ ท่านชี้ทันที ท่านจำของท่านตำแหน่งที่วาง พวกเรานี่วางปึ๊บปั๊บๆ ไม่เคยดูเคยมอง ไม่เคยมีสติ ทำพอแล้วไปๆ จะได้มรรคได้ผล ได้คุณงามความดี ได้อานิสงส์มาจากไหน ได้น้อยนิดเดียวเพราะไม่ได้ตั้งใจทำ มีจิตศรัทธาไม่ถูกไม่ดี

ต้องวัตรปฏิบัติ หลังจากฉันแล้ว ก็เก็บบาตร เก็บอะไรให้เรียบร้อย ดูที่ตาก ดูจีวร สถานที่โรงปานะ โรงน้ำร้อน

ใครใส่ฟืน ใครดูแลฟืน โรงฟืน โรงไฟ **เวจกุฏี** *(ห้องน้ำครูบาอาจารย์)* ต้องทำให้เรียบร้อย

มีแต่ผู้เฒ่า ๓-๔ คน กวาดเก็บขยะจะเป็นจะตาย พระหนุ่มเณรน้อยกินแล้วก็ไปนอน ไม่ได้นะ ให้แต่ผู้เฒ่าทำไม่ได้ ต้องช่วยต้องทำ สะอาดไม่สะอาด สกปรกมองเห็นอยู่ต่อหน้าต่อตายังไม่ทำ **มันหยาบ**

ทำให้มันเกลี้ยงให้มันดี อันไหนไม่สมควร ไม่เหมาะควร ก็จับก็วางให้ดีให้เหมาะ โรงฟืนก็เรียงฟืนให้สวย ๆ อาหารกระรอกกระแตอย่าลืม เวลาฉันเสร็จไม่ใช่กินแต่พระแต่โยม สัตว์ที่อยู่ในวัดเต็มไปหมดให้เขาได้กินกับเราด้วย หมูป่า กระรอก กระแต นก พวกนี้เขาอาศัยกินกับพวกเรา มองดูเขาบ้าง สนใจเขาบ้างสงสารเขาบ้าง อย่างนี้เป็นต้นนี่คือ **ความเอาใจใส่**

วัดก็เลยเป็นสถานที่ร่มเย็นเป็นสุข เป็นสถานที่มีแต่น้ำใจงาม มีแต่ความเบิกบานทั้งผู้อยู่ผู้อาศัย ทั้งผู้ไปผู้มา มองดูคนเขาไปเขามาวัด ไม่ใช่ว่าพระหลบลี้หนีห่าง เห็นรถมาก็มองเขามาทำอะไร? อย่างไร? รถทะเบียนอะไร? สอบถามเขามาเที่ยวเตร็ดเตร่เร่ร่อน หรือเขามาหาครูบาอาจารย์ทำบุญทำกุศล

ถ้าเขามาท่องเที่ยวก็แนะนำเขาว่าวัดเป็นสถานที่สงบ อย่ามาเพ่นพ่าน ก่อความรำคาญ นี่เป็นเขตวัด

คนแต่งตัวสั้นๆ โป๊ะๆ บอกเขาห้ามเข้าไปเดินในวัด เตือนบอก

ถ้าเขามากราบพระทำบุญก็แนะนำเขา ตรงไหนเป็นตรงไหน ต้องคอยดูคอยแลด้วยกัน ตาไว ดูเขามาดีมาร้ายต้องสังเกตให้ดี เพราะวัดมันกว้าง คนอยู่โซนไหน ทางไหนก็ต้องแบ่งๆ กันดู

อย่านอนตายนอนเกิด คนเดินรอบอยู่กุฏิก็ไม่เคยมองว่าใครเป็นใคร หญิงชายกี่คน เด็กผู้ใหญ่กี่ท่าน ไม่ได้มอง ไม่ได้รู้ อันนี้ไม่ฉลาด พ่อแม่ครูจารย์ท่านตำหนิมากเรื่องแบบนี้ ต้องฉลาด ต้องทันคน พระจึงต้องเฉลียวฉลาด

วิธีการอยู่กับวัดกับศาสนา อย่าได้ลืม ครูบาอาจารย์เรา อย่าไปทิ้งท่าน กราบท่านเคารพท่านต้องทำความสะอาดให้ท่านด้วย ศาลาพระอรหันต์ พระประธานใหญ่ ห้องน้ำห้องท่า ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ หน้าผาก็วิหารหลวงปู่มั่น เป็นสถานที่ที่ต้องช่วยกันดูแล

ใครอยู่ตรงไหนๆ ให้ดูแลตรงนั้นให้เต็มความสามารถของตัว คือการบูรณะวัดวาอาวาสอย่างถูกต้อง คือผู้ทำหมั่นดูแลรักษาเอาใจใส่ นี่เป็นวัดสะอาดนอกสะอาดใน เป็นวัดที่น่ากราบน่าไหว้ เป็นของดีขึ้นมา โดยเฉพาะพระ เณร ผู้อยู่กิริยา มารยาท การพูด การจา

อาตมา เกลียดที่สุดคือ **พระชอบขอคน** ใครเข้ามา ออกปากขอเขาอย่างนั้นอย่างนี้ อย่าให้มีในวัด อย่าไปยุ่งกับญาติโยม ให้เขามาทำบุญตามอัธยาศัยของเขา เราเป็นวัดของครูบาอาจารย์

เราไม่ได้ไปขอใคร แล้วแต่เขา เขาก็ทุกข์ของเขาถึงมาหาความสุขทางจิตใจ ช่วยกันตะล่อม สงสารเมตตา อย่าให้เขามาเจอแล้วหมดหวังสิ้นหวัง ให้เขามีหวังเป็นกำลังใจในการต่อสู้ชีวิตไปต่อสู้กับคุณงามความดีที่เขาจะทำต่อไป นี่เป็นของสำคัญ

วัดของเราควรเป็นวัดกรรมฐานแบบของ*หลวงปู่เสาร์* พ่อแม่ครูบาอาจารย์ จะได้ไม่ลืมรอยครู รอยธรรม รอยคุณงามความดีของท่าน อันนี้เป็นเบอร์หนึ่ง ส่วนอันอื่นๆก็รองลงมา

ธรรมะคือข้อปฏิบัติเป็นเบอร์หนึ่ง ส่วนอื่นเป็นเบอร์สองรองลงมา เพราะธรรมะจริงคือเกิดจากประพฤติปฏิบัติเท่านั้นเป็นเนื้อแท้ของธรรมะ ปริยัติเป็นเปลือก ปฏิบัติเป็นแก่น ส่วนผลของการปฏิบัติเป็นปฏิเวธขึ้นมาสำหรับผู้ประพฤติปฏิบัตินี่แหละเป็นความสำคัญ.

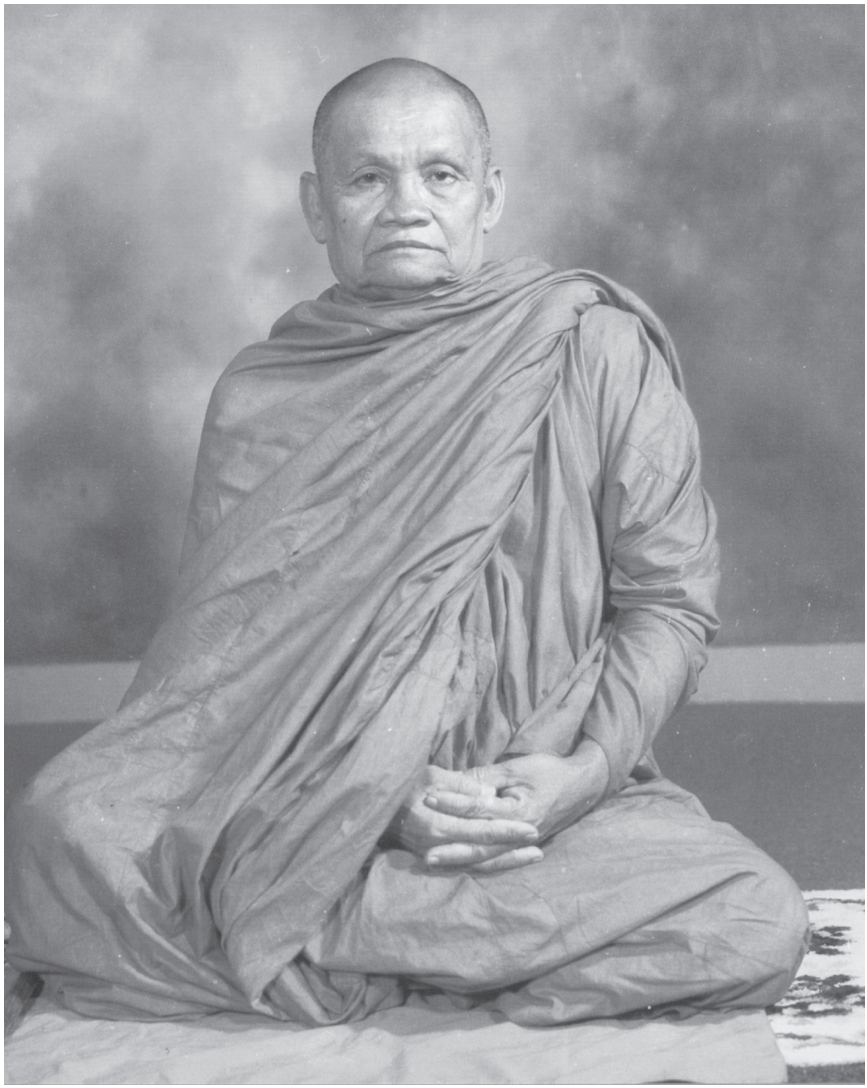
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

อังคารที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

หลวงปู่ชา สุภัทโท

๗

อริยวงศ์

...วันนี้เป็น **วันพระ** เป็น **วันปาฏิโมกข์** พระลงปาฏิโมกข์ประมาณเที่ยงวัน

วันพระ พระก็ไม่ควรจะไปไหน เข้าวัด ออกวัดไม่ควรไปไหน อยู่วัดจำศีล ลงอุโบสถวันพระ **วันโกน** เมื่อวานวัดป่าภูผาสูง เอาอย่าง **หลวงปู่ชา สุภัทโท** ท่านไม่ต้องรอถึงเดือน ๑๕ วันโกน

ทำไมถึงเอาอย่าง หลวงปู่ชา สุภัทโท? บางคนสงสัยอีก

เพราะท่านเป็นครูบาอาจารย์ ที่เราคิดอยากบวชอยากปฏิบัติก็เพราะ **หลวงปู่ชา สุภัทโท** เพื่อแสดงความเคารพ เพื่อจดจำสิ่งที่ดีงามของท่าน ซึ่งท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่เราเลื่อมใส เราเป็นเณรเคยอ่านหนังสือของท่านก็เลยอยากจะจดจำสิ่งที่ท่านสั่งสอนไว้เลยนำข้อปฏิบัติของท่านที่ท่านสอนลูกศิษย์ของท่านนั่นหละมาเป็นข้อปฏิบัติของเรา จึงต้องตามอย่างท่าน ๑๕ วัน วันโกน วัน ๑๔ ค่ำทั้งข้างขึ้นทั้งข้างแรมปลงผมเลย ถือว่าเป็น **ข้อวัตรของวัดป่าภูผาสูง**

ผู้เป็นพระก็ต้องมีครูมีอาจารย์อย่างนี้ วันอุโบสถลงอุโบสถ พระแสดงอาบัติก็แสดงให้ได้ให้ถูกต้อง ผู้สวดปาฏิโมกข์ก็ท่องให้ชำนาญ

วันศีลวันพระญาติโยมทั้งหลายก็ให้ถือเป็นวันสำคัญ บางคนไม่สนใจ วัน ๘ ค่ำ วัน ๑๕ ค่ำ ถือเป็นวันสำคัญ เป็นวันที่ได้ระลึกถึงตัวเอง เป็นวันทำเพื่อตัวเอง วันนอกนั้นทำเพื่อคนอื่น ทั้งนั้น ทำเพื่อปาก เพื่อท้อง แต่วันพระได้จำศีลเพื่อตัวเอง ทำเพื่อมรรค เพื่อผล ให้เกิดความจริงเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา

วงศ์ของพระอริยเจ้า ศีลธรรมของท่านไม่ได้ยาก แต่หากคนไม่สนใจประพฤติปฏิบัติ อริยวงศ์คือวงศ์ของพระอริยเจ้า วงศ์ของพระอริยะ แบบฉบับของพระอริยะผู้ประเสริฐ ท่านปฏิบัติอย่างไร

๑. สันโดษด้วยจีวร ผ้าจีวรสันโดษ ยินดีตามมีตามได้ ไม่ไปใช้จีวรสีแปลก ๆ ไม่ไปใช้จีวรแพง ๆ จีวรไหม ใช้จีวรเหมาะสมแก่ตัวเองเรียกว่าสันโดษด้วยจีวร เป็นวงศ์ของพระอริยเจ้า

ที่นี้ญาติโยมก็สันโดษด้วยผ้าชุดขาวดำ ไม่แต่งตัวฉูดฉาด **สันโดษด้วยผ้าเครื่องนุ่งห่ม** นุ่งห่มให้เรียบร้อยพอดี อันนี้เป็นวงศ์ของพระอริยเจ้า

๒. สันโดษด้วยอาหาร คือบิณฑบาตของอยู่ของกิน ไม่ไปยุ่งวุ่นวายกับการอยู่การกินจนมากเกินไป ไม่ยุ่งเรื่องปาก

เรื่องท้อง ให้มีใจในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นการสำคัญกว่า อันนี้เรียกว่าสันโดษโดยอาหารบิณฑบาต ด้วยอาหารที่ศรัทธานำมาถวาย

ญาติโยมก็รู้จักประมาณในการกิน อันนี้เป็นวงศ์ของพระอริยเจ้า

๓. เสนาสนะ ที่อยู่ที่อาศัยสันโดษ ที่หลับที่นอนพอดีพองามตามสมณวิสัย อันนี้ก็เป็นสันโดษด้วยที่อยู่ที่อาศัยที่ป่าที่เขาสงบร่มเย็น **อันนี้เป็นวงศ์ของพระอริยเจ้า**

๔. ยินดีในการละบาปบำเพ็ญบุญ สร้างกุศลให้มากขึ้น **อันนี้เป็นวงศ์ของพระอริยเจ้า**

เมื่อปฏิบัติอย่างนี้แล้วความจริงในทางศาสนาก็จะเกิดขึ้นจริง จริงมีหลายอย่าง

๑ จริงวาจา เรียกว่า **สัจจะ** คือความจริง พูดจริงทำจริง พูดแล้วทำจริงทุกอย่าง อันนี้เรียกว่า สัจจะ หรือวาจาจริง สัจจวาจา

๒ รู้จริง เรียกว่า **ญาณสัจจ์ สัจจญาณ** รู้ว่าสังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน รู้ว่ามนุษย์ต้องวนเวียนอยู่ในวัฏฏะสงสาร เทียวเกิดเทียวตาย รู้ว่ามนุษย์ทุกข์เพราะกิเลส มีญาณท่านเรียกว่าญาณ ถ้ารู้ธรรมดาเหมือนโลกท่านไม่เรียกว่าญาณ ถ้ารู้สังขารไม่เที่ยงเป็นต้น ท่านเรียกว่าญาณ เพียงให้รู้แค่นี้ท่านก็เรียกว่าญาณแล้วหละ เป็นสิ่งที่

พิเศษขึ้นมา อันนี้รู้จริง เรียกว่า **สัจจญาณ**

๓. รู้ทางประพฤติ เรียกว่าทางที่ดีจริงแล้ว เรียกว่า **มรรคะ** รู้มรรค ๘ ตั้งแต่ความเห็นชอบ ดำริชอบ ไปจบลงที่สัมมาสมาธิ สมาธิชอบ รู้ทางปฏิบัติจริง เกิดมรรค เกิดผลขึ้นมา

เราผู้เป็นพระเป็นเณรในวันสำคัญ วันพระวันอุโบสถเป็นวันที่เราต้องรื่นเริงในศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นวันที่เป็นวาระที่เราจะได้ชำระศีลธรรมของตัวเองเรียกว่า **แสดงอาบัติ**

ก่อนลงอุโบสถก็แสดงอาบัติ ท่องแสดงอาบัติให้ได้จำให้แม่น รู้ศีลของตัวมีกี่ข้อ ไม่ใช่ไปลงอุโบสถ ศีลกี่ข้อยังไม่รู้ **ปาราชิก ๔ ข้อ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ อนิยต ๒ ข้อ นิสสัคคีย์ปาจิตตีย์ ๓๐ ข้อ** ซึ่งเป็นบทคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ตลอดจน **ปาจิตตีย์ ๙๒ ข้อ ปาฏิเทสนิยะ ๔ ข้อ** ทุกกฏ ทุพภาสิต ซึ่งเป็น **เสขิยวัตร ๗๕ ข้อ** และ**อธิกรณสมถะ ๗ ข้อ** รวมทั้งหมดก็เป็น **๒๒๗ ข้อ** นี่คือศีลที่มาในพระปาฏิโมกข์เรียกว่า **ปาฏิโมกขสังวรศีล**

ส่วนศีลไม่มาในพระปาฏิโมกข์ เรียกว่า **อินทรียสังวรศีล** คือการสำรวมตาหู จมูก ลิ้น กาย ใจ อันนี้มานอกปาฏิโมกข์ อาบัตินอกปาฏิโมกข์จึงมากกว่าอาบัติในพระปาฏิโมกข์เยอะไปหมดต้องสำรวม เรียกว่า **อินทรียสังวรศีล**

ปัจจยสันนิสิตศีล การรู้จักใช้จีวร การรู้จักฉันพอสมควร การรู้จักอยู่ในเสนาสนะอันสงัด อันนี้เป็น **ปัจจยสันนิสิตศีล**

อันนี้ ก็ไม่ได้อยู่ในศีลปาฏิโมกข์ แต่เป็นศีลสำคัญ

พวกเราเป็นปุถุชนก็ต้องปฏิบัติเหล่านี้ ส่วนพระอริยเจ้าผู้บริสุทธิ์ท่านเป็น**ปริสุทธิศีล** ท่านจะลงอุโบสถไม่ลงก็ไม่เป็นไร เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านบริสุทธิ์ด้วยจิตของท่านอยู่แล้ว

พระพุทธเจ้าของเราพระองค์ลงอุโบสถครั้งสุดท้ายใน**วันมาฆบูชา** จากนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ลงอุโบสถกับพระที่ไหนอีก พวกเราเป็นปุถุชนยังหยาบอยู่ก็ต้องปฏิบัติศีลธรรม ต้องตั้งใจฝึกตัวเองในการสร้างคุณงามความดี

ข้อปฏิบัติสำคัญ เวลา กวาดตาดให้ตรงเวลา เวลาฉันปานะให้ตรงเวลา สวดมนต์ไหว้พระให้ตรงเวลา อะไรอยู่ในวัดใครมีหน้าที่ตรงไหนช่วยกัน อย่าให้เป็นภาระแก่คนอื่นต้องช่วยกันทำ รักษาวัตรปฏิบัติของพระพุทธเจ้า

ส่วนญาติโยมจะมาวัดมาจำศีลก็ให้ไปกราบเรียนผมก่อน ใครบ้างที่มาขออยู่จำศีล? หากมาจากที่อื่นก็อนุญาตให้อยู่ได้ไม่เกิน ๗ วัน ให้พักได้เพียง ๗ วันเท่านั้น เรียกว่าข้อปฏิบัติของวัดเราให้จำไว้ เขามาก็บอกเขา ว่าเราให้อยู่ไม่เกิน ๗ วัน

แม่ชี แม่ขาว แม่ชีพราหมณ์ วัดเราที่มีประจำอยู่แล้วก็มากพอสมควรแล้ว ไม่ควรจะเพิ่มเติมไปมากกว่านี้ เขาผ่านมาปฏิบัติก็พอเหมาะพอควรก็ให้เขากลับบ้าน เขาจะมาใหม่ค่อยว่ากันอีกทีนั่นข้อปฏิบัติ

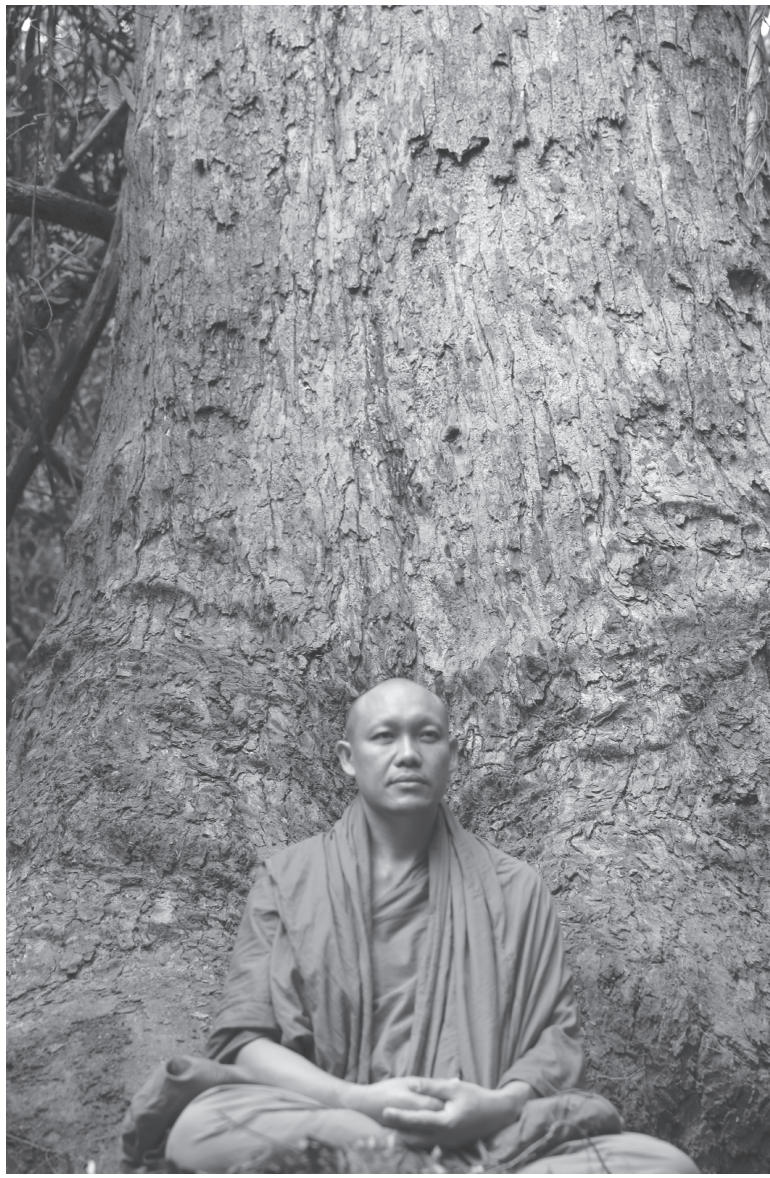
พระ เณร จากที่อื่นมาพักก็อนุญาตให้พักได้ ๗ วันเหมือนกัน เว้นกรณีพิเศษที่เป็นผู้เก่าเคยอยู่เคยอาศัย ส่วนที่อื่นมาพักก็อนุญาตแค่นั้น เป็นกฎของวัดนี่แหละให้ทราบ

วัดเราไม่ใช่วัดหิวโหยญาติโยม ไม่ได้วัดหิวโหยพระเณร ต้องหาพระมาอยู่ ต้องหาคนมาอยู่ด้วย ไม่ใช่! แค่นี้ ก็อิ่ม ก็พอ ก็เหลือเฟือแล้วสำหรับผู้อยู่ผู้อาศัย วัดก็ต้องมีกฎ มีข้อปฏิบัติ

วัดเรากว้างขึ้นทุกวัน ใครไปใครมา หูตาช่วยกันดู ช่วยกันแล ช่วยกันมอง ช่วยกันรักษา ให้มีจิตใจจดจ่อ ใครพักตรงไหน? นอนที่ไหน? อย่างไร? ถามให้รู้แน่ชัด พระเณรของเราอยู่ในวัดเช่นเดียวกัน ใครอยู่ตรงไหนก็ให้แน่ชัด จะได้รู้ใครสกปรกสะอาด ตรงที่อยู่ที่อาศัยจะได้ทราบ

ข้อปฏิบัติของเรา พระเณรมาอยู่ทั้งผู้อยู่ เวลาก่อนจะกวาดลานวัด ให้ปัดกวาดถูศาลาหลังนี้ก่อน **ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์** ปัดกวาดศาลาก่อน เสร็จแล้วก็ไปกวาดลานวัด อยู่กุฏิตรงไหนก็ไล่กวาดไป เสร็จแล้วค่อยไปฉันน้ำปานะ ส่วน **ศาลาพระอรหันต์** ข้างบน ใครอยู่ข้างบนโน่นก็ต้องดูแล ใครอยู่โซนไหนก็ดูแลโซนนั้น **หน้าผา เจดีย์ วิหาร** ก็ต้องมีผู้ดูแล

ญาติโยมเขาไปมาทุกวัน แต่ก่อนมีแต่วันเสาร์ วันอาทิตย์ ทุกวันนี้มีทุกวันไม่เคยพลาดเลยว่าจะไม่มีญาติโยมมาทำบุญ ในระยะนี้เป็นอย่างนี้ เขามาร่วมสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ฯ เขามาร่วมสร้างสิ่งที่เป็นมหามงคล เราประกาศเองให้เขามาร่วมสร้าง

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธโร
นั่งสมาธิใต้ต้นตะเคียนทรายใหญ่อันดับหนึ่งของวัด

เราก็ต้องต้อนรับเขา เขามาถึงเขามีน้ำกินไหม? เขามีน้ำกินหรือเปล่า? เขารู้ไหมว่าอะไรอยู่ตรงไหน? ก็แนะนำเขา

เพราะทางวัดเราเป็นผู้ประกาศเอง อย่าไปรังเกียจรังงอนทำหน้าบึ้งหน้าตึงใส่เขาไม่ได้นะ เพราะเขามาเพราะเราประกาศเรียกเขา มาเห็นหน้าคนอยู่วัดอย่างกับผีกับสาง ไม่ได้นะ! ให้ยิ้มแย้มแจ่มใสจิตใจเบิกบาน พระเณรผู้อยู่วัดก็ต้องต้อนรับเรียกว่า**อาคันตุกะวัตร**

วัดเราจึงเป็นวัดที่ปฏิบัติธรรมสอนคนเผยแผ่ศาสนายังทำถาวรวัตถุให้เป็นมงคลเกิดขึ้นในแผ่นดินของประเทศไทย พระเณรต้องรู้เรื่องพวกนี้ไม่ใช่ใครไปใครมาพระเณรไม่ทราบใช้ไม่ได้! เพราะถือว่าเป็นวัดของเราต้องช่วยกัน

พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงตา ท่านสงวนวัดของท่านที่สุด ไม่มีอะไรที่ท่านจะสงวนเท่ากับวัดของท่าน ท่านรักษาของท่าน ท่านเขียนไว้หน้าวัดเลย **วัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมไม่ใช่สถานที่เที่ยวเพ่นพ่าน** ท่านว่าอย่างนั้น

เพ่นพ่าน กิริยาของหมาเพ่นพ่านๆ ผู้อยู่วัดต้องดูเป็นแบบฉบับด้วย ขับรถขับราในวัดอย่าไปรวดไปเร็ว มีสติในการไปการมา ไม่ใช่ปี๊ดป๊าดๆ ขึ้นๆ ลงๆ มีแต่ความร้อนอกร้อนใจ มันไม่ดี เป็นผู้ใจเย็นใจนิ่ง ดูหัวอกของตัวเอง ดูหัวใจของตัวเอง **ไม่ต้องชวนใครไปนิพพานด้วยหรอก** แต่ละคนดูตัวเอง นั่นหละ ไปสู่มรรค สู่ผล สู่วิมุตหลุดพ้นเอง ไม่ต้องมาชวนเราชวนใครทั้งนั้น

แต่ละคนปฏิบัติเอง เป็น **สันทิฏฐิโก** ทำให้ดีขึ้นมาถึงจะถูก หลักปฏิบัติ ศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า อันไหนควรที่จะเดินก็เดิน อันไหนควรที่จะใช้รถใช้รถ อันไหนควรที่จะหยิบจะใช้ไม่เปลืองน้ำมัน เราก็ช่วยกันประหยัด น้ำไฟที่อยู่ในวัด **หลอดไฟ**ตรงไหนใช้แล้วปิด **น้ำ**ใช้อย่าสุรุ่ยสุร่าย มันไม่ใช่ลักษณะของคนปฏิบัติธรรม ต้องช่วยกันประหยัด ช่วยกันดูแลรักษา เราใช้สมบัติของพระศาสนาต้องสำนึกรู้ตัว ถึงจะเป็นการดี นี่แหละให้ทุกคนจำเอาไว้.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

พฤหัสบดีที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๕

๙

ทางธรรมถือเหตุ

...**ความสุขเกิดกับผู้ทำมากกว่าผู้ใช้** ในทางธรรมถือ**เหตุ** ไม่ได้ถือ**ผล** ถือเหตุเป็นหลัก คนทั้งหลายคิดว่าผู้ได้ใช้จะเป็นความสุขมากกว่า ไม่ใช่! ผู้ได้ทำนั่นแหละเป็นผู้สร้างความสุขให้ได้มากกว่า **ทางธรรมถือเหตุเป็นหลัก ถือเหตุเป็นประมาณ** ไม่ได้ถือผล ท่านไม่ค่อยได้ตามไปเก็บเกี่ยวเอาผลประโยชน์หรอก ท่านเอาเหตุนั่นหละเป็นหลัก เพราะผลอยู่ที่เหตุ **นี่หละความสุข**

การได้สร้างสิ่งที่ทำให้เป็นความสุข เบื้องต้นคือการได้สร้างเหตุให้ดี ตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน **เหตุปัจจะโย อารัมมะณะปัจจะโย อธิปะติปัจจะโย** เหตุเป็นปัจจัย เป็นเหตุ เป็นต้นเรื่องอารมณ์ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเหตุ ความเป็นใหญ่เป็นเล็กเป็นสิ่งต่าง ๆ มาจากเหตุ การสร้างเหตุให้ดีจึงมีความสุข

ความสุขจึงเกิดขึ้น เหมือนชาวไร่ ชาวนา เขามีความสุขเพราะเขาสร้างเหตุดี เพราะเขาไปปลูกข้าวกล้างอกงาม ฝนก็ตกใส่ เขาได้ข้าวมาก เหตุดีเขาก็มีความสุข เพราะเขาได้ข้าวกล้า

เป็นชาวไร่ชาวสวนมีความสุข เหตุดีผลดี อ้อยงาม มันงาม ได้ผลผลิต ไปขาย ความสุขก็เกิดแต่เหตุนั่นหละ

ทำการเพาะปลูกถูกต้องตามฤดูกาล น้ำฝนดี พันธุ์ดี ไปขายก็มีความสุข ได้เงินได้ทอง ความสุขมาจากต้นเหตุที่ทำ มนุษย์จะมีความสุขได้ เหตุคือไม่มีโรค ไม่ป่วยไข้ ไม่ทุกข์ทรมานกายใจ ไม่มีโรคกาย โรคใจ ทำให้มนุษย์มีความสุข เป็นเหตุของมนุษย์

ส่วนความสุขระดับครอบครัวเหย้าเรือน เหตุมีความสุข สามีดี ภรรยาดี เป็นเหตุแห่งความสุขของครอบครัว นั่นหละเหตุแห่งความสุขอยู่ที่นั่น อยู่ที่จิตใจของพวกเรา สิ่งที่น่ายินดีมีความสุขอยู่กับตัวเรา รวมความแล้วความสุขอยู่ที่ใจ ความสุขอยู่ที่บุคคลที่เราคบค้าสมาคมเป็นคนดี เป็นกัลยาณธรรม

พระพุทธเจ้าจึงสอน ในการคบและไม่คบทางธรรม อย่างเช่น พระสงฆ์องค์สามเณร อยากมีความสุขทางกาย อย่าไปคลุกคลีกับใครต่อใคร หลีกเว้นออกมาจากอารมณ์ที่ทำให้วุ่นวายจิตใจนี่เป็นทางพระ ดูหัวจิตหัวใจของตัวเอง

กายวิเวก คนที่มีกายเปลี่ยว คนที่ไม่ชอบยุ่งเหยิงวุ่นวายกับใคร คนที่มีกายวิเวก กายเปลี่ยวจะบรรเทาความคลุกคลีกับคน บรรเทาความวุ่นวายที่จะตามมา บรรเทาความยุ่งยากยุ่งเหยิงของชีวิตเพราะไม่ไปคลุกคลี *กายวิเวก* จะได้ตรงนี้เลย อยู่ในป่าเปลี่ยวๆ นั่งสมาธิอยู่คนเดียว หรืออยู่วัด อยู่วัดเปลี่ยวกาย

เปลี่ยวจิต ถึงจะอยู่หลายคนหลายท่าน แต่ต่างคนต่างยินดีในที่สงบสงัด เรียกว่า*กายวิเวก* จะบรรเทาความคลุกคลีตีโมง

พระเณรจึงไม่ค่อยจะไปนั่งคุยกันสนทนากันนาน ๆ นั่งพูดเรื่องการบ้านการเมือง การได้การเสียปรุงแต่ง ตอนมาบวช ก็ปรุงแต่ง อยากเป็นพระ อยากเป็นเณร อยากเป็นพระกรรมฐาน อยากเป็นพระนักปฏิบัติ พอบวชเข้ามาแล้วก็มาปรุงแต่งจิต คิดอยากเป็นทหาร อยากเป็นตำรวจ อยากไปเป็นข้าราชการ อยากไปเป็นนักธุรกิจ อยากไปเป็นชาวไร่ ชาวนา ปรุงกันเข้าไป

แต่ก่อนจะมาบวชอยากเป็นพระ พอบวชแล้วก็ปรุงต่อไปอีก อันนี้คือความไปคลุกคลีไปพูดคุยกันมากเกินไป จิตใจก็จะฟุ้งๆ พระพุทธเจ้าจึงสอน*กายวิเวก* ดึงกายออกมาจากกาม หนีจากความยุ่งเหยิงวุ่นวาย จะบรรเทาความคลุกคลี ความไม่ดีทั้งหลายออกได้

จิตวิเวก ทำจิตให้เปลี่ยว จิตเดียว กายเดียว **พุทโธ!** ภาวนาทำจิตให้นิ่ง ๆ ทำจิตให้สบาย เดินอยู่ในวัดตาลอยขากับตาไปคนละอย่าง แทนที่จะนึกถึง **พุทโธ ธัมโม สังโฆ** อันนี้จิตไม่เปลี่ยว จิตไม่มีสติ

ถ้าจิตมีสติ จิตวิเวก สงัดจิต อันนี้จะบรรเทากิเลสทั้งหลายได้ บรรเทาความเศร้าหมอง บรรเทาสิ่งที่จะทำให้เกิดกิเลส อารมณ์เสีย อารมณ์ร้ายจะมลายออกจากใจ เพราะเราทำให้จิตเปลี่ยว

สบาย เป็นจิตนิ่ง จิตเดิม จิตดี ถ้าใครปล่อยไปฟุ้งซ่าน กิเลสจะมารุมสับ รุมยำ เป็นหมูขึ้นเขียงให้กิเลสสับ เช้า สาย บ่าย เย็น นอนขึ้นเขียงให้กิเลสสับ มันยำเอาเสียจนแหลกหมด

พระพุทธเจ้าจึงจิตวิเวก ทำจิตให้เปลี่ยว ทำจิตให้สบาย พุทโธ ธัมโม สังโฆ อยู่ในจิตในใจของเรา จิตจะรื่นเริงในทางอรรถทางธรรม ถ้าใครทำจิตได้อย่างนี้จะบรรเทา กิเลสทั้งหลายก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ ที่เกิดขึ้นแล้วก็จะถูกดับลงไป

สุดท้าย **อุปธิวิเวก** สงัดกิเลส จะบรรเทาภพชาติที่จะต้องเกิดตายอีกมาก พอใครสงัดจากกิเลสในจิตใจ มีจิตเป็น **เอกัคคตารมณ์** อารมณ์เป็นหนึ่งเดียว จิตเป็นกุศล ไม่ยึดมั่นถือมั่น พิจารณาสังขารทั้งหลายทั้งปวง รู้เห็นความเกิดขึ้นความดับของนาม ของรูป อันนี้จะบรรเทาภพชาติ ที่เกิดกันมากี่กัปป์กี่กัลป์ก็จะลดลง

นักปฏิบัติสังเกตตัวเองอย่างนี้ ถ้าใครคลุกคลีคนนั้นคือคนสร้างกิเลส ถ้าใครหมกมุ่น คนนั้นคือจิตไม่เปลี่ยว ถ้าใครมีแต่ความวุ่นวายฟุ้งซ่านในจิต นั่นแหละตัวก่อภพก่อชาติ จะไปพูดไปคุยกับใครที่ไหนว่า มาละกิเลส ละภพ ละชาติ ละความยุ่งเหยิง ก็จะไม่ได้ เพราะไม่ได้ปฏิบัติตามแนวทางอันถูกต้องของพระพุทธเจ้า นี้คือแนวทางให้เกิดความสุขความดี

ระดับชาวบ้าน เขามีความสุขในสุจริตชน ทำไร่ทำนาทำสวน ได้ข้าวปลานาน้ำ โรคภัยไข้เจ็บน้อย มีความซื่อสัตย์

ซื่อตรงระหว่างสามีภรรยา เขาก็มีความสุขในระดับที่ภูมิฐานแล้ว

ระดับของพระ ความไม่คลุกคลีตีโมง ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ไม่เป็นคนทำตัวต่ำๆ ก่อร่างสร้างเรื่อง เที่ยวนินทา คบคนนั้นยุแยงคนนี้ หรือว่าทำตัววุ่นวายไปเสียทุกเรื่อง สอดรู้สอดเห็นไปหมด พระพุทธเจ้าท่านไม่สรรเสริญ ท่านสรรเสริญจิตเปลี่ยว กายเปลี่ยว กิเลสก็จะสูญออกจากใจ กิเลสก็จะเปลี่ยวไปด้วย ภพ ชาติ สังขาร ชรา มรณะ ที่เกิดตายวนเวียนอยู่ในวัฏฏะสงสารจะน้อยลง อันนี้คือความจริงในทางอรรถทางธรรม

ระดับความสุขในทางธรรมะ ถือว่าการได้อยู่ในที่สงบสงัด การไม่วุ่นวายทางกายวาจาจิต การได้สำรวมด้วยสติด้วยความสำรวมระวัง เป็นความสุขเป็นความสงบ เป็นการตัดภพตัดชาติ ตัดกิเลสที่จะมายุ่งให้เราเป็นทุกข์ลงได้ นี่แหละคือความสุข

ทางโลกก็มีความสุขในแบบโลก ในแบบระดับชาวบ้าน บ้านดี ลูกดี สามีภรรยาดี เป็นความสุขเหลือล้น ถ้า ๒ อย่างนี้ไม่ดี ทุกข์ที่สุด หาสุขไม่เจอ เพราะไม่มีความซื่อสัตย์ซื่อตรง ไม่มีความจริงใจใยดีต่อกัน เป็นการทำลายอย่างสูงสุด เพราะไม่ได้รักกันจริง ไม่ได้ทะนุถนอมน้ำใจของกันและกันไว้ ไร้ค่าไร้ราคาทีเดียว

การทำมาหากิน ได้เงินได้ทองตามสมควร ทำข้าวได้ข้าว กำไร ทำมัน ทำอ้อย ขายข้าวของได้กำไร เป็นสุจริตชน นี่ก็ก่อให้เกิดความสุขกับเราได้

ความไม่ป่วยไม่ไข้ ความรักษาตัวเองนี่เป็นของสำคัญ ถ้าป่วยไข้ไม่สบายแล้ว มีทรัพย์สินเงินทอง มีลูกพี่ลูกน้อง สามีภรรยาถึงจะรักกันขนาดไหนก็ยังดีอยู่ แต่ก็ทุกข์กับตัวเองที่สังขารไม่สมประกอบ ความสุขก็จะขาดไป ทางธรรมะจึงให้มีอนามัยทางกายทางจิต ดูกายดูจิตให้ดี อย่าให้บกพร่อง

ส่วนทางธรรมะถึงทาง **กายวิเวก** *สงัดกาย* **จิตวิเวก** *สงัดจิต* **อุปธิวิเวก** *สงัดกิเลส* สงัดกายจะบรรเทาความยุ่งเหยิงวุ่นวาย สงัดจิตจะบรรเทากิเลสที่จะมาก่อกวน สงัดอุปธิ คือสิ่งที่เป็นมลทินในจิต จะบรรเทาภพบรรเทาชาติ ที่เทียวเกิดเทียวตายวนเวียนอยู่ในวัฏฏะสงสาร ท่องไปในกิเลสกรรมวิบากลดลงได้ นี่แหละเรียกทางธรรม ถืออย่างนี้เป็นหลัก

ผู้ปฏิบัติต้องได้คิดในข้อพวกนี้ ถ้าพระไม่คิด โยมผู้อยู่วัดไม่คิดไม่พิจารณา มัวแต่ยุ่งเรื่องของโลก ทางธรรมไม่เอามายุ่ง อันนี้ไม่ถูกต้อง

ต้องดึงธรรมะเข้ามาในจิตใจของเรา การได้มีเวลาปฏิบัติธรรมเป็นบุญวาสนาอย่างสูง การมีงานทางโลกน้อยถือว่าได้ปฏิบัติธรรมมาก ให้พินิจพิจารณาอย่างนี้โดยเฉพาะผู้อยู่วัด ซึ่งงานอื่นไม่ได้มีอะไรมากมายนัก มีแต่งานปัดกวาดเช็ดถูสิ่งที่มีอยู่ การก่อสร้างเป็นเรื่องของผู้ที่เกี่ยวข้องไป

ส่วนเราผู้ปฏิบัติศีลธรรมต้องปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรม มาอยู่วัดไม่ใช่เดินไปเดินมา หาที่นั่งภาวนาไม่มี มาอยู่วัดไม่มีเวลา

เดินจงกรม มัวแต่วุ่นวายส่ายแส่ เลยไม่มีเวลาปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรม

ศาลาหลังใหญ่ๆ กลายเป็นศาลาร้าง ป่าเขาลำเนาไพรใหญ่โตมโหฬาร หาที่นั่งสมาธิไม่เจอ อย่าได้มีในผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย เพราะไม่ใช่ทาง เห็นความร่มเย็น เห็นโขดหิน เห็นหน้าผา เหมาะสบาย

อย่างเช่นพระท่านมาเมื่อวานนี้ ท่านบอกว่าไปนั่งภาวนาอยู่หน้าผา สบาย โล่ง เบาสบายท่านว่า ไม่มีอะไรเลย สบาย นิ่งอยู่ริมผาภาวนา *"โอ๊ย! วัดผมไม่ได้มีอย่างนี้ มีแต่บ้านแต่เรือนรอบวัดหมดเลย นี่ไปนั่งภาวนาอยู่ริมหน้าผา สบาย โล่ง ไม่เคย สบายอย่างนี้มาเลย"* ท่านว่าอย่างนั้น ท่านพาพระเณรของท่านมานั่งภาวนา

เราเฝ้าสมบัติกองโต ต้องเห็นคุณค่าของสมบัติกองโต ธรรมะสมบัติ สมบัติมูลมรดกของพระพุทธเจ้า ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ศีล สมาธิ ปัญญา อย่างนี้เป็นต้น เป็นธรรมะสมบัติของพระพุทธเจ้า เป็นของดีเลิศเลอ เรามีของดีอยู่กับตัว เรามีธรรมชาติดีอยู่กับตัว จะต้องได้ประพฤติปฏิบัติกัน

พระ เณร ให้รู้หน้าที่ของตัว ไม่ใช่จะให้อาตมาเที่ยวไล่ตามสั่งตามชี้ ตามบอกทุกย่างก้าว ผู้บวชต้องรู้หน้าที่ของตัวเอง มิใช่ว่าปล่อยตัวปล่อยใจ ไม่รู้จักประพฤติปฏิบัติศีลธรรม

เอาแต่กินเอาแต่นอนเป็นหลัก นั่งภาวนาไม่นั่ง เดินจงกรมไม่เดิน กำหนดจิตเป็นสมาธิไม่ทำ อันนี้ใช้ไม่ได้ ไม่ใช่แนวทางของพระพุทธเจ้า ต้องเตือนตัวเองอยู่ตลอดว่า **เราเป็นบรรพชิต เราเป็นนักบวช วันคืนล่วงไป ๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่**

พระพุทธเจ้าพระองค์ให้พินิจพิจารณา ***กะถัมภูตัสสะ เมรัต ตินหิวา วีติปะตันตีติ ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง*** เราทั้งหลายเป็นนักบวชควรพิจารณาเนือง ๆ ว่า วันคืนล่วงไปผ่านไป บัดนี้เราทำอะไรอยู่ กาลเวลากลืนกินชีวิตของเรา เราจะตายไปกับมันหรือว่าเราจะเหนือมัน พิจารณาอย่างนี้จะเป็นอรรถเป็นธรรม ของดีมีอยู่ให้พากันถนอมรักษา และนำมาประพฤติปฏิบัติ จะเป็นการดียิ่ง ๆ ขึ้นไป.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

ศุกร์ที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕

๑๙

ร่มพรหม

...จังหันเช้ามีโยมมาเรื่อย ๆ ถึงอยู่ไกลบ้านคน ก็มีญาติโยมมาจังหันไม่ขาด มากบ้างน้อยบ้าง ตามสมควร....เมื่อเช้าเริ่มอ่านกองทัพธรรมตอนแรก...เริ่มอ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ **พระสารีบุตร** จะได้ฟังกัน ใครที่ยังไม่เข้าใจเพราะการเกี่ยวข้องกันต้องมีกิเลสมีความชอบความชังขึ้นมา ใจของมนุษย์ยากแท้หยั่งถึง

ต้องรักษาจิตของเราให้ดี การอยู่วัดการมาวัดถึงจะเป็นบุญเป็นผลานิสงส์ สัตว์ที่ชอบกินสัตว์อื่นต้องเอาออกไปก่อน ซึ่งเป็นสัตว์ที่มนุษย์เลี้ยง ไม่เอา! ให้เป็นสัตว์ที่เป็นสัตว์ธรรมชาติแท้ๆ ของมัน มันอยู่อย่างไร? เราไม่ต้องหาสัตว์มาให้มันกินกัน ไม่ให้มันทำลายกัน ไม่ให้มี! ฉะนั้นถึงต้องดูแล

ฉลาด...พระสงฆ์องค์สามเณรเมตตาแบบไม่ฉลาดไม่ได้นะ เหมือนพรรษาที่แล้วมีคนเอาตัวพังพอนมาให้วัด เราบอกว่า

“พังพอนนี้อย่าไปปล่อยมันนะ ไม่เช่นนั้นมันจะต้องตาย เพราะมันคุ้นกับคน มันไม่รู้เรื่อง” พระถือว่าตัวเองมีเมตตามาก เราสั่งแล้วไม่ฟัง ก็เที่ยวไปปล่อยมัน ปล่อยผิดที่แป๊บเดียวหมากัดตาย นั่นนะ เมตตาไม่มีสมอง ไม่มีหัว มีพวกที่เป็นแบบนั้นเยอะ

การรักษาสัตว์ รักษาตัวเอง รักษาธรรมชาติจึงต้องมีหัวสมอง จึงต้องมีปัญญาเข้าไปประกอบด้วย ถึงจะดีถึงจะถูกต้องการอยู่วัดร่วมกัน

ศาลาพระอรหันต์ เป็นที่ปฏิบัติของฆราวาส ของคนมาฟังธรรม

ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ ที่นั่งอยู่นี่เป็นที่ฉันจังหัน สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำทุกวัน ซึ่งเป็นกิจประจำของพระสงฆ์

หน้าผา เป็นที่ไปกราบไหว้พ่อแม่ครูบาอาจารย์ **หลวงปู่มั่น หลวงตา หลวงพ่อพุธ** ซึ่งเป็นบูรพาจารย์ของเรา

นอกจากนั้นยังมี **หอฉัน พระสัจกัจจายน์ พระเจดีย์** มีการปรับพื้นที่ตลอดเวลา ฉะนั้นเราทำให้มันดี พุทธศาสนิกชนคนทั้งหลายเขาก็จะได้มาพึ่งพาอาศัยร่มเงาใบบุญ **ร่มพรหม**

ร่มพรหม คือ ร่มเมตตา ร่มกรุณา ร่มมุทิตา ร่มอุเบกขา ท่านเรียกว่า**ร่มพรหม** พรหมคืออะไรหล่ะ? ก็คือพ่อแม่ของเรา พ่อใหญ่แม่ใหญ่ที่สุดคือ **พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์** รองลงมาคือ **พระอรหันต์ทั้งหลาย** รองลงมาคือ **พระบาท**

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชินี ครูบาอาจารย์ของพวกเรา ตลอดจนบิดามารดา

สุดท้ายเป็นร่มไม้ชายป่าชายเขา เป็นร่มพรหม ร่มธรรม คำว่า**ร่ม** คือที่พักแดด กันแดด กันร้อน กันหนาว ได้เข้าร่มสบาย ไม่ป่วยไข้ เหมือนกันทางจิตทางใจก็เหมือนกัน มีที่พึ่งที่อาศัย มีร่มเงาศีลธรรมเรียกว่า ร่มพรหม คือ ร่มเมตตา ร่มกรุณา ร่มมุทิตา ร่มอุเบกขา เป็นร่มเงาแห่งคุณงามความดี ใครมาสัมผัสสัมพันธ์จะก่อให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขมากมาย

พี่น้องได้มาจังหันมาทำบุญทุกเช้า มาสร้างคุณงามความดี จึงเป็นของสำคัญ ทำตัวเองให้เป็นร่มให้กับผู้ที่ด้อยกว่า และเราต้องไปพึ่งร่มที่ใหญ่กว่า ร่มเงาของพระพุทธเจ้า นี่แหละเป็นของดี

เมื่อไปพึ่งร่มของท่านแล้ว เราต้องสร้างตัวเองให้เป็นร่มเงาให้กับคนอื่นให้อาศัยได้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสอยู่เสมอ **"ผู้ฉลาดพึงทำประโยชน์ตนให้ถึงพร้อมแล้วทำประโยชน์ให้ผู้อื่น"** มีชีวิตอยู่เพื่อสร้างคุณงามความดี และมีชีวิตอยู่เพื่อเป็น **ทิฏฐานุคติ** เป็นแบบอย่างให้กับคนอื่น นี่เป็นนิสัยของปราชญ์ราชบัณฑิตที่เป็นแบบนั้น คนดี คิดดี ทำดี ปฏิบัติดี สร้างสิ่งที่ดีงามชีวิตจึงมีค่า

เด็ก Buddha Son ก็ดี คุณพ่อคุณแม่ผู้แก่เฒ่าที่มาอยู่ในวัดก็ตาม หรือญาติโยมที่มาเกี่ยวข้อง ก็ล้วนมาอาศัย

น้ำพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าก่อให้เกิดความชุ่มเย็นภายในจิตใจของเราทั้งนั้น เป็นความดีที่สบายอกสบายใจไม่เงียบเหงาว้าเหว่ นี่คือ สิ่งที่ดีงาม

ผู้ที่มาเกี่ยวข้องจึงต้องปฏิบัติศีลธรรม สร้างวาสนาสร้างกายวาจาใจของเรา พระอาจารย์ก็ไม่ได้พัก มีงานทำอยู่เรื่อยงานโน่นงานนี่ ไปเทศนาธรรมที่นั่นที่นี่ วัดจึงต้องช่วยกันดูช่วยกันรักษา ช่วยกันดูแล และช่วยกันสงสารสัตว์ทั้งหลายเราอิ่ม สัตว์ทั้งหลายก็ต้องอิ่มด้วย เราหิว สัตว์ทั้งหลายก็หิวเป็นเหมือนกัน

เราจึงต้องมีร้านกระรอกสำหรับเลี้ยงมัน มีน้ำวางไว้ตามหน้าผา สำหรับให้นกมันกินสงสารมัน กุฏิพระก็ให้ถือข้าวเปล่าไปที่ร้านให้กระรอกมันด้วย ไปฝากมัน มีขนม มีกล้วยก็เอาไปฝากกระรอก

มีภาชนะก็เอาน้ำเทใส่ให้นกมันได้กิน นึกถึงมัน มันได้กินใกล้ ๆ มันก็สะดวก ไม่ใช่ให้มันบินไปกินถึงไหน ๆ พอมันไปไกลๆ คนก็ยิงก็ฆ่ามันหมด มนุษย์มันกินเรียบ เหลืออยู่ในวัดนี้พอได้ปลอดภัยบ้าง เราต้องช่วยกันคิดแทนมันสัตว์เดรัจฉานมันไม่ได้ฉลาดถึงขนาดนั้น เราต้องคิดแทนมันนั่นแหละการอยู่ร่วมกัน

การฉันร่วมกัน ปฏิบัติร่วมกัน จึงต้องมาทำสิ่งที่ดีสิ่งที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนกิริยามารยาทการพูดการจา เด็ก ๆ

ก็ควรปฏิบัติให้ได้ กิริยามารยาทการอยู่ในวัด การเข้ามาอยู่ในร่มเงาพระศาสนา วัดจึงไม่เหมือนบ้าน เราจะทำวัดเหมือนบ้านไม่ได้ อยากเต้นอยากหัวเราะสนุกสนานเพลิดเพลินทำเหมือนบ้านไม่ได้ วัดมีเสียงธรรมะเท่านั้น อะไรก็ต้องเป็นธรรมะเท่านั้น ถ้าเป็นทางโลกสนุกสนานรื่นเริงกันมันไม่ใช่วัด วัดของพระพุทธเจ้าท่านไม่เคยมีแบบนั้น

เราต้องรักษาความเป็น**วัดป่ากรรมฐาน** สายท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** พวกเราเป็นพวกศิษย์มีครู เอาคำสอนของครูมาประพฤติปฏิบัติ ใครเขาไปเขามาก็ชื่นชมยินดีปรีดา มองก็เป็นธรรม ฟังก็เป็นธรรม คิดก็เป็นอรรถเป็นธรรม เขามาจิตใจเขาร่มเย็นเขาก็อยากมาทำบุญ เพราะพระมีเมตตากรุณา พูดทำสิ่งที่ดีเป็นประโยชน์ ไม่ชักชวนไปในทางที่ชั่วเสียหาย ไม่ทำแบบนั้น ชักชวนแต่สิ่งที่ดีที่งาม ไม่นำพาญาติโยมไปโง่งมงาย

ความดีมันจึงวิเศษ หมออะไรก็ไม่สู้หมอรักษากิเลส

หมอไหนก็ไม่ดีเท่า หมออาถรรพ์ หมอผี หมอไสยศาสตร์ หมอเสน่ห์ยาแฝดที่ไหนก็ไม่สู้หมอธรรมโอสถ การไม่เบียดเบียน การไม่รังแก ไม่ข่มเหง การไม่ว่าร้ายใคร การไม่ทะเลาะเบาะแว้งกับใคร อยู่ที่ไหนก็ปลอดภัย ไม่ต้องมีเครื่องรางของขลังก็มีความสุข ขยันหมั่นเพียร เก็บเงินเก็บทอง ขยันหาทรัพย์สิน เป็นลูกที่ดีของพ่อของแม่ เป็นสามีภรรยาที่ดี เก็บเงินเก็บหอม

รอมริบอยู่ที่ไหนก็พอมีเงินมีทอง ไม่ยากจน ไม่สุรุ่ยสุร่าย ไม่ต้องมีเสน่ห์ ไม่ต้องมีคาถา ก็อาจจะมีเงินได้

คำสอนของพระพุทธเจ้ามันตรงมันดี แต่คนก็ไขว้เขวไปนับถือไปหา หาง่ายๆ มีอันนั้นอันนี้ จะได้เงิน จะได้เร็ว จะได้ขายดิบขายดี จะได้แบบฟลุคๆ สุดท้ายก็ไม่เห็นใครได้สักที สู้พระนั่งเทศน์ นั่งทำ นั่งสมาธิภาวนาปฏิบัติเป็นคนดี เขาก็มากราบมาไหว้ มาร่วมสร้างวัด

ส่วนพระบางแห่ง ทั้งตะกรุด ทั้งปลิดขิก ทั้งอะไรเต็มวัด บอกว่าเป็นมหาเสน่ห์ ตัวเองสร้างกุฏิศาลาหลังเดียวไม่เคยเสร็จเป็นอย่างนั้นหละต้มคน พระพุทธเจ้าจึงสอน ไม่ต้องไปหาหมออาถรรพ์ หมอเสน่ห์ยาแฝดเครื่องรางของขลังที่ไหน ทำตัวเองให้ดีก็ปลอดภัยไม่มีใครมาฆ่า ไม่มีใครมาใส่ยาพิษ ความดีเกิดอยู่ไหนก็มีความสุข เพราะมีศีลมีธรรม

ถ้าหากไร้ศีลธรรมเสียอย่างเดียว มีอะไรก็มีไปเถอะ สุดท้ายก็ทุกข์ทั้งนั้น ร้อยทั้งร้อยมีแต่ทุกข์เผาหัวตัวเอง ในหลักทางศีลทางธรรมของพระพุทธเจ้าจึงให้ถือข้อปฏิบัติเป็นสำคัญมากกว่าอย่างอื่น

อย่างอื่นก็ดี แต่ดีไม่เท่านี้ อย่างอื่นได้มาอาจจะง่าย แต่ก็ไม่ยั่งยืน แต่ถ้าเป็นหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ายั่งยืน พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ายั่งยืน คนเราเกิดแล้วต้องตายยั่งยืน พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ยั่งยืน

คนเราเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย มันเป็นสิ่งยั่งยืนถาวร พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ยั่งยืนถาวรยิ่งกว่าอีก ให้มีปัญญา ให้มีความเฉลียวฉลาด จะได้ปฏิบัติธรรมถูกต้อง ถูกทาง ถูกหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า นี้คือแนวทางที่ถูกต้อง

บางคนหวังร่ำหวังรวย หวังหวยหวังเบอร์ หวังไปลมๆ แล้งๆ งานการไม่ทำ จะเก็บหอมรอมริบมัธยัสถ์รักษาก็ไม่เลย มีแต่หาๆ สุดท้ายเปลืองเปล่า เสียความคิด เสียสติปัญญา เสียสมอง เสียศีลเสียธรรม เสียเวลาเปล่า สุดท้ายก็เลยสู้คนขยันกำปั้นทุบดินไม่ได้ มีแต่มือเปล่าเขาก็หาขึ้นมาๆ ไม่เห็นเขาทำอย่างนั้นเขาก็ยังได้ขึ้นมา มีบ้าน มีเรือน มีที่อยู่ที่อาศัย และที่สำคัญมีความสุขใจไม่หม่นหมองขุ่นมัว มีความหวังที่ไม่มีขอบเขตมันมีความทุกข์ จิตใจก็ฟุ้งซ่านไม่ได้ดั่งใจ นี่หละเป็นของไม่ดี

พระพุทธเจ้าถึงให้ทำเหตุให้ดี ปลูกต้นไม้ ต้นไม้ดี ดินดี น้ำรดดี ไม่ต้องไปอ้อนวอนขอร้องมันก็ออกลูกออกผล ไม่ต้องไปนั่งเฝ้ามันก็ออกลูกออกผล แต่ถ้าใครไม่รู้จักรดน้ำพรวนดินไม่ปลูกให้มันดี ตายเท่านั้นต้นไม้ต้นนั้น ทรัพย์สมบัติเงินทองศีลธรรมทำให้มันดีๆ ทำให้เป็นประโยชน์ นี่เรียกว่าสร้างบารมี

เริ่มต้นแต่น้อยเพื่อจะได้มาก ไม่ใช่โลภอยากได้มากๆ โดยทำเหตุน้อยๆ อยากได้โน่นเป็นเศรษฐีล้นฟ้าล้นแผ่นดิน

อยากเป็นจอมเทพจอมเทวดา อยากสารพัดอยาก แต่เหตุทำนิดเดียวมันจะได้อย่างไร

ทำเหตุให้มันดีซิ ความอยากมันล้นฝั่งๆ อยากไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักอิ่ม ไม่ได้คิดธรรมดา อยากได้โลกทั้งโลกเป็นของตัวเอง อยากได้ทุกสิ่งทุกอย่าง นอนไม่รู้จักตื่น ขี้เกียจขี้คร้านใช้ได้ที่ไหนกัน ทางธรรมจึงทำเหตุให้มันดี ทำเหตุให้มันบริบูรณ์

● สิบรู้ไม่เท่าชำนาญ

พระเณร บวชเข้ามาแล้วอยากเป็นพระดี อยากเป็นพระให้คนเคารพนับถือให้เขากราบไหว้ อยากเป็นพระทรงศีลทรงธรรมก็เดินจงกรมให้มากๆ นั่งสมาธิให้มากๆ สวดมนต์ไหว้พระให้ได้มากๆ นั่นแหละเหตุมันดี ปฏิบัติครูบาอาจารย์สมกับเราเป็น **สัทธิวิหาริก** ปฏิบัติอุปัชฌาย์ เป็น **อันเตวาสิก** มาอยู่ในสำนักของท่าน คอยปฏิบัติท่านครูบาอาจารย์ ปฏิบัติตามคำสั่งคำสอน ไม่ใช่กินๆนอนๆ เดินไปเดินมา ไม้กวาดไม่รู้จักกวาด ศาลาไม่รู้จักถู ทำแต่สิ่งที่ไม่ดี กินแต่น้ำปานะ สูบแต่บุหรี่ กินแต่กาแฟ โอวัลติน กินแต่โกโก้ กินกินเก่ง เวลาทำคุณงาม ความดีไม่ทำ หากินแต่ **ปานมัตถ์** กินโน้น กินนี้ กินแหลก เวลาสร้างคุณงามความดีไม่เอา จะเกิดมรรคเกิดผลอย่างไร

บวชตายเปล่า บวชเสียข้าวสุก บวชผลาญศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า บอกให้ท่องปาฏิโมกข์ก็ท่องไม่จบ

ท่องสวดมนต์ สวดคนเดียวก็ไปไม่ไหว เพราะไม่ใส่ใจในหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เลยเป็นผู้ไม่ชำนิชำนาญอะไรสักอย่าง

โบราณท่านบอกว่า **สิบรู้ไม่รู้เท่าชำนาญ** ฉะนั้นการที่เราชำนาญจึงเป็นของสำคัญ รู้อะไรหละ รู้ทุกสิ่งทุกอย่างแต่ไม่เคยทำ เรียนศีลเรียนธรรมแต่ไม่เคยปฏิบัติ จึงเรียกว่าสิบรู้ไม่เท่าชำนาญ ต้องทำให้มันชำนาญ ทำให้มันคล่อง ทำให้มันสนิทในจิตในใจของเรา เรียกว่าสิบรู้ไม่เท่าชำนาญ รู้มาก แต่ไม่ชำนาญสักอย่าง

พระชำนาญในการเดินจงกรม ไม่ใช่รู้แต่ชื่อของมัน
ชำนาญในการนั่งสมาธิ ไม่ใช่รู้แต่ชื่อของสมาธิ
ชำนาญในการสวดมนต์ไหว้พระ

บทไหนๆ เขาขึ้นบทไหนให้มันได้ ไม่ใช่ไปสวดมนต์กับเขาอ้าปากค้างทำปากมุบมับ ๆ อย่างกับว่าสวดได้ ที่จริงสวดไม่ได้มีเหมือนกันพระแบบนั้น เราเห็นมาแล้ว

มันจะยากอะไรประสาสวดมนต์พูดก็พูดเถอะ สวดกับเขาไม่ได้ พอบทแปลกๆ ยาวๆ หน่อย นั่งสวดไม่ได้ บวช ๑๐, ๒๐ พรรษาก็มีเหมือนกันเพราะไม่ใส่ใจ ครั้นพอพูดเรื่องศีลเรื่องธรรมคุยโม้โอ้อวด เก่งอย่างนั้นอย่างนี้เครื่องรางของขลัง นั่นหละมีแต่วิชาปาก จึงไม่ชำนิชำนาญ รู้ก็รู้ไม่จริง รู้ก็รู้หลอกๆ

พระพุทธเจ้าจึงเอาให้ถึงจริง ถึงสัจจะ ถึงจริง ถึงมรรค

ถึงผลของพระพุทธเจ้า เก่งแบบนั้นหละ หลักของธรรมจึงเป็นหลักของปฏิบัติ หลักของเปลือกคือหลักของปริยัติ หลักของผลของการปฏิบัติคือปฏิเวธ แก่นแท้ของพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ได้อยู่ที่ศีล สมาธิ ปัญญา อยู่ที่**ปฏิบัติ** ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่ได้อยู่ที่มรรค ๘ อยู่ที่**ปฏิบัติ**มรรค ๘ ให้ได้

หลักพระธรรมอยู่ที่ผู้ปฏิบัติ นั่นคือแก่นพระศาสนา อย่างอื่นเป็นเพียงลอยลม ลมปากเท่านั้น จะได้ส่วนบุญส่วนกุศล ส่วนมรรคส่วนผลจริง ๆ คือผู้ปฏิบัตินั่นเอง ให้พระเณรเราใส่ใจคำไหว้พระสวดมนต์ก็ดี คำให้ศีลให้พรญาติโยมก็ดี ตลอดจนการแสดงอาบัติและใส่ใจในวินัยของตัวว่ามีกี่ข้อ ข้อไหนเป็นอย่างไรบ้าง อ่านตำรับตำรา

ก่อนจะนอนก็นึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ท่องสวดมนต์ส่วนตัวเสียก่อน ส่วนรวมก็อีกทีหนึ่ง ส่วนตัวก็อีกทีหนึ่ง ทำให้มันเข้มข้น นั่งสมาธิส่วนรวมก็อย่างหนึ่ง นั่งสมาธิส่วนตัวก็อีกอย่างหนึ่ง ทำส่วนตัวมันเข้มมันถึงใจ ทำส่วนรวมก็เป็นการดีที่เป็นสามัคคีธรรมร่วมกัน อันนี้ให้แยกแยะ รู้จักคิดจักอ่าน ไม่ใช่ว่าปล่อยไปเรื่อย ๆ ปล่อยตัวปล่อยใจไปเรื่อย ไม่ได้เกิดบุญกุศล บิดามารดาจะเอาอานิสงส์จากการบวชจากเราได้ที่ไหน ถ้าเราปฏิบัติดีไม่ได้ มันก็ไม่เกิด นี่แหละจึงเป็นของสำคัญ

ญาติโยมมาจากโนนไทย กุดเวียง หนองจอก เขามาจังหันประจำ พ่อแม่ผู้เฒ่าทำอาหารใส่บาตร เด็ก ๆ มากราบมาไหว้

พระก็ต้องใส่ใจในวัตรปฏิบัติของตัว จึงจะสมชื่อสมนามว่าเป็นพระของพระพุทธเจ้า นี่หละเป็นของสำคัญ.

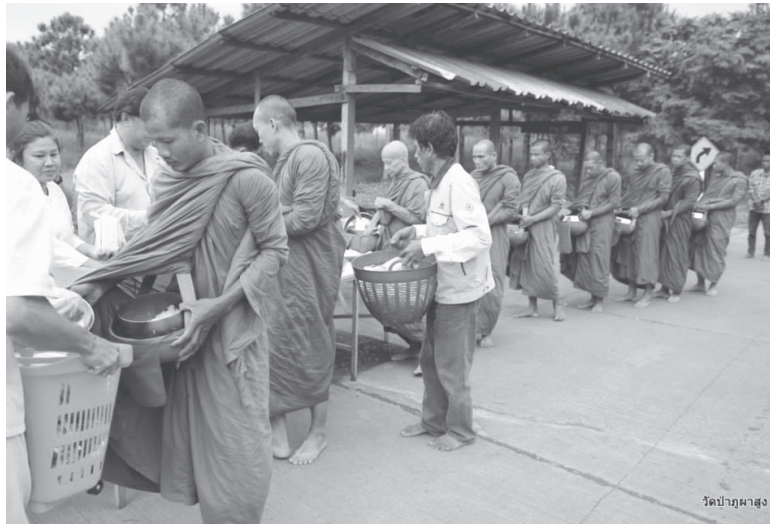
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

เสาร์ที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อัคคธีโร ที่ต้นตะเคียนทราย ใหญ่อันดับสองของวัด

๑๐

บรรยากาศวัดป่า

...วันนี้รวมคนเฒ่า ชมรมผู้สูงอายุเขาก็เรียก ชมรมคนใกล้ชิดตายเขาก็เรียก ชมรมผู้ทำประโยชน์ให้กับชาติเขาก็เรียก ชมรมบุพการีผู้มีอุปการะต่อลูกต่อหลานเขาก็เรียก ชมรมนี่แหละมีประโยชน์มาก เดี๋ยวจะเสนอรัฐบาลให้เป็นชมรมวัตถุโบราณที่ควรอนุรักษ์

สูงเนินของเราวันนี้พี่น้องมากันหลายคนทีเดียว บางคนไปเที่ยวหน้าผาแต่เช้า อยู่สูงเนินไม่เคยเห็นผาสูงดีอกดีใจกันใหญ่ *"โอ๊ย! ทำไมสูงเนินมีหน้าผาสวยขนาดนี้"* เสียงพูดดังเจี๊ยวจ๊าวๆ อยู่หน้าผา บอกว่าไม่คิดว่าสูงเนินจะมีหน้าผาสวยๆ มีวัดสวยๆ ไว้อวดโลกเขา

ก็อยู่ที่สูงเนินนี่แหละ คนทั่วประเทศเขารู้หมด ยังไม่รู้แต่คนสูงเนิน วันนี้นอกจากพี่น้องสูงเนิน แล้วก็มีพี่น้องจากจันทบุรีของเรา จันทบุรีลูกศิษย์ **ท่านพ่อลี ธมฺมธโร** ก็มาด้วย มากราบมาไหว้แต่เช้าพวกจันทบุรี

ท่านพ่อลี ธมฺมธโร

อากาศเย็นดี ขึ้นมาบนเขาอากาศเย็น อยู่สูงเนินไม่เย็น มันร้อน ขึ้นมาบนเขาก็เย็นอย่างนี้แหละ

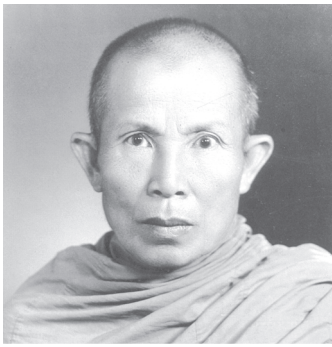
คาดว่าคงจะมีหลายคนอยู่กระมังวันนี้คนแก่ชรา..วางที่หน้าพระอาจารย์ถือว่าถวายแล้ว สาธุ...แปดโมงครึ่งเข้าไปแล้ว ส่วนมากก็จะเคยมาบ้าง ถ้าไม่เคยมาก็จะให้ไปหน้าผา ไปกราบ **หลวงปู่มั่น** เมื่อกี้เห็นมีญาติธรรมของเราก็มาเยอะ ส่วนมากวันเสาร์วันอาทิตย์ ไม่ต้องนับคนอื่น เฉพาะลูกศิษย์วัดก็ ๗๐, ๘๐ คนแล้ว มากวาดวัด มาขนดิน มาปรับถนน มาล้างห้องน้ำ ล้างศาลาทุกวันเสาร์วันอาทิตย์ ๗๐, ๘๐ คน

คราวนี้ก็มีคนเฒ่าคนแก่มาสมทบด้วย อากาศมันเย็นนะแม่นะ อากาศหนาว บางคนก็ไม่คิดว่าจะเย็นไม่ได้เตรียมตัวมามันก็เย็น ท่านประธานเคยมาแล้วที่วัดนี้...มาครั้งที่ ๒ ประธานชมรมผู้สูงอายุ ...อันนี้จากไหน...จันทบุรี ลูกศิษย์*ท่านพ่อลี ธมฺมธโร* จันทบุรี *ท่านพ่อลี* ท่านดังมากนะ เป็นลูกศิษย์รุ่นใหญ่ของหลวงปู่มั่นท่าน เราเองก็เคารพท่าน *ท่านพ่อลี*

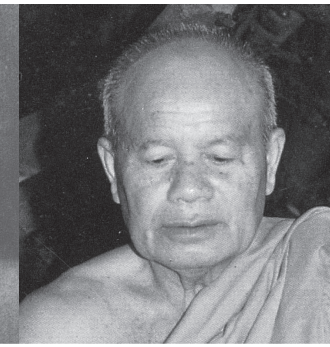
เขาจะมาตามบูชา **หนังสือท่านพ่อลี** ที่เราเขียน เหมารถพากันมา อยากมาเห็นวัดป่าภูผาสูง มากราบมาไหว้ จันทบุรีเมืองธรรมะ เจริญทั้งเงินทองและธรรมะ โดยเฉพาะยุคสมัย *ท่านพ่อลี ธมฺมธโร* วัดป่าคลองกุ้ง วัดไทรงาม จันทบุรี เป็นที่เที่ยวของพระธุดงค์ มีภูเขา มีป่าไม้ธรรมชาติ พี่น้องจันทบุรีทำบุญกันถึงใจ

...วัด *ท่านพ่อลี ธมฺมธโร* น่าอยู่น่าไปทำบุญ อยู่ในเขาในดงไม่มีพระกรรมฐานแล้วแห้งผาก ๆ รู้สึกว่าเหี่ยวแห้งเป็นธรรมดาไป ถ้ามีพระกรรมฐานแล้วสดชื่น ทางสกลนคร **ท่านพระอาจารย์ฝั้น ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านพระอาจารย์กงมา**

ปัจจุบันนี้ยังมีชีวิตอยู่ก็ **ท่านพระอาจารย์แบน** แห่งวัดดอยธรรมเจดีย์ วัดป่าจึงกว้าง แคบ ๆ ไม่สร้างหละวัดป่าอย่างที่ภูผาสูงของเราถ้านับรวม ๆ ที่นี่ก็ ๕,๐๐๐ ไร่ วัดป่ากว้างอย่างเช่น ท่านพระอาจารย์แบน ที่สกลนครก็ประมาณ ๑,๕๐๐ ไร่ **หลวงปู่ลี กุสลธโร** วัดถ้ำผาแดง อุดรฯ ประมาณ ๗,๐๐๐ ไร่

พระอาจารย์กงมา

หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม

หลวงปู่ศรี มหาวีโร

หลวงปู่ลี กุสลธโร

หลวงปู่มี ญาณมุนี

หลวงปู่ศรี มหาวีโร วัดผาน้ำย้อย ขึ้นไปเจดีย์ชัยมงคล อันนั้นประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ ไร่ ที่วัด พระท่านรักษาธรรมชาติเป็นประโยชน์ ลงไปจากนี่ไปข้างล่าง **ภูผาสูง ๒** ก็ประมาณพันกว่าไร่ พระก็รักษาไว้ร่วมกับกรมป่าไม้ ส่วนหนึ่งเป็นวัด อีกส่วนหนึ่งเป็นพุทธอุทยาน ขออนุญาตจากกรมป่าไม้ ทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าให้เป็นประโยชน์ ด้วยการรักษา วัดป่าจึงต้องกว้างๆ

ทุกวันนี้จะไปเดินธุดงค์ที่ไหนมันเป็นเมืองหมดแล้ว ไปแบกบาตรอยู่ข้างถนนคอนกรีตนั่นเหรอ พระก็ไม่ชำนาญ ส่วนพระที่ไปถือบาตรถือกลดเที่ยวโบกรถเขานั้นไม่ใช่พระกรรมฐาน มันปลอดพระกรรมฐาน ตัวจริงท่านไม่ทำ ท่านเด็ดเดี่ยวของท่าน ว่าเดินท่านก็เดิน ท่านไม่ถือเงินถือทองด้วย ท่านไม่พกเงินพกทองด้วย กรรมฐานจริง ๆ เป็นแบบนั้น

วัดป่าภูผาสูง เป็นวัดของกรรมฐานสายท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** โดยเฉพาะสูงเนิน ต้องยกให้ **หลวงปู่มี ญาณมุนี พระครูญาณโสภิต** เลย ท่านเป็นลูกศิษย์ของท่าน*พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต* เป็นพระปฏิบัติดีที่ควรเชิดชูบูชา พูดถึงนามของท่าน หลวงปู่มี ญาณมุนี ถ้าลูกหลานผ่านไปไม่รู้จัก หลวงปู่มี ญาณมุนี ก็เป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้าที่สุดว่าคนสูงเนินไม่รู้จักหลวงปู่มี ด่านขุนทดเขาก็มี**หลวงพ่อคูณ ปริสุทโธ** โคราชในเมืองก็มี**หลวงพ่อพุธ ฐานิโย หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม** ไปทางครบุรีก็ **หลวงปู่นิล** พระที่ท่านดี ๆ ท่านอยู่ตรงไหนก็เป็นประโยชน์ตรงนั้นหละ เป็นคุณค่าของสถานที่

อันว่าวัดกับพระผู้ปฏิบัติดี ถ้าอยู่รวมกันแล้วก็เป็นสถานที่น่ารื่นรมย์ น่าบันเทิงจิตบันเทิงใจ น่าศรัทธาเลื่อมใส นั่นหละวัดกรรมฐาน วัดป่าภูผาสูงก็เป็นหนึ่งในวัดกรรมฐานสาย*ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต* พี่น้องทั้งหลายมาซึมซับบรรยากาศก็ได้บรรยากาศของวัดป่า ภูผาป่าเขา ไม่ได้มีเครื่องแบบโลก ๆ

ไม่ได้มีแบบไสยเวทย์ ไสยศาสตร์ ทำตะกรุด ทำเหรียญ มหาเสน่ห์ ยาแฝด อะไรไม่มี มีแต่ธรรมะสอนคนให้เป็นคนดี เลิกละสิ่งที่ชั่วเสียหาย

วัดกรรมฐานท่านถือปฏิบัติเคร่งในศีลในธรรมมากกว่าจะเป็นพุทธพาณิชย์ ฉะนั้นพี่น้องที่มาเกี่ยวข้องที่มาเห็นวัดป่าวัดกรรมฐานก็ไปดูนั่น รูปเหมือนครูบาอาจารย์ ไปกราบไหว้พระอรหันต์ที่ศาลาใหญ่ข้างบน ใครอยากไปดูหน้าผา เข้าไปกราบท่านพระอาจารย์มั่น ใครอยากไปดูเสาอโศก ก็ไปดูบริเวณ

สร้างพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง

วันนี้คนเฒ่าคนแก่ได้มาก็ได้เห็นบรรยากาศภูเขาบรรยากาศต้นไม้หน้าผา อากาศเย็นๆ สบายดี มีกระรอกกระแตเยอะแยะวิ่งเต็มไปหมด นี่เป็นบรรยากาศของวัดป่า เป็นบรรยากาศแห่งบุญกุศลคุณงามความดี

จากนี้ไปขอให้ท่านทั้งหลายตั้งใจรับพร.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

อาทิตย์ที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๕

๑๑

ทำใจให้เป็นพระ

...คนเฒ่าคนแก่เป็นบุคคลที่มีความหมาย เห็นคนเฒ่าคนแก่แล้วก็นึกถึงพ่อถึงแม่ นึกถึงบุพการี ผู้ที่พ่อแม่ตายไปแล้วก็น่าจะคิดถึง ผู้ที่พ่อแม่ยังไม่ตายก็ดีได้โอกาสสนองคุณ คนแก่มาวัด คนแก่มาฟังธรรม ก็แสดงว่าคนแก่ไม่ประมาท คนแก่ไม่เข้าวัดฟังธรรมก็เป็นแก่ไร้คุณค่า

ความแก่ชรามาแล้วมันยากหมด ทำอะไรได้ก็ทำแต่ตอนหนุ่มตอนสาว หาทรัพย์สินเงินทองจะได้ใช้ก็ตอนหนุ่มตอนสาวกลางคน พอแก่แล้วก็ไม่มีความหมาย มีแต่น้อย

พระพุทธเจ้าจึงให้พิจารณา ความแก่ ความเจ็บ ความตาย วนอยู่อย่างนี้เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ให้กังวล ไม่ให้ขุ่นข้องหมองใจกับมัน เพราะเป็นเรื่องปกติที่เป็นด้วยกันทุกคน บางคนกังวลกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย ไม่ต้องกังวล กังวลกับปัจจุบันว่ามันยึดมันติดอะไรบ้าง ไม่ได้ให้กังวลตรงนั้น

คุณแม่บุญล้อม เพ็ชรพลาย ลูกศิษย์รุ่นแรก ๆ กับครอบครัวลูกหลาน ร่วมบุญกฐินปี ๒๕๕๑

คนแก่ ๆ ที่ได้มาอยู่วัดเข้าวัด คนหนุ่มคนสาวจึงถือว่ามีบุญยิ่ง คนที่พ่อแม่พาเข้าวัดถือว่ามีบุญ พ่อแม่พยายามตะล่อมอบรมบ่มนิสัยดึงมาทางวัดวาศาสนาถือว่ามีบุญที่พ่อแม่เป็น **สัมมาทิฐิ** บางคนพ่อแม่ไม่ดึงเข้าวัดแต่ลูกเป็นเอง อันนี้ก็เป็นบุญของลูกเอง ที่มีนิสัยเด่นขึ้นมาทางนั้น อันนี้ก็พิเศษขึ้นมาอีก

ยิ่งได้เข้ามาบวชเข้ามาอยู่วัดเต็มตัว จะเรียกว่าเข้ามา

ใกล้ชิดติดพันกับพระพุทธเจ้าที่สุดก็ได้ถ้ามาอยู่วัด การอยู่วัดการเป็นพระเป็นชีวิตอีกแบบหนึ่งที่ไม่เหมือนทางโลก จะเศร้าสร้อยเหงาหงอย จะดีใจเสียใจ จะสุขจะทุกข์ หัวใจพระก็ต้องเก็บเอาไว้ อย่าให้มันเที่ยวไประรานคนอื่นเขา การเป็นพระจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เรื่องธรรมดาของญาติของโยม แต่พอไปเรื่องของพระเป็นเรื่องใหญ่

เวลาพระจะไปมาไหน พระพุทธเจ้าท่านจึงสอน เวลาคบกับคนกับใครท่านจึงสอนพระเป็นเบื้องต้นก่อน ท่านไม่ให้พระไปเที่ยวสนุก ไปเที่ยวชอบที่โน่นที่นี่ พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนไม่ให้พระชอบไปตีสนิทกับคนที่ไม่สนิท ไม่สนิทแล้วก็เที่ยวไปพูดเหมือนสนิท ซึ่งพระไม่เคยรู้จักเขา เขาเพิ่งเคยมาวัดแล้วทำเป็นพูดสนิทสนม พระพุทธเจ้าท่านห้าม ผิดหลักธรรม และชอบไปพูดกับคนมีความรู้ความฉลาด พระพุทธเจ้าท่านสอนไม่ให้ชอบไปตีสนิทกับคนรู้คนฉลาดทั้งที่ไม่คุ้น

พระพุทธเจ้าท่านให้สนิทเท่ากันทั้งคนโง่คนฉลาด ท่านให้วางใจเป็นกลาง พูดซุบซิบอย่างนั้นอย่างนี้ มีเลศนัยท่านก็ไม่ให้พูด พูดมากพูดปดนี่ก็เป็นเรื่องเด่นอยู่แล้ว เรื่องพระการวางตัวจึงเป็นของสำคัญ

ญาติโยมที่มาอยู่กับพระต้องพลอยเป็นแบบนี้ด้วย ใครเข้ามาวัดเราก็ไม่ต้องไปตีสนิทกับเขา ให้เราเฉย แนะนำพอสมควร แนะนำพอประมาณ ใครจะเป็นคนรวย คนจน

คนโง่ คนฉลาดเราก็ปฏิบัติเท่ากัน อย่าไปตื่นคนนั้นรวยคนนั้นจน คนนั้นโง่ คนนั้นฉลาด อนาถาเข็ญใจเราก็วางใจเป็นกลาง พิจารณา ปฏิบัติต่อกันแบบเป็นธรรม ไม่ให้ชอบพูดซุบซิบอย่างโน้นอย่างนี้ มีเลศมีนัยท่านก็ไม่ให้ทำ

การขอ พระพุทธเจ้าท่านไม่ชอบให้พระไปขอของคน ผู้อยู่วัดก็คงปฏิบัติเหมือนพระ นิสัยของท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านไม่ชอบขอ อะไรจะเกิดขึ้น ลาภ ผล จะเกิดขึ้นก็ให้เกิดขึ้นด้วยใจของผู้มีจิตศรัทธาเห็นเอง นี้เป็นของสำคัญ ตลอดจนของอยู่ของกินพระอย่าไปเก็บไว้ในกุฏิ จะไปเก็บของกินไว้ในกุฏิไม่ได้ ผิดวินัย ทางครัวทางโยมของวัดเป็นผู้จัดเก็บเองตามสมควรเขาจะนำมาถวาย ไม่เก็บไว้ในกุฏิ แต่ต้องช่วยเก็บให้ถูกที่ ไม่ใช่ไปทิ้งขว้าง

ญาติโยมนำของมาถวาย ไม่ว่าจะเป็นของกิน สิ่งของต่างๆ วางให้เป็นที่เป็นทาง ของที่เขานำมาถวายทุกอย่างมีค่าหมดมีค่าเหมือนกับตัวเราเองทั้งหมดนั่นหละ ญาติโยมเขาแบกมาขนมา ใส่รถสามล้อ อีแต๋น มอเตอร์ไซค์ ลากมาถวายพระ พระก็ต้องรักษาอย่าลืมตัว อันนี้เป็นข้อปฏิบัติสำคัญ

การเป็นพระ ไม่ใช่จะเป็นแต่หัวโล้นห่มเหลือง การเป็นอุบาสก อุบาสิกา ไม่ใช่เป็นแต่ผู้ห่มขาวนุ่งขาว เป็นจากข้างในก่อน เป็นจากจิตจากใจ ถ้ามันเป็นจากจิตจากใจแล้วก็สงบร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมา

หลักศีลธรรมของพระพุทธเจ้าจึงเป็นเรื่องดี ผู้ปฏิบัติเกิดความสุข ถ้าไม่ปฏิบัติก็ไม่เกิดความสุข นี้เรียกว่าความดีเกิดขึ้นด้วยการพินิจพิจารณา เกิดขึ้นด้วยสติ ความดีเป็นบ่อเกิดของบุญ

สติเป็นของสำคัญ ไม่มีสติไม่มีศีล ไม่มีสติไม่มีสมาธิ ไม่มีสติไม่มีปัญญา ผู้มีศีล สมาธิ ปัญญาเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยสติ เป็นผู้รู้เนื้อรู้ตัวในการกระทำสิ่งต่าง ๆ พระเณรเราผู้อยู่ที่วัดจึงเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยสติ คนอยู่วัดคนปฏิบัติธรรมเป็นคนไม่วุ่นวายส่ายแส่ เป็นคนนิ่งคงที่มั่นคง ไม่หวั่นไหว คนของพระพุทธเจ้าต้องเป็นแบบนี้

ถ้าหวั่นไหวไปตามกระแสของโลกของคน ทุกข์ทั้งนั้น ประสาทจะกินเอา ต้องมั่นคง คงที่ ไม่หวั่นไหว ใจดี เป็นลักษณะของคนดี คนดี ๆ แบบนี้โลกเขาต้องการ เป็นฆราวาสเขาก็ต้องการ เป็นพระโลกเขาก็ต้องการ ไปไหนเขาก็ต้องการ ถ้าเป็นคนดีไม่ได้โลกเขาก็ไม่ต้องการ โลกเขาไม่ปรารถนาคนดีจึงเป็นคนสำคัญมาก

พระพุทธเจ้าตอนท่านประสูติได้ไม่นาน พระมารดาของท่านก็สวรรคต **พระนางมหาปชาบดีโคตะมี** พระน้านางเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดูท่านต่อมา พระพุทธเจ้าน้อยคือพระพุทธเจ้าเมื่อวัยเด็กอายุไม่กี่เดือนกี่ปี เลี้ยงง่าย บอกง่าย สอนง่าย *พระนางมหาปชาบดีโคตะมี* ถึงกับได้อุทานออกมาว่า

อัญเชิญพระพุทธเจ้าน้อยประดิษฐาน ณ วัดป่าภูผาสูง
เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ตระกูล "จตุพรพักตร์" สร้างถวาย

“บุคคลเช่นนี้เกิดเป็นลูกใคร พ่อแม่ร่มเย็น บุคคลเช่นนี้เกิดในประเทศใด ประเทศชาตินั้นร่มเย็น บุคคลเช่นนี้เกิดในตระกูลใด ตระกูลนั้นร่มเย็น บุคคลเช่นนี้เป็นสามีใคร ภรรยาร่มเย็น บุคคลเช่นนี้เกี่ยวข้องกับใคร บุคคลที่เกี่ยวข้องร่มเย็น”

พระนางมหาปชาบดีโคตะมี อุทานเลย เพราะเห็นพระพุทธเจ้าน้อยน่ารัก บอกง่าย ว่าง่าย เข้าใจง่าย จดจำง่าย เป็นเด็กดี มีกิริยามารยาท มีคุณสมบัติโดยทั่วไปบริบูรณ์

เป็นข้อพิจารณาจริง ๆ คนจะดีก็ดีตั้งแต่เกิดมา เกิดมาแล้วบิดามารดาดีก็เสริมความดีขึ้นไปอีก ดีอยู่แล้วก็เพิ่มเข้าไปอีก นี่ชี้ถึงนิสัยวาสนาบารมีของคนที่ได้สั่งสมมา

อันความดีนี้มิใช่ทำในปัจจุบันเท่านั้นต้องทำมาแต่อดีตด้วย ถ้าเรียกว่า *บารมี* การกิน-การอยู่ การเกิด-การตาย ท่านเรียกกรรมดี กรรมชั่ว กรรมธรรมดา แต่อันไหนที่บ่มบำเพ็ญมานาน ท่านเรียกว่า **บารมี**

ผลไม้ลูกหนึ่ง คนทั่วไปกินแล้วโยนเปลือกโยนเมล็ดทิ้งก็แล้วไป แต่พระพุทธเจ้าไม่ใช่ พระพุทธเจ้าพระองค์นำเมล็ดของมันไปเพาะปลูกแบ่งปันคนทั้งโลกกิน ไม่กินแล้วโยนเมล็ดทิ้ง นี่เป็นบารมี อิ่มแล้วอร่อยแล้วก็นึกถึงคนอื่น ให้ได้กิน อิ่มหนำสำราญตามไปด้วยเรียกว่า ทาน

เรากินมะม่วงลูกหนึ่งกินแล้วก็โยนทิ้งไป พระพุทธเจ้าเอาเมล็ดมันไปเพาะไปปลูกให้คนและสัตว์ได้กิน แผ่ออกไป ๆ

เรียกว่าทาน ไม่เหมือนกันกับเรา เพียงกินเพียงทิ้งเฉพาะเอาปัจจุบันอิ่มเท่านั้น ใครเป็นอย่างไรก็ช่าง ข้าไม่สน อันนี้ไม่ใช่นิสัยของนักทำบุญทำทาน การทำบุญทำทานอื่นๆ เช่นเดียวกัน

พระพุทธเจ้าพระองค์เจ็บไข้ได้ป่วยพระองค์ก็ไม่อยากเห็นคนอื่นเจ็บไข้ได้ป่วยด้วย มียารักษาโรคเกิดโรคตายก็นำพระธรรมมาสอน จะไม่ต้องเกิดมาป่วยอีก เห็นคนอื่นเจ็บเห็นคนอื่นตาย พระองค์ก็ไม่ได้คิดเพียงพระองค์เท่านั้น ไม่อยากให้สัตว์ทั้งหลายได้เจ็บได้ตายอีกต่อไป จึงหาวิธีปฏิบัติด้วยการออกบวช

ออกบวชแบบเด็ดขาด มองดูลูก ดูเมียแล้วก็ตัดสินใจขึ้น **ม้ากัณฐกะ** กับ**นายฉันนะ** วิ่งออกทางประตูเมืองไปเลย ปรากฏว่าเทวดาก็ดลบันดาลให้ประตูเมืองเปิดเอง ถ้าประตูเมืองไม่เปิดม้าก็ต้องกระโดดข้ามกำแพงเมืองที่สูงมาก ออกบวชแบบเด็ดขาดนั่นหละนำมาเล่าให้ฟังว่า

ความดีไม่ได้ทำเพียงวันเดียว ความสุขไม่ได้เกิดได้วันเดียว ต้องบำเพ็ญ เหมือนเรามาทำบุญทำทาน ญาติโยมมาจังหันทุกวันๆ ทำความดีทุกวันๆ ฟังพระพูดทุกวันๆ นี้แหละเรียกว่าบารมีบ่มบำเพ็ญ ทำให้มันเกิดบุญกุศล บารมี วาสนาก็เกิดตามกันๆ เพราะการได้ทำคุณงามความดีบ่อยๆ กิเลสก็หลุดก็ร่อนจะเหลือแต่ของดี ของเสียมันก็หายไป

สำหรับผู้อยู่วัดประพฤติปฏิบัติตัวเองให้เอาอย่าง

พระพุทธเจ้าน้อยที่พระพระนางมหาปชาบดีโคตะมีได้กล่าวเอาไว้ คนแบบนี้อยู่กับใครก็ร่มเย็น เป็นลูกใครสามีใคร ตระกูลไหน เป็นที่เชิดหน้าชูตา เป็นที่ยกย่องของคน เป็นที่สบายใจของสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย นั่นหละลักษณะของปราชญ์ราชบัณฑิต หรือคนดี คนสร้างบุญสร้างวาสนาบารมีจึงเด่นแบบนี้ขึ้นมา

นี้คือพระพุทธเจ้าของเราซึ่งเป็นศาสดาเอกของโลก ไม่มีใครจะเทียมเท่าได้ เป็นอัจฉริยะบุคคลผู้ประเสริฐเลิศโลกที่สุด เพราะพระองค์ได้ปฏิบัติตามแถวแนวทางที่โลกทั้งหลายไม่เคยปฏิบัติมาก่อน พระองค์เป็นผู้สำรวมกายวาจาจิตตลอด พวกเราผู้อยู่วัด กายก็สำรวม วจีวาจาก็สำรวม รักษาปาก อย่าเพ่นพ่าน ทำลาย พูดมากเสียหาย พูดพอดี สติกับคำพูดให้มันทันหูกับปากของตัวเอง อยู่ด้วยกันให้ได้ยินเสียงตัวเองเสียก่อน ก่อนที่จะไปถึงหูคนอื่นเขา ให้พินิจพิจารณา

ใจก็สำรวมจิต สำรวมจิตแล้ว **สุสมาหิโต** เป็นการดี เป็นความตั้งมั่นเป็นคุณธรรม นี่แหละพระธรรมท่านสอนไว้แบบนี้ให้พวกเราจดจำไว้ดี ๆ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

จันทร์ที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕

พุทธศาสนิกชนหลายพันคนหลั่งไหลมาปฏิบัติธรรมเนื่องในวันมาฆบูชา
๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

๑๒

ข้อปฏิบัติให้เป็นพระโสดาบัน

...โคราชอยู่ตรงไหนแม่ บ้าน...อยู่หมื่นไวย ใครมาส่งแม่หละแม่...*(บอกลูกบอกหลานมาส่ง)*...แม่จะกลับหรือจะค้างหละ... *(สังขารไม่อำนวย อยากบวชอยู่กับอาจารย์)* ...แล้วจะบวชไหมหละหรือจะกลับ...*(ถวายส่วนตัวพระอาจารย์ ๑,๐๐๐ เด้อ!)*... สาธุ...*(แล้วก็ถวายค่าน้ำค่าไฟจั๊ก ๑,๐๐๐)*สาธุ ...ชื่ออะไรหละแม่... *(ผ่อง ยงจอหอคะ)* ...จะอยู่วัดจะนอนวัดไหม นอนวัดก็ได้นะก็นอนวัดเหมือนแม่ ๆเป็นอะไรไป...*(อยากอยู่ แต่สังขารมันไม่อำนวย มันปวดแล่วมันเสียวหลัง อยากอยู่เจิ๊นแหลว ตอนมาก็ว่าจะได้มาอยู่เบิ๊ดวัน แต่ว่านี่มันปวด วันหลังจะมาใหม่ จะชวนลูกชวนหลานมา ฉันก็มา ๔ ครั้งแล่ว)*...ได้มาเห็นกันก็ดีแล้วนะแม่นะ อยากค้างก็ค้าง ถ้าไม่ไหวก็ให้ลูกมารับกลับเอาตามสะดวกนะแม่นะ ขอบคุณนะแม่นะ...

คนเฒ่าก็อย่างนี้แหละ เจ็บแข้งเจ็บขา แต่ก็ยังดีมีใจอยากมาปฏิบัติธรรมอยู่ ยังดี ยังมีใจ อยากมาปฏิบัติอยู่

เฒ่ามาแล้วก็เจ็บเอว เจ็บแข้งเจ็บขา มันก็เป็นไปหมดละ

วิธีแก้เจ็บแข้ง เจ็บเอว เจ็บขา ไปถามพวกแม่ ๆ โน่น เขามีวิธีการ ถามแม่ทั้ง ๔ คน ทำอย่างไร? หายเจ็บแข้งเจ็บขา หายปวดเอว มีวิธีการ พอเฒ่าพอแก่มาแล้วมันก็โอ๊ย! มันยาก ทางธรรมท่านถึงบอกว่าความเพียรนี้ทำยาก ถ้าเฒ่าแก่มาแล้ว จะมาทำความเพียรอย่างไร รถมันวิ่งไม่ออก จะไปเชียงใหม่ เชียงรายได้อย่างไร เหมือนรถที่มันชราก็ไปไม่ได้ถึงไหน

ความเพียรทำยากในคราวที่มีโรคมีภัย

ความเพียรทำยากในคราวแก่เฒ่าชรา

ความเพียรทำยากในคราวบ้านเมืองเกิดศึกสงคราม คนทะเลาะกัน

ความเพียรทำยากในคราวที่มนุษย์ไม่สมัครสมานสามัคคีกัน

ความเพียรทำยากในคราวพระสงฆ์หรือศาสนาแตกแยก

ยิ่งยากที่สุดคือความแก่ความชรานี่แหละ ให้นั่งสมาธิก็ยาก แต่บางคนไม่เห็นกลัว **แม่ไปล่ แม่แป้น แม่เนื่อง แม่มุล** ไม่เห็นยาก **อีหยังลุยโลด** ทำได้ทุกอย่างเหมือนคนหนุ่มคนสาว

บางคนก็ไม่กลัว บางคนก็กลัว ในทางศาสนาทำความดีต้องทำตอนหนุ่มน้อยอยู่ เล็ก ๆ เด็ก ๆ ทำเลย พอแก่เฒ่ามาทำยาก จริง ๆ ทำอะไร ๆ ก็ยาก ธรรมะต้องทำตอนหนุ่ม ๆ

พระพุทธเจ้าออกบวชยังหนุ่มน้อยอยู่เลย ลูกเศรษฐีออกบวช หนุ่มน้อยสมัยก่อน อาตมาก็บวชแต่น้อย ๆ เป็นเด็กวัด

ไปอยู่วัด ไปอยู่วัดตอนแรกก็ไม่ได้ศรัทธาพระหรอก วัดมีมะม่วง จะไปลักขโมยก็ละอายใจก็เลยไปนอนอยู่วัด มะม่วงร่วงลงมาไปเก็บก็ไม่ทันพระ พระตื่นเช้ากว่า พระก็หวงมะม่วงอยู่วัดเพราะมะม่วงนี่แหละ

ของกินมันหลอกคนไปอยู่วัดได้นะ ไปอยู่กับ**พระครูชินวาสสาธร หลวงปู่เฒ่าเราเรียก หลวงปู่หก หลวงปู่พัน** ท่านมีกุฏิอยู่ข้างต้นมะม่วง พอจะไปเก็บมะม่วงก็กระแอม...แฮ่มๆๆ กลัวเด็กจะไปเอามะม่วงก่อน มะม่วงก็ว้านหวานต้นนั้น อยู่วัดตอนเป็นเด็กก็ได้ไปนอนวัด แต่ก่อนวัดน่ากลัว ผีป่าช้า ป่าช้ามีต้นเกตุ ต้นตาล ทุกวันนี้เขาตัดทิ้งหมด น่ากลัวไปอยู่วัด ใครๆ เด็กๆ ไม่กล้าไปอยู่วัดง่ายๆ

เผาผีแต่ก่อนยังไม่มีเมรุ เมรุวัดบ้านโพนทัน ตอนเราเป็นสามเณรกระมังหาเงินไปบริจาคช่วยสร้าง แต่ก่อนก็ตั้งเผาเหมือนกับวัดป่าภูผาสูง แต่ก่อนเราเป็นเด็กเป็นเณร เราอยู่วัดก่อนยังไม่ได้เป็นเณร นอนวัดนั่นแหละ หลวงปู่หลวงตา ท่านก็อยู่นั่น

เป็นพระนี่มันยากจริงๆ นะ หลวงปู่ท่านอยู่ที่วัดบ้านเกิด ชื่อหลวงปู่หก หลวงปู่พัน หลวงปู่คา บวชนานๆ ท่านก็มีลูกมีหลาน ท่านก็เฝ้าวัดเฝ้าวา ต่อมาท่านก็ตายไปแล้วอายุมากแล้ว แต่ก่อนเป็นเด็กน้อยก็ไปอยู่วัดอยู่กับพระ ท่านให้ทำอะไรก็ทำไป แต่ไม่ได้อยู่ทั้งวัน อยู่เฉพาะตอนไปนอนวัดบ้าง เลิกเรียนบ้าง นอนบ้านบ้าง นอนวัดบ้าง

การไปวัด ถ้าไปแต่เด็กแต่น้อยก็จะดี การเข้าวัดได้สัมผัสสัมพันธ์ เป็นเด็ก ๆ มันช่างจำโน่นนี่นั่น สุดท้ายอาตมาก็บวชเณรอยู่วัดบูรพาราม แล้วก็มาอยู่วัดบ้านโพนทันเป็นครั้งคราว ตอนนั้นมีผีดุ ต้นโพธิ์ก็ใหญ่ แต่ก่อนเสาศาลาต้นใหญ่มากตั้งแบบโบราณ ทุกวันนี้เขาไปถอน ทำโน่นทำนี่ก็เลยเล็กลง

ถ้าเราแก่เราเฒ่าแล้วมันก็ยาก เจ็บหลังเจ็บเอว ปวดหัวตัวร้อน ขาดยาก็ไม่ได้ ลำบาก ตอนหนุ่มตอนน้อยก็บรรเทานิดหนึ่ง มีพนักพิงนิดหนึ่งตอนหนุ่มตอนน้อย ตอนเฒ่ามาแล้วนั่งเก้าอี้ก็จะตกจะล้ม เรียกว่ามีพนักพิงบรรเทา คนหนุ่มก็ทำอะไรคล่องกว่า

สร้างวัดก็สร้างตอนหนุ่ม แก่ไปกว่านี้ไม่ทำแล้ว ลำบาก สร้างตอนหนุ่มน้อยใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง สร้างมันตอนนี้แหละ ผ่านจากนี้ไปแล้วใครจะไปทำไหว เดี๋ยวเจ็บหลังเดี๋ยวก็นวดหลัง เจ็บคอก็นวดคอ ซ่อมกันอยู่อย่างนั้นไม่หายสักที

โบราณท่านถึงบอก พระพุทธเจ้าท่านถึงบอกว่า การสร้างบารมี การประพฤติพรหมจรรย์ต้องทำในคราวเป็นหนุ่มเป็นสาว ละกิเลสต้องทำในคราวเป็นหนุ่มเป็นสาวถึงจะคล่องตัว เป็นผู้เฒ่าผู้แก่ก็ให้ลูกหลานกราบไหว้เป็น **ปูชนียะ** ไปเท่านั้น ทำอะไรทำตอนหนุ่มตอนสาว เข้าวัดฟังธรรมภาวนา ทำตอนแรงมีอยู่ถึงจะทำได้

ความดี เช่นเดียวกัน นั่งสมาธิภาวนา ทำตอนเจ็บแข้ง

ปวดขา ปวดหัวตัวร้อน ตาฝ้าฟางไม่รู้จะคว้าทางไหนดึงทางไหนบ้าง นี่แหละพูดถึงสังขารของคน หลักธรรมไม่ได้อยู่กับสังขาร แต่สังขารเป็นเครื่องหนุน การปฏิบัติธรรม การจะเป็นผู้ปฏิบัติดี จะว่ายากก็ยาก จะว่าง่ายก็ง่าย

ท่านจึงบอกว่า ความดี คนดีทำง่าย ความดี คนชั่วทำยาก ความชั่ว คนดีทำยาก ความชั่ว คนชั่วทำง่าย การปฏิบัติธรรม อย่างเช่น เราจะได้ยินว่า **พระอริยบุคคลตั้งแต่ชั้นพระโสดาบัน พระสกิทาคา พระอนาคามี พระอรหันต์** เราบางคนก็คิดว่า เกินเอื้อมไปไม่ถึงหรอก จะปฏิบัติอย่างไรให้ได้เป็นอริยะ จะปฏิบัติอย่างไรให้ได้เป็น**พระโสดาบัน**

ที่จริงหลักธรรมท่านว่าไว้ไม่ได้ยากเย็นอะไรนักอยู่ที่ผู้ปฏิบัติ **โสตาปัตติยังคะ** หรือ*ข้อปฏิบัติให้เป็นพระโสดาบัน* ท่านก็มีของท่านกล่าวไว้

๑. สัปปุริสสังเสวะ *เสวนาสัตบุรุษ, คบหาท่านผู้ทรงธรรม ทรงปัญญาเป็นกัลยาณมิตร* คบสัตบุรุษ คบคนดี เริ่มคบมาตั้งแต่เกิด ได้พ่อแม่นั่นแหละเป็นสัตบุรุษ มาคบครูบาอาจารย์ตามโรงเรียน คบเพื่อนดี คบพระคบเณรเข้าวัดฟังธรรม เข้าคบหากับพระพุทธเจ้า แผ่นดินไทยจึงมีสัตบุรุษมาก ตั้งแต่พระเจ้าอยู่หัว พระราชินี เจ้าอาวาสตามวัดต่างๆ ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติดีคบเอาไว้ พอได้คบท่านแล้วก็ได้ฟังธรรม ฟังความดีท่านก็กล่าว ก็สอนแต่ความดี เป็น ๒ เงื่อนคือ

๑ เป็นโอวาท คือกล่าวสอน อย่างเช่นพระพุทธเจ้าทรงกล่าวสอนว่า พระภิกษุทั้งหลายเธอทั้งหลายจงเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด อันนี้เรียกว่าโอวาทกล่าวสอน

๒ อนุศาสตร์ พร่ำสอน สอนบ่อย ๆ จ้ำจี้จ้ำไช กินอย่างนี้นะ นอนอย่างนี้นะ ทำวัตรสวดมนต์อย่าขาดนะ ขาดไม่ได้นะ กวาดตาด กวาดลานวัด ถูศาลา ล้างห้องน้ำ เก็บปัด กวาดศาลา เก็บของ เก็บกุฏิ เวจกุฏิ ห้องน้ำ ห้องส้วม ให้ดีนะ ของใช้ในวัดเก็บให้ดี บอกทุกวัน จ้ำจี้จ้ำไช อันนี้เรียกว่าอนุศาสตร์ ต้องบอกกันบ่อย ๆ สอนกันบ่อย ๆ

ท่านกล่าวสอนแบบนี้ การได้พบสัตบุรุษมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น จึงเป็นองค์ให้ปฏิบัติเข้าถึง **ความเป็นอริยะ คือ พระโสดาบัน** พอคบสัตบุรุษแล้ว

๒. สัทธัมมัสสวนะ *สดับสัทธรรม, ใส่ใจเล่าเรียนฟังอ่านหาความรู้ให้ได้ธรรมที่แท้* ฟังธรรมของสัตบุรุษ ฟังคำสอนของท่าน เข้าไปวัดเข้าไปหาพระ ไม่ใช่ไปกราบพระพุทธรูปเฉย กราบเจดีย์เฉย ๆ เข้าไปอ่านธรรมะ อ่านใจของตัว ไปไหนก็ดูพินิจพิจารณาโดยแยบคาย อันนี้สำคัญพอฟังธรรมของพระพุทธเจ้า ฟังคำพูดของพระ

๓. โยนิโสมนสิการ *ทำในใจโดยแยบคาย, รู้จักคิดพิจารณาหาเหตุผลโดยถูกวิธี* พิจารณาโดยแยบคายนำมาใคร่ครวญ นำมาพินิจพิจารณาเป็นข้ออรรถข้อธรรม ให้เกิดขึ้นกับจิตกับใจ

ของเรา ใจเราเป็นอย่างไร? โล่งโปร่งสบายดีไหม? มีกิเลสมันเสียดแทงหัวอกหัวใจบ้างไหม? อารมณ์มันขุ่นข้องหมองมัวบ้างหรือเปล่า? สำรวจอารมณ์ของตัวแต่ละวันๆ อารมณ์เมตตา อารมณ์กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตใจเกี่ยวข้องกับอารมณ์อย่างไรบ้าง? วันนี้ได้ละกิเลสกี่ตัว? ได้ทำความดีกี่อย่าง? พินิจพิจารณา มองดูถึงจิตตัวเองฟุ้งซ่านเถลไถลไปไหนบ้างหรือเปล่า หรือว่านิ่งสว่างสงบ กิเลสไม่มาก่อกวน นี้เรียก โยนิโสมนสิการ

๔. ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ หรือ **ธัมมานุธัมมปฏิปฏิบัติ** *ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ดำเนินชีวิตถูกต้องตามธรรม* สร้างตัวเองให้เสมอต้นเสมอปลาย **สัปปัสสังอัตตมัตตโน** ทำตัวเองให้เสมอต้นเสมอปลายตั้งแต่วันบวชจนวันตาย ศีล ๒๒๗ รักษาสมาธิปัญญาเพิ่มเติมอย่าได้ขาดได้เขิน ทำให้ดี ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ในศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา อันนี้แหละองค์ **โสตาปัตติยังคะ** องค์ที่ให้สำเร็จเป็นพระโสดาบันได้

๑ คบสัตบุรุษ

๒ ฟังธรรมของสัตบุรุษ

๓ โยนิโสมนสิการ ใคร่ครวญธรรมของสัตบุรุษ

๔ นำธรรมของสัตบุรุษมาทำให้สมควร อย่าย่อหย่อน

ข้อปฏิบัติ

เกิดเป็นพระผู้ตกกระแสเข้าสู่ข่ายพระโสดาบัน เป็นผู้ไม่หวั่นไหว คือ

๑ ถึงพระพุทธเจ้า ๒ ถึงพระธรรม
๓ ถึงพระสงฆ์ ๔ ศีล ๕ บริสุทธิ์

เข้าข่ายผู้บรรลุโสดาบันไม่ได้ยากเย็นแสนเข็ญอย่างกับเข็นครกขึ้นภูเขาแต่ประการใด ขอให้ผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติตามแถวแนวทางที่องค์พระศาสดาตรัสไว้นี้ก็จะไปถึง

พวกแม่ๆพวกเราผู้ปฏิบัติศีลธรรม มาอยู่กับวัดได้โอกาสปฏิบัติศีลธรรม จะได้เข้าถึงธรรมหลักความดี หลักศีลหลักธรรม จิตใจสะอาดสว่างขึ้นมา เป็นความดีที่น่ายกย่องสรรเสริญ ในทางธรรมท่านปฏิบัติของท่าน ท่านมีแนวมีข้อปฏิบัติ มิใช่ว่าอะไรก็ไม่รู้เรื่องรู้ราวสักอย่างเดียว อยู่วัดเราก็มีแนวปฏิบัติของเราอย่างนี้ เป็นข้อปฏิบัติดี เป็นข้อปฏิบัติชอบ ยิ่งในทางวัดของเราเป็นวัดกรรมฐานอันนี้ก็ยิ่งเป็นความสำคัญ

ฉะนั้นวัดเราเป็นวัดกรรมฐาน **หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตา** ผู้มีพระคุณต่อเรา เราก็กราบไหว้ท่านเคารพท่านด้วยความถึงอกถึงใจ วัดเรามี **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง พระสังกัจจายน์ หอฉันบุพการี** อันนี้ถือว่าเป็น **คุณานุปโยชน์**ในทางพระพุทธศาสนา มีคุณกับพระศาสนา กับประเทศชาติ กับมนุษย์ กับเทวดาแน่นอน ก่อนหน้านั้นเราก็สร้างถนน **Buddha Raod** ถนนบูชาพระพุทธเจ้า

ถึงจะทำอะไรก็แล้วแต่ ถ้าจิตและสติอยู่ด้วยกันก็เป็นธรรม เป็นบุญเป็นกุศลด้วยกันทั้งนั้น ถ้าจิตและสติอยู่ด้วยกัน

ไม่พลั้งเผลอ เป็นบุญ ผู้มาอยู่วัดใจกายก็พลอยเป็นบุญไปด้วย

การอยู่วัดจึงมีความสุขถ้าอยู่แล้วได้ทำความดี ถ้าอยู่แล้วจิตใจนิ่ง อยู่วัดจะมีความสุข ไม่ฟุ้ง ใจสบาย อย่าได้คิดมากฟุ้งซ่าน เรื่องราวเยอะแยะอยู่วัดก็ไม่เป็นอันอยู่ ใจก็ไม่เป็นอันสงบร่มเย็น ไม่เป็นสุข ผู้อยู่วัดจึงต้องระงับจิตระงับใจ รักษาจิตรักษาใจของตัวเอง ฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

● **สถานีวิทยุเผยแผ่ธรรมะ**

วัดเรามีสถานีวิทยุธรรมะ เปิดธรรมะ เทศนาธรรม โอวาทธรรม ธรรมะวันละคำ การแสดงธรรมของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ดีที่สุด เป็นคำสอนของพระอริยะ**หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน หลวงพ่อพุธ ฐานิโย, หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท, หลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่สิม พุทธาจาโร, หลวงปู่ชา สุภัทโท, พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ, พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร** มีแต่ธรรมดีๆทั้งนั้นของครูบาอาจารย์ ของ**ท่านพ่อลี ธัมมธโร หลวงปู่หล้า เขมปัตโต** คำสอนดีๆเปิดทางสถานีวิทยุเราก็เปิดฟัง กลางคืนเราก็เปิด ก็ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า ฟังคำสอนของท่านผู้ปฏิบัติดี ท่านผ่านไปแล้วท่านก็นำเรื่องราวเก่าๆ กิเลสเก่าๆที่ท่านเคยสู้กับมันมาเล่าให้เราฟังท่านผ่านไปแล้วท่านสบายไปแล้ว

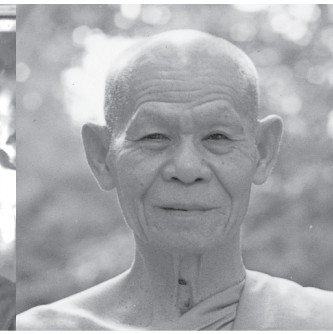
อันไหนมันผ่านไปได้มันสบายหมดหละ ขวากหนามพายเรือไม่ถึงฝั่ง พอถึงฝั่งก็สบายรอดตาย ผู้ลอยคออยู่ในน้ำ

ท่านพ่อลี ธัมมธโร

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท

หลวงพ่อพุธ ฐานิโย

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

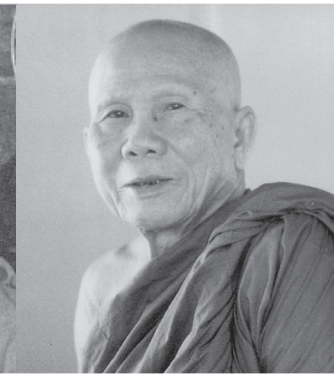
หลวงปู่ชา สุภัทโท

พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

ก็จำต้องตาย ผู้ฝ่าบาปฝ่าดงหลงทิศ หลงทางหลงป่าออกไม่ได้ก็ตาย ผู้ออกไปได้ก็รอด

ป่ากิเลส ป่าหนามคือกิเลสตัณหา ผู้ผ่านไปแล้วท่านก็สบาย ท่านก็นำมาเล่าให้เราทั้งหลายได้ฟังกันนี้แหละ เป็นหลักแห่งคุณงามความดีที่เราจะสามารถตักตวงเอา

ผู้บวชพระใหม่บวชมาแล้วก็ต้องตั้งใจ ไม่ใช่ว่าให้ครูบาอาจารย์จ้ำจี้จ้ำไช พูดแล้ว แล้วเลย ภาษาพระรู้หน้าที่ของตัวว่าทำอะไรกันบ้างนั่นหละภาษาพระ โยมที่อยู่วัดก็รู้จักพระภาษาพระ พูดแล้วก็แล้วเลย ได้นำไปประพฤติปฏิบัติกันก็ร่มเย็นเป็นสุข ไม่มีข้อขัดข้องหมองใจ อยู่เป็นสุข ไม่มีใครว่ากล่าวว่าร้าย ไม่มีใครเสียดสี ไม่มีใครทำกิริยาไม่ดีใส่กัน ก็อยู่เย็นเป็นสุข ก็ร่มเย็น ร่มศีล ร่มธรรม

อันนี้ก็เป็นพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นกับตัวเราเอง พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้มีสติอยู่กับตัว พุทธะก็เลยเกิดขึ้นกับเรา ธัมมะ สังฆะ ก็เลยอยู่ในหัวอกหัวใจของเรา ก็ร่มเย็นก็เป็นสุข นี่แหละแนวทางแห่งธรรมะของพระพุทธเจ้าท่านจึงสอนเน้นหนักคบสัตบุรุษ

● กลั่นกรองจิตใจ

สัตบุรุษผู้สูงสุด คือ ผู้ที่บริสุทธิ์สะอาด ทางกาย วาจา ใจ บริบูรณ์ด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา ฟังธรรมของท่านแง่ไหนถูกกับจริตนิสัยของเรา ก็นำมาประพฤติปฏิบัติให้เกิดคุณธรรม

ความดี *โยนิโสมนสิการ* ใคร่ครวญกิจการที่เราทำ อะไรอยู่ในวัดนี้อย่าไปคิดเป็นโลก ให้คิดเป็นธรรม คิดเป็นวินัยของวัดของพระศาสนา

วัดไม่ใช่วัดของโลกที่เกลื่อนกล่นวุ่นวาย ศาสนาเป็นแบบอย่างของโลก แบบอย่างของคนโง่ คนหลง อะไรที่เราใคร่ครวญพินิจพิจารณาในวัดจึงต้องเป็นแบบธรรมะที่โลกเขาไม่อาจจะเข้าถึง แต่เราก็นำมาสอนมาสร้างให้เป็นวัตถุ ให้เป็นความดีขึ้นมา

สุดท้ายธรรมะปฏิบัติ อันนี้สำคัญเป็นแก่นแท้ คือการปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ สำรวมจิต สำรวจจิตใจของตัว นั่งดูให้สงบสบาย รักษาระดับจิตอย่าให้กระเพื่อม อย่าให้เป็นคลื่น ตั้งจิตให้นิ่งพิจารณาธรรมะทั้งหลายที่มาเกี่ยวข้องกระทบกับจิตกับใจของเรา กระทบแล้วเป็นอย่างไรมันโกรธไหม? มันโลภไหม? มันหลงไหม? มันอิจฉาตาร้อนเดือดร้อนวุ่นวายจิตใจไหม? หลับตาพินิจพิจารณาดู

ถ้าใจมันแห้งเหี่ยว ถ้าใจไม่สงบ ก็เดือดร้อนตัวของตัวเอง ให้ทราบว่านั่นคือ **จิตของเราไม่มั่นคง** มีกิเลส มีความเสียหาย มีความไม่ดีในจิตในใจของเรา

นี่แหละให้เราคิด ให้เราอ่านจิตใจของเราให้ดี เราไม่อ่านใจ อ่านจิตของเรา ไม่ดักดูกิเลสที่มากับจิต ที่มากับตัว ที่มากับกายวาจา เราไม่ดักเอาไว้ ไม่ชอนเอาไว้ ไม่กองเอาไว้ มันก็จะไหลเข้าไปสู่หัวอกหัวใจ กลายเป็น **อวิชชา** สั่งสมให้เราแก้

ไม่รู้จักจบจักสิ้น

ถ้าเราดักตะกอนไว้ก่อนเหมือนน้ำที่จะใช้ในวัด เครื่องกรองตัวหนึ่งผ่านมา เหลือเครื่องกรองอีกตัวที่สอง ผ่านไปกุฏิยังเจอเครื่องกรองตัวที่สาม สุดท้ายสะอาด กรองนี้ *โยนิโสมนสิการ* ใคร่ครวญคือกลั่นกรองให้สะอาด ความคิดของเราอย่าคิดว่ามันถูก ความคิดของเราอย่าคิดว่ามันประเสริฐ มันเลิศเลอดิบดี มันเป็นความคิดที่เป็นปุถุชนทั้งนั้น

เมื่อเราพิจารณาอย่างนี้ก็กลั่นกรองๆ เช้า สาย บ่าย เย็น คำพูดคำจาอะไรใครมาจากไหน? อะไร? ใคร? อย่าไปตื่น กลั่นกรอง ๆ พินิจพิจารณาก็ออกมาเป็นศีล เป็นธรรม เป็นความดี ไม่ผิดไม่พลาด ไม่เสียหาย

ถ้าไม่กลั่นกรองแล้ว น้ำดื่มเข้าไปแล้วก็เป็นโรคเป็นภัย สกปรกเป็นมลพิษ สารพิษคือกิเลสมันฝังรากอยู่ในน้ำ อะไรที่สัมผัสกับจิตเรา กลั่นกรองก็จะเกิดความสะอาดความบริสุทธิ์ อย่างน้อยสุขภาพกายจิตก็ดีเพราะทำด้วยความกลั่นกรองแล้ว ไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน เป็นลักษณะของ**ผู้นำจิตวิญญาณ** คนอื่นได้พึ่งพาอาศัย คนจิตใจกลั่นกรองสะอาดดีแล้ว ใครมาเกี่ยวข้องก็พลอยชื่นจิตชื่นใจ ชื่นบานหรรษาไปด้วย นี้คือหลักของผู้ปฏิบัติ

หลักศีลธรรม ท่านว่าไว้ สอนแนวทางไว้หมดทุกด้านทุกทาง เราทั้งหลายนั่นหละเป็นปัญหาอยู่ที่ไม่รู้จักคิดปฏิบัติตาม

ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ ปฏิบัติธรรมให้สมควรแก่ธรรม ฆราวาสสมควรแก่เป็นฆราวาส **ฆราวาสธรรม** *ทาน ศีล พหุสัจจะ จาคะ ปัญญา* ทำบุญ ทำทาน ศีลก็รักษาศีล **สุตะ** ฟังคำสอนของครูบาอาจารย์ ที่ท่านยกคำสอนของพระพุทธเจ้า **จาคะ** เสียสละแบ่งปัน **ปัญญา**รอบรู้ ฆราวาสธรรมเป็นอย่างนี้

พอมาทางพระท่าน **โอวาท อนุศาสตร์** เรียกว่า **นิสัย ๔ อกรณียกิจ ๔** นิสัยที่ควรทำของพระคือ บิณฑบาต ฉันยาดองหรือรากมูตรเน่า ท่านไม่ให้วิ่งหาหมอแต่อย่างเดียว ใช้ยาที่เป็นยาธรรมชาติ ละกิเลสทั้งหลายทั้งปวง ถือธุดงคกรรมฐานดำเนินตนอยู่ใน ศีล สมาธิ ปัญญา *นิสัย ๔ อกรณียกิจ ๔* กิจไม่ควรทำ คือ ปาราชิก ๔ ไม่ควรทำอย่างนี้ เป็นต้น

ฆราวาสธรรม ศีลของฆราวาส ไม่ต้องเอาข้อปฏิบัติของพระไปปฏิบัติ พระก็ไม่ต้องเอาของโยมมาทำ ทำหน้าที่ของ**พระในไตรสิกขา** คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ทางโยมคือ ทาน ศีล ภาวนา **ต่างกัน**

ทางโยมเรียกว่าทาน ศีล ภาวนา ทานก็ทำบุญ ศีลก็รักษาศีล ภาวนาอบรมจิต

ส่วนทางพระสูงขึ้นมา คือศีลเข้มข้นขึ้นมา สมาธิจิตใจหนักแน่น ปัญญาความตัดกิเลสตัดขาด ด้วยความคิดนึก *โยนิโสมนสิการ* เสียก่อน พอโยนิโสมนสิการเห็นจริงตามสิ่งที่จริงที่พิจารณา ก็ตัดกิเลสตัดใจไม่อาลัยกับสิ่งที่ได้ พิจารณาดีแล้ว อันนี้ท่านเรียกว่า**ปัญญา**

เป็นความรอบรู้เหมือนมีตาอยู่รอบทิศ กิเลสมาทิศไหนก็เห็นหมด ท่านเรียกว่า**ปัญญา**

แนวทางของผู้ปฏิบัติ พระใหม่ ตลอดจนโยมที่มาอาศัยอยู่กับวัด คุณพ่อ คุณแม่ พวกเราก็อยู่ร่วมกันอย่างนี้ เห็นกันอยู่อย่างนี้ ช่วยกันสรรสร้างนี่แหละคำสอนที่ดี ๆ ไม่ใช่อะไรจะให้ครูบาอาจารย์ไปจ้ำขี้จ้ำไช ไปเที่ยวบอกว่านั่งสมาธินะ เดินจงกรมนะ เที่ยวชี้บอกไหวเหรอ? สวดมนต์นะไหวเหรอ? ต้องฟังอย่างนี้แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติเอง

ถ้าไปประพฤติปฏิบัติเองได้ ฟังอย่างนี้แล้วถือว่าเป็นผู้รู้รับผิดชอบชั่วดี รู้หน้าที่ของตัวว่าเป็นพระ รู้หน้าที่ของตัวว่าเป็นโยมของวัด การปฏิบัติศาสนกิจในวัด ก็เป็นกิจที่ดี เป็นคุณธรรมขึ้นมาหมด เป็นแบบอย่างให้กับโลกได้ อันนี้แหละเป็นของสำคัญ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

พุธที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์ธีรนาถ อคฺคธีโร ผูกลวดโครงสร้างพระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง

๑๓

ทางแห่งความพินาศ

...พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง เป็นเจดีย์ที่บรรจุอรหันตธาตุของพระอรหันต์แห่งกรุงสยามมากที่สุดก็ได้ คำว่า**อรหันตธาตุ** อาจจะไม่เป็นกระดูก เป็น**เกศา** เส้นผม **นะขา** เล็บ **ทันตา** ฟัน ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นกระดูกที่เผาแล้ว ส่วนอื่นในร่างกายของท่านก็บรรจุได้ โดยเฉพาะผมหรือเกศาก็สามารถบรรจุได้เหมือนกัน

คำว่าอรหันตธาตุจึงไม่ได้หมายถึงกระดูกที่เผาอย่างเดียว จึงหมายถึงส่วนแห่งสรีระสังขารของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทุก ๆ รูปด้วย นั่นแหละจึงเป็นของสำคัญ

การสร้างก็คืบไปคิดไปกันทุกวัน วันไหนปล่อยใจไม่ได้ต้องคิดทุกวัน วันนี้เขามาก็เป็นเหตุเป็นผล เป็นความเจริญทางศาสนา อันนี้สำคัญ ความเจริญอยู่ที่ผู้ทำผู้สร้าง ถ้าได้สร้างขึ้นมาถวายพระพุทธเจ้าเป็นประโยชน์ การสรรสร้างสิ่งต่าง ๆ เป็นประโยชน์แน่นอน ถ้าเป็นธรรม

ฉะนั้นหลักการเหล่านี้เป็นเหตุเป็นผลให้สร้างขึ้นมา พระเณรผู้อยู่ผู้อาศัยต้องช่วยกัน ญาติโยมด้วย พวกอยู่วัดเป็นหลัก การสร้างเป็นเหตุแห่งความเจริญ เป็นเหตุแห่งคุณงามความดี จะสร้างตน สร้างวัตถุ สร้างตนสร้างตัวเองก่อน สร้างจิตสร้างใจก่อนค่อยไปสร้างวัตถุตามมา

พระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสรู้แล้วพระองค์ก็เริ่มมาสร้างวัด **วัดบุปผาราม วัดเชตวัน** หลายๆวัดในสมัยพุทธกาล พระองค์ได้สำเร็จธรรมมาก่อน จากนั้นก็ให้พระสาวก อย่างเช่น **พระโมคคัลลานะ** ไปคอยคุมดูแลการก่อสร้าง ท่านสร้างตนได้แล้วท่านก็ไปสร้างวัด สร้างถาวรวัตถุให้อุบาสกอุบาสิกาพุทธศาสนิกชนให้ไปใช้ประโยชน์ในวัดในศาสนานั้นให้ได้สร้างตน

คนสร้างตนต้องฉลาด รู้จักความเสื่อมความเจริญ บางคนคิดว่าพระพุทธเจ้ารู้จักแต่เรื่องดี เรื่องชั่วไม่รู้จัก คนจะดีต้องรู้จักชั่วนั่นแหละ ถึงจะได้ละชั่วถูก บางคนคิดว่าพระพุทธเจ้าสอนแต่เรื่องดี เรื่องไม่ดีคงไม่รู้จัก พระองค์รู้จักหมดนั่นแหละ รู้จักทั้งดีทั้งชั่ว นิสัยวาสนาของพระพุทธเจ้าจึงละได้ทั้งดีทั้งชั่ว ละได้ทั้งนิสัยวาสนา

ความเสื่อม พระพุทธเจ้าก็รู้ ความพินาศก็รู้ ความเจริญก็รู้ หลักความเจริญความเสื่อมจึงต้องรู้ทั้ง ๒ ทาง เหมือนความเจริญ ต้องรู้ทางไปและต้องรู้ทางกลับด้วย ทางขึ้นทางลงต้องรู้ด้วย ไปทางเดียวกลับไม่ถูกเป็นไปได้อย่างไร บุกป่าไป

ต้องกลับถูก ขึ้นได้ต้องลงได้ ไม่ใช่ปีนขึ้นต้นไม้หาทางลงไม่ได้ ต้องทางขึ้นทางลงต้องรู้เหมือนกัน

ความเจริญพระพุทธเจ้าก็สอน ความเสื่อมความพินาศท่านก็สอน โดยเฉพาะความพินาศ ความฉิบหาย พระพุทธเจ้ายังสอน ความฉิบหายความพินาศ ไม่ได้มาจากโจรผู้ร้ายเผาบ้านเผาเมือง เริ่มแรกมาจากคน มาจากจิตของคนแต่ละคน ท่านบอกไว้เหมือนกันในคำสอน อาตมาจำได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่จำได้ข้อแรก ทางแห่งความพินาศ

๑. นอนกลางวัน นอนทั้งวัน ทางแห่งความพินาศ ไม่ทำอะไรนอน พินาศหนักเลย กินแล้วก็ไปนอน นอนใจนอนจม

๒. นอนซบเซาหดหู่ นอนซบเซาหดหู่จิตใจ พินาศ อันนี้ก็พินาศเหมือนกัน

๓. จิตใจดุร้าย ขี้โกรธ ขี้โมโห ฉุนเฉียว ฟาดงวงฟาดงาไปทั่ว ไม่มีพิษ แต่แสดงพิษสง นี่พวกดุร้ายขี้โกรธ ขี้โมโหโทโส อันนี้พินาศตัวเองก่อน ก่อนจะไปถึงคนอื่น

๔. เกียจคร้าน ขี้เกียจขี้คร้านไม่ประกอบความดี ถ้าเป็นเด็กก็ไม่อ่านหนังสือไม่เชื่อฟังครู ถ้าเป็นพระก็ไม่ปฏิบัติศาสนกิจของตัว ขี้เกียจ ถ้าเป็นคนวัดคนวา ก็ไม่ดูแลปัดกวาดศาลาวัด ลานวัด ขี้เกียจไม่เอาใจใส่ต่อคำสอน ไม่ปฏิบัติต่อธรรมต่อวินัย ขี้เกียจขี้คร้าน อันนี้เป็นของไม่ดีเลย พระพุทธเจ้าท่านตำหนิ

๕. อีกอันหนึ่งทางแห่งความพินาศที่พระพุทธเจ้าบอกไว้เป็นข้ออีกข้อหนึ่ง ถ้าเป็นผู้ชายชอบไปคบกับเมียคนอื่น ถ้าเป็นผู้หญิงก็ชอบไปคบกับผัวคนอื่น นี่ในทางโลกทางแห่งความพินาศเสื่อม

๖. เดินทางไกลคนเดียว สมัยโบราณไปกับเกวียน โจรมันปล้นดักกลางทางมันเยอะตายง่าย ๆ พินาศชีวิตเลยแต่ก่อน ไปด้วยเกวียน ไปด้วยล้อด้วยเกวียน เดินไป ขี่เกวียนไป เขาดักปล้นดักฆ่าเอาทรัพย์สิน สมัยก่อนไปคนเดียวไม่ได้ ไข้มาลาเรียอยู่กลางป่าไม่มียากินตายได้ง่ายๆ ทุกวันนี้ก็เทียบได้เหมือนกันเดินทางไกลคนเดียวทุกวันนี้น่าจะเทียบได้กับคนไม่มีที่พึ่งทางจิตใจ ไม่ได้มีข้อคุณธรรม ไม่ได้มีปัญญา ไม่ได้มีความคิดความอ่านก็ได้ ถือว่าเดียวดาย ไม่มีที่พึ่ง เสื่อมพินาศได้เหมือนกัน

พระพุทธเจ้าสอนโดยเฉพาะกับบุคคล คนนอนกลางวันทั้งวัน นอนจมซบเซา หดหู่จิตใจ ขี้เกียจขี้คร้าน ของพวกนี้ไม่ดี เสื่อมพินาศ ดุร้าย โมโห โกรธ ไม่เชื่อฟังเหตุผล อันนี้ไม่ดีเลย พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ทุกแง่ทุกมุม

ฉะนั้นพระอย่าไปนอนมากเกินไป กินแล้วไปนอนไม่ได้ ให้ทำโน่นทำนี่เสียก่อน ล้างบาตร ปัดกวาด ถูศาลา กวาดบริเวณหน้ากุฏิ ข้างกุฏิ น้ำใช้ น้ำฉัน ตรงไหนที่นั่งครูบาอาจารย์ล้างบาตรเสร็จไม่สนใจอะไรทั้งนั้นไม่ได้ ต้องเดินกลับมาที่นั่ง

กินที่เดิมนี้ว่าเสื่อเก็บหรือยัง อาสนะเก็บหรือยัง ดูให้ดี ๆ ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระธรรมวินัย ไม่ว่าบวชนานบวชไม่นาน ธรรมวินัยเป็นใหญ่กว่า หลักปฏิบัติเป็นใหญ่กว่า ไม่ใช่กินเสร็จแล้วจะเที่ยวไปกุฏิเข้าห้องนอนท่าเดียวไม่ได้ พินาศในเพศภิกษุ ในเพศอุบาสก อุบาสิกา พินาศฉิบหาย

ท่านไม่ให้ทำ กลางวันนอนซบเซา นอนกลางวันขี้คร้านหดหู่ พวกนี้ท่านให้ทำจิตให้เบิกบานสำราญจิตใจ ประกอบสิ่งที่ดีงามถึงจะดี ทางเดินในทางธรรมกับเดินทางไกลเหมือนกัน

ทางไกลในภาษาทางธรรมคือภพชาติ มันกันดาร มันลำบาก ทางเดินมันยาว ไม่รู้เบื้องต้นเบื้องปลาย คือมันยาว มันยาวไกล ท่านถึงให้ปฏิบัติศีลธรรมย่น ๆ ลงมาบ้าง ประกอบคุณงามความดีให้มาก ๆ ไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ทุกคนที่มาวัด เสียงธรรมนี้เป็นเอกเป็นอันดับหนึ่ง ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ เสียงคำสอนที่ดีงามจะเป็นประโยชน์กับเรา เป็นประโยชน์กับสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเราด้วย

ผู้มาอยู่ทำใจให้มันสบาย ให้มันสงบ ทำกิจอะไรถือว่าตัวเองได้ทำถวายบูชา พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทำความดีให้บุพการีพ่อแม่ ทำความดีให้กับตัวเอง การทำอะไรมันก็โล่งเพราะมีเหตุมีผลในการทำ เพราะมีศรัทธาในความดี ก็เกิดบุญกุศลขึ้นมา นี่แหละคือสิ่งที่สำคัญสำหรับวัด

วัดวาอาวาส ตรงไหนให้มันสะอาดสะอ้านเรียบร้อย

อย่าให้สกปรก อันนี้เป็นรังมนุษย์ ไม่ใช่รังเสือ รังช้าง รังหมู รังหมา รังมนุษย์ที่อยู่ของมนุษย์ผู้มีมนุษยธรรมสัตว์ประเสริฐ เอาอย่างสัตว์ไม่ได้ หมูมันเกิดมาชาติไหนมันก็กินก็นอนอย่างเดิมของมัน หมูพันปีที่แล้วกับหมูปัจจุบันมันก็ทำอย่างเดิมมันนั่นแหละ

ตะกอง สัตว์โลกน่ารักที่วัดป่าภูผาสูง
(ถ่ายภาพ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖)

ตลอดจนสัตว์เล็กสัตว์น้อย มันอยู่มากี่พันกี่ล้านปี มันก็ทำอย่างเก่าของมัน ไม่เปลี่ยน แต่มนุษย์ฉลาด เสื้อผ้าเครื่องนุ่งหุ่ม ที่อยู่ที่อาศัย ยารักษาโรค ปัจจัยเครื่องอาศัยทั้งหลาย วิวัฒนาการเพราะมนุษย์มีจิตใจสูงฉลาดมีธรรม จึงต้องพัฒนาเพื่อรักษาเผ่าพันธุ์ของตัวเองไปเรื่อย มนุษย์จึงสูญพันธุ์ยาก ถ้าโลกไม่ถล่ม ไม่สูญพันธุ์ง่าย ๆ

แต่สัตว์อื่นจะถูกมนุษย์กินไปจนหมดเพราะมันด้อยกว่า นกมันเคยนอนอยู่กับรัง เคยบินไปบินมา อย่างมากก็ปรับตัวบ้างเล็กน้อย มันอยู่มากี่กัปป์กี่กัลป์ มันก็เป็นอย่างนั้นของมัน แต่มนุษย์เป็นอย่างนั้นไม่ได้ โดยเฉพาะพระสงฆ์องค์สามเณรต้องปรับจิตใจใคร่ครวญพินิจพิจารณา ท่านเรียกว่า **ปัญญา**

เพียงแต่เป็นนักบวช บวชเฉย ๆ ได้ทำประโยชน์อะไรได้ ต้องทำในเพศของพระ ไม่ใช่เที่ยวแต่ดูโน่นดูนี่เฉย ๆ เที่ยวแต่ไปทัศนศึกษาเฉย ๆ ต้องดูต้องมีสติปัญญา ต้องรอบคอบขอบชิด การอยู่รวมกันจึงมีความสำคัญ จึงต้องแบ่งปันการอยู่การกิน แบ่งปันที่อยู่ที่อาศัย หลาย ๆ อย่างถึงจะเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา ลักษณะของผู้ใจกว้างมีธรรมเป็นอย่างนี้ ไม่คับแคบ ไม่ตีบตัน

เด็กทั้งหลายที่มาวัดก็ด้วย **เด็ก Buddha Son** เด็กมาประพฤติปฏิบัติก็ต้องฝึกมากเหมือนกัน เปรียบเทียบถ้ามันยังเท่ากับเด็กนอกวัดอยู่ก็จำเป็นต้องฝึก ถ้ามันเหนือกว่า

สวดมนต์เย็นในพรรษา
พระอาจารย์อธิษฐานจิตกริ่งอรหันต์จอมผาตลอดพรรษา ๒๕๕๖

เด็กนอกวัด ก็เป็นสิ่งดี ถ้าอยู่อย่างเก่าเสมอตัวก็อยู่อย่างเก่าดีกว่า ถ้าอยู่ ทำดี ทำดีเพิ่มดีกว่า ถ้ามามันดี ก็มา ถ้ามาแล้วมันดีเท่ากันก็อยู่เฉย ๆ ถ้ามันดีขึ้นก็แสดงว่าเป็นเหตุเป็นผลเป็นตัวชี้วัด บอกมาวัดวาอาวาสสามารถสั่งสอนเด็กผู้ใหญ่ ไพร่ผู้ดี เศรษฐี คนจัณฑาล ให้มีจิตใจสูงขึ้นมาเหนือความเป็นมนุษย์ธรรมดา คือความวิเศษในศีลในธรรมซึ่งเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่สุดก็ว่าได้

ในบรรดาเครื่องรางของขลังที่สุด ก็คงเป็นศีลธรรมเป็นเบอร์หนึ่ง แขวนอะไรมีอะไรคาถาอะไรก็ตาม ถ้าหากขาดศีลธรรมเสียแล้ว คาถาอะไรก็ไม่มีความหมาย เป็นขี้ทั้งนั้น ได้แต่ท่อง ได้แต่บ่นแต่สวดไม่มีความหมาย

ถ้าจะว่าอะไรศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในโลกนี้ก็ต้องบอก ศีล ธรรม ที่บุคคลนำมาประพฤติปฏิบัตินี่แหละเป็นวัตถุเครื่องรางของขลังที่ศักดิ์สิทธิ์วิเศษที่สุด นี่แหละทางศาสนาพระพุทธเจ้าสอนฤกษ์งามยามดีอยู่ที่ตัวเองนั่นแหละทำดี นี่แหละจึงเป็นความสำคัญ.

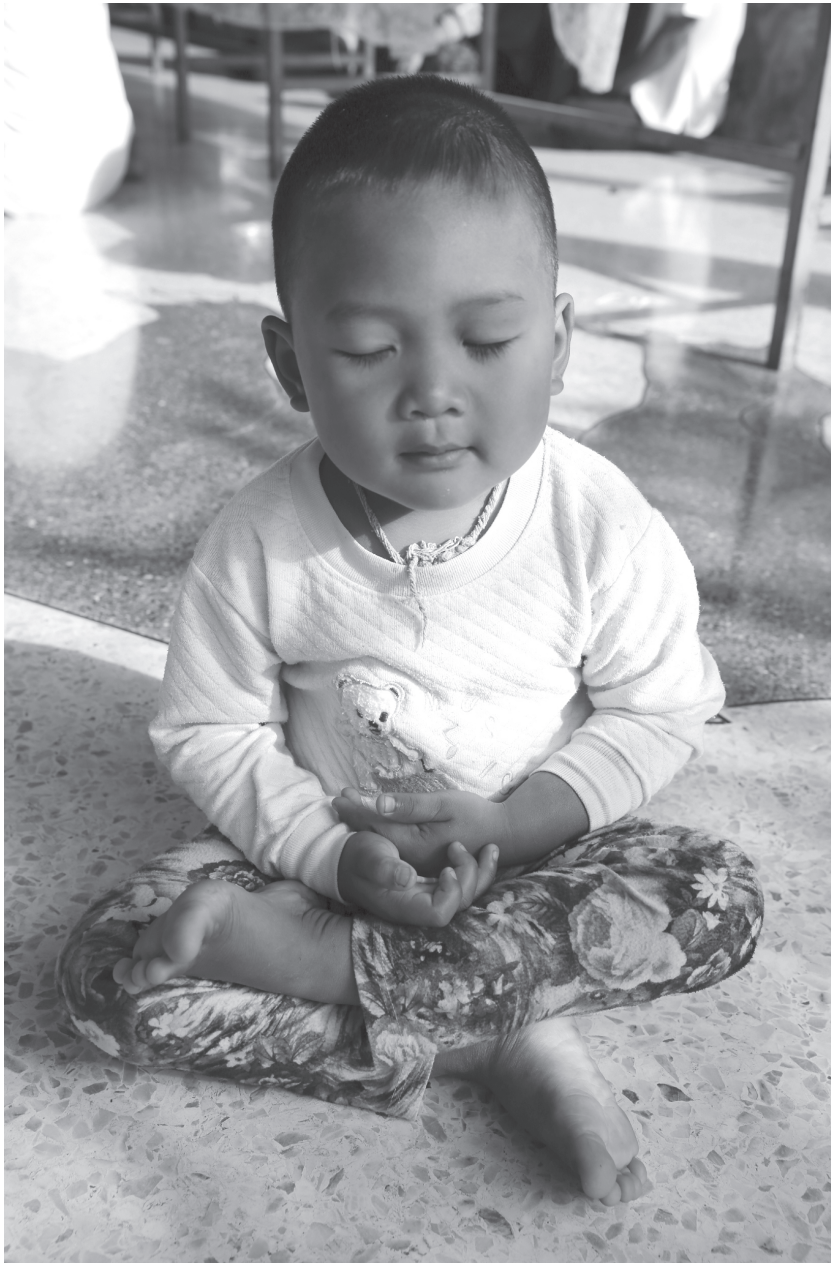
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

พฤหัสบดีที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๕

๑๔

บุตรเทียม บุตรบุญธรรม สัมมาสัมพุทธบุตร

...วันนี้วันพระ จำศีลปฏิบัติธรรมเช่นเคยหละ ใครมีศรัทธาก็มาปฏิบัติได้ในวันพระ บ้านไหนก็มาได้ทั้งนั้นหละ อยากเปลี่ยนสถานที่ที่ปฏิบัติก็มาได้ เฉพาะวันพระมาจำศีลก็มีมานอนหลายคน ผู้ที่อยู่ในวัดอยู่แล้วก็มี ผู้ที่มาจากข้างนอกวัดก็มี อาตมาก็ลงเทศน์ทุกวันพระ...หลังพระสวดมนต์จบอาตมาก็เทศน์ให้ฟังเป็นประจำทุกวันพระ ถือว่าเป็นกรณีพิเศษ เป็นการอบรมสมาธิจิตภาวนาไปพร้อม

เจริญสมถวิปัสสนากรรมฐานเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวัด ถ้าไม่มีการนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมก็ไม่เป็นวัดหรอกจะอยู่ยังไงหละ? จะอยู่แบบไหนหละถ้าไม่ปฏิบัติ? ต้องมีปฏิบัติอรรถธรรม โดยเฉพาะการนั่งกรรมฐานสำคัญ เป็นการทำจิตใจให้สงบ วัดที่ไม่มีการปฏิบัติก็หมดกัน ไม่เหลือแล้วร่องรอยของศาสนาหมด

ไปพร้อมเลย อยู่วัดเฉย ๆ หากินกับวัดกับวากับศาสนาไปเฉยๆ ไม่มีประโยชน์กับจิตใจ โลกเค้าก็ตำหนิ ซึ่งโลกมันชอบตำหนิอยู่แล้วยิ่งตำหนิหนักเข้าไปอีก

ฉะนั้นผู้ปฏิบัติต้องพยายามทำให้มันดีขึ้นมาในตัวเองนะ ไม่ต้องเห็นใครจะเห็นไม่เห็น ไม่ต้องเป็นข้อสำคัญหรอก... พอเราได้ประพฤติปฏิบัติในตัวเราเองนั่นแหละเป็นสิ่งที่ดี ผู้เข้าวัดฟังธรรมประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีต้องได้เจริญสมถวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งเป็นอุบายเครื่องสงบจิตใจ ถ้าไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้ประพฤติ **มาวัดเฉย ๆ อยู่วัดเฉย ๆ ไม่เดินจงกรมนั่งสมาธิ ก็คือ...คนเลวคนหนึ่งอยู่ในวัดนี่แหละ ไม่ใช่คนดีอะไร**

นั่นหละหลักการพิจารณาตนเองจึงมีข้อวินิจฉัยคือข้อสำคัญ ...ทางธรรมท่านถึงถือมากในเรื่องเหล่านี้ ฉะนั้นเวลาเรามีสุขมีทุกข์ท่านให้เอาธรรมเข้าเทียบ ถ้าเรามีความทุกข์นั่นเพราะเราเคยทำความชั่วมาก่อน **เพราะเหตุนั้น ๆ เป็นกรรมหรือสิ่งที่ไม่ดี ถ้าเรามีความสุขเป็นเพราะเราเคยทำความดีไว้ก่อน เพราะความดีอย่างนั้น ๆ มันมาอุดหนุนเรา**

นั่นแหละเวลาพิจารณาธรรม มันเทียบเข้ามาที่ใจของเราเออ! เราประสบโชคชะตากรรมอย่างนั้นๆ ไม่พึงประสงค์ ไม่เป็นที่ปรารถนาของเรา เป็นเพราะสิ่งที่ไม่ดีเข้ามาในตัวเรา นั่นเพราะว่าเราเคยทำชั่วทำไม่ดีเอาไว้ก่อน ผลก็ให้ผลขึ้นมากับเรา ยามที่เรามีความสุขความเจริญรุ่งเรืองมันมาหนุน นั่นเพราะว่า

กรรมดีมันเคยทำไว้ก่อน มันก็มาหนุนเรา

นั่นแหละหลักพิจารณาธรรม คิดก็เป็นอรรถเป็นธรรม ไม่เป็นโรคไม่เป็นกิเลส คิดเทียบเข้ามาที่ตัวเรา ไม่ไปโทษใครต่อใคร ให้มันยุ่ง **มนุษย์นี้ไปโทษมันไม่ได้หรอก มันไม่ยอมให้โทษต้องโทษที่ตัวเราเอง มันไม่ยอมให้ด่าว่าหรอกมนุษย์ มันด่าว่าคนอื่นได้ แต่มันไม่ยอมให้คนอื่นด่าว่ามัน** นี่แหละ! เป็นธรรมดานิสัยของมนุษย์บนโลกนี้ มันเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ว่าเขาได้แต่ห้ามเขาไปว่าตัว นั่นแหละลักษณะของคนของกิเลสตัวเป้ง ๆ มันเป็นแบบนั้น

...นี่แหละการได้เข้าวัด อย่างเช่นวันพระอย่างนี้ เข้ามาประพฤติปฏิบัติมาฟังเทศน์ฟังธรรม ทำบุญกุศลทำจิตใจให้สะอาด ให้สว่างให้สบาย **การเข้ามาในวัดท่านเทียบเหมือนกับต้นไม้ต้นหนึ่งมันมีดอกไม้หอม ๆ แผ่นดินตรงนั้นก็พลอยหอมไปด้วย**

เหมือนกันการเข้าวัดมาคบ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เราก็พลอยหอมไปด้วยพลอยดีไปด้วย เหมือนต้นไม้ต้นหนึ่งมันตั้งอยู่บนแผ่นดิน ๆ พอมันออกดอกมาแล้วก็หอม แผ่นดินตรงนั้นก็พลอยหอมตามไปเหมือนกัน คนเราถึงเราจะไม่ได้ดิบได้ดีขนาดไหนก็ตามเถอะ เพียงแต่เราได้เข้าวัดฟังธรรม ได้ไปเจอนักปราชญ์ราชบัณฑิตมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น เราก็พลอยมีกลิ่นหอมไปด้วย

กลิ่นศีลกลิ่นธรรม เรียกว่า ความหอม

นี่พอได้เข้ามาแล้วก็มาประพฤติปฏิบัติอรรถธรรม เจริญสมถกรรมฐานวิปัสสนากรรมฐาน อย่างเช่นพูดให้ฟังทุกเช้า ญาติโยมก็นั่งสมาธิ ฟังกัน กำหนดจิตกำหนดใจฟังไปด้วย ฟังแล้วก็ประพฤติปฏิบัติไปด้วย มันดีขนาดไหน ก็ลองพิจารณาดู

อาตมาไปนั่งฟังเทศน์ของหลวงตาที่สวนแสงธรรมกรุงเทพฯ สมัยเมื่ออาตมาเป็นสามเณร มีอาตมาคนเดียวนี่แหละตั้งแต่เป็นเณรจนกระทั่งเป็นพระ นั่งฟังท่านอยู่ตรงนั้นแหละ ท่านกล่าวว่า **โอ๊ย! เณรนี้ พระนี้ ทำไมมันมาฟังเราทุกวี่ทุกวัน**

ท่านก็เรียกท่านมหา มหาเป็นยังไงฟังเทศน์ อาตมานั่งฟังท่านทุกวัน ฟังจนจบจนเลิก นั่งนิ่งฟังท่าน ท่านก็เทศน์ เราก็ฟังเป็นเวลาประมาณถึงสองปีหรือมากกว่า ฟังอยู่อย่างงั้น เวลาท่านลงกรุงเทพฯ ไม่เคยพลาดสักครั้งเดียวเลยเว้นแต่ว่าเราติดสอบติดเรียนเท่านั้นเอง ถ้าเป็นปกติเราจะฟังเทศน์ท่านเป็นประจำในเวลาเช้า ๆ ...แต่ท่านจะเทศน์ประมาณหลังจากฉันเสร็จแล้ว ท่านจะพูดธรรมะให้ฟังทุกวัน นี่เราก็มาเปิดทางสถานีวิทยุของเราช่วงเวลาประมาณทุ่มถึงทุ่มครึ่ง...ท่านแสดงที่สวนแสงธรรม เราไปนั่งฟังอยู่ตรงนั้นตั้งหลายปี

เวลาเราไปฟังแล้วมันกล่อมเกลาจิตใจกำหนดจิตกำหนดใจฟังไปด้วย ฟังต่อหน้าท่านเรียกว่า **สัมมุขาวินโย** *ต่อหน้าเป็นวินัย* **สัมมุขาธัมโม** *ต่อหน้าเป็นธรรมะ* วินัยและธรรมะ ต้องต่อหน้า ซึ่ง ๆ หน้าไม่ใช่หลบหลีก ๆ อย่างนั้นไม่ถูก นี่เรียกว่า

สัมมุขา ต่อหน้า ชี้เป็นชี้ตาย ชี้ถูกชี้ผิดกันต่อหน้า

หลักธรรมฟังต่อหน้า ท่านพูดท่านแสดงอะไรเราก็เห็นอยู่ ควรพูดหนักเบาแค่ไหนท่านก็สอน ใจมันก็สงบเป็นสมถ พิจารณาตามคำที่ท่านพูด ก็เป็นวิปัสสนากรรมฐานขึ้นเฉพาะหน้า ใจก็ร่มเย็น ใจก็สงบ นี่เรียกว่าเข้าไปใกล้ชิดกับธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เรียกว่าเราต้องการดี เราก็ใฝ่หา เราก็แสวงหา การประพฤติปฏิบัติจึงเป็นสิ่งที่ดีที่งาม

...พวกเราทั้งหลายกุลบุตรทั้งหลาย ญาติโยมทุกท่านถือว่าเป็นผู้มีบุญมีวาสนาที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พบพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ได้แต่ศึกษาพระปริยัติบทพระบาลีด้วยความศรัทธาเลื่อมใสในศาสนธรรมคำสั่งสอนจนเจนจบ มีความรู้เชี่ยวชาญทางฝ่ายปริยัติ แต่ว่าไม่มีโอกาสได้บำเพ็ญ วิปัสนากรรมฐาน เพียงเข้าวัดทำบุญทำทานไม่ได้ปฏิบัติทางด้านจิตใจ ก็เป็นลูกหลานของพระพุทธเจ้า แต่เป็นบุตรเทียมลูกเทียมไม่ใช่ลูกจริง

ถ้าเข้าวัดเข้าวาทำแต่บุญแต่ทานไม่ได้ปฏิบัติ ก็เรียกว่า "เป็นลูกเทียม" เป็นลูกอยู่แต่ยังเทียม คือเข้าวัดแต่ไม่ได้กำหนดจิตกำหนดใจให้มันสงบให้มันสว่างให้มันสะอาด ก็เป็นเพียงลูกเทียม ซึ่งยังห่างไกลจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งทรงเป็นพระบิดา เพราะยังไม่ได้บริโภคพระพุทธมรดกอันวิเศษคือ พระนฤพาน

แต่ถ้าเราได้เข้าวัด ได้ประพฤติปฏิบัติ สู้อุตส่าห์เจริญวิปัสสนากรรมฐานด้วยดวงใจเลื่อมใสศรัทธา พยายามปฏิบัติบำเพ็ญไปๆ ได้ละกิเลสความโลภความโกรธความหลงบ้าง อันนี้ก็เป็นพุทธบุตรลูกของพระพุทธเจ้าเหมือนกันโดยใกล้ชิดเข้ามาอีก แต่ก็เป็นเพียง **"ลูกบุญธรรม"** ยังไม่ใช่ลูกจริง เพราะยังไม่ได้บริโภคพระพุทธมรดกอันวิเศษคือพระอมตมหานฤพาน

แต่ถ้าผู้ใด มีโชคได้เข้าวัดปฏิบัติธรรม มีวาสนาได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาแล้ว ได้ปฏิบัติสมถวิปัสสนากรรมฐาน บ่มบำเพ็ญจนอินทรีย์ห้าบริบูรณ์แก่กล้าเห็นลักษณะของพระนิพพาน สัมผัสพระนิพพานด้วยใจ จิตใจสงบร่มเย็นได้ละกิเลสปล่อยวางสิ่งที่มันยุ่งเหยิงวุ่นวายออกจากจิตจากใจของเราเสียสิ้น ได้ทำให้แจ้ง เป็น **ตทังควิมุตติ** *พ้นจากความยึดถือ ตัวกู ของกู*

สมุจเฉทวิมุตติ ตัดดับความยึดถือที่เป็นความวุ่นวายกับใจของเราทิ้งไปได้ ไม่ให้มันออกมาเพ่นพ่านด้วยปัญญา จนเป็น **ปฏิปัสสัทธิวิมุตติ** ดับให้มันสงบใจผ่องแผ้วปลอดภัยยินดี เป็นอริยผล ปราศจากความหวั่นไหวเร่าร้อน นี่พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าคนแบบนี้แหละเป็น **"สัมมาสัมพุทธบุตร สัมมาสัมพุทธโอรส"** บุตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เกิดแต่อกอย่างแท้จริง เป็นบุตรแท้ เพราะได้บริโภคพระพุทธมรดกอันวิเศษ คือพระอมตมหานฤพาน

แท้จริงแล้วพอได้ปฏิบัติสมถวิปัสสนากรรมฐานจนข่มดับกิเลสสลัดออกจากใจของตัวเองได้บ้าง หรือได้เลยจนบรรลุเข้าสู่กระแสของธรรมของพระพุทธเจ้า นี่แหละเรียกว่าเป็นบุตรแท้เป็นพุทธทายาทของพระพุทธองค์...นี่ข้อเทียบเคียงสำหรับคนเข้าวัด

บางคนก็เป็นผู้นับถือศาสนามีวาสนาเกิดในศาสนาพุทธแต่ก็เป็นเพียงบุตรเทียม ๆ เท่านั้น ไม่ได้ตั้งอกตั้งใจอะไรเลย ได้รักเคารพกราบก็กราบอยู่แต่ไม่ปฏิบัติสมถวิปัสสนาเลย อันนั้นเรียกว่าบุตรเทียม บางทีก็อาศัยวัดวาศาสนาหากินกันไปนั่นแหละ เป็นที่แหล่งหาเงินหาทรัพย์อาศัยแหล่งความสุข แต่ก็กราบก็ไหว้อยู่ แต่มันไม่ถึง มันเทียม

แต่อีกก้าวขึ้นมาขั้นหนึ่งเป็นลูกบุญธรรมของพระพุทธเจ้า อันนี้ก็เข้าวัดปฏิบัติอยู่...แต่มันยังไม่ได้เห็นมรรคเห็นผลอะไร อันนี้ก็ยังพยายามดีอยู่ อันนี้ก็ยังเป็นบุตรบุญธรรมก็ดีขึ้นมา

แต่ถ้าใครปฏิบัติจนสลัดปัดทิ้งกิเลสที่มีอยู่ในใจของตัวเองได้ นั่นหละเป็นสัมมาสัมพุทธะ เป็นลูกของพระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ

● แว่นส่องธรรม

ผู้ใดสามารถประพฤติปฏิบัติอย่างงั้นได้แล้ว มันก็ห้ามอบายเรียกว่าอบายทั้ง ๔ คือ นรก เปรต อสูรกาย เดรัจฉาน มันก็ไม่ได้ไปภูมิต่ำ จิตประเภทนี้ไม่ไปสู่อบาย ถ้าไปสู่อบาย

แล้วมันยากที่จะกลับคืนมาเป็นคน เป็นผู้ปฏิบัติต่อไปได้ยาก

ถ้าทำความชั่วตกไปสู่อบายแล้วมันยากจริง ๆ สัตว์เดรัจฉานมันก็กินกันฆ่ากัน กรรมเวรมันก็เยอะ กว่าจะกลับมาได้นี้ไม่รู้เมื่อไร เป็นอันว่าไม่ทราบที่หมายว่าจะกลับกันมาได้เมื่อไร จิตดวงนั้นก็จมไปเลย อย่างที่เรามองเห็นมดแมงต่าง ๆ ที่เราเห็นสัตว์ต่าง ๆ ที่เรามองเห็นด้วยหูด้วยตาของเรา พอไปเป็นอย่างนั้นแล้วมันกลับมายากมากนะ ไม่ใช่ง่าย ๆ ยาก ยากจริง ๆ

พระพุทธเจ้าจึงให้ระวังจิตระวังใจที่ปฏิบัติให้ได้ดิบได้ดีขึ้นมาที่ใจของเราเลย ด้วยการเจริญสมถทำใจให้มันสงบ วิปัสสนาทำจิตให้มันรู้แจ้งเห็นจริง อย่าไปยึดไปหน่วงไปติด ข่มกิเลสซะก่อน เอาชนะมันไม่ได้ก็ข่มมันไว้ก่อน กดหัวมันไว้ก่อน ถึงจะเอาชนะมันไม่ได้วันนี้ ก็ข่มมันเอาไว้ดับมันไว้ซะก่อน จนกระทั่งตัดขาดมันออกจากใจของเราเองได้ นั่นให้ประพฤติปฏิบัติอย่างงั้นก็สบาย อบายก็ไม่ต้องไป ที่ต่ำก็ไม่ต้องตก

...ในเรื่องนี้พระอานนท์ไปทูลถามพระพุทธเจ้า...คราวนั้นอุบาสิกาชื่อ **สุชาดา** *(นางสุชาดา พวกเราก็คงจะเคยได้ยินชื่อในคราวที่พระพุทธเจ้าก่อนจะตรัสรู้ได้ถวายข้าวมธุปายาสนั่นแหละ)*

*นางสุชาดา*นี้เป็นผู้ปฏิบัติธรรมแล้วก็บรรลุธรรมชั้นโสดาบัน เป็นพระโสดาบันนางก็ตาย เมื่อนางตายลงแล้วพระอานนท์ก็ไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่า *"พระพุทธเจ้าข้าอุบาสิกานามว่าสุชาดาได้ถึงกาลกิริยาแล้วตอนนี้เธอตายแล้ว เธอไปอยู่ตรงไหน?"*

ไปถามพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า...*ดูก่อนอานนท์! อุบาสิกาสุชาดา เป็นพระโสดาบันอริยบุคคล หมดสิ้นสังโยชน์เบื้องต่ำ เมื่อถึงกาลกิริยาย่อมไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะได้รู้แจ้งเห็นจริง ซึ่งธรรมวิเศษต่อไปอีกในเบื้องหน้า*

ดูกรอานนท์! คนเกิดแล้วตายไม่ใช่เรื่องน่าอัศจรรย์ แต่เธอเข้ามาหาเราตถาคตสอบถามถึงคติสัมปรายภพของคนเหล่านั้น เป็นความลำบากแก่เราตถาคตมากที่ต้องตอบอยู่เรื่อยๆ

เพราะฉะนั้น เราจะแสดงแว่นส่องธรรม(ธรรมาทาส) ซึ่งเป็นธรรมมีอยู่ในอริยสาวกผู้ใด อริยสาวกผู้นั้นพึงพยากรณ์ตนด้วยตนเองได้ว่า "ตัวเรานี้ เป็นผู้มี อบาย ทุคติ วินิบาต นรก หมดสิ้นแล้ว เรานี้เป็นพระโสดาบัน มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะได้รู้แจ้งเห็นจริง ซึ่งธรรมวิเศษต่อไปในเบื้องหน้า คือ

– ผู้ใดปฏิบัติธรรมปฏิบัติคุณงามความดีในธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้า เป็นผู้ไม่หวั่นไหวมีศรัทธาตั้งมั่นในพระพุทธเจ้า

– ผู้ใดปฏิบัติในพระธรรมวินัย เป็นผู้ศรัทธาไม่หวั่นไหวมีจิตตั้งมั่นอยู่ในคุณของพระธรรม

– ผู้ใดเป็นผู้ปฏิบัติในพระธรรมวินัย มีศรัทธาตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในคุณของพระสงฆ์

– ผู้ใดเป็นผู้ประกอบด้วยศีลที่พระอริยเจ้ายินดี ศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่พร้อย เป็นไท วิญญูชนสรรเสริญ เป็นศีลที่เป็นไปเพื่อสมาธิ

กระจกส่องธรรมทั้ง ๔ ประการนั้นแล มีอยู่ในอริยสาวกผู้ใด อริยสาวกผู้นั้น เป็นผู้พยากรณ์ตนเองได้ว่าหมดสิ้นจากอบายทั้ง ๔ มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยงที่จะได้รู้แจ้งเห็นจริง ซึ่งธรรมวิเศษต่อไปในเบื้องหน้า นี่เป็นข้อวินิจฉัยของพระพุทธเจ้า เป็นพุทธฎีกาตอบของพระพุทธองค์

ฉะนั้นใครก็ตามมีจิตตั้งมั่นมั่นคงในพระพุทธเจ้าพุทธคุณ ในธรรมเจ้าธรรมคุณ ในสังฆเจ้าสังฆคุณ ในศีลในกัลยาณธรรม ในการประพฤติปฏิบัติเพื่อดับราคะโทสะโมหะ ผู้นั้นหละเป็นผู้จะไม่ไปสู่อบายทั้ง ๔ เลย มีแต่ไปสู่ภพภูมิสูงเพื่อจะไปถึงพระนิพพานในกาลข้างหน้า

ฉะนั้นดูใจของเรา...ดูจิตของเรา ถ้าจิตของเราบริบูรณ์ด้วยพุทโธ ธัมโม สังโฆ ด้วยศีล ด้วยธรรม ด้วยคุณงามความดีแล้ว ไม่ตกต่ำ จะไปสู่กระแสของพระนิพพาน

...พระนิพพานธรรมรออยู่ข้างหน้า ฉะนั้นเราผู้ประพฤติปฏิบัติก็จงบำเพ็ญตนให้บริบูรณ์ในพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ในศีลกัลยาณธรรม ในตัวเองให้ดี ให้เยี่ยม ให้งาม ใจมันก็จะสงบร่มเย็นไม่ตกต่ำ

พุทธทำนายบอกชี้ทางเอาไว้อย่างดีแล้ว และก็คุณธรรม

เหล่านี้มีคุณค่าเหลือเกิน มีคุณค่ากว่าทรัพย์สินเงินทองใด ๆ ทั้งนั้น ว่ากันว่า **สมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ์ไม่ถึงเสี้ยวแห่งส่วนแห่งคุณธรรมทั้ง ๔ ข้อนี้เลย** ฉะนั้นมีข้อเปรียบเทียบที่พระพุทธองค์ทรงเปรียบเทียบเอาไว้ว่า

สมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ์ ที่มีมหาสมุทรเป็นเขตแดนแล้วก็ครอบครอง ไม่ได้สู้สมบัติ ๔ ประการนี้ก็คือผู้ปฏิบัติในทางวินัย ไม่หวั่นไหวในคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นผู้มีศีล ดีในธรรมอันงาม มีสมบัติอันนี้ ๔ ประการนี้เหนือกว่าความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์

ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ์ยังจะตกนรกอบายทุคติวินิบาต แต่ ๔ ประการที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้นั้น ไม่ทำให้ตนตกไปสู่ที่ต่ำได้เลย จึงเหนือกว่าสมบัติของบรมจักรพรรดิ์ผู้ยิ่งใหญ่พระพุทธองค์ทรงแสดงเอาไว้

ฉะนั้น...ผู้เข้ามาสู่วัดวาศาสนาวันนี้วันพระให้ปฏิบัติวิปัสสนาทำจิตให้ร่มเย็น ให้เป็นบุตรของพระพุทธเจ้า เบื้องต้นอาจจะเป็นบุตรเทียม ต่อมาก็เป็นบุตรบุญธรรมของพระพุทธเจ้า จากนั้นก็เป็นสัมมาสัมพุทธบุตร เป็นบุตรของพุทธองค์ด้วยการรู้แท้รู้จริงในมรรค ๘ อริยสัจ ๔ ขึ้นมาในจิตในใจ

การเรียนธรรมศึกษาธรรมแล้วก็ปฏิบัติธรรม ถ้าไม่ปฏิบัติศึกษาแต่ปริยัติก็เป็นลูกเทียมอยู่ อ่านแต่ตำรับตำราสอนแต่ผู้อื่นแต่ไม่ได้ปฏิบัติ นั่นเรียกว่าลูกเทียม ๆ แต่ถ้าได้ศึกษา

ปฏิบัติ แม้จะยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงทั้งหมดก็ยังเป็นลูกบุญธรรม

เมื่อได้ปฏิบัติจริงแท้รู้แจ้งเห็นจริงขึ้นมาแล้วนั่นแหละเป็นลูกแท้ เป็นสัมมาสัมพุทธบุตร เป็นลูกของพระพุทธเจ้า เป็นพุทธทายาทเกิดจากอกของพระพุทธเจ้า นี่พระพุทธองค์ทรงแสดงเอาไว้อย่างนี้เลย

นี่แหละจึงนำมาเทียบมากล่าว มาพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ซึ่งวันนี้เป็นวันพระ วันสารทจีน วันที่ทุกคนได้มาถือศีลปฏิบัติธรรม จะได้เป็นกำลังใจในการประพฤติปฏิบัติ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๕

๑๕

ธรรมชาติแห่งบุญ

...สุดท้ายก็กลับมาเหมือนเดิม ไปไหนไม่รอดมนุษย์นี้ เลยจรวดดาวเทียมที่ไหนก็กลับมาที่เก่า สุดท้ายนอนตายอยู่ที่เดิมนั่นแหละมนุษย์ พอไปทะเยอทะยานบางทีก็เทคโนโลยีใหญ่โตมโหฬาร ส่วนมากทำขึ้นมาเพื่อเอาเปรียบกันหรอก **สะดวกแต่ก็ทำลาย สบายแต่ก็เป็นทุกข์**

ทุกวันนี้ เราจะเห็นว่าความเจริญมันมาก สุดท้ายสู้อยู่บ้านเราไม่ได้ สบายดีทำไร่ทำนาทำสวน อยู่กับท้องไร่ท้องนา น่าภูมิใจในความเป็นบ้านเป็นเรือนเป็นเมืองของเรา ไม่ต้องไปทะเยอทะยานกับมันมากนัก เขาว่าเราไม่พัฒนาก็ช่าง แต่เราพัฒนาจิต บางคนเขาอยากให้พัฒนา อยากให้คนประเทศนี้ไม่มีคนจน อยากให้คนมีรถหรูขับกันทุกคนทุกบ้าน อยากให้คนมีบ้านโตๆ ไม่อดไม่อยาก แต่ก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะมนุษย์มีกรรมเป็นเครื่องหนุนอยู่

อยากอย่างไรจะเป็นอย่างนั้นได้เหรอ บางคนอยากเตลิดอยากแม้กระทั่งว่าอยากจะได้โลกเป็นของตัวเอง อยากเกินไปสุดท้ายก็เท่าเก่า กลับมาที่เดิมที่เก่า เกิด แก่ เจ็บตาย ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่เห็นมีใครเอาชนะมันได้สักคน จะกี่กัปป์กี่กัลป์ก็อย่างนั้น มนุษย์มีเครื่องป้องกันเยอะแยะ สุดท้ายก็ป้องกันไม่ได้

เห็นอย่างเขาประกาศโฆษณาทำหน้าเด้ง เห็นแต่เหี่ยวกันทั้งโลก ทำตรงโน้น ตรงนี้ ตรงนั้น จะทำอย่างไรได้หละ ก็เกิด แก่ เจ็บ ตาย ชรา เป็นปัญหา บางคนไปทำถึงขนาดเน่าไปทั้งตัว เสียใจไปจนตายก็มี เขาเล่าว่าบางคนไปทำหน้าอกนมเน่า เขาออกข่าว นี่ไปทำเพราะความอยาก ธรรมชาติธรรมดาดีที่สุด อะไรจะสู้ธรรมชาติ

ต้นไม้ต้นหนึ่งตั้งอยู่ในวัดอาจจะมีค่ามากกว่าหลาย ๆ อย่างที่เราสร้างขึ้นมาก็ได้ เพราะธรรมชาติมันดีของมัน หน้าผามันก็ดีของมัน อยู่กี่กัปป์กี่กัลป์มันก็มั่นคงถาวร คนเราจึงไปลอกเลียนธรรมชาติ เอาวิธีบำบัดตามธรรมชาติบ้างอะไรบ้าง วัสดุตามธรรมชาติ พยายามแสวงหาสิ่งที่มันไปกับธรรมชาติได้ เราก็พยายามที่จะอิงธรรมชาติ สุดท้ายจะขายบ้านสร้างหมู่บ้านก็บอกว่ามีต้นไม้มีธรรมชาติ มีสระน้ำเป็นธรรมชาติให้คนไปซื้อเพื่อจะให้คนได้รับธรรมชาติเอามันบังหน้าหมด แต่ทำลายมันหมดเหมือนกัน ๆ

ประเทศชาติบ้านเมืองขาดธรรมชาติก็ขาดทั้งหมด แต่ก็

ยังไม่มีนโยบายที่ไหนที่จะรักษาธรรมชาติ เอาเงินเป็นแสนล้านมารักษาก็ไม่มี เอามาเป็นสิบล้านร้อยล้านจะไปรักษาอย่างไร ธรรมชาติต้องใช้มากเหมือนกันในการฟื้นฟูประเทศ ถ้ามันฉ่ำมันเย็นมันดี ทุกอย่างก็คงจะดีตามกันไปหมด

เราเกิดมากับพ่อกับแม่เป็นธรรมชาติของการเกิด อย่าไปฝืนมัน บางคนไม่พอใจในชาติตระกูลของตัว ถิ่นฐานบ้านเกิด คนโคราชก็ไม่ยอมเป็นโคราช เป็นไทยก็ไม่ยอมเป็นชาติไทย ไปเลียนแบบฝรั่งอังกฤษนิโกร อะไรก็ไม่รู้เยอะแยะไปหมด นั่นคือลืมความเป็นธรรมชาติของตัว ที่เกิด ที่อยู่ ที่อาศัย ต้องพอใจในถิ่นของตัวที่เกิดธรรมชาติ

ธรรมชาติคือบุญที่ทำมาเท่านี้ ถึงได้เป็นอย่างนี้ มันจึงปรุงแต่งได้เท่านี้ หน้าตาอย่างนี้ ลูกคนนี้ หลานคนนี้ มีที่ดินกี่ไร่ มีทรัพย์สมบัติกี่บาทกี่สตางค์เวลาเกิดมา นั่นนะธรรมชาติแห่งบุญตกแต่งเอาไว้แล้ว เคยทำบุญทำทานเท่านี้ต้องเกิดมาในตระกูลที่มีเงินเท่านี้ เคยทำที่ทำทางบริจาคเท่านี้ต้องเกิดมาแล้วมีที่ทางเท่านี้ แสวงหาเพิ่มเติมอีกก็เป็นบุญบารมีใหม่ ต้องหาเพิ่มเติมใหม่อย่างเช่นปัญญา ความเพียร ความอดทน อันนี้เป็นส่วนเพิ่มจากบุญเดิมที่ตัวเองได้มาก็แสวงหาและมีบุญเก่าสนับสนุนด้วย มันก็เลยได้ดีขึ้นมา

คำว่า“ธรรมชาติ” คือความพอดีพองามของมัน พอดี พอใจ อิ่มใจ ปรารถนาพอดีมันก็พอดีแหละ เรามาวัดเป็นธรรมชาติ

แห่งธรรมของพระพุทธเจ้า มีธรรมะเป็นพื้นฐานทั้งด้านจิตใจ เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องขวนขวาย ต้องแสวงหา เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง หรือธรรมชาติบุญที่เป็นฝ่ายดี ฝ่ายส่งเสริมฝ่ายยกตนให้พ้นจากหล่มลึกคือกิเลสความชั่วความหยาบ เรียกว่าบุญกุศล เป็นสิ่งที่พึงตั้งใจไว้

ข้อที่พึงมีในจิตของคน ข้อที่ ๑ ทาน การมาทำบุญบริจาคทำจิตใจให้สบายสว่าง มาทำบุญมาวัดมาฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นการทำทาน เป็นการรักษาศีล ในขณะที่พระเทศน์เราก็ได้ทำทาน ทานทั้งสิ่งของ ทั้งจิตของเรา เป็นทานแผ่เมตตาให้กับคนที่ล่วงลับไป เป็นทานทั้งข้างนอกข้างในด้วย เป็นพื้นของมนุษย์ เป็นสมบัติของโลกที่ขาดไม่ได้ คือข้อทาน ข้อไหนอาจจะขาดได้ ข้อนี้ขาดไม่ได้ ความเอื้อเฟื้อแบ่งปัน ความสงสารมาจากคำว่า **"ทาน"** ทั้งนั้น

โลกทั้งโลก คนมีมากให้คนมีน้อย คนมีน้อยก็ไม่ไปลักฉกชิงไปฆ่าคนที่เขามีมาก ทานทั้งนั้น มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เจือจุนกันไปมาจากทานทั้งนั้น มีแต่ความขยัน มีแต่ความอดความทนเฉย ๆ ไม่มีทานนี้ก็ไม่ได้ มีปัญญาแต่ไม่ให้ทานนี้ก็ไม่ได้ มีศีลแต่ไม่ทำทานนี้ก็ไม่ได้ ต้องทำทาน

ทานบารมีจึงเบิกกว้างให้โลกอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ทั้งคนดีคนชั่วอาศัยจิตที่มีทานสงสาร จึงมีข้อช่วยเหลือกันให้ดึงกันขึ้นให้พ้นจากความล่มความจม ทานจึงเป็นพื้นเป็นสิ่งที่ผู้ฉลาด

พึงทำ ทำทุกวี่ทุกวันก็กล่อมเกลาจิตใจของตัวเองให้ดีขึ้นประเสริฐขึ้น กล่อมจิตของตัวเอง นั่งพุทโธก็เป็นทานอย่างหนึ่ง ไม่ไปตีไปฆ่าไม่ไปเบียดเบียน ไม่คิดฟุ้งซ่าน อย่าไปเอารัดเอาเปรียบใคร เป็นอภัยทาน เป็นธรรมทาน ให้วิทยาความรู้ศิลปศาสตร์ต่าง ๆ เรียกว่าทานเหมือนกัน อย่างเช่นพระเทศน์อยู่นี้ก็เป็นธรรมทาน โยมถวายจังหันก็เป็น วัตถุทาน คิดดี ๆ ก็เป็น เจตนาทาน เรียกว่า ทานคือการให้

การมอบสิ่งที่เป็นสิริมงคลเป็นความดีงามราบรื่น ไม่ตะขิดตะขวงใจเรียกว่าทาน เป็นพื้นของมนุษย์ที่พึงมีพึงเป็น ใครหยาบกระด้างไม่สนใจในการบุญการทานจะมีประโยชน์อะไรกับคน อยู่ที่ไหนคับแคบตีบตัน อยู่กับมันสองคนก็เป็นทุกข์กับไอ้คนแบบนี้ ไปนั่งกินข้าวด้วยกันมันไม่ยอมควักเงินมันขี้เหนียว ไปกับผู้หญิงก็เอาเปรียบผู้หญิง ไปกับผู้ชายก็เอาเปรียบผู้ชาย สุดท้ายกับพ่อกับแม่ก็ยังไปเอาเปรียบท่าน

คนมันคับมันแคบมันตีบมันตันไม่รู้จักการบุญการทาน มีชีวิตอยู่เหมือนตายแล้ว พวกนี้เหมือนน้ำเน่าไม่ไหลเอื่อย น้ำที่มันขังอยู่กับที่ สุดท้ายก็เน่า ทานแจกจ่ายไปเรื่อยเป็นน้ำใสสะอาดอยู่เสมอ นี่ใจที่มันไหลไปกับทานกับบุญ มันก็ไม่เน่าในหมักหมมข้างใน มันก็เป็นน้ำสะอาด น้ำจิตน้ำใจเป็นของสำคัญ

ข้อที่พึงมีในจิตของคน ข้อที่ ๒ บรรพชา การบวชการ

งดเว้นจากบาป บวชชี บวชพราหมณ์ บวชพระ บวชเณร บวชกาย บวชเวลา บวชใจของตัวเองก็ด้วย เหมือนกันบวชจิต อย่างเช่น พี่น้องฟังธรรมะอยู่นี้ได้บรรพชาการงดเว้นจากบาป การงดเว้นจากกิเลสชั่วคราว ถ้าเราไม่ได้บวชพระบวชเณร กิเลสทางกายของเราก็ละวางได้คราวมาประพฤติปฏิบัติถือศีลถือธรรม การออกบวชต้องคิด คิดถึงชีวิตของเราว่าเราจะได้อยู่อย่างสงบบ้าง ได้อยู่แบบพินิจพิจารณาถึงตัวเองบ้าง อันนี้เป็นของสำคัญ

การไม่ก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวายให้กับตัวของตัวเอง **บรรพชา** งดเว้น ละวาง ปลงในสิ่งที่ควรละวางงดเว้น ทำจิตใจให้มันดี อันนี้เรียกว่าเป็นรางวัลชีวิตกับคนๆหนึ่งที่ได้เกิดขึ้นมา สาระอยู่ตรงหนี้หละเป็นข้อปฏิบัติสำคัญ เราทำแต่งานหาแต่กิน อยู่ก็เหมือนสัตว์ตัวหนึ่งที่หากินไปวันๆหนึ่งเท่านั้น แต่มนุษย์ไม่ได้เป็นแบบนั้น แบบเดิมไม่เอา เอาแบบของพระพุทธเจ้าท่านพาดำเนิน เรียกว่าการชำระจิตใจให้ผ่องแผ้วสะอาดปราศจากมลทิน ปราศจากธุลี ความมัวหมองที่จะมาทำให้จิตใจของเราเลอะเทอะเปรอะเปื้อน

วันพระ วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันไหนว่าง ๆ ควรจะนึกถึงวัดวาศาสนา วัน ๘ ค่ำ บางทีคนเราก็ลืมไปเลยเหมือนกัน ๑๕ ค่ำ ลืมไปเลยว่าตัวเองเป็นชาวพุทธเป็นชาวไทย เป็นพุทธศาสนิกชนคนของพระพุทธเจ้า ลืมไปเลยเพราะมัวแต่ทำการทำงาน มัวแต่ยุ่งนาไร่สวนสารพัด จนกระทั่งลืมต้นตอแห่ง

ความเป็นมนุษย์ของตนเอง อันนี้ถือว่าประมาทเลินเล่อเสียหาย นั้นจึงคิดเรียกว่าบรรพชา การงดเว้น การละ การปลง การวาง ทำจิตใจให้ดี

อันนี้เป็นข้อปฏิบัติที่ทุกคนควรจะมีบ้าง คิดบ้าง ทำไร่ทำสวน ทำอะไรก็นึกถึงธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า นึกถึงชีวิตของตัวเองว่า ชีวิตมันน้อยนักสั้นนักจะทำอะไรได้สักเท่าไร จะแสวงหาไปถึงไหน นึกถึงจุดจบบ้างเวลาหลับตาลาโลก ว่ามีอะไรพอพึ่งพิงอิงอาศัยเป็นเสบียงทานในชาติหน้าภพหน้า หรือปัจจุบันก็เป็นประโยชน์ตนเป็นประโยชน์ผู้อื่นอีก คิดได้ ๒ แง่ ๒ เงื่อน คิดถึงตัวเราตัวเขาถึงจะถูก เอาแต่ตัวเองคนเดียวก็มาอยู่บนโลกนี้ไม่ได้ ต้องเผื่อแผ่ไปถึงคนอื่น

บรรพชา การงดการเว้นการละการวาง ใครที่คิดอย่างนี้ก็พอมีสง่าราศรีกับความเป็นคนขึ้นมาบ้าง ถ้าไม่คิด พระไม่สอนจะคิดบ้างหรือเปล่า ถึงต้องมีครูอาจารย์ ถึงต้องมีสาวกผู้ฟังมาจากพระพุทธเจ้า แล้วก็มาบอกต่อคุณงามความดีให้ทราบให้ไปปฏิบัติกัน อันนี้ไม่เสียหาย เป็นความดีที่ควรที่จะประพฤติปฏิบัติเป็นความราบรื่นสำหรับโลกมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายโดยทั่วกัน

ข้อที่พึงมีในจิตของคน ข้อที่ ๓ อันหนึ่งที่มนุษย์ต้องคิดคือ **มาตาปิตุอุปัฏฐาน** การดูแลบุพการีชนของเรา บุพการีใหญ่คือพระพุทธเจ้าผู้ให้พระธรรม ตลอดจนเจ้าฟ้ามหากษัตริย์

ผู้ปกครองแผ่นดินโดยธรรมและบิดามารดาผู้อยู่ที่บ้าน ครูบาอาจารย์ผู้อบรมสั่งสอน ตลอดจนคนและสัตว์ผู้มีคุณกับเรา ควรนึกถึงเขาด้วย เรียกว่า **"การบำรุงเลี้ยงผู้มีพระคุณมีบิดามารดา"** เป็นต้น

คนเราต้องคิดต้องพิจารณา ถึงที่มาของตนว่ามากับใคร เกิดกับใคร ใครเลี้ยง ใครดู ใครลำบากลำบน อุ้มชูกล่อมเลี้ยงทะนุถนอมป้อนข้าวน้ำเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา ต้องนึกถึงบุญคุณท่านผู้นั้น อย่าได้จืดจางว่างเปล่าไปจากหัวจิตหัวใจของตัว อันนี้เป็นข้อที่สำคัญ เรื่องพระคุณจึงต้องคิด คนเราเกิดมาจะแก่จะเฒ่าสักเท่าไร ก็เป็นลูกของพ่อของแม่คนเดิม เป็นเด็กน้อยตลอดกาล จึงควรคิดถึงพระคุณของผู้มีพระคุณ

ข้อปฏิบัติ ๓ อย่างนี้เป็นสิ่งที่ควรบัญญัติเป็นกฎ เป็นสิ่งที่ควรจารึกไว้ในหัวอกหัวจิตหัวใจของเราคือ ๑. ทาน ๒. บรรพชา การงดเว้น ๓. การบำรุงเลี้ยงบิดามารดาและบุพการีชนทั้งหลาย การเชื่อฟังคำสอนของท่าน จะเป็นสิ่งที่ดี เป็น **กตัญญูกตเวทิตาบุคคล** เช่น พระพุทธเจ้าเราก็ฟังคำสอนของท่าน ท่านสอนให้เป็นผู้รู้ยิ่งเห็นจริง และสอนให้ท่านผู้ปฏิบัติตามถึงความพ้นทุกข์ และสอนให้ผู้ปฏิบัติพ้นจากกิเลส บริสุทธิ์ทั้งกายวาจาจิต

พระพุทธเจ้าสอนไม่ให้เป็นขี้ข้า

ซึ่งคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ใครมาเป็นทาสของพระองค์เลยแต่ประการใด สอนเป็นอิสระ เป็นศาสนาอิสระ

ผู้ปฏิบัติเองพ้นเอง ไม่ได้ต้องไปเป็นทาสพระพุทธเจ้า ไม่ต้องไปหาพระพุทธเจ้า ไม่ต้องไปเป็นขี้ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีสอนเป็นอิสระแก่ดวงจิตทุกดวงให้นำไปประพฤติปฏิบัติ

เป็นศาสนาเดียวในโลก ที่พระศาสดาไม่ได้สอนสาวกให้ได้มาเป็นทาสเป็นขี้ข้าของตัว ให้เป็นอิสระแก่ตัวเอง สำหรับผู้ประพฤติปฏิบัติเสียเอง

นี้คือศาสนาที่เป็นเอก เป็นศาสนาที่มีเหตุมีผลมากมายหลายประการ นี้เรียกว่าบุพการีใหญ่ของเราคือพระพุทธเจ้า รองลงมาคือพระมหากษัตริย์ผู้ปกครองแผ่นดินโดยธรรม รองลงมาก็บูรพมหากษัตริย์ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาถ้าท่านไม่รักษาศาสนาเอาไว้โดยเป็น**ศาสนูปถัมภก**แล้ว พระพุทธศาสนาก็จะไม่ยืนหยัดมาจนบัดนี้ อาศัยพระราชานั่นหละเป็นผู้รักษาเอาไว้ตั้งแต่สมัยไหนๆ อย่าลืมรากเหง้าความเก่าความเดิมที่มาเป็นชาติเป็นบ้านเป็นเมือง มาจากอะไร อย่าลืม อย่าเอาจรวดดาวเทียม อย่าเอายุคสมัยใหม่มาเปลี่ยนแปลงยุคสมัยเก่าซึ่งของเก่ามันดีอยู่แล้ว

การประพฤติปฏิบัติแบบนี้ถูกต้องดีงามแล้ว ไม่ต้องมาปรับมาเปลี่ยน ถ้าเปลี่ยนก็มีแต่จะส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้นไม่ใช่ทำลายหรือว่าทำให้สาบสูญไป อันนั้นเป็นคนไม่มีอดีต เป็นคนไม่มีวัฒนธรรมจริยธรรม ชอบทำลายล้างและบัญญัติสิ่งใหม่ขึ้นมา อันนี้ก็เป็น **บุพการีใหญ่ของเรา คือเจ้าฟ้ามหากษัตริย์**

จากนั้นก็ครูบาอาจารย์ผู้อบรมสั่งสอน มีพระอรหันต์ทั้งหลายเป็นต้น ต่อจากนั้นก็บิดามารดาของเราผู้อุ้มชูดูแล เป็นสิ่งที่เราต้องคิดพินิจพิจารณาถึงท่าน ระลึกถึงท่าน อย่างเช่นที่วัดป่าภูผาสูง สร้างหอฉันก็ **หอฉันบุพการี** ใครจะทำบุญให้พ่อให้แม่ก็มาร่วมทำบุญ สร้างพระพุทธยอดผาบุพการี สร้างก็สร้างพระให้พ่อให้แม่ ใครจะมาบริจาคการทำบุญนึกถึงบิดามารดาของตัวเป็นข้อควรระลึกถึง เป็นอนุสติกระตุ้นเตือนความเป็นชาติเป็นคนขึ้นมาของตัวเอง จะได้ไม่ลืมเนื้อลืมตัว

จากนั้นสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีคุณกับเราก็ไม่ควรประมาทมัน หมาที่เลี้ยงมันเห่าผู้ร้าย ควายที่มันคราดไถให้กิน วัวที่เคยเทียมเกวียน อย่างนี้เป็นต้น พระพุทธเจ้าก็ให้นึกถึงบุญคุณของมัน สุดท้ายแม้สัตว์ที่อยู่ในวัดในวาอาวาสที่มันมีคุณกับเราให้ความร่มเย็น ให้ความสวยงามก็ถือว่าเป็นสัตว์ที่ต้องอนุรักษ์รักษา อันนี้ก็เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านสอน

การกินสัตว์ที่มีคุณ ท่านถึงไม่ให้กิน ไม่ให้ฆ่า ไม่ให้ไปทำลาย สัตว์ที่เลี้ยงไว้ก็ไม่ให้กิน ไม่ให้ทำลาย ให้รักษาดูแล ถือว่ามันด้อยกว่าก็สงสารมัน แต่มันก็มีคุณกับเรา อย่างเช่นหมาให้ความปลอดภัย เห่าหรือให้ความเป็นเพื่อน อย่างนี้เป็นต้นก็นึกถึงมัน

ศาสนาธรรมจึงซอกแซกไปทุกแง่ทุกมุมให้คนได้เห็นถึงสิ่งที่ดีงามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ สุดท้ายก็มานึกถึงตัวของตัวเอง

ซึ่งมีกรรมเป็นของของตน นึกถึงตัวเอง สงสารตัวเอง เมตตาตัวเอง อย่าไปทำชั่ว อย่าไปทำเสียหาย ตัวเองจะไปตกนรกหมกไหม้ สุดท้ายก็ย้อนมาที่ตัวของตัวคือดวงจิต ฝึกปรือปฏิบัติสิ่งที่มันดีมันงาม ไปไหนเดินก็พุทโธ ไปไหนก็ระลึกถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ไปไหนก็หมั่นทำหมั่นสร้าง เพียรสิ่งที่ดีงามเป็นประโยชน์ นี่จะเป็นประโยชน์มากมาย นี้คือชีวิตที่มีค่า ชีวิตที่มีความหมาย ไม่อย่างนั้นแล้วเกิดตายเปล่า ๆ ทั้งนั้น ร้อยทั้งร้อยจะหาหลักหาเกณฑ์หาอะไรก็ไม่ได้ เสียหายมากจริง ๆ

ใครรำลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระองค์จะไม่ไปสู่อบายอย่างแน่นอน จะต้องได้ขึ้นสวรรค์ หรืออย่างน้อยกลับมาเป็นมนุษย์ไม่ตกต่ำ

แต่ถ้าใครไม่ถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยการปฏิบัติตามคำสอนที่ดีงามของท่านก็จะตกไปสู่อบาย ตกไปสู่นรกอเวจี ตกต่ำ ไปเกิดก็เกิดต่ำ เกิดในภูมิชั้นต่ำ เดรัจฉานอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งจะหาโอกาสมาปฏิบัติศีลธรรมหรือสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามก็ได้ยาก เพราะเป็นธรรมชาติของเขาเป็นแบบนั้นเอง

พี่น้องญาติโยมที่มาจังหัน มาทำบุญ ทำทาน มาฟังเทศน์ฟังธรรม จึงเป็นวโรกาสพิเศษที่ประเสริฐที่ทุกๆ คนที่คิดที่จะทำ

คุณงามความดี คิดที่จะอบรมบ่มนิสัยตัวเอง คิดถึงตัวเองเสมอ ในยามที่วันเวลามันผ่านไป ๑ วัน ๒ วัน เป็น ๕ ปี ๑๐ ปี ๕๐, ๖๐, ๗๐, ๘๐ ปี มันผ่านเร็วชีวิต มันสั้นมันเร็ว ไม่ได้นานอะไร ความเกิดความตายอย่านึกว่ามันอยู่นอกตัวเรา มันอยู่ไกลตัวเรา อยู่แค่เอื้อมเท่านั้น อยู่แค่ลมหายใจของเรานี้เท่านั้น

ผู้ไม่ประมาทจึงพยายามขวนขวายสร้างสิ่งที่ดีงามให้เกิดขึ้นกับตนเองสม่ำเสมอ อย่านึกถึงทรัพย์สินเงินทองมากไปกว่านึกถึงคุณงามความดี ไม่เช่นนั้นจะเสียผู้เสียคน จะเปลี่ยนจิตของเราให้เบนไปในทางที่เป็นกาม เป็นกิเลส เป็นตัณหาเพราะคำนึงถึงแต่ปาก นึกถึงแต่สิ่งที่จะมาชโลมกาย นึกถึงแต่เกียรติยศศักดิ์ศรี ยศฐาบรรดาศักดิ์ ไม่ได้นึกถึงหัวใจของตัวเองที่มันร้องเรียกอยู่เสมอ อยากให้เราทำความดี อยากให้เราทำดี มีศีลมีธรรม เราก็ไม่คิดมันสักที มันก็ไปทะเยอทะยาน นึกถึงเงินถึงทองถึงทรัพย์สินทั้งข้างนอกเสียมาก แต่ให้มันครึ่ง ๆ กึ่ง ๆ ก็นึกถึงสิ่งที่เป็นเครื่องบันเทิงกายของเราด้วยทั้งสองอย่าง ให้มันพอเหมาะพอดีซึ่งกันและกัน มนุษย์ก็จะไม่เตลิดเปิดเปิง ไม่เสียท่าที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

พระพุทธเจ้าสงสารจึงเทศนาธรรมสั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้หันเหจิตใจกลับมาทางศีลทางธรรม คุณงามความดีงอกเงยแล้ว ร่มเย็นเป็นสุข อยู่หรือตายก็ไม่เห็นจะมีความวิตกกังวลอะไร แต่ถ้าไม่ได้ทำไม่ได้ประพฤติปฏิบัติแล้ว

กังวลทั้งอยู่ทุกข์ ทั้งตายทุกข์ ซ้ำซากจำเจไม่มีวันสร่างซา พอเกิดมาแล้วก็บ่นว่าทุกข์อย่างนั้นอย่างนี้ พอตายไปแล้วก็ทุกข์อีก ทุกข์ไม่รู้จักสิ้นไม่รู้จักสุด

พระพุทธเจ้า จึงสอนเตือนมนุษย์ให้หยุดทำชั่ว หยุดทุกข์ หยุดสร้างความไม่ดีทั้งหลาย หันกลับมาสร้างสิ่งที่ดีงาม ชีวิตจึงจะมีประโยชน์ นำธรรมะพูดให้ท่านทั้งหลายที่มาจังหันมาสร้างคุณงามความดีให้ได้ฟังกัน

จากนี้ไปกล่าวคำถวายทานกันพร้อมๆกัน ตั้งนะโม ๓ จบ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

เสาร์ที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๕

พิธีหล่อพระพุทธเจ้าน้อย วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เวลาเที่ยงตรง

๑๖

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

...ครึ้ม ๆ ...อากาศวันนี้ฝนเปาะแปะ รู้สึกว่าคึกคักทั่วประเทศ วิสาขบูชาปีนี้ทุกแห่ง ๆ ก็จะมีการจัดปฏิบัติอรรถธรรมทุก ๆ วัดเลย ก็ถือว่าคนตื่นตัว ตามห้างเขาก็จัดกัน สถานที่ราชการ ทางอำเภอก็จัด

จัดพุทธชยันตีทั่วไปทุกแห่งทุกหน จัดเป็นพุทธบูชาน้อมถวายพระพุทธเจ้า เห็นท่านพระครูหนองบัวน้อยท่านบอกว่าของสีคิ้ววันที่ ๒ ก็มีแห่รอบอำเภอ สูงเนินก็มี ในเมืองโคราชก็มี ปากช่องมี...ที่หน้าอำเภอเหมือนกัน นโยบายของทางรัฐให้ทุกคนจัดปฏิบัติบูชาที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมมา ๒,๖๐๐ ปี

แต่ก่อนเมืองไทยเราก็ไม่ได้จัดงานเกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากหรอก ตอนหลังก็ไปดูเอาอย่างจากภูฏานบ้าง เนปาลบ้าง โดยเฉพาะภูฏาน เขาแห่ เขากราบ เขาไหว้ เอาจริงเอาจังมาก ...สำหรับอาตมาคิดว่าให้มีเวลาอยู่เงียบ ๆ ดี ปฏิบัติธรรม ทางวัดเราอาตมาเป็นหลัก วันที่ ๓ บ่ายโมงบวชชีพราหมณ์ ท่าน

พระครูหนองบัวน้อย ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์มาบวชให้และเทศนาธรรม ตอนเย็นอาตมาก็เทศน์ ส่วนมากอาตมาเป็นหลัก ไม่ได้ไปนิมนต์พระที่ไหนมา เพราะว่าที่ไหนๆก็มีงานประจำวัดของตัวเองเหมือนกัน

วัดป่าภูผาสูงของเราก็จัดไป ไม่ได้มุ่งประเด็นไปที่ว่าจะได้คนมากจะได้คนน้อย ทำตามสมควร มีสวดมนต์ ฟังเทศน์ นั่งสมาธิ เดินจงกรม ฝึกสติเป็นหลัก วันที่ ๓-๔-๕ มิถุนายน ๒๕๕๕

วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ ตอนเช้าจังหันเสร็จแล้วก็เทศน์ แล้วสึกลาศีลก็ไม่นาน ทุกวันนี้คนมันยุ่งการยุ่งงานไปจัดการอะไรนานๆไม่ค่อยได้ ลูกหลานเหลนเป็นห่วงกันยิ่งสู้กับโลก ทุกวันนี้ค่าใช้จ่ายมันสูง ค่าน้ำมันมันก็แพง จะไปไหนทำอะไรมีแต่เงินทั้งนั้น คนมาวัดอยู่ในข่ายต้องใช้เงิน เงินทำบุญ เงินเดินทางจับจ่ายใช้สอย ถวายจังหันพระ เป็นเงินเป็นทองทั้งนั้น

นี่เห็นคนมาวัดไม่ใช่ง่ายๆ เสียสละจริงๆถึงจะเข้าสู่วัดสู่วาศาสนาได้ แต่มันเป็นเงินดี เป็นเงินบุญศรัทธาในทางที่ถูกต้อง นี่แหละจิตใจจะได้ไม่หมองไหม้ นี่แหละหลักของศาสนา ยึดมั่นถูกแล้วก็มีความสุข คนปฏิบัติศาสนาจะเป็นคนไม่ค่อยอิจฉาริษยาใคร ไม่ค่อยกล่าวร้ายว่าร้ายใคร ไม่ค่อยไปนินทาใคร ดีชั่ว ตามี หูมี ดูกันเอาเอง นี่ลักษณะของศาสนา

อาตมาเองไม่เคยเลยที่จะว่า พระนั่นเป็นอย่างนั้น วัดนี้เป็นอย่างนี้ โยมนั้นเป็นอย่างนั้น ไม่เคย! ไม่เคยพูดถึงใคร ใครจะพูดถึงเราหรือเปล่าเราไม่รู้ แต่เราไม่ค่อยไปวิจารณ์วิจัยใคร มีแต่ว่า **กมฺมุนา วตฺตตี โลโก** (กัมมุนา วัตตะตี โลโก) *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* ถ้าหากเราไม่ดีเอง มันก็ไม่ดี ไม่ต้องให้ใครมาบอกว่าเราไม่ดีหรอก ความไม่ดีก็ประกาศเอง ถ้าหากว่าเราดีไม่ต้องมีใครมาบอก ความดีมันก็ประกาศไปเอง เหมือนกัน นี่ทางธรรมเป็นแบบนี้ ดีชั่วอยู่ที่ตัวเรา

ตัวเรานั่นหละเป็นผู้ทำ ไม่ต้องไปโทษใคร สุขทุกข์ก็อดทนอดกลั้นเอาไว้เองในจิตใจ มากกว่าที่จะไประบายกับใครต่อใคร ทุกวันนี้คนชอบไประบายทุกข์ให้กับคนอื่น ไประบายทุกข์ให้กับใครต่อใครได้ฟัง ว่าตัวเองเศร้า ตัวเองเหงา ตัวเองทุกข์ ตัวเองไม่มี ตัวเองขาดเขิน ขึ้นป้ายระบายสิ่งที่เป็นอยู่ แล้วก็ขึ้นป้ายหาคนมาเยียวยา

ผู้หญิงผู้ชายทุกวันนี้ถึงขึ้นป้าย ผู้ชายป้ายเหลือง ผู้หญิงก็เป็นป้ายแบบเดียวกันนั่นหละ ขึ้นป้ายระบายไว้ จึงไม่ค่อยมีศักดิ์มีศรีเท่าไร ในทางธรรมของพระพุทธเจ้า เราเกิดมาแต่บิดามารดา แต่พ่อแต่แม่ มีครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ได้รู้จักพระพุทธศาสนา เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ท่านสอน ยิ่งพระพุทธเจ้าท่านสอน สอนไว้เลยว่า

“ความชั่วถ้าเธอทำแล้ว เธอนั่นแหละ จะได้รับกรรม

เดือดร้อนในภายหลัง ความชั่วไม่ดีเลยเธออย่าไปทำ เธอทำแต่ความดี

ความดีนั่นแหละจะได้ให้ผลในภายหลังและปัจจุบัน ฉะนั้น กรรมดีกรรมชั่ว ความเจริญความเสื่อมมันเกิดที่ตัวเธอเอง เธอทั้งหลายจงมีความเพียรพยายาม อย่าลดละตั้งสติทำงานทั้งทางโลกด้วยความหมั่นขยันเก็บออมรักษา คบคนดี มีความบากบั่นมุมานะ วางตนเสมอต้นเสมอปลาย

เสมอต้นเสมอปลาย คือ คำต้นที่พูดกับคำปลายเป็นคำเดียวกัน จริงทั้งต้นจริงทั้งปลาย อย่าใส่ร้ายป้ายสีใครต่อใคร เดี๋ยวเธอจะมีชีวิตอย่างมีความสุขในปัจจุบันคือภพนี้

แต่ถ้าเธอทั้งหลายผิดเพี้ยนไปจากหลักศีลธรรมความดี เธอทั้งหลายจะเดือดร้อนนั่งนอนไม่เป็นสุข เพราะความละโมบทำให้คนเป็นทุกข์ ความโกรธทำให้คนมีความร้อนใจเผาร่างตัวเองตลอด ความหลงทำให้งมงายขาดปัญญา ถ้าเธอจมติดอยู่ในสิ่งเหล่านี้ เธอก็จะไม่พ้นไปจากความทุกข์ แม้ความทุกข์น้อย ๆ นิดเดียวเธอก็จะเป็นความทุกข์ใหญ่ เพราะใจเธอมันบางอ่อนไม่แข็งแกร่ง ไม่แกร่งกล้า เหมือนเศษวัสดุที่มันบางๆ ทำบ้าน ทำเรือน ทำอะไรก็ไม่ได้ คอยแต่จะหัก

ใจที่มันคอยแต่จะหักเป็นใจที่ไม่มีกำลัง เพราะไม่มีศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เธอทั้งหลายจงสร้างกำลังให้เกิดขึ้นทั้งกาย ทั้งใจ เชื่อด้วยเรี่ยวแรงสติปัญญากำลังของตน กำลัง

ใจของตน ถ้าเธอเชื่ออย่างนี้เธอจะมีวันที่สดใส จะมีความสุข"

พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้เด็ดขาดมาก ฉะนั้นเราทั้งหลายผู้ปฏิบัติตามศีลตามธรรม โลกมันก็เป็นอย่างนี้ มันพร่องอยู่เสมอ ไม่เคยเต็มเลยโลกอันนี้ หาอะไรก็ไม่เคยเต็ม เมื่อโลกมันไม่เคยเต็มแล้ว เราก็ทำใจของเราให้มันเต็ม ให้มันอิ่มเป็นธรรมปีติ นั่นหละ คือหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าท่านสอนของท่าน

นี่แหละเวลาผู้ปฏิบัติธรรมจริง ๆ เป็นอย่างนี้ ส่วนผู้พูดไม่รู้จักทำ พูดไปเรื่อย พูดแต่ไม่ทำ พูดเรื่องความดี พูดเรื่องศีล แต่ไม่เคยรักษา อย่าเอาปากคนเหล่านี้เป็นประมาณ ปากเหล่านั้นหละปากทำลาย

ให้เชื่อพระพุทธเจ้า พอเราเชื่ออย่างนี้แล้วเราก็ทำ อย่างพี่น้องทั้งหลายมีการงาน ก็ทำการงานให้จงดี ประคับประคอง โดยเฉพาะครอบครัวนี้เป็นงานเป็นการจริง ๆ เป็นความจำเป็นของมนุษย์ที่ต้องมีธรรมะ ครอบครัวเป็นเรื่องใหญ่ พ่อแม่ลูก ทรัพย์สมบัติเงินทอง ความสุขความทุกข์มันรวมอยู่ตรงนี้หมด เกียรติยศศักดิ์ศรีอยู่ตรงนี้หละ ก็ประคองดูแลรักษากันให้ดี หนักนิดเบาหน่อยอย่าไปถือสีถือสากันจนเป็นเดือดเป็นแค้นเป็นตบเป็นตีกัน ไม่ดี!

ทางธรรมท่านให้ประคับประคอง พูด ทำ คิด พินิจพิจารณา โดยเฉพาะผู้เป็นหลักชัยของครอบครัวต้องจิตใจหนักแน่น

ต้องมั่นคง ต้องขยันหลายด้านหลายทาง ไหนจะเงินทอง ไหนจะความเหน็ดความเหนื่อย ท่านจึงให้มีหลักธรรมเข้ามาแทรกใจจะได้สะดวกสบายสงบร่มเย็น ศีลธรรมพอมันอยู่ในใจ มีปัญหาใดๆ มานั่งหลับตาพุทโธๆ สักนิดหนึ่งทำงานต่อได้แล้ว สบาย!

มีที่พักจิต มีที่พักใจไม่เป็นบ้า ไม่เสียสติ ไม่หลงตัวเอง มันเป็นบ้าหลงตัวเองเสียสตินั่นแหละถึงเป็นบ้า เป็นความหลงเหมือนพระบางทีเขามายกยอท่านนั้นเป็นพระอริยะ อรหันต์ เป็นบ้าหลง หลงบ้าหลงชีวิต ไม่ได้เป็นแต่คิดว่าเป็น หลงสติไม่เห็นตัวเอง แต่เห็นคนอื่น เที่ยวสอนเที่ยวสั่งคนโน้นคนนี้ ตัวเองไม่ได้เป็น หลงบ้าในเพศพระก็มีเยอะ

ฉะนั้นทางโลกก็มีเหมือนกัน อย่าไปหลงให้มีสติในการทำทุกสิ่งทุกอย่าง พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนเด็ดขาด ความชั่วอย่าทำเลยดีกว่า เพราะทำแล้วทำให้เดือดร้อนในภายหลัง ขณะทำก็ร้อนใจ คิดจะทำก็ร้อนใจ ทำไปแล้วก็ร้อนใจ

ความดีทำเสียเถอะ มันดีแล้วดีเลย รีบทำเพราะความดีขณะทำก็อุ่นใจอิ่มใจ คิดจะทำก็อุ่นใจอิ่มใจ ทำไปแล้วก็อุ่นใจอิ่มใจ อันนี้แหละความดีให้รีบทำรีบสร้าง

สร้างความดี คือสร้างตนเอง คนมีความดีมากก็จะสร้างตนเองได้มาก บ้านก็บ้านร่มเย็น ที่ดินก็ที่ดินร่มเย็น ต้นไม้ชายป่าที่ปลูกไว้รอบบ้าน ด้วยเรี่ยวแรงกำลังก็ร่มเย็น ตลอดจนรถราที่อยู่ที่อาศัยเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มก็ร่มเย็น เพราะเป็นของ

ที่ได้มาด้วยความร่มเย็น

นี่แหละสร้างตัวเองจะมีค่า อย่าไปเถลไถลกับกิเลสน้อยใหญ่ อย่าไปติดกับรูปเสียงกลิ่นรส มันหลอกมันปลอม ให้คนหลงงมงายกับมัน มองดูครอบครัวเหย้าเรือน บุคคลที่ดีที่งาม โดยเฉพาะการบ้าน สร้างบ้านแปลงเมือง การเรือนการบ้าน การครองเรือน เรียกว่าฆราวาสธรรม ท่านให้มีศีล ท่านให้มีศรัทธา ท่านให้มีจาคะ ท่านให้มีปัญญา

ฆราวาสธรรม ธรรมะที่ทำให้คนครองเรือนอยู่เป็นสุข ทาน ศีล ให้ทำ ให้รักษา มีศรัทธา มีกำลังใจ จาคะแบ่งปันความสุขทั้งเราทั้งเขา ปัญญาข้อสุดท้าย เป็นความเฉลียวฉลาด

● ใช้ธรรมะแข่งขันกับโลก

ในโลกยุคปัจจุบัน เล่ห์เหลี่ยมมารยาสาไถยมันเยอะ จะทำงานทำการอะไรจะต้องมีปัญญาถึงจะเท่าจะทันเขา เซ่อซ่าเดี๋ยวไม่ทัน ต้องมีปัญญาด้วย โลกมีมารยาเราก็ต้องมีบ้าง แต่มีธรรมะแทรกเข้าไปๆ โลกมันเตลิดเปิดเปิงเราก็มีธรรมะบ้าง โลกมันแข่งขัน เราก็แข่ง เขาวิ่งเราก็วิ่ง เขาเดินเราก็เดิน เขาสู้เราก็สู้ แต่เรามีธรรมะ มีกำลังใจ เรียกว่า*ปัญญา*

ไม่มีปัญญาเสียอย่างเดียวหมดเลย ทำอะไรหละพังทลายไปหมดนั่นแหละ พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าคนจะสิ้นทุกข์ดับทุกข์ได้ก็เพราะปัญญา มีเงินอยู่กองเท่าภูเขาไม่มีปัญญาเกลี้ยงหมด ที่ดินอยู่ไม่มีปัญญา หมด มีครอบครัวบุตรธิดาอยู่ด้วยกันดีๆ

ไม่มีปัญญาคุ้มครอง หมด หมดกันไม่เหลือ ต้องมีปัญญา

ปัญญานั่นแหละสร้างคนสร้างตน คิดหลายด้านหลายทางหลายแง่หลายมุมรอบคอบจะได้ไม่พลั้งไม่พลาด มีความคิดเป็นชั้นนอกชั้นใน คนเล่ห์เหลี่ยมเยอะ โลกมายาสาไถแยะ ปัญญานี่แหละไปแยกแยะ นี่ทางโลกทางธรรม ใช้หมดฆราวาสธรรม ท่านเรียกธรรมะของคนครองเรือน ธรรมะของคนคู่ที่ต้องอยู่เป็นคู่

ส่วนธรรมะทางธรรมทางพระเป็นของคนเดี่ยวไม่มีเรือน **เอเกโกวะ** *ผู้ผู้เดียว* ทำตัวให้วิเวกเปลี่ยวกายเปลี่ยวจิต อย่าไปเป็นสองกับกิเลส กับตัณหากับใคร นี่ทางธรรม อย่าว่าแต่เป็นสองกับคนเลย กับตัวเองท่านยังไม่ให้มีสอง

ให้มีหนึ่ง อย่าให้กิเลสมาเป็นเพื่อน อย่าให้กิเลสมาเป็นสอง นี่ขนาดตัวเราเองท่านยังไม่ให้ยึดมั่นถือมั่น ให้วาง ไม่เป็นสองกับสิ่งไหนทั้งนั้น อย่าว่าแต่หญิงแต่ชายแต่บุคคลตัวตนเราเขาเลย ตัวเราเองท่านยังให้เป็น *เอเกโกวะ ผู้เดียววิเวก* เป็นรสของพระธรรมเปลี่ยวเดียวดาย เปลี่ยวกายเปลี่ยวจิต จิตเปลี่ยวสงบสว่าง เปรียวคล่องตัว

นี่หลักธรรมพระธุดงคกรรมฐาน พระพุทธเจ้าท่านจึงเปลี่ยวแล้วก็เปรียวคล่องว่องไว อยู่ที่ไหน ไปที่ไหน คนหนึ่งว่าเกิดตายอยู่ทุกแห่งก็ว่าได้ แผ่นดินตรงไหนไม่มีที่ตายมันมีเหรอ นั่นท่านเปลี่ยวของท่าน ท่านวางแล้วนะ คนทั้งหลาย

เข้าไปตรงนั้นกลัวตายกลัวเจ็บกลัวป่วย กลัวเป็นโน่นเป็นนี่ พกหยูกยาพกอาวุธยุทโธปกรณ์ไปป้องกันตัว ทหารตำรวจก็ต้องมี

แต่พระพุทธเจ้าพกแต่ใจกับกายนี่แหละไป เปลี่ยวเลยสู้เลย ตายก็ตาย พระองค์จึงพิจารณา เวลาไปบิณฑบาตเสร็จแล้ว นั่งฉัน นั่งสมาธิดู พระพุทธเจ้ากำหนดดู...จิตของพระพุทธเจ้าครอบโลกธาตุทั้ง ๓ โลก ประหนึ่งว่าเรดาห์ส่องเห็นหมดทุกแห่ง กำหนดดูว่าตรงไหนที่เราไม่เคยฉันข้าว ไม่เคยตาย ไม่เคยเกิดบ้าง พิจารณาดูมันไม่มี!

"เข็ม" มันเล็กแค่ไหน เอาไปจิ้มลงแผ่นดินตรงไหน แผ่นดินที่ตถาคตพระพุทธเจ้าไม่เคยตายไม่มี มันมากขนาดไหนพี่น้อง ๔ อสงไขยกับแสนมหากัปป์ในการบำเพ็ญพุทธบารมีของพระพุทธเจ้า เข็มเล่มเดียวไปจิ้มลงกับแผ่นดินไม่มีตรงไหนที่ไม่โดนตรงที่พระพุทธเจ้าไม่เคยตาย

...แม้นที่เรานั่งอยู่ตรงนี้ พระพุทธเจ้าก็เคยตายเพราะพระองค์ตรัสไว้อย่างนั้น ส่องพระญาณหยั่งทราบว่าการเกิดการตายว่ามันนาน พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า **อนมตคฺโค สสาโร** *สงสารคือความเวียนว่ายตายเกิด ไม่มีเบื้องต้น ไม่มีเบื้องปลาย เว้นเสียแต่บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์เท่านั้น* นี่เอาเข็มไปจิ้มลงแผ่นดินตรงไหนก็โดนตรงที่พระองค์เคยเกิดเคยตาย

แม้แต่วัดป่าภูผาสูงอย่างนี้พระองค์ก็เคยเกิดเคยตาย

คำว่าเคยเกิดเคยตายไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าเป็นคนเท่านั้นนะ หมายถึงจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์เล็กสัตว์น้อย แมลงวัน แมลงหวี่ เกิดเป็นช้าง ม้า กระรอก กระแต เป็นหนอน เป็นผีเสื้อ เป็นงู สารพัดเกิดสารพัดตายมันเยอะแยะไปหมด

พระพุทธเจ้าส่องพระญาณดูปูมหลังของพระองค์ด้วยการนั่งสมาธิพิจารณาธรรม โอ้โห! ขนาดนี้เชียวเหรอ กองกระดูกใหญ่กว่าภูเขา ถ้ามารวมกันสำหรับภพชาติที่ตาย น้ำตาที่เคยร้องไห้มากกว่าแม่น้ำมหาสมุทรทั้งสี่

น้ำตาที่เคยร้องไห้คิดดูที่พูดนี้เทียบนี้ ท่านไม่ได้เทียบเล่นนะ ใครทั้งหลายก็บอกว่ามันจะเป็นไปได้หรือมันจะเป็นไปได้เหรอ น้ำตามากกว่ามหาสมุทรทั้งสี่ เป็นไปได้ เพราะความเวียนเกิดเวียนตายมันมาก สัตว์โลกจึงไม่ได้เกิดชาติเดียว ตายชาติเดียว

นี่แหละกฎบัญญัติคำว่ากรรม **ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว** ศาสดาของศาสนาอื่นจะสอนไม่ได้คือกรรม ชี้ชัดเด็ดขาด พระพุทธเจ้าชนะ นี่เรียกว่า **พุทธชยันตี** เป็นชัยชนะของมนุษย์ อย่างเช่นพระพุทธเจ้าดับกิเลสได้ เห็นได้หมด เบื้องหน้าเบื้องหลังเบื้องต้นเบื้องปลาย

บรรลุธรรมรู้ตั้งแต่ **อตีตังสญาณ อนาคตังสญาณ** ตลอดจน **อาสวักขยญาณ** ทราบได้ตลอดในญาณทั้ง ๓ ของพระพุทธเจ้าเป็น **อนาวรณญาณ** กว้างไกล โลกไหน ๆ พระญาณจิตดวงนี้ของพระพุทธเจ้าทะลุไปได้หมดเลย ไม่มีอะไรกางกั้นในจิตของ

พระพุทธเจ้าได้

นั่นหละนำมาเทียบให้ฟังว่า คนเรามันไม่ได้เกิดตายเท่านี้เท่านั้น มันมาก มากถึงขนาดบอกว่ากองกระดูกใหญ่กว่า**ภูเขาสิเนรุมาศ** น้ำตามากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่ แผ่นดินที่ไม่เคยตายไม่เคยมี ฉะนั้นเราอย่าไปสงสัยดินที่เราเหยียบ ดินที่เราเดินที่เราตั้งไข่ไปมา แผ่นดินทุกแห่งเราเคยตายมาแล้ว ที่ที่เราไม่เคยตายก็ไม่มีเช่นเดียวกัน

● **อย่าประมาท**

ฉะนั้นอย่าไปตื่น คนนั้นทำไมตายอยู่ตรงนั้น รถคว่ำ รถชน ถูกยิง ถูกฆ่า ก็กรรมทั้งนั้นหละ และก็เป็นที่ที่เขาเคยตายทั้งนั้นเหมือนกัน นี่เหมือนกันพระพุทธเจ้าได้เทศนาตรัสสั่งสอนภิกษุทั้งหลายก่อนจะปรินิพานเป็นโอวาทสุดท้าย **อัปปมาเทนะสัมปาเทถาติ** *ภิกษุทั้งหลายสังขารทั้งหลายไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน เธอทั้งหลาย ให้ถือธรรมะเป็นพระศาสดาแทนเรา และเธอทั้งหลายจงถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท* สุดท้ายจบลงด้วยคำเดียวคือไม่ประมาท

ไม่ประมาทคือมีสติชอบ สติดีไม่ประมาทนั่นหละ ก่อนลาโลกลาสงสารฝากลวดลายของศาสดาไว้ ใครไม่ประมาทในชีวิตความเป็นอยู่ ชีวิตฆราวาสก็ราบรื่น อย่าประมาทกิเลสต่าง ๆ อย่าไปประมาท ตลอดจนหน้าที่การงานให้ทำด้วยความเรียบร้อย รอบคอบขอบชิด มีสติปัญญา ใช้ปัญญายังไม่พอต้องมีแววของ

ปัญญา ทันกลของคนของโลกของมนุษย์ นั่นท่านสอนเอาไว้

นี่แหละนำมาพูดให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ถึงกาลบุญกาลกุศล การสร้างตนสร้างฐานะ สร้างชีวิตสร้างความดีทำไปพร้อมๆกัน เราก็อาศัยความสุขจากโลกได้บ้างเหมือนกัน ถึงโลกมันจะเป็นที่เกิดแก่เจ็บตาย มีภัยทั้ง ๔ ที่มันรอบเราอยู่ **ชาติภัย** *ภัยคือความเกิด* **พยาธิภัย** *ภัยคือความเจ็บป่วย* **ชราภัย** *ภัยคือความชรา* **มรณภัย** *ภัยคือความตาย* มันตามเรารุมเราอยู่ แต่เราก็พอหาความสุขได้เหมือนกัน ไม่ใช่จะทุกข์ไปทุกเรื่องหรอกโลกอันนี้

ทุกข์ก็ทราบว่าทุกข์ ส่วนที่สุขก็มี ถึงมันจะไม่มากแต่ก็หาได้ ถ้าเรามีธรรมะก็พอหาได้บ้าง สุขกับการกินการอยู่ก็ได้ แต่ต้องมีสติไม่ประมาท มีความระลึกรอบรู้ตัว มีการเงินการทอง การจับจ่ายใช้สอย การดำรงชีวิตมีความสุขได้เหมือนกัน มิใช่จะทุกข์หมดหรอก

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า สุขของฆราวาสต้องมีทรัพย์ เมื่อไม่มีทรัพย์ก็ต้องหา สุขของฆราวาสต้อง **มีทาน มีศีล มีจาคะ มีปัญญา** ท่านเทียบไว้ท่านสอนให้มีทรัพย์

อุฏฐานสัมปทา (อ่านว่า อุด-ถา-นะ-สำ-ปะ-ทา) ขยันหาเงินหาทอง เรียนศึกษาหาวิชาความรู้ หาเงินหาทองไม่ได้ทางไหนก็ได้ทางหนึ่ง หาช่องหาทาง *อุฏฐานะ*

อารักขะ ให้รักษาทรัพย์สมบัติ เงินทองเก็บออมไว้บ้าง

อย่าสุรุ่ยสุร่ายใช้จ่าย เวลาไม่มีมันลำบาก

กัลยาณมิตตา อันนี้เข้าทางธรรมแล้ว ไปวัดฟังธรรม คบบัณฑิต นักปราชญ์ผู้ฉลาดหลักแหลม สั่งสอนศีลธรรม ซึ่งเราขาดอยู่

สุดท้าย **สมชีวิตา** มีชีวิตสม่ำเสมอ พอดีพอมี พออยู่ พอเป็น พอร่มเย็น พอสมความเป็นมนุษย์ พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้เลอเลิศประเสริฐที่สุด นี่นำมากล่าวให้ฟัง สอนใจท่านทั้งหลายที่มาจังหัน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑ มิถุนายน ๒๕๕๕

พระสมณโคดมสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานที่ใจกลางพระธาตุจอมผา

๑๗

กิจของพระพุทธเจ้า

...ทำงานบริษัทเขาทำเป็นเวลา งานทางธรรมทำไม่เป็นเวลาทำตลอด งานทางโลกทำเป็นเวลา กะเช้ากะสาย กะบ่าย กะเย็น

พูดถึงกะ พระวัดป่าภูผาสูง เดินทางไปรับกิจนิมนต์นอกวัด แวะเติมน้ำมันที่ปั๊มน้ำมัน เห็นเขาเขียนติดไว้ที่ปั๊มน้ำมัน ผู้หญิง ๒ คน เขาติดป้ายไว้ คนหนึ่งเขาเขียนกะเช้า คนหนึ่งเขาเขียนกะบ่าย พระก็บอก ชื่อคนแปลกจัง ชื่อ กะเช้า กับ กะบ่าย กับ กะดึก ไม่ใช่ชื่อคน ไอ้นั่นเขาโปรแกรมทำงานเขา ไปวิจัยวิจารณ์ชื่อเขา ชื่ออะไรชื่อกะดึกว่างั้น พระวัดนี้ก็ผีบ้าไม่รู้จักกะ คือเวลาทำการทำงานของเขา พระบ้านนอกก็อย่างนี้

...พระพุทธเจ้าท่านก็มีกะของท่าน คือ **งานการสอนธรรมเพื่อประดิษฐานพระพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า เป็นงานที่ละเอียดประณีต เพราะทรงมุ่งให้เป็นธรรมที่เกื้อกูลแก่คนทั้งปวงและอำนวยผลให้เป็นความสุข**

พระพุทธเจ้าจึงทรงมีกิจหลักที่เรียกว่า พุทธกิจ ในแต่ละวัน ทรงมีพุทธกิจหลัก ๕ ประการ เพื่อบำเพ็ญพุทธจริยา ๓ ประการของพระพุทธเจ้าให้สมบูรณ์

พุทธกิจประจำวัน ๕ ประการคือ

๑. เวลาเช้าเสด็จออกบิณฑบาตเพื่อเป็นการโปรดสัตว์โลกผู้ต้องการบุญ

๒. ในเวลาเย็นทรงแสดงธรรมแก่คนผู้สนใจในการฟังธรรม

๓. ในเวลาค่ำทรงประทานพระโอวาทให้กรรมฐานแก่ภิกษุทั้งหลาย

๔. ในเวลาเที่ยงคืนทรงแสดงธรรมและตอบปัญหาแก่เทวดาทั้งหลาย

๕. ในเวลาใกล้รุ่ง ทรงตรวจดูสัตว์โลกที่อาจจะรู้ธรรมซึ่งพระองค์ทรงแสดง แล้วได้รับผลตามสมควรแก่อุปนิสัยบารมีของคนเหล่านั้น

ตอนกะใกล้รุ่ง ราว ๆ ตีห้าทรงเข้าญาณตรวจดูสัตว์โลกว่าวันนี้จะไปโปรดใคร ใครควรจะได้ฟังธรรมะ ไกลแค่ไหนก็ไปโปรด อย่างท่านอยู่ประเทศอินเดีย ท่านจะมาประเทศไทยนี้ก็ได้ในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ไปได้ อย่างเช่นรอยพระบาทจะไปประทับที่ไหนก็ได้ ตรวจดูสัตว์โลกว่าจะไปโปรดที่ไหน หรือว่าใครจะตายก่อนที่จะได้ฟังธรรม พระองค์จะรีบไปโปรดก่อนถ้ามีอุปนิสัย พระพุทธเจ้าจะตรวจดูสัตว์โลก กะเช้าของพระพุทธเจ้า

กะเช้า บิณฑบาตโปรดสัตว์ สัตว์ควรจะได้ทำบุญกับพระ พุทธองค์ พระพุทธเจ้าก็โปรดสัตว์สายหน่อย**บิณฑปาตัญจะ** ออกบิณฑบาต

ช่วงบ่าย สอนธรรมญาติโยม อุบาสก อุบาสิกา เศรษฐี มหาราชา มหากษัตริย์ไปวัด พระพุทธเจ้าก็รับแขก บรรดาคฤหัสถ์ญาติโยมไปฟังอรรถฟังธรรม

ตอนเย็น ย่ำค่ำ แสดงธรรมสอนพระภิกษุสามเณร ตอนเย็นสอนธรรมแก่พระสงฆ์สาวก

ตอนดึก ไปโปรดเทวดา เทวดาชั้นไหน ๆ จะมาฟังธรรมก็ตอนดึกเที่ยงคืน

นี้เป็นพุทธกิจของพระพุทธเจ้า พระพุทธก็มีกะ เรียกว่า **พุทธกิจ ๕** ของพระพุทธองค์

พุทธัตถจริยา ทรงประพฤติเป็นประโยชน์

๑. โลกัตถจริยา ประพฤติให้เป็นประโยชน์ต่อโลกด้วยพุทธกิจ ๕

๒. ญาตัตถจริยา ทรงบำเพ็ญประโยชน์แก่พระญาติ เช่นการทรงมีพระพุทธานุญาตพิเศษ ให้พรญาติของพระองค์ที่เป็นเดียรถีย์นักบวชภายนอกพระพุทธศาสนามาก่อน ให้เข้าบวชในพระพุทธศาสนาได้ โดยไม่ต้องอยู่ติตถิยปริวาสก่อน หรือการที่พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพระญาติที่กรุงกบิลพัสดุ์ ทรงแนะนำให้พระญาติซึ่งกำลังจะทำสงครามกันได้เข้าใจในเหตุผล

สามารถปรองดอง *ประพฤติให้เป็นประโยชน์ต่อญาติ พระประยูรญาติ และญาติธรรมทั้งหลาย*

พุทธัตถจริยา ทรงทำหน้าที่ของพระพุทธเจ้า เช่น ทรงวางสิกขาบทเป็นพุทธอาณา สำหรับควบคุมความประพฤติของผู้ที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ทรงแนะนำให้บรรพชิตและคฤหัสถ์ปฏิบัติให้ถูกต้องตามหน้าที่ของตน ทรงวางพระองค์ต่อผู้ที่เข้ามาบวชและแสดงตนเป็นอุบาสกอุบาสิกา ในฐานะของบิดากับบุตร ผู้ปกครองกัลยาณมิตร ศาสดาผู้เอ็นดูเป็นต้น ตามสมควรแก่บุคคลและโอกาสนั้น ๆ จนสามารถประดิษฐาน เป็นรูปสถาบันศาสนาสืบต่อกันมาได้

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าก็มีกะเช่นเดียวกัน เหมือนโยมทำงาน ซีเกทฯ ทำงานโรงงานมีกะ แต่พระพุทธเจ้าทำประจำไม่ได้ขาด ไม่ได้พักผ่อน ทำอย่างนั้นตลอด หมุนตลอด นี้คือ**พุทธัตถจริยา** คือจริยาความประพฤติของพระพุทธเจ้า

นี้แหละเป็นความสำคัญโปรดสัตว์ โดยเฉพาะตอนใกล้รุ่ง ถึงตอนเช้า โปรดสัตว์แล้วก็บิณฑบาต สัตว์ตัวไหนจะพอได้ฟังอรรถ ฟังธรรม จะพอได้เข้าใจคุณงามความดีก่อนที่จะตาย ก่อนที่จะเสียชีวิต พระองค์รู้ว่าได้อุปนิสัยจะไปโปรดก่อน

● พิจารณาความตาย

ทุกวันนี้ไม่มีพระพุทธเจ้าแล้ว จะหาพระแบบนั้นก็ไม่ได้ เพราะเป็นนิสัยของพระพุทธเจ้าทำได้ ส่วนสาวกนิสัยทำไม่ได้

ทำไม่ได้อย่างพระพุทธเจ้า เพราะเหลือวิสัยของพระสาวก สาวกอย่างเก่งก็ทำตนให้พ้นจากทุกข์ แล้วก็นำพระธรรมของพระองค์ไปสั่งสอนผู้อื่นต่อ แต่จะทำอย่างพระพุทธเจ้าไม่ได้

ในสมัยพุทธกาล ทำไมเขาบรรลุธรรมเร็ว

๑. ผู้แสดงธรรมก็สุดยอด ผู้ฟังธรรมก็นิสัยวาสนาเต็มเปี่ยม พร้อมกันทั้ง ๒ อย่าง เหตุและผล พร้อมกันก็เกิดการบรรลุธรรมขึ้นมาได้ง่าย ส่วนอย่างสมัยพวกเรานี้ก็ต้องอาศัยความเพียร ความพยายาม ความบากบั่น ความมุมานะในการสร้างคุณงามความดีเอาเอง อยากให้พระพุทธเจ้าเสด็จมาโปรดหรือว่าผู้มาหยั่งรู้จิตใจก็ทั้งยาก เราต้องทำเอง ทำความดีเองจะให้มาคนนั้นมาเตือนมาสอนเราตลอดไม่ได้ นี้เป็นหน้าที่ที่พวกเราต้องทำของเราเอง เพราะความตายเป็นของไม่แน่นอน

อย่างเช่นวันนี้มีเผาศพที่วัด นำมาเผาที่บริเวณหน้าวัดป่าภูผาสูง ตรงนั้นจะทำเป็นจิตกาธาน เชิงตะกอนก็เลยย้ายไปเผาตรงนั้น ใครจะพิจารณาธรรมก็มาที่วัดป่าภูผาสูง มาดูมาเห็นมาพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรม สังขารขันธ์ร่างกาย พิจารณาเป็นธรรมก็เกิดธรรมะ เกิดความไม่ประมาท นั่นหละความตายทำให้เห็นทั้งเราทั้งเขาสุดท้ายก็เป็นเหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร เป็นเรื่องประจำที่มีอยู่กับโลกตลอดกัปป์ตลอดกัลป์

วันนี้นั่งได้อยู่ หายใจได้อยู่ พูดได้อยู่ มองเห็นได้อยู่

ฟังได้อยู่ กินหลับนอนได้อยู่ วันที่ไม่เป็นอย่างนั้น วันที่ดับหมดทั้ง หู ตา จมู กลิ้น กาย เรียกว่าความตายมาถึง เราผู้เป็น ๆ อยู่นี้ถึงเวลาก็ตายเหมือนกัน พระพุทธเจ้าจึงให้ไปดูไม่ได้ประมาทพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรม

ที่วัดป่าภูผาสูง มีเชิงตะกอนเอาไว้เผาศพ แล้วคนเรา ๆ ก็ไปพิจารณาให้เป็นอรรถเป็นธรรม ไปมองดูความตายมีหลายแบบ ทางธรรมะท่านพิจารณาไว้ ๓ ด้าน

๑. ขณิกมรณะ คือตายชั่วขณะ ไม่ตายจริง อย่างเช่น จากเด็กก็กลายเป็นหนุ่มเป็นสาว จากหนุ่มสาวกลายเป็นคนเฒ่าคนแก่คนชรา เรียกว่าตายผ่านวัยไปเรื่อย ตายจากวัยเด็กไปเป็นวัยหนุ่ม ตายจากวัยหนุ่มไปเป็นคนเฒ่า เปลี่ยนตายไปเรื่อย ผิวหนังเปลี่ยนไป อะไรก็เปลี่ยนไป กระดูกกระเดี้ยวก็เปลี่ยนไป ตายจากส่วนหนึ่งแล้วก็ไปโตไปอีกส่วนหนึ่ง เรียกว่าตายทุกขณะจิต ขณิกะทุกขณะ คนเราตายไปเรื่อย ๆ ผ่านไปเรื่อย ๆ ตามวันคืนเดือนปีผ่านไปเรื่อยเรียกว่า **ขณิกมรณะ** *ตายไปทุกขณะจิต ทุกขณะกาย*

๒. สมมุติมรณะ *ตายแบบสมมุติ* คนมีกิเลสทุกคนที่ได้ตาย อย่างเช่นจะมาเผาที่วัดป่าภูผาสูง ชื่อ **โยมน้อย (โยมรวยริน)** ถือว่าเป็นสมมุติมรณ ตายโดยสมมุติ คนยังมีกิเลสทุกคนท่านเรียกว่าสมมุติมรณะ

คือตายยังไม่ตายจริง ยังต้องเกิดอีก ยังต้องเวียนวนอยู่

ในวัฏฏะสงสาร ยังต้องผ่านเกิดผ่านตายอีกยาวนาน เรียกว่า สมมุติมรณะ คือมีกิเลสอยู่ ตายไม่จบ ตายไม่สิ้น ตายแล้วก็ไม่ตายจริง เดี๋ยวก็กลับมาใหม่ เดี๋ยวก็เป็นไปใหม่ เวียนไปวนมาอยู่อย่างนี้เรียกว่าสมมุติ

เอาไปเผาแล้วก็ไม่แล้ว เอาไปเผาอีก เกิดอีกๆ เผาอีก เป็นคนบ้าง สัตว์บ้าง เทวดาบ้าง ตายจากโน่นมาเป็นนี่ นี่เป็นนั่น ภพชาติระคนเกลื่อนกล่น นับไม่หวาดไม่ไหว อันนี้สมมุติมรณะ ตายแต่ไม่ตาย สมมุติเฉยๆ คนยังมีกิเลสท่านเรียกว่าตายโดยสมมุติ ร้องไห้กันไป มาเกิดอีกก็ร้องไห้อีก น้ำตานองหน้าอีกแล้ว จิตดวงเดิมนั่นหละสมมุติมรณะ

๓. สมุจเฉทมรณะ *ตายเด็ดขาด ตายไปเลยไม่มีเกิดอีก* คือพระอรหันต์ เด็ดขาดไปเลยไม่กลับมาเป็นบ่อน้ำตาให้ใครอีก ไม่ต้องโศกเศร้าเสียใจพลัดพรากจากใครต่อใครอีก เด็ดขาดเลย ตัดขาดเลย ไม่มีเชื้อให้เกิดอีกแล้ว ไม่มีความตายให้ตายใหม่ซ้ำๆซากๆ ไม่มีร่ำไร ไม่มีแล้ว เรียกว่า *สมุจเฉทมรณะ ตัดเด็ดขาดเลย* อันนี้ประเภทของพระอรหันต์ท่านตายหรือเรียกว่าท่าน**นิพพาน**

ให้เราทุกคนได้เข้าใจว่าเรานี่ก็สมมุติ คนมีกิเลสตาย ตายจริงเกิดปั๊บ จิตออกจากร่างปุ๊บ ไปแล้วไปหาที่ปฏิสนธิใหม่ พวกทางบ้านก็ทำบุญร้องห่มร้องไห้กันไป สวดอภิธรรมกันไป ไอ้ดวงจิตดวงนั้นไปถึงทวีปไหนแล้วก็ไม่รู้ ไปเร็วมาเร็วคือดวงจิต

ไม่มีการรีรอ อาศัยกรรมเป็นเครื่องหนุน ไม่มีใครฉุดกระชากลากได้ ญาติพี่น้องอ้อนวอนขอร้องอย่างไรก็ไม่มีทาง สุดวิสัย แล้วหละถ้าจิตออกจากร่างแล้ว ไปเลย ไปรวดเร็วมากไม่มีมารอหละ

เขาบอกว่าคนตายจะต้องมาวนเวียน ๕ วัน ๗ วัน ไปไหนไม่ได้ ไม่ใช่วิสัยของการตาย ไม่มีทาง ยากมากทีเดียว เว้นเสียแต่คนนั้นจะเป็นประเภทที่เรียกว่า เป็นเปรต เป็นผี จิตวิญญาณดวงหวงดวงหึงกลับเป็นทุกข์เข้าไปอีก ก็อาจจะเวียนได้วนได้ แต่เวียนได้วนได้คือไปเกิดแล้ว ไปเป็นเปรตแล้วย้อนกลับมาเท่านั้นเอง

นี้แหละภพชาติ ระคนวนอยู่อย่างนั้น ฉะนั้นเราจึงตาย ทุกขณะ *ขณิกมรณะ* ทุกลมหายใจของเรามันตาย แข้งขาเริ่มตาย แขนเริ่มตาย หัวสมองเริ่มตาย หนังเริ่มตาย ฟันเริ่มตาย ไปทีละนิดทีหน่อย *ขณิกมรณะ* พิจารณาให้เป็นธรรม

สมัยโบราณกษัตริย์สมัยก่อนเขานับถือพระพุทธศาสนาเคร่งครัด เขาจะมองดูผม ถ้าผมหงอกเมื่อไรก็จะเลิกความเป็นกษัตริย์ สละราชบัลลังก์ให้ลูกหลาน เข้าวัดปฏิบัติธรรมถือบรรพชะคือ การออกบวชเนกขัมมะ ถือศีลถือธรรม เป็นฤาษีบ้าง เป็นนักบวชบ้าง เพราะถือว่าความตายใกล้เข้ามาแล้ว ชีวิตไม่แน่นอนแล้ว สมัยก่อนเขาพิจารณาอย่างนั้น

นี้พูดถึงความตาย คนตาย อย่างเช่นที่วัดป่าภูผาสูงมาพิจารณาธรรมะได้เพราะเผาแบบกลางแจ้ง เผาด้วยฟืนเอาโลงตั้งแล้วเอาไม้ข่มเหงวางซ้ายขวา นั่นแหละเขามีธรรมะทั้งนั้นแหละ สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเป็นธรรมะทั้งนั้น

พิจารณาสังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ไม่ใช่ตัวตน คือสูญเปล่าเอาอะไรไปด้วยไม่ได้ ไม่ใช่ตัวตน คือมันไม่เป็นไปตามใจเราปรารถนา มันไม่ใช่ตัวตน คือเรายึดมีแต่ทุกข์ไม่มีสุขกับมันได้ง่าย ๆ เรียกว่า **อนัตตา** เป็นสิ่งที่ต้องปลงต้องวาง ต้องพลัดพรากต้องจาก

การเข้าวัดประพฤติปฏิบัติศีลธรรมของดีของพระพุทธเจ้าให้เราพิจารณา เรายังมีกิเลส เรายังมีความอยากความทะเยอ

ทะยาน พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ตำหนิกิเลส เพียงแต่ตะล่อมให้มันอยู่ในกรอบแห่งคุณงามความดี จะมีสามีภรรยาท่านก็ไม่ได้ห้าม ท่านก็ให้อยู่ภายในกฎของศีลของธรรม จะมีอะไรท่านก็ไม่ได้ว่า จะมีมากล้นฟ้าท่านก็ไม่เคยติ เอามาทำประโยชน์ได้ทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าไม่เคยรังเกียจ ไม่เคยไปชี้หน้าด่าทอกิเลส เพียงแต่บอกว่า กิเลสเป็นของไม่ควรยึด ไม่ควรติด ไม่ควรไปตามมัน ไม่ใช่เรื่องไม่ใช่สิ่งที่เจริญรุ่งเรือง เพราะกิเลสก็เหมือนกับธรรมดา

กามกิเลส ถ้าอยู่เฉยๆ มันก็แล้วไป ความโลภ ความโกรธ ความหลงอยู่เฉยๆ มีสติรู้มันก็แล้วไป เลิกแล้วต่อกันไป ถ้าเอาใจไปเกี่ยวข้องพัวพันกับมัน ตาเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกดม กลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายสัมผัส อันนี้ถ้าไปติดมัน มันก็เสียหาย ถ้าเป็นไปในทางออกนอกศีลนอกธรรม

พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้มนุษย์มาบวช ไม่ได้สอนให้มนุษย์มารักษาศีล ๒๒๗ ทั้งโลก สอนศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ทั้งหมดนี้ผู้ปฏิบัติตามก็สามารถหลุดพ้นจากทุกข์ได้ทั้งหมดเหมือนกัน ไม่ว่าคนไม่ว่าใครก็สามารถที่จะประพฤติปฏิบัติศีลธรรมได้ทั้งนั้นเป็นหลักคุณงามความดีที่ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ ให้เราทำไว้

ยกตัวอย่างคนตายมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังว่าพระอรหันต์ท่านตายท่านเป็น *สมุจเฉทมรณะ* คือตายเด็ดขาด

ไม่กลับมาเกิด ไม่กลับมาทุกข์ทรมาน ไม่กลับมายุ่งวุ่นวายมาร้องไห้เสียใจอีกแล้ว ไม่มีความพลัดพรากต่อไป คือลักษณะของพระอริยบุคคลชั้นสูงสุดคือชั้นพระอรหันต์ ให้เราพิจารณาเป็นศีลเป็นธรรมเป็นคุณงามความดี ก็จะเกิดสิ่งที่เป็นสิริมงคลกับเรามากมายหลายประการ

นี้เป็นโอวาทสอนท่านทั้งหลายก่อนฉันจังหัน ก็พูดให้ฟังหละ จะได้พินิจพิจารณาจะได้จิตใจสงบร่มเย็น จะได้มีแนวทางประพฤติปฏิบัติสำหรับชีวิตของตัวเอง เพราะว่าคนเรานั้นถ้าไม่มีครูอบรมสั่งสอน ไม่มีธรรมะคอยตีคอยไล่ให้เข้าลู่ทางก็จะเถลไถลเร็วที่สุด เผลอไม่ได้ออกนอกลู่นอกทางไว จึงต้องอาศัยหลักธรรมคำสอนที่ดีที่ถูกต้องจะได้ปฏิบัติกันถูกกันดี จะได้มีความสงบร่มเย็นนี้คือ **หลักศีลธรรมอันดีงาม.**

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑ เมษายน ๒๕๕๕

ทะเลหมอกริมหน้าผาสูง

๑๙

ปล่อยให้มันเป็นไป ตามธรรมชาติ

...ฝนตกแรงเมื่อคืนเซาะถนนจนเสียหาย มายังไงน้ำมันแรงมาก แรงและนานด้วย ไม่ใช่แรงธรรมดา ฝนตกแรงและตกนาน น้ำในสระในบ่อเต็มไปหมด

ตรงที่ทำฝายถวายในหลวงของทหาร เป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้เพราะฐานยังเทไม่เสร็จ ไม่ใช่น้ำหอบเอาดินถมไปหมดแล้วเหรอ... เราขุดบ่อดักน้ำไว้เดี๋ยวฉันเสร็จจะลงไปดู ตรงที่ขุดบ่อดักน้ำไว้ คงจะได้น้ำเยอะเต็มบ่อแล้วมั้งป่านนี้ ทางขึ้นมาตรงนี้หินเกร็ดหินคลุกน้ำเซาะไปหมดเลย ฝนตกแรงตกนานจริงๆ

พวกกรุงเทพฯ มาทำบุญบอกว่ากลัวน้ำท่วมกรุงเทพฯ กลัวน้ำท่วม จะไปอยู่ทำไมกลัวน้ำท่วม ไปอยู่ทำไม ไปอยู่ตรงที่ไม่ท่วมซิ ตรงที่น้ำท่วมยังไปอยู่ๆ จะไปโทษใครเนี่ย

ไปอยู่ตรงที่มันไม่ท่วมซิ กรุงเทพฯ เขาบอกว่าปีนี้กลัวน้ำจะท่วม หมอดูบอกแล้วว่าไม่ท่วมหรอก มันจะท่วมยังไงฝนฟ้ามันก็ตกตามเรื่องของมันนั่นแหละ ตกอย่างนี้ทุกปีนั่นแหละ

เขาบอกเป็นเพราะป่า เพราะเขาน้อย น้ำท่วมเป็นเพราะคนนั่นแหละ โลกร้อน ร้อนเพราะคน ต้นไม้มันจะไปไล่ตีไล่ฆ่าใคร เพราะคนใจร้อน ใจโลภ ใจโกรธ ใจหลงก็ไปตัดต้นไม้ เพราะผิดศีลธรรมนั่นแหละ น้ำมันไม่มีที่กักมันก็ลงมาจากภูเขา มันก็ไหลท่วมบ้านท่วมเมือง ปีที่แล้วถือว่าเป็นประวัติศาสตร์เขาบอก ปีนี้คนเขาก็กลัวกัน

บางคนย้ายบ้านหนีเลย ย้ายบ้านหนีจากกรุงเทพฯ มาซื้อที่ต่างจังหวัด หนีก็หนีไม่ได้หรอก ที่ทำกินอยู่ที่นั่น ที่นอนอยู่ที่นั่น ที่หาเงินอยู่ที่นั่น จะย้ายหนีไปไหนหละสุดท้ายก็กลับไปที่เก่านั่นแหละ กลัวอะไรน้ำท่วมประเทศเขามีเกาะอยู่กลางน้ำเขายังไม่กลัวน้ำท่วมเลย นี่อยู่บนโคกท่วมบ้างแหละ แต่ว่ามันไม่ท่วมตลอดไปหรอก บางคนก็บอกว่าน้ำจะท่วมโลก ท่วมบ้าน ท่วมเมือง ท่วมประเทศนั้นประเทศนี้มีทำนายเอาไว้เขาว่างั้นนะ

...จะไปท่วมอย่างไร ไม่ท่วมหรอกเราบอก ท่วมก็แค่ท่วมแล้วนั่นแหละมีท่วมบ้างหยุดบ้าง เป็นธรรมดาของฟ้าฝน น้ำที่ไหนก็ท่วมแต่ก็ไม่ท่วมตลอดหรอก สมัยเราเป็นเด็ก ปี ๒๕ บ้านเราอยู่ยโสธร ยังท่วมหมดเลยขนาดอยู่บนโคกบนดอน

ขนาดนั้น มันก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

คำว่าท่วม เขื่อนมันขาดบ้าง น้ำเอ่อล้นบ้าง นี่พูดถึงฝนตกลงมา ฝนตกห่าใหญ่ห่าหนึ่ง ก็คือเอาบาตรพระไปตั้งไว้กลางแจ้งเต็มบาตร ตกเนี่ยหนึ่งห่าฝนห่าใหญ่ คนเขาเอาบาตรไปตั้งต้องเต็มหลายบาตรทีเดียว เต็มครั้งหนึ่งก็เรียก ๑ ห่า ๒ ครั้ง ๒ ห่า บาตรพระประมาณ ๘, ๙ นิ้ว ถ้าเอามันตั้งไว้กลางแจ้งแล้วมันเต็ม นั่นหละห่าใหญ่ฝน

เมื่อคืนนี้ตกแรง กระรอก กระแต สัตว์ป่ามีความสุข ต้นไม้เขียวได้กินน้ำธรรมชาติไม่ต้องมีใครไปรดน้ำมัน อันไหนไม่ธรรมชาติก็เที่ยวรดน้ำ เปลืองเงินเปลืองไฟ ปลูกไว้แล้วก็รดมัน หลวงตาพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ใครจะไปทำสวนหย่อม ใครจะไปปลูกไม้ประดับในวัดท่านไม่ได้นะ ท่านไม่ให้ทำ ท่านเอาธรรมชาติต้นไม้ใหญ่ ๆ เหมือนวัดเราเนี่ยขึ้นตามธรรมชาติ ไม่ต้องไปรดน้ำไม่ต้องไปพรวนดินงาม ปลูกต้นไม้เท่านิ้วก้อยประดับจะไปสู้ธรรมชาติได้อย่างไร

ธรรมชาติต้นสูงระฟ้า ป่านนั้นคนยังมามองอยู่กับดินกับต้นเล็ก ๆ ไปปลูกเรี่ยราดกัน ต้นใหญ่ ๆ เต็มป่าเต็มดง สำคัญนั่นแหละธรรมชาติอยู่ของมันไม่เปลืองน้ำเปลืองไฟ ถ้าขาดธรรมชาติแล้วไปปลูกสวนหย่อมเปลืองน้ำเปลืองไฟ เวลาหน้าแล้งก็เป็นทุกข์ต้องไปรดน้ำมันอีก สรุปความเป็นธรรมชาติดี

คนเหมือนกัน ตกแต่งอะไรที่ผิดธรรมชาติมันไม่ดีเลย

อันไหนผิดธรรมชาติตกแต่งตรงโน้นตรงนั้นไม่สวยงาม ทางธรรมท่านให้เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเกิด ธรรมชาติแก่ ธรรมชาติเจ็บ ธรรมชาติตาย เป็นธรรมชาติไม่ต้องไปตกใจกับมัน เห็นคนเป็นกับเห็นคนตายเท่ากัน เห็นคนสุขกับเห็นคนทุกข์เป็นสิ่งที่เป็นสัจจธรรม เรียกว่าธรรมชาติ

ใครไปปรุงแต่งเกินไป อยากได้อยากดีอยากสวยอยากหล่อจนเกินไป นั่นแหละไม่ดีผิดธรรมชาติ

ฉะนั้นให้พออยู่พอเป็นพอไปถึงจะถูกต้อง ...นั่นหละพูดถึงธรรมชาติ ต้องให้เกิดที่จิตของเรา จิตสงบ จิตร่มเย็น จิตเป็นสุข เกิดความร่มเย็นกายวาจาจิต จิตร่มเย็นแล้วมันก็มีศีล มีธรรมเกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา ศีลธรรมเป็นของดี อยู่กับธรรมชาติเป็นของดี บางคนเข้าไปอยู่ในป่าอยู่เขา นิ่งๆ เงียบๆ

ดูช้าง ช้างมันเป็นสัตว์ใหญ่มาก แต่เวลามันเดินไม่ได้ยินเสียงมัน แปลกมากตรงนี้กิริยานิ่มนวลอ่อนหวาน ใบไม้ที่เราเหยียบคอกแคกๆ ช้างมันกลับเหยียบไม่ดัง ช้างตัวเบ้อเริ่มเทิ่มมันเดินนิ่งจริงๆ ป่าไม้ทั้งป่าอย่านึกว่ามันจะบุกบึ้มบั้มๆ ให้เห็นนะ พระท่านไปอยู่ป่ามันมาถึงกุฏิไม่รู้ตัวนะช้าง นั่นหละธรรมชาติของมันเอง ทำไมสัตว์ใหญ่ถึงไม่มีเสียง ทำไมสัตว์เล็กๆ อย่างนกหนูปูปีก อย่างคนไปไหนถึงเสียงดังลั่นๆ พระพุทธเจ้าท่านถึงบอกให้เอาลีลาอย่างช้าง อย่างราชสีห์

ลีลาอย่างนั้นเรียบร้อยสงบสงัดนิ่ง ไม่เป็นที่กวนจิต

กวนใจแก่ตนและคนอื่น ฝึกตัวให้อยู่กับธรรมชาติอย่างนั้น การกินการนอนก็เหมือนกัน ถ้าได้อย่างนั้นนะดี นี่มาอยู่ป่าอยู่ดงพงไพร แต่อุตริทำเหมือนในเมืองก็ไม่ได้ ผิดธรรมชาติแบบเก่าแบบพ่อแม่เรา พระท่านต้มน้ำซักผ้า ท่านก็เอาธรรมชาตินั่นแหละ แก่นขนุนย้อมผ้าซักผ้า อย่างเช่นพรุ่งนี้วันโกน ต้มน้ำร้อนน้ำแก่นขนุนซักผ้า เอาธรรมชาตินั่นแหละ ไม่ไปเป็นเหมือนกับโลกเขา เครื่องซักผ้าอย่างโน้นอย่างนี้ เครื่องอบอย่างนั้นอย่างนี้ นุ่งซักตากแดดตามธรรมชาติดี

ถ้าเป็นพระท่านอยู่กับธรรมชาติ ถึงท่านจะอยู่ในโลกยุคเจริญแล้วก็ยังต้องทำ มีฟืนมีหม้อต้มน้ำซักผ้า ตากธรรมชาติ หลวงตาเวลาท่านตากผ้า ท่านไม่ตากราวผ้า ท่านตากกับพื้นพลาญหิน เวลาไปกับท่านไปภูวัว ไปงานที่อื่น ท่านพาไป เวลาตากผ้าท่านก็ชี้ใส่ลานหิน เอาผ้าจีวรท่านไปตากลานหิน โดยเฉพาะลานหินทราย ท่านชอบที่วัดภูวัวเราก็ไปกับท่าน ท่านก็ให้ไปตากลานหิน หินทราย มีราวตากท่านก็ไม่ให้ตาก ท่านชี้ใส่ลานหินทรายผึ่งลงกับพื้น สักพักหนึ่งพอแดดร้อนได้ที่ก็ไปเก็บมาให้ท่าน ท่านเคยอยู่ป่าอยู่ดงท่านก็ตากกับธรรมชาติ

พูดให้ฟังถึงธรรมชาติของคนอย่าไปฝืน ฝืนมันแล้วจะเป็นทุกข์ฝืนธรรมชาติ ฝืนความ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ซึ่งเป็นภัยใหญ่เป็นทุกข์ ปล่อยไปตามสภาพมัน เกิด แก่ เจ็บ ตาย เห็นกันอยู่ เขาตายเราตาย เราตายเขาตาย เห็นกันดาษดื่น

พูดให้ฟังถึงธรรมชาติที่ฝนมันตกหนักบ้างน้อยบ้าง **อย่าไปโทษฟ้าโทษฝนโทษน้ำ โทษมนุษย์ซึ่งเป็นตัวการ...ทำลายจนสัตว์จะเกลี้ยงโลก ขุดภูเขาจะพังราบไปทั้งโลก มนุษย์จึงเอาเปรียบธรรมชาติมากตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าใช้ธรรมชาติหมดเลย เป็นสิ่งที่มาจากป่าจากเขาทั้งนั้น รถบ้านเรือนที่อยู่ที่อาศัย เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ปัจจัยทั้ง ๔ มาจากธรรมชาติหมดเลย.**

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒ มิถุนายน ๒๕๕๕

๑๙

กราบพระให้ถึงพระ

...ถนนพระพุทธเจ้า จริง ๆ เป็นความภาคภูมิใจของพวกเรา ผู้ได้ร่วมสร้างร่วมทำกัน เป็นถนนแห่งศรัทธาของผู้คน ขอเพียงแต่ว่าขึ้นบนเส้นทางนี้แล้วให้ใจมันเย็นให้ใจมันสบาย แตกต่างจากถนนทั่วไป

พระพุทธเจ้าเราก็กราบท่านทุกวันเคารพท่านทุกวัน การกราบการเคารพก็ต้องมีปัญญามีความเฉลียวฉลาดด้วย กราบแต่พระเฉยๆหัวใจไม่สยบ ก็รู้สึกว่าจะไม่ได้เรื่องอะไร **ต้องหมอบราบคาบแก้วต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่างจริงใจ** อันนี้ถึงจะเป็นผล

บางผู้บางคนกราบพระแต่ไม่ถึงพระ ถ้ากราบพระถึงพระก็จะถึงความดี ถึงธรรม มาวัดต้องเห็นพระในใจของตัว ไปที่ไหน ๆ ก็ไม่พ้นหรอกไอ้พวกทุกข์โศกโรคภัย แม้แต่มาวัดก็เช่นเดียวกัน แต่วัดสอนให้คนรู้เท่าทันทุกข์โศกโรคภัย เสนียดจัญไรเวรกรรมต่าง ๆ พระพุทธเจ้าท่านจะสอน เช่น การกราบ

กราบเบญจางคประดิษฐ์ กราบให้ราบ บางคนมือจะแตะดินก็ทั้งยาก กลัวสกปรกบ้างอะไรบ้าง แต่ไม่กลัวใจสกปรก กลัวเป็นโรคกายแต่ไม่กลัวเป็นโรคใจ ถ้ากราบไปเสียเลยก็จบสิ้นเรื่อง การเข้าวัด การกราบพระจึงเป็นของสำคัญ

บางคนกราบเพราะความกลัว กลัวว่าไม่กราบจะบาป กลัวว่าถ้าไม่กราบแล้วพระพุทธเจ้าเป็น **ผู้มีฤทธิ์มีเดช** จะไม่เมตตากรุณาตัวเอง กราบแบบนี้ก็มี บางคนกราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็น **บรมญาติเป็นญาติผู้ใหญ่** เป็นผู้ที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่เหมือนกับญาติของเรา เป็นญาติสูงสุด คิดแบบนี้ก็มี บางคนก็กราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็น **ผู้ให้ธรรมะคำสั่งสอน เป็นเหมือนอาจารย์สอนธรรมะ** แบบนี้ก็มี แต่บางคนกราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็น **ทักขิไณยบุคคล** ผู้ควรแก่ทักขิณากราบไหว้ เป็นผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ เป็นอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างนี้ก็มีการกราบอย่างหลังนี้เรียกว่า **ถึงไตรสรณคมน์**

กราบเพราะกลัวว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้มีฤทธิ์มีเดช กราบเพราะกลัว ก็ไม่เป็นการถึงไตรสรณคมน์

กราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็นอาจารย์ ก็ไม่ถึงไตรสรณคมน์

กราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็นบรมญาติเหมือนญาติผู้ใหญ่ ก็ไม่เป็นการถึงไตรสรณคมน์

กราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็นทักขิไณยบุคคล บุคคล

ผู้ควรอัญชลีกราบไหว้บูชา เป็นผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์โดยสิ้นเชิง อันนี้ถึงไตรสรณคมน์ อันนี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้เอง

การกราบการไหว้ เขาไหว้กันทั้งโลกเขาไหว้กันทั้งเมือง แต่เขาไม่ได้ถึงอกถึงใจกัน เป็นกิริยามารยาทแบบโลก ๆ เขาทำกัน เขาไม่นับถือกันเขาก็ไหว้กันได้เป็นมารยาทของสังคม แต่การกราบพระพุทธเจ้านี้ต้องทำอย่างถึงอกถึงใจ ไม่ใช่เพราะกลัว ไม่ใช่เพราะหลง ไม่ใช่เพราะมัวเมา ไม่ใช่เพราะว่ากราบแล้วตัวเองจะปลอดภัยจากยักษ์ จากมาร จากผี ไม่ใช่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้ยกย่อง

แต่จิตให้มุ่งไปที่กราบพระพุทธเจ้าที่ท่านเป็นทักขิไณยบุคคล บุคคลผู้ควรบูชาเป็นขวัญตาขวัญใจเป็นอรหันตสัมมาสัมพุทโธ เป็นผู้เดียวในโลก เป็นผู้สิ้นกิเลส ถ้ากราบอย่างนี้ถึงไตรสรณคมน์ ขนาดว่ากราบโดยคิดว่าท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ยังไม่ถึง

การกราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จึงต้องให้หนักแน่นฝังลึกลงในจิตในใจของเรา การกราบถึงจะมีความหมายทุกครั้งที่กราบ ไม่เช่นนั้นก็กราบเฉย ๆ กราบมับ ๆ ลิงมันก็ทำได้ สุดท้ายหมาเขาก็สอนมันไหว้ได้ การกราบพระไหว้พระเป็นคุณสมบัติของชาวพุทธให้ใคร ๆ ได้เห็นถึงกิริยาที่อ่อนน้อมถ่อมตนด้วย กิริยาที่เป็นกิริยาแห่งการบูชาสูงสุดด้วย เขาถึงเรียกว่า**กราบ**

ผู้กราบจึงต้องมีการพินิจพิจารณาให้ดี การกราบถึงจะสำเร็จประโยชน์แห่งการกราบ ไม่เช่นนั้นก็จะกราบเฉย ๆ บางทีนั่งปี๊บ กราบปั๊บ ไม่ได้เอาตาเพ่งมองไปที่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กราบไปกราบแบบสาดเสียเทเสียก็มี กราบพอแล้ว ๆ ก็มี ที่ต้องกราบเพราะเป็นหน้าที่ก็มี

ถ้าผู้ที่กราบพระจริง ๆ ไหว้พระจริง ๆ จึงต้องมีหนักมีเบา มีกลวิธีกลยุทธ์ในการกราบ แล้วปราบกิเลสในตัวเองอีกด้วย พระที่กราบงามที่สุดที่เราเห็นนี้ก็มีองค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์ **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** ท่านกราบ กราบงามมาก ท่านกราบเรียบราบ ท่วงท่าท่านกราบลึกซึ้งละเอียดลออ แสดงถึงหัวใจเคารพอย่างสูงสุด และองค์ต่อมาที่เราเห็นชัดคือ **หลวงพ่อพุธ ฐานิโย** การกราบของท่านงาม นี้ที่เราเห็น ที่เราสังเกต ท่านกราบจริง ๆ กราบด้วยความยอมเชื่อฟังจริง ๆ

กุลบุตรสุดท้ายภายหลังให้มีนิสัยวาสนาติดตัวคือ **การกราบ** กราบที่บ้านที่เรือนที่ไหนก็ดี ขอให้เป็นการกราบที่ถึงพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง นี่การเรียกว่ากราบด้วยพุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ กราบด้วยการระลึกถึงพระพุทธองค์ พระธรรมคำสอน และพระสงฆ์สาวกผู้ปฏิบัติดีเป็น ทักขิไณยบุคคล การกราบก็จะสำเร็จประโยชน์ กิเลสก็จะยุบยอบไปพร้อมกับการกราบนั้น นี่เป็นข้อปฏิบัติที่สำคัญเบื้องต้นของการจะไปวัดไปรักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรม

เหตุสักแต่ว่ากราบไม่ได้เรื่อง เหตุสักแต่ว่าไหว้ก็ยังไม่ได้เรื่อง การประพฤติธรรมอย่างอื่นก็รู้สึกว่าจะไม่สมเหตุสมผลเพราะการกราบ การกราบยังไม่สวยงาม ยังไม่มีปริสุทธิในการกราบ กราบไม่บริสุทธิ์

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนบางคนกราบเพราะความกลัวมาวัดเห็นพระแล้วกลัว กลัวจะบาป กลัวฤทธิ์กลัวเดชของท่าน

สวดมนต์ไหว้พระ ฟังธรรม วันเทปูนสะดือพระธาตุจอมผา
๑๓ เมษายน ๒๕๕๖

กลัวตัวเองจะไม่ได้ดิบได้ดี กราบบางคนกราบเพราะว่าเห็นท่านเป็นอาจารย์ สอนธรรมะธัมโม ศีลธรรม มันดีอยู่นะ แต่ท่านไม่ถือว่าถึงไตรสรณคมน์ บางคนกราบเพราะคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็นบรมญาติ บรมญาติสูงสุดของเราที่เรามีอยู่ท่านก็ว่าดีอยู่นะ แต่ท่านก็ว่าไม่ถึงไตรสรณคมน์ **การกราบ ๓ อย่างที่เล่าไปข้างต้นนั้น ดี แต่ไม่ถึงไตรสรณคมน์**

สรณคมน์ คือ ถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ว่าเป็นสรณะที่พึ่งอย่างสูงสุด ต้องกราบเพราะจิตใจได้น้อมมะโนนมัสการคารวะท่าน เพราะท่านเป็นทักขิไณยบุคคล บุคคลควรแก่ของทักขิณา ควรแก่ของกราบไหว้ ควรแก่ของต้อนรับ ควรแก่การทำบุญกุศลเป็นมหาบุญมหาทาน การกราบจึงเป็นการละกิเลสที่มีอยู่ในตัวเรา สละสลัดมันออกไป ทิ้งมันออกไป กราบแล้วก็กราบราบ

ครูบาอาจารย์ที่เห็นเด่นสุด *องค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน* ท่านกราบได้งดงามปราณีตบรรจง กิริยาที่นั่งกราบ ลุก เหลียวมอง แลดู รำพึงถึงพระบรมศาสดา และครูบาอาจารย์ของท่านด้วยจิตข้างในที่บริสุทธิ์ใสสะอาด และได้มองถึงศีลธรรมของผู้ที่เรากราบด้วยความจงรักภักดี ด้วยความคารวะกราบกรานอย่างสูงสุด ดังนั้นสมบัติของพระ คือการกราบเป็นข้อสอน

พุทธศาสนิกชนก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากไปวัดกิริยาสักแต่ว่า

การกราบนี้ยังไม่ได้ ก็รู้สึกว่ายังไม่ถึงวัดเหมือนกัน การนั่งมองแต่พอประมาณ อย่ามองเตลิด อย่ามองซ้ายมองขวา ให้มองไปข้างหน้าทอดนิ่งสายตาลงต่ำ

ขณะลุกก็มีสติ ขณะนั่งก็มีสติ ขณะกราบก็มีสติ นี้แหละเป็นหัวใจ ผู้ที่จะไปปฏิบัติศีลธรรมสร้างคุณงามความดีหรือเข้าไปเข้าวัด อันนี้เป็นข้อพึงพิจารณา พระอาจารย์เองก็สังเกตเหลือเกินกับคนมาวัดนี้ แต่ไม่พูดไม่มอง บางคนบอกว่าเป็นลูกศิษย์อาจารย์นั้นอาจารย์นี้ วัดนั้นวัดนี้ แต่การกราบรู้สึกว่าจะเหมือนเปรต เหมือนผี เหมือนลิง เหมือนค่าง

เราสังเกตดู บางคนบางท่านเป็นพระ แม้แต่พระในวัดเองเราก็สังเกต ทำไมกราบอย่างนี้? เราก็กราบให้ดูอยู่ทุกวันก็เห็นเราอยู่นี่นะ ทำไมไม่ได้นิสัยเราบ้าง บางทีก็คิดเหมือนกัน

นี้เป็นสิ่งสำคัญสมควรจะเลียนแบบก็ไม่เลียน ของที่ไม่ควรเลียนแบบก็ไปเลียน ยกตัวอย่างเช่น ตีตัวเสมอท่านอย่างนี้เป็นต้น บางคนบางท่านก็บอกว่ามาจากสำนักใหญ่โน่น! แต่กราบไม่ได้เรื่องก็มี

ศาสนาจะเปลี่ยนไปหรือไม่ เพราะคนไม่ใส่ใจในข้อปฏิบัติเบื้องต้น ซึ่งเป็นเหตุแห่งการจะไปทำสมาธิ เป็นเหตุแห่งการรักษาศีลประพฤติปฏิบัติธรรม เหตุแห่งการกราบก็เลยไม่ได้ไม่ดี ไม่เหมาะไม่ควร ไม่รู้จักคิดจักอ่าน แล้วจะไปเอาธรรมะบรรลุธรรมมาจากไหน หรือมันจะเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

● พระพุทธเจ้าหันหลังให้โลก

ทุกวันนี้เปลี่ยนไปมาก ศาสนาแห่แหน ไปไหนแห่กันไป ไปธุดงค์ก็แห่กันไป เดินไปเหมือนมดเหมือนปลวก ดีไม่ดีก็จะไปธุดงค์กลางเมืองกลางกรุง ปักกลดตามริมฟุตบาท เทศบาล ๑ เทศบาล ๒ มันยุควิปริตผิดเพี้ยนไปแล้วมันจะเป็นไปแบบนั้น ที่ไหนมีคน พระเดินไปหา เข้าไปหาตรงที่มีคน

พระพุทธเจ้าหันหลังให้กับโลก หันหลังให้เลยไม่แล กลับมามองอีก บ้านเรือนอยู่ตรงไหน ปราสาทราชวังอยู่ตรงไหน ไม่หันกลับมามองมาแล ประหนึ่งว่าไม่เคยมี ไม่เคยเป็น ไม่แล ไม่มอง จนกระทั่งได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระราชบิดาพระเจ้าสุทโธทนะให้อำมาตย์ไปนิมนต์ตั้ง ๑๐ คน ๙ คนแรกก็ไปบวชหมด คนที่ ๑๐ ก็ไปบวชอีก **กาฬุทายีมหาอำมาตย์** ถึงนิมนต์พระพุทธเจ้ากลับมาที่เวียงที่วังได้ นิมนต์พระพุทธเจ้าเข้าเมืองได้

พระพุทธเจ้าท่านไม่หันหลังกลับไปเพื่อความเป็นแบบเดิมอีก นี่แหละคือพระธรรม พี่น้องโปรดฟังให้ดี ศาสนาผิดเพี้ยนเปลี่ยนแปลงไปจริงๆ พระหันหน้าเข้าไปหาคน เมืองอยู่ตรงไหน กรุงเทพฯอยู่ตรงไหน จังหวัดอำเภออยู่ตรงไหนเดินเข้าไปหาไปเรี่ยราย ไปแจกซอง ไปพูดธรรมะเขานิมนต์ไม่นิมนต์ เขาชอบไม่ชอบไม่รู้ กล้าเหมือนกา ร้องกา ๆ ๆ เจอข้าวปลาที่ไหนขโมยกินแหลก **กากสูโร** *ภิกษุผู้กล้าเหมือนกาไม่งอกเงยใน*

ทางธรรม ท่านว่าอย่างนั้น

จะไปธุดงค์ในเมืองแห่กันเข้าไป เดินกันเป็นทิวเป็นแถว เหมือนกับฝูงสัตว์หิวโหยอดอยากมาจากชาติปางไหนก็ไม่รู้ มันจะมียุคที่พระพุทธเจ้าได้พุทธทำนายเอาไว้ พระพุทธเจ้าทำนายไว้แล้ว **พระดีคนไม่นับถือ พระชั่วคนยกย่อง** จึงมีคำพูดของนักปราชญ์ท่านบอกว่า **ทุกวันนี้ไม่มีอะไรจะน่าหัวเราะเท่ากับคนดีเขาว่าเป็นคนชั่ว คนชั่วๆ เขายกย่องสรรเสริญว่าเป็นคนดี**

ธุดงควัตรเป็นของพระกรรมฐานท่าน พวกหากินก็จะเอาไปอ้างธุดงค์ ธุดงค์ตัวขาวเกลี้ยงไม่เคยตากแดด ตากฝน ตากลม ธุดงค์เกลี้ยงสะอาด เกลี้ยงเกลา ผิวพรรณผ่อง นักพรตของพระพุทธเจ้าผิวต้องเศร้าหมองผอมเหลือง ท่านอยู่แต่ป่าแต่เขา ท่านไม่มีอะไรมาประเทืองมาอยู่มากินเหมือนโลก

นักพรตผอมโซ คือนักพรตปฏิบัติศีลธรรม ผู้ที่ขาวเกลี้ยงเกลาไม่ใช่ผู้ปฏิบัติศีลธรรม เป็นผู้โลภมากอยากมากต่างหาก **ท่านพระอาจารย์มั่น** ท่านอยู่กับเขาอยู่กับป่า อยู่กับดงอยู่กับดอย อยู่กับเมฆกับหมอก ทุกวันนี้พระธุดงค์ไปอยู่เทศบาล ๑ เทศบาล ๒ ดีไม่ดีมันจะไปห้างสรรพสินค้า กางกลดอยู่ตรงนั้นเลอะเทอะจริงๆ

เราพูดไม่ได้พูดเล่น พ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่านก็ล่วงไปแล้ว **กองทัพธรรมใหญ่หลวงตา**ท่านไม่เอาไอ้แบบนี้ พระที่จะถือแบบ

ท่านก็ไม่มี หายากมาก ยุคนี้ยุคจรวดดาวเทียม ยุคนี้ยุคโลภมาก ยุคใช้ศาสนาบังหน้าหากิน พูดอย่างนี้ไม่ผิด

บุญๆ กุศลๆ ดีๆ นั้นจะกินตับ กินไต กินไส้ กินพุงญาติโยมหมดเรียบไปหมด ชาวพุทธกลายเป็นผู้งี่เง่าไปเสียแล้ว เพราะไม่ได้ถือปฏิบัติ

● ธุดงค์มี ๑๓ ข้ออะไรบ้าง?

อยู่โคนไม้ ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร บิณฑบาตเป็นวัตร อยู่ลานกลางแจ้งเป็นวัตร ฉันมื้อเดียวเป็นวัตร การครองผ้า ๓ ผืนเป็นวัตร อยู่**รุกขมูล** ร่มไม้ ชายป่า ชายเขา ฉันมื้อเดียวเป็นวัตร ฉันอาสนะเดียวเป็นวัตร อย่างนี้เป็นต้น นี้คือ **ธุดงค์**

ไม่มีธุดงค์ข้อไหนให้ไปเดินเรียงแถวเป็นทิวกันเดินตามหลังกัน มีข้อไหนบ้าง ๑๓ ข้อ มีแต่ให้ไปคนเดียว พระพุทธเจ้าตรัสว่า ***"ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงไปคนเดียว อย่าไปกัน ๒ รูป"*** ตรัสถึงขนาดนั้น ไม่เคยเอาพระพุทธพจน์ของพระพุทธเจ้ามาสำเนียกศึกษา แห่กันไปๆ ธุดงค์ รถเป็นขบวน อาหารตามไป น้ำตามไป ไปเดินประท้วงแบบฆราวาสญาติโยมไปแล้วแบบนั้น มันจะมีในยุคนี้ พี่น้องคอยสังเกตให้ดีมันจะปรากฏขึ้น แล้วเอาชื่อธุดงคกรรมฐานของพระป่าไปเที่ยวหากินจะมีแล้วนะต่อไปนี้

นกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง

ทำอย่างไรถึงเป็นอย่างนั้น จะไปกินตับกินไต กินไส้กินพุง

โบราณท่านกล่าวไว้น่าฟัง นกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง นกกระยางตัวนี้สำคัญ เป็นนิทานเล่ามา เราจำไม่ลืมตั้งแต่เราเป็นเณร

นกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง นกกระยางตัวนี้ไปเห็นปลาที่อยู่ในคลองน้ำ น้ำก็น้อยลงแต่ไม่ถึงกับแห้ง นกกระยางตัวนี้ไปก็ทำทีไม่กินปลาเป็นผู้มีกรุณา แล้วไปพูดกับปลาว่า *"อีกไม่นานเดี๋ยวบึงนี้น้ำก็จะแห้ง ข้าจะพาไปอยู่บ่อบึงน้ำใหญ่ ๆ มีของกินเยอะแยะน้ำใสสะอาด มีผักบุ้ง มีผักตับเต่า มีสาหร่ายสารพัดของกินไป"* นกกระยางบอกกับปลา ปลาก็บอก *"ท่านกินพวกเรามามากแล้วเราไม่เชื่อ" "จริง ๆ เรามีความกรุณาสงสารจึงมาบอกข่าวกลัวน้ำจะแห้ง"* นกกระยางพูดอย่างนี้ *"เราจะทดลองดู"* พาหัวหน้าปลามาตัวหนึ่ง นกกระยางก็พาไปที่น้ำใสสะอาด บึงหนองคลองที่ดี ๆ

นกกระยางคาบปลาไปปล่อยลงในหนองกว้าง อยู่สบาย นกกระยางก็บอกว่าตอนเย็นจะกลับมารับกลับไปบอกหมู่เพื่อน ก็คาบปลาตัวนี้กลับไป *"ดีจริง ๆ น้ำกว้างของกินเยอะ ใสสะอาดน่าแหวกน่าว่ายจริง ๆ"* บอกปลาทั้งหลาย ปลาทั้งหลายก็เชื่อ นกกระยางก็คาบปลาตัวหัวหน้านี่แหละกลับไป ต้องคาบไปทีละตัว กลับไปก็ไปไม่ถึงบ่อน้ำเดิม เอาไปกินอยู่ในรัง แล้วก็มาคาบปลาวันละตัวไปเรื่อย บอกว่าเอาไปส่งที่บ่อใหม่ นกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง กินเพราะคำว่ากรุณา กินเพราะคำว่าเราสงสาร

เรามีเมตตา ใช้คำพูดหลอกเขา

เมื่อนกกระยางกินปลาจนหมดบึงแล้ว นกกระยางก็บินมาดูอีก ก็เหลือปูอยู่ตัวหนึ่งอยู่ตรงนั้น นกกระยางก็มาชวนปู ปูก็คิด *"ปลาก็ไปจนหมดแล้วเหลือเราอยู่ตัวเดียว"* นกกระยางก็บอกว่า *"มาเราจะพาไปหาปลาพวกนั้น ไปอยู่บึงโน้น! ปูไปไหม เราจะพาคาบไป"* ปูก็พิจารณาดูก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไร เพราะยังไม่เห็นว่าปลามันรอดจริงหรือไม่จริง มีแต่นกกระยางตัวเดียวมาพูด

ปูก็เลยออกอุบาย *"เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ขอให้ท่านคาบเรา แต่ขอให้ก้ามปูเราหนีบที่คอท่านไปด้วย เผื่อว่าขณะท่านคาบเราไป ท่านเกิดทำให้เราพลัดตกลงไปเราจะตาย"* นกกระยางก็คิดว่า ***"อ้าวไป"*** ปากก็คาบปู ปูก็เอาก้ามหนีบคอนกกระยางไปด้วย นกกระยางก็บินวนไปวนมาจะหาวิธีจะกินปู จะไปลงริมฝั่งน้ำ ปูก็บอกไม่ลงต้องลงน้ำเท่านั้น จะไปลงในป่าหญ้าคา ปูก็ไม่ลง คาบไปที่รังของมัน ปูก็มองไปเห็นมีแต่กระดูกปลาที่นกกระยางกิน รู้แล้วมันเอามากินตรงนี้ พอนกกระยางบินคาบไปวนไปวนมา ปูก็ไม่ยอมเอาก้ามปูออกจากคอเหมือนกัน ถ้างับกู กูก็งับมึงเหมือนกัน ตายด้วยกัน

พอไปถึงกลางน้ำ ปูเห็นนกกระยางเผลอปล่อยปาก ปูก็ปล่อยก้ามปูตกลงไปในน้ำ ปูก็รอดสบาย คำพูดท่านจึงบอกว่า **ฉลาดหรือจะสู้เฉลียว** ต้องมีเฉลียวก่อน ถึงจะชนะฉลาด

เฉลียวใจ เฉลียวกาย เฉลียววาจา มีความเฉลียว ฉลาดไม่พอต้องเฉลียวด้วย ต้องเอาก้ามไปคาบไปด้วย อย่าได้เชื่อใครง่าย ๆ ให้มาหลอกเรา

นกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง กินไม่ได้แต่ปู เพราะปูไม่ไว้ใจไม่วางใจไม่ยอม มีเครื่องป้องกัน คาบปู ปูหนีบคอตายเหมือนกัน อย่างนั้นถึงจะสมดุลย์กับมนุษย์ในโลกนี้ที่เอารัดเอาเปรียบต้องมีเครื่องป้องกัน คนฉลาดไม่พอต้องเฉลียว เป็นประชาชนก็ต้องฉลาดเฉลียวด้วย ถ้าไม่ฉลาดเฉลียวก็ไม่ทันกาลก็หมดเลย มันกินเรียบทุกสิ่งทุกอย่าง

เด็ก ๆ ก็ควรจะคิดจะอ่าน มีสติมีปัญญา ดูแลตัวของตัวเองให้ดี อย่าพลั้งอย่าเผลอ อย่าเสียเวลากับการงานกับคนหรือใครทั้งนั้น มันจะเสียหายมากมายหลายประการ

ความฉลาดเฉลียวอย่างเช่น การสร้างถนน การสร้างวัด การสร้างศาลาทุกอย่างในวัดป่าภูผาสูงนี้ ต้องมีการฉลาดเฉลียว ยิ่งการอยู่ป่าอยู่เขาต้องฉลาดเฉลียวด้วย พระธุดงค์บางองค์ไปตายอยู่กลางป่า พระบางองค์บวชมาเสียพระ ไม่ฉลาด ไม่เฉลียว ไม่มีความคิดความอ่านเสียหายมากทีเดียว

ให้ถือเอาอย่างปูก็แล้วกัน อย่าเอาอย่างปลา ให้นกกระยางมันหลอกว่ามันมีความกรุณา มันมีเมตตา มันจะพาไปมีความสุข จะพาไปมีความเจริญรุ่งเรือง ให้ความหวัง ๆ จะไม่รู้จักทุกข์จักจน ความหวังมันให้มาดีทั้งนั้น ความหวังมันก็

เขียนป้ายติดตามข้างทางเขาหาเสียง ความหวังทั้งนั้น ไม่ทราบว่าใครสมหวังบ้างก็ไม่รู้...เอวัง...ก่อนที่ชาติบ้านเมืองจะพังก็มีด้วยประการฉะนี้

นกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง ระวังให้ดี พระเหมือนกัน พระก็อาศัยความเป็นพระ ว่ามีเมตตา ว่ามีกรุณา จะกินญาติกินโยม ทั้งบึงทั้งประเทศ ศาสนาไม่เหลือซาก

สุดท้ายก็เอาความจอมปลอม ความขี้ริ้วขี้เหร่ของตัวเองมาอวด ไม่เคยอยู่ป่าอยู่เขา ไม่เคยธุดงค์ก็พากันแบกบาตรแบกกลด ทำอวดอ้างท่านั้นท่านี้ เดินกันเป็นทิวเป็นแถวไป เดินกันเป็นพวกเหมือนสัตว์ เหมือนปลวก เหมือนสัตว์ทั้งหลายที่มันชอบคลุกคลีตีโมง มันชอบอยู่ด้วยกันวุ่นวาย ศาสนามันจะเป็นแล้วเราดูไม่ผิด เราเห็นแล้วว่ามันทำแบบนั้นแล้ว

ความอยู่ผู้เดียว ความปรารถนาวิเวก ความอยู่สงบสงัด ความไม่คลุกคลีตีโมง ความปรารภความเพียร ความเป็นผู้ที่ยินดี สันโดษตามมีตามได้ มันจะมีบ้างหรือเปล่าพระ เห็นแต่ประกาศป้างๆๆ เอาเงินชาวบ้านทั้งนั้น

จะเป็นอย่างนั้นส่วนมากเพราะอะไร? เพราะโลภกับโยมมันทะเยอทะยานมากกว่าโยม มันอยากได้มากกว่าโยม แต่พูดว่าไม่อยากได้ พูดว่าไม่เอา แต่เอา อาศัยความกรุณาเมตตาสงสารเป็นเหยื่อล่อ

พระพุทธเจ้าท่านถึงสอนให้ฉลาดเฉลียวด้วย *ท่าน*

พระอาจารย์มั่น พระอาจารย์ใหญ่ของพระกรรมฐาน ท่านพูดไว้ คำพูดของท่านเป็นอมตะวาจา เป็นอมตะธรรมท่านบอกว่า **ดีใดไม่มีโทษ ดีนั้นชื่อว่าดีเลิศ** ดีมีโทษมันมี และโทษเยอะกว่าความเชื่อด้วยหลงดี ดีมีโทษ โทษก็มี

ฉะนั้นเอาแต่ดีอย่างเดียว ดี ๆ ๆ สอนแต่ความดี ศาสนาทุกศาสนาในโลกสอนให้คนเป็นคนดี มันเอาดีบังหน้าทั้งนั้น ฉากหลังมันมีแต่ความดีมาอวด ๆ เอามาบัง ๆ ไว้ เหมือนนกกระยางตัวเดียวกินปลาทั้งบึง

ศาสนามันจะตายก็เพราะใครหละ? เพราะความเชื่อที่ผิด ความนับถือผิด แล้วก็เรียนผิด จำผิด ทรงธรรมะผิด ถ้าเคารพถูก เรียนถูก ทรงจำถูก ปฏิบัติถูก ศาสนาก็เจริญรุ่งเรือง ศีลธรรมก็เบ่งบาน นี้เป็นข้อที่สำคัญจริง ๆ

ให้เราทั้งหลายได้พินิจพิจารณา ผู้ศึกษาธรรมทำตัวเองให้ดีเพียงคนเดียวเสียก่อนแล้วค่อยสอนผู้อื่นภายหลัง

อาตมาได้ให้โอวาทแก่ท่านทั้งหลายได้ฟังก่อนฉันจังหัน จะได้เป็นคติเครื่องเตือนใจจะได้รู้เท่าทันกิเลส

จากนี้ไปกล่าวคำถวายทานโดยพร้อมเพรียงกัน.

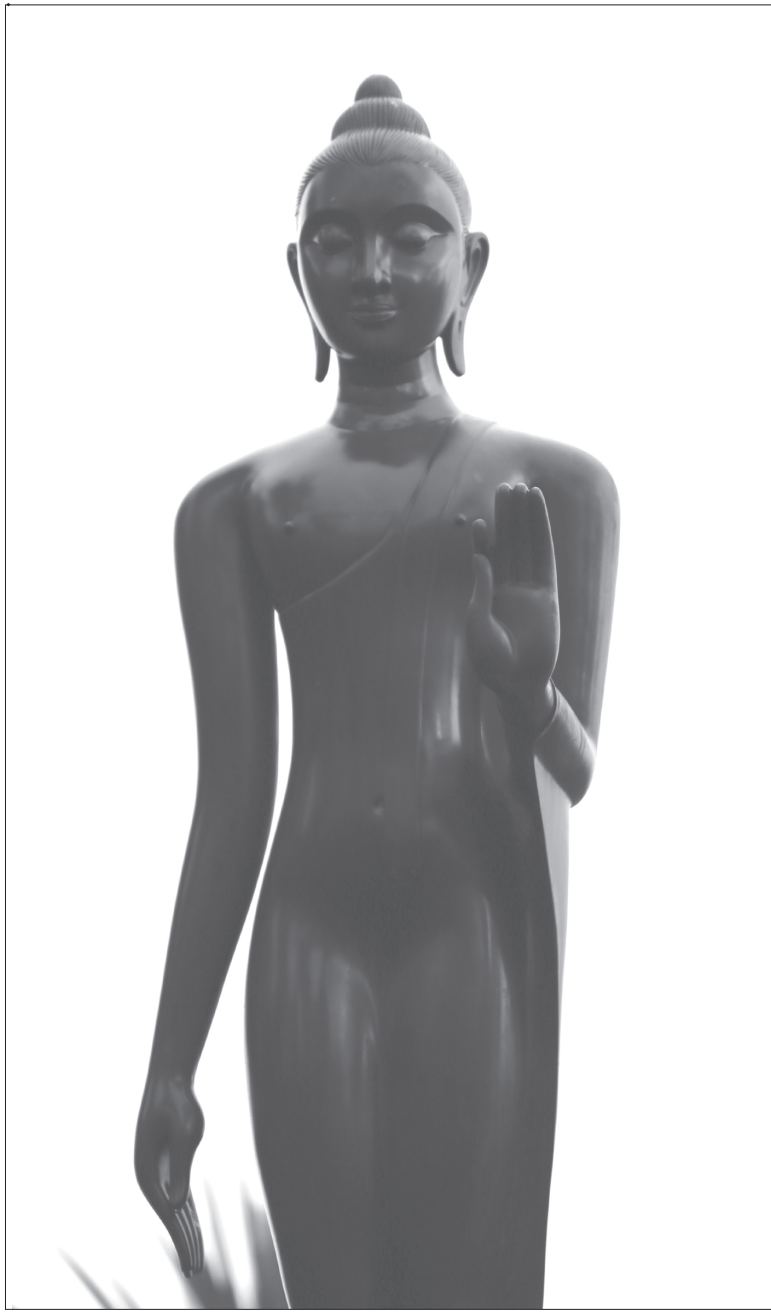
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๓ เมษายน ๒๕๕๕

พระพุทธมหามุนีศรีภูผาสูง ริมหน้าผาสูง

๒๐

สบาย สบาย

...อะไรจะสบายเท่ากับวัดโลกนี้ไม่มี ตื่นขึ้นมีคนหามาให้กิน ใครจะสบายเท่ากับพระโลกนี้มีไหม? คนทั่วไปกว่าจะได้งานได้เงินเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย พระทำตัวซุ่ม ๆ ซ่าม ๆ ไป ก็มีกิน โกนหัวโล้นคลุมผ้าเหลืองหากินได้สบาย เขาถึงมีคนหากินในคราบผ้าเหลือง แม้ขนาดนั้นก็ยังบวชไม่ได้ ขนาดง่ายขนาดนั้นก็ยังปฏิบัติไม่ได้ สบายที่สุดคือวัด

กรุงเทพฯ ในเมืองจะสบายตรงไหน หรือว่าคนเขาชินก็ไม่รู้ แต่เราไม่ชอบ อยู่ป่าสบายที่สุด **อาวาสสัปปายะ** ที่อยู่สบาย สวรรค์วิมานที่ไหนจะเท่ากับวัดไม่มี มีที่เดินที่นั่ง มีบรรยากาศ มีความสงบ มีความเป็นส่วนตัว ไม่เบียดเบียนไม่ข่มเหง ไม่ว่าร้าย ไม่ใส่ร้าย นั่นหละคือวัด

ผู้มีธรรมไม่ทะเลาะ *อาวาสสัปปายะ* ที่อยู่สบาย คือวัดของพระพุทธเจ้า คนเข้ามาสบายใจสบายจิต จิตใจสบายที่อยู่สบาย นั่งนอนไม่ใช่ไปนั่งนอนที่นอนสูงใหญ่ นอนเสื่อนอนหมอนนี่แหละก็เลยสบาย

คำว่าสบายไม่ใช่ที่สั่งสมกิเลส คือพออยู่ ไม่ได้อยู่แบบฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม แบบนั้นคือตัวสั่งสมกิเลส ***อาวาสสัปปายะ*** สบายที่อยู่ เพราะที่อยู่เกิดจากบุญ เกิดจากวาสนาของพระพุทธเจ้า เราก็พลอยได้อานิสงส์ไปด้วย ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีครูบาอาจารย์ ใครจะมากราบพวกเรา ไม่มีแน่นอน

มีพระพุทธเจ้าบังอยู่ข้างหน้า เหมือนตาลปัตรบังหน้าเวลาสวดศพ มีพระพุทธเจ้าเขาถึงเคารพพระ ไม่มีพระที่ไหนในประเทศนี้จะยิ่งใหญ่ขึ้นมาเอง พระพุทธเจ้าบังข้างหน้าทั้งนั้น ไม่ว่าวัดไหน จะคุยโม้โอ้อวดไปถึงโลกไหนก็แล้วแต่ ก็เอาพระพุทธเจ้าบังไว้ข้างหน้าทั้งนั้น สบายที่อยู่ *อาวาสสัปปายะ* ที่อยู่สบาย คือวัด

อุตุสัปปายะ *ฤดูอากาศสบาย* ในวัดอากาศดี มีต้นไม้มีธรรมชาติ มีหลายสิ่งหลายอย่าง

อาหารสัปปายะ หรือ **โภชนสัปปายะ** อาหารเกิดจากจิตศรัทธาของผู้บริจาค ทำให้พระได้อยู่ได้ฉัน ญาติโยมผู้เกี่ยวข้องเอามาทำบุญ เรียกว่า*โภชนสัปปายะ* หรือ *อาหารสัปปายะ* สบายกินเพียงพอประมาณ กินเพื่ออยู่ กินเพื่อธรรม กินเพื่อประพฤติปฏิบัติความดี *อาหารสัปปายะ* ไม่ใช่กินแบบละโมบโลภมาก กินไม่รู้จักอิ่มจักพอ นี้เป็นที่สบาย นักบวชกินไม่มากฉันมื้อเดียว ฉันอาสนะเดียว สบาย เบาเนื้อเบาตัว ไม่หนัก มันจึงสบาย

ธรรมสัปปายะ *มีธรรมะเป็นที่สบาย* มีฟังธรรม ฟังเสียงธรรม เอาใจมาให้มันสงบ เสียงธรรมกับเสียงคนมันต่างกันอย่างไร? เสียงสัตว์กับเสียงมนุษย์ต่างกันอย่างไร? เสียงเพลงลูกทุ่งลูกกรุงกับเสียงพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ามันต่างกันอย่างไร?ฟังอย่างอื่นมันคอยแต่จะเดือดร้อนฟุ้งไปกับกิเลสฟุ้งไปกับความอยาก เสียงธรรมสงบกดไว้ข่มไว้ อยากทำชั่วก็ไม่ทำ อยากทำผิดคิดผิดก็ไม่ทำ เสียงธรรมข่มไว้ เสียงครูเสียงอาจารย์คอยกระซิบกระตุ้นเตือนบอกกล่าว

เหมือนองคุลีมาล ถือมือดาบไล่ฟันพระพุทธเจ้า เสียงธรรมเตือนท่าน *"เราหยุดแล้วท่านหยุดหรือยัง"* เตือนไปเท่านั้น เหมือนมีคนหนึ่งเขาโมโหจะไปฆ่าคน ถือปืน ไปเห็นหลวงปู่มั่นอยู่กลางทาง ท่านไปเตือนไปสอน *"มึงไม่อยากฉิบหายมึงอย่าไปทำ"* ได้ยินเท่านั้นกลับใจเลย

เสียงธรรมมีหลายอย่างที่ไปกระตุ้นเตือนตัวเรา อย่าไปทำผิดมีเสียงธรรมเตือน นี้คือ **ธรรมสวนะสัปปายะ** มีธรรมะเป็นที่สบายโล่งอกโล่งใจ วัดไม่ใช่สถานที่ที่จะมาเอาอะไรกับวัด วัดเป็นสถานที่ที่จะมาละกิเลสของตัวเอง ความไม่สะดวกความไม่สบายนั่นหละคือธรรม **สบายแบบโลกๆ เป็นกิเลสหมด สบายแบบธรรมะไม่ยุ่งยาก เกิดตายไม่ยุ่ง อยู่ไม่ยุ่ง แบบธรรมะถ้ามีธรรมแล้วสบาย**

กัลยาณมิตรสัปปายะ หรือ **บุคคลสัปปายะ** มีบุคคลเป็น

ที่สบายอยู่ในวัด ต่างคนก็ต่างมีกฎมีระเบียบ มีศีลมีธรรม อาจารย์เป็นอย่างหนึ่ง ลูกศิษย์เป็นอย่างหนึ่ง ผู้มาเกี่ยวข้องเป็นอย่างหนึ่ง แบกกิเลสมาอวดกัน มันจะสบายตรงไหน กดดัน ปวดหัวปวดประสาท ถ้าบุคคลเป็นที่สบายอ่อนน้อมถ่อมตน เป็นคนดี เป็นคนรู้จักคิดรู้จักอ่าน สบาย! สบายจิตสบายใจ

ถ้าแบบกิเลสตัณหา ถ้าแบบโลภ แบบโกรธ แบบหลง อยู่ร่วมกันใจร้ายไม่มีเมตตา แถมไม่มีหลักปฏิบัติที่ถูกต้องดีงาม อยู่กันไม่ได้เพราะบุคคลไม่เป็นที่สบาย ความเห็นผิดกัน ความประพฤติไม่ถูกต้อง ศีลธรรมไม่สม่ำเสมอ อยู่รวมกันไม่ได้ แตก

พระพุทธเจ้าจึงสอนพระสงฆ์ **สังโฆ โหตุ สะมัคโค วะ อัตถายะ จะ หิตายะ จะ** *ความพร้อมเพรียงความเป็นหมู่เป็นพวก ความสมัครสมานสามัคคีเป็นไปเพื่อประโยชน์ เป็นไปเพื่อความเกื้อกูลซึ่งกันและกัน* นี้คือบุคคลเป็นที่สบาย

ถึงบอกว่าที่ไหนมันจะสบายเท่าวัด วัดในป่า วัดในเมือง แม้แต่วัดในเมืองยังเป็นที่สบาย บางวัดเขาอยู่วัดในเมือง แต่ก่อนเราเป็นเณรเป็นพระไปเรียนหนังสือ บางวัดเอามาอวดกันนะ อยู่วัดนั้นได้ปัจจัยเท่านั้นเท่านี้ บางวัดเดือนหนึ่งได้ตั้ง ๔-๕ หมื่นบาท วัดมีชื่อเสียง มีแต่ศพคนรวย หากินกับศพ สบาย สบายจะตายพูดอย่างนี้เลย

แต่เป็นอีกแบบหนึ่ง วัดป่าเป็นอีกแบบหนึ่ง สบาย มีแต่วัดในเมืองเรียนหนังสือ สมัยก่อนเราเรียนหนังสือ ตื่นเช้า

รวมพลคนหัวใจแกร่ง สละเรี่ยวแรงร่วมสร้างพระธาตุจอมผา

บิณฑบาตเสร็จก็ไปเรียนหนังสือ พ่อแม่ก็ไม่ต้องยุ่งต้องห่วงว่าจะไปเสียเนื้อเสียตัวที่ไหน เกเรที่ไหน พ่อแม่ก็เบาใจ ไปเรียนหนังสือมีครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ท่านให้ตื่น เราก็ตื่น ท่านให้นอน เราก็นอน

เราว่านอนสอนง่าย ท่านให้ท่องเราก็ท่อง ท่านให้จำอะไรเราก็จำ ทำตามหน้าที่ให้มันถูก มันก็ไม่เดือดร้อนสบาย แต่คนจะไม่เรียน คนจะขี้เกียจ คนจะเถลไถล ก็เป็นทุกข์

ไม่สบาย ถึงบอกว่าวัดสบายที่สุด ที่นอนหมอนมุ้ง หลังคา จีวร ยารักษาโรค ที่อยู่ที่อาศัย เขาโกยมาให้วัดกันหมด เพราะเป็นบุญเป็นกุศลโกยเข้าทางศาสนาโกยเข้าวัด จึงเป็นวัด เป็นกุฏิ วิหาร โบสถ์ เสนาสนะ ห้องน้ำ ถนนหนทาง โกยเข้าไปให้วัดหมด พระจึงเป็นผู้เสวยสุขก็ว่าได้ สบายที่สุดคือวัด

● **จงกรมสมาธิคือมหาอำนาจของวัด**

ผู้ปฏิบัติศีลธรรมอยู่ในวัดก็ต้องปฏิบัติตามหลักตามเกณฑ์ศีลธรรมที่พระพุทธเจ้าสั่งสอน คำว่า *“สบาย”* ไม่ใช่นอนใจนอนจม ที่อยู่สบายคือ นอนพอดีอย่านอนที่นอนสูงใหญ่ อย่าไปนอนเตลิดเปิดเปิง ที่อยู่สบายก็พอมุงพอบัง อาหารสบายคือกินรู้จักประมาณไม่มากไม่น้อย เพื่อนฝูงเป็นที่สบาย บุคคลสบายคือต่างคนต่างปฏิบัติคุณงามความดีรู้หน้าที่ของตัว ธรรมะเป็นที่สบาย รู้จักไหว้พระสวดมนต์นั่งสมาธิภาวนาเดินจงกรม

พระเณรเดินจงกรมเป็นเสน่ห์ของวัดที่สุด เป็นมหาอำนาจของวัดที่สุด คือพระเณรเดินจงกรมสำคัญมาก อันนี้ร่อยหรอไปแล้วหละทุกวันนี้ จะหาคนไปเดินจงกรมเวลาค่ำคืน ๕–๖ ทุ่มเงียบ เงียบสงัด จุดเทียนเดินจงกรมแทบจะไม่มี น้อยมากเลยที่จะเดินจงกรมปฏิบัติคุณงามความดี นี่เสน่ห์ของวัดดูเอา

ดูที่เดินจงกรม ถ้าเราไม่ได้เห็นพระเณรเดินจงกรมแล้วหมด หมดจริงๆ หมดศาสนา จงกรมนี้สำคัญมาก เงียบๆ เดิน

จงกรม เงียบๆสงบสงัดนั่งสมาธิ เด่นๆคือนั่งสมาธิ เดินจงกรม

คนเดินจงกรมเก่งเท่านั้นถึงจะนั่งสมาธิได้นาน จะไปนั่งสมาธิเท่านั้นเท่านี้ขี้คุยแต่ไม่ไปเดินจงกรมอย่าไปเชื่อ ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ของผู้ปฏิบัติ คนเดินจงกรมเก่งเท่านั้น ถึงจะนั่งสมาธิได้นาน เดินจงกรมไม่เก่ง นั่งสมาธิไม่ได้นาน จงกรมมันตัวกระตุ้นร่างกายให้แข็งแรงแข็งแกร่ง จงกรมเป็นตัวขจัดง่วงเหงาง่วงซึม ขจัดความขี้เกียจขี้คร้านเข้ามาครอบงำจิต คือตัวจงกรม

ผู้ปฏิบัติศีลธรรมอยู่กับวัดจึงมีความสำคัญ เป็นเสน่ห์อย่างสูงของวัดคือผู้อยู่วัดรู้จักเดินจงกรมรู้จักปฏิบัติสมาธิภาวนา สมัยเราอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตา ค่ำคืน ๓ ทุ่ม ๔ ทุ่ม ๕ ทุ่ม พระ ๔๐ - ๕๐รูป เห็นแต่มีเทียนจุดเดินจงกรมทุกหลังเดินไปทั่ววัด อย่างกับดาวเต็มป่าไป

มองลอดใบไม้ในยามมืดๆ ไฟแว็บๆ เทียนเล่มเล็กๆ ท่านเดินจงกรมไม่มีไฟฟ้า ท่านไม่ได้ใช้ไฟฟ้าเวลาเดินจงกรม เพราะมันไม่เข้ากับบรรยากาศของผู้ปฏิบัติศีลธรรม เดินจงกรมใช้เทียนเล็กๆ จุด ทางเป็นทางดินไปทั่ววัด เดินไปหลังไหนๆ เห็นแต่พระเดินจงกรมข่มกิเลสขี่กิเลสอยู่ วัดจึงเหมือนพระออกศึกรบอยู่กับกิเลสตลอดเวลา

คนเดินจงกรมตื่นเช้าขึงขังๆ ตึงตังๆ ไม่เหนื่อย ไม่อ่อนไม่ล้า ไม่เพลียระเหี่ยใจ คนเดินจงกรมเสมอแข็งแกร่งมาก

จิตใจฮึกเหิมตลอด รบกับกิเลสได้ตลอด ไม่อ่อน ศรัทธาไม่เหี่ยวแห้ง พวกนี้บวชไม่สึก พวกศรัทธาเหี่ยวแห้ง บวชสึก พวกไม่นั่งสมาธิ ไม่เดินจงกรม

วัดจะเป็นที่สบายก็เพราะบุคคลอยู่ในวัดปฏิบัติอย่างจริงจัง อันนี้สำคัญมาก นี่เป็นข้อปฏิบัติที่สำคัญของผู้ปฏิบัติศีลธรรม นี้คือเสียงธรรม เป็นที่สบายของผู้ที่อยู่วัดปฏิบัติคุณงามความดี ต้องฝึกปรือต้องต่อสู้ให้เข้มแข็งจึงจะเกิดคุณงามความดีขึ้นในจิตในใจ

ผู้ปฏิบัติศีลธรรมก็จะมีใจเที่ยงตรง ถึงคนเขาจะดูถูกดูหมิ่นก็ไม่หวั่นไหว ถึงคนเขาจะชมเชยก็ไม่หวั่นไหว ถึงคนจะติเตียนพระพุทธเจ้าก็ไม่โกรธ ถึงคนจะชมพระพุทธเจ้า เราก็ไม่พลอยเหลิงไปกับเขา เราก็ปฏิบัติในตัวเรา ถึงคนเขาจะติเรา เราก็ไม่โกรธ ถึงคนจะชมเรา เราก็ไม่ลืมตัว หลักศีลธรรมไปตรงนั้นถึงจะร่มเย็นเป็นสุข

ไม่ใช่ง่ายการอยู่วัด เข้าวัดปฏิบัติศีลธรรม เรื่องที่ทำได้โดยยาก เป็นเรื่องที่ต้องมีความหนักแน่นมั่นคงมากกว่าปกติ วัดเป็นที่สบายๆด้วยหลักศีลหลักธรรม สบายด้วยบรรยากาศโน้มน้อมจิตใจไปในทางศีลธรรม การมาวัดอย่ามาเอาอะไรกับวัดกับพระ ให้มาละกิเลสของตัว ที่นอนมีที่นั่งมี ไปนั่งสมาธิที่เดินจงกรม...มี ไปเดินจงกรม ก้าวขวาพุท ซ้ายโธ หายใจเข้าออกพุทโธ หรือบริกรรมภาวนาว่าพุทโธๆ หรือสะกดจิตให้นิ่ง

ดูความเคลื่อนไหวของจิต **นี่แหละ ลานธรรมปราบกิเลส**

มิใช่จะมาชวนให้อาตมาพาไปนั่งสมาธิตรงโน้นตรงนี้ ให้อาตมาไปพาทำอย่างนั้นอย่างนี้ ทำกันเองให้มันสงบสงัด ตำราธรรมะมันยากตรงไหน มันไม่ยาก ขอให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติทำจิตให้มันนิ่ง ดูตัวเองเห็นตัวเอง รักษาจิตรักษาใจของตัวอย่าให้มันวุ่นวายส่ายแส่ไปตามอารมณ์ต่างๆ นี้อยู่วัดสบายเลยแบบนี้

ที่นี่ไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ ที่นี่ไม่ได้มีชาติตระกูล ที่นี่ไม่ได้มีคนจนคนรวย ที่นี่ไม่มีไพร่เศรษฐีกุฎุมพีคนเก็บหยากเยื่อ ที่นี่เป็นแหล่งธรรมะปฏิบัติตามศีลตามธรรม ถือพระพุทธเจ้าถือธรรมวินัยเป็นหลักธรรมคำสั่งสอน เพียงแต่ให้รู้จักกาลเทศะความสูงความต่ำ เคารพกันตามผู้อยู่ก่อนอยู่หลัง ถือหลักคุณงามความดีเป็นที่ตั้ง หลักของพระก็มีอยู่อย่างนี้แหละ

ผู้ปฏิบัติมาวัด จึงเป็นเหตุให้จิตใจสงบร่มเย็น วัดเป็นที่สบาย ที่ไหนจะเท่าวัดไม่ม อยู่ป่าสบาย ถึงใครจะบอกว่าพวกนี้เป็นพวกเห็นแก่ตัวไม่พัฒนาโลก ไม่จริง! คนพัฒนาโลกคือคนอยู่สงบ ร่มเย็น ไม่ไปเบียดเบียนโลก คนเที่ยวพัฒนาแต่ไปเบียดเบียนแผ่นดินแผ่นฟ้าภูเขาแผ่นน้ำ เรียกว่า **ไม่พัฒนา**

มีอะไรอยู่ใต้บาดาลไปขุดขึ้นมา มีอะไรอยู่กลางภูเขาก็ไปทลายมันลงมา พัฒนาแบบนั้นก็ไม่ไหวเหมือนกัน ใครจะว่าพระหลับหูหลับตาอยู่วัดไม่พัฒนาโลก ไม่จริง! พัฒนาจิตนี่แหละคือพัฒนาโลก พัฒนาจิตนี่แหละพัฒนาความรู้สึกทางศีลทางธรรมพัฒนาอยู่ที่จิตที่ใจ

โลกมันแน่นอนตรงไหน โลกมันเอนเอียงไปสารพัดจะเป็น มนุษย์สุดท้ายก็กลับมาสู่ที่เก่าที่เดิม ทะเยอทะยานไปถึงไหนก็กลับมาที่เก่า บางคนจมไม่ลงเป็นทุกข์มาก เคยมีเงินมีทรัพย์สินยศฐาบรรดาศักดิ์สูงๆ พอหมดวาระไปแล้วเขาไม่ยกย่องเป็นทุกข์ก็มี

พระพุทธเจ้าจึงให้วางจิตเป็นกลางอย่าไปยึดไปติดมัน บางอย่างเป็นเรื่องธรรมดาเป็นเรื่องสามัญทั่วไป ยึดหลักคุณธรรมความดี คนคิดอย่างนี้แหละคนปลงลง คนสบาย คนปลงไม่ลงเป็นทุกข์ บางคนบ้านหลังเท่ากำปั้นอยู่อย่างมีความสุข อยู่อย่างไม่ง้อโลก ไม่อาลัยต่อโลก บางคนบ้านเรือนอย่างกับปราสาทคฤหาสน์ราชวังเป็นทุกข์เดือดร้อนนั่งนอนไม่เป็นสุข ญาติ

พี่น้องแก่งแย่งฆ่าฟัน ฟ้องร้องซึ่งกันและกันท่ามกลางสมบัติที่เป็นไฟ ความสุขอยู่ที่ใจก็ไม่ผิด ความสุขอยู่ที่ทรัพย์ก็ถูก ถ้าใช้มันเป็น ถ้ามีศีลมีธรรม

สรุปความสุขอยู่ที่มีศีลมีธรรม ใจจะดีจะร้ายก็เอาศีลธรรมประคับประคองด้วยเหตุด้วยผล นี้จะเป็นความสุขเพราะมนุษย์ไม่อาจจะทำใจให้มันเที่ยงให้มันตรง ให้ไปละโลภ ละโกรธ ละหลง ละชัง มันละไม่ได้หมด เพียงแต่ให้เราอยู่ในกรอบศีลธรรม ความสุขอยู่ตรงนี้

อยู่ตรงที่ข้อปฏิบัติ อยู่ตรงที่หักห้ามจิต อย่างนี้ไม่ดีห้ามไว้ สิ่งที่ดีเสริมเข้าไปจึงจะถูกต้อง แบบนี้สบาย พระพุทธเจ้าท่านจึงอยู่เป็นวิหารธรรม อยู่แบบสบาย อยู่แบบไม่ติดไม่ข้อง พระอรหันต์ท่านจึงอยู่แบบวิหารธรรม สบาย ท่านดูอะไรก็ดูได้เต็มตา ฟังอะไรก็ฟังได้เต็มหู รู้ก็รู้ได้เต็มจิต สบายท่าน ท่านสบายของท่านแบบนี้ นำมาเล่าให้ฟัง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๔ เมษายน ๒๕๕๕

สร้าง Buddha Road ถนนพระพุทธเจ้า ๑๓-๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๔

๒๑

คนอาภัพวาสนา

...อากาศร้อนฝุ่นมาก ทำงานสู้กับฝุ่น รถวิ่งไปวิ่งมาอีก ผู้ทำจึงเป็นผู้เสียสละอย่างสูง ฝุ่นมากจริงๆ ฝุ่นยังไม่พอ อากาศร้อนอีก ผู้ที่ไปทำไหล่ทางต้องสู้กับฝุ่นสู้กับอากาศ ฝุ่นจากรถยนต์วิ่งไปวิ่งมา และรถดิน

เมื่อวานคนมาทำถนนไม่มาก วันนี้จะเท่าไรก็ไม่รู้ แต่ก็ทำแต่เช้า ขุดดินแต่เช้า ยังดีที่มีบ่อลูกรัง ถ้าไม่มีบ่อลูกรังไม่มีทางทำได้ เพราะใช้ลูกรังจำนวนมากในการทำไหล่ท่าง ยังมีพี่น้องมาร่วมทำอยู่บ้างไม่ขาด จะมากจะน้อยก็ไม่ขาด ยังมีผู้ร่วมทำต้องเสียสละวันเวลาจริงๆ ผู้ที่ไปทำมีงานด้วยกันทุกคน **จะหาคนว่างไม่มีโลกนี้ ในหัวสมองคนไม่เคยว่าง คิดตลอด หัวใจยังเต้นลมหายใจยังมี มันไม่เคยว่าง จะให้ว่างมันไม่ว่าง ถ้าไม่วางมันเอง วางเอง ว่างเองถึงจะว่าง** เพราะความเชื่อถึงมาทำได้ ความเชื่อที่ถูกต้อง การได้เสียสละ การได้ทำสิ่งที่ดี บางทีก็ไม่ได้มองเห็นง่ายๆ ความดีมันละเอียด ความชั่วมันหยาบ

เดินชนหน้าชนหลัง ความดีเป็นส่วนลึกในจิต ผู้ไม่สังเกตแม้อยู่กับตัวเองก็ไม่เห็น ความชั่วเป็นของหยาบ มองทางตาก็เห็น ทางหูก็ได้ยินง่าย

ความดีละเอียดต้องพินิจพิจารณา จึงจะเห็นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ว่าเป็นของลึกซึ้งไม่ได้เป็นของเปรอะเปื้อน ลักษณะของความดีเป็นอย่างนั้น ผู้ทำต้องละเอียด จึงต้องมีความลึกซึ้ง มีศรัทธาในความเชื่อความเลื่อมใส

เช่นเดียวกับการปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งที่จะมองเห็นด้วยตาไม่ได้ง่าย ๆ ต้องสัมผัสด้วยจิตของเรา นี้ก็เหมือนกันต้องสัมผัสด้วยจิตด้วยใจ คนที่ไปทำได้ สละได้ ก็คือทำตัวเองให้มันว่าง จะหาเวลาว่างจากไหน คนคิดตลอด หายใจตลอด กินตลอด คนว่างมีแต่คนตาย คนไม่ตายไม่ว่าง ว่างก็เพียงแต่ธาตุ ๔ แต่จิตไม่เคยว่าง

พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ทำดี ทำเลย ท่านสอนถึงขนาดที่เรียกว่าต้องเสียสละอวัยวะทรัพย์สินเงินทองเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ไม่ให้ตาย บางทีต้องตัดอวัยวะบางส่วนในร่างกายออกเพราะมันเป็นโรคร้าย บางทีต้องตัดทิ้ง บางทีต้องตัดขาตัดแขนทิ้งเพื่อตัวจะได้ไม่ตาย สละอวัยวะรักษาชีวิต สละเงินสละทองไปรักษาตัวเองจะได้ไม่ตายจากโรคร้าย สละอวัยวะเงินทองทรัพย์สินเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้

และท่านก็สอนต่อไปอีกว่า **สละชีวิตเพื่อรักษาพระธรรม**

ความถูกต้องความดีงามความประเสริฐ สละทั้งทรัพย์ทั้งชีวิต เพื่อเห็นแก่ธรรมเห็นแก่ความถูกต้อง ท่านสละของท่านแบบนั้น ธรรมท่านถึงสละไม่เห็นแก่ตัวไม่เห็นแก่ตนไม่เห็นแก่ปากแก่ท้อง ไม่เห็นแก่ชีวิตเดียว มองดูสัตว์อื่นด้วย

พระพุทธเจ้าท่านจึงสละอวัยวะน้อยใหญ่ แขน ขา หน้า ตา ออกไปอยู่ป่าอยู่ดง อดอยากเหลือเกิน ทรัพย์สินท่านก็สละออกไป เพราะท่านเห็นแก่แนวทางแห่งการตรัสรู้ ท่านก็ทำทุกอย่าง เป็นความดีที่คนอื่นสัมผัสได้ด้วยหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ สอนให้โลกได้รู้ถึงสิ่งที่ดีงาม ได้เห็นการกระทำที่ดี ได้เห็นความพูดที่ถูกต้อง เขาจะได้ปฏิบัติตาม จะได้พ้นทุกข์

พระพุทธเจ้าท่านสละทรัพย์ สละชีวิต สละอวัยวะของท่าน เพราะท่านเห็นแก่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง เป็นสิ่งที่สำคัญในทางพระพุทธศาสนา ใครเห็นแก่ปากแก่ท้อง แก่กินแก่ได้ แก่ตัว ท่านถือว่าเป็น **อภัพบุคคล** *บุคคลที่อาภัพ* ภาษาบาลีท่านเรียกว่า **อภัพพะ** คือ*คนอาภัพวาสนา*

คนอาภัพคือคนอย่างไรหละ? คือคนที่ยินดีในกามารมณ์ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ หลงโงหัวไม่ขึ้น ท่านถือว่าเป็น*อภัพบุคคล* ธรรมะไม่งอกไม่เจริญ คนที่ติดใจในกามกิเลสพวกนี้หละท่านถือว่าเป็น *อภัพบุคคล* ทำแต่อกุศลกรรม ทำแต่บาป ทำแต่ความชั่วเสียหายเป็นอภัพบุคคล ศีลธรรมไม่เจริญ คนหนักไปทาง **กามฉันทะ ถีนมิทธะ อุทธัจจกุกกุจจะ**

วิจิกิจฉา คนโลภ คนโกรธ คนหลง พวกนี้เป็น *อภัพบุคคล* พวกนี้เป็น *อภัพพะ* ทางธรรม ศีลธรรมไม่เจริญไม่งอกงาม ฉะนั้นอย่าให้เป็นคนอาภัพ

ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านบอกว่า **"มนุษย์เกิดขึ้นมาก็อาภัพอยู่แล้วอย่าทำให้มันอาภัพซ้ำเข้าไปอีก เกิดมาก็มีเวรมีกรรมติดตัวมามากอยู่แล้ว อย่าให้มันอาภัพซ้ำเข้าไปอีก"** ท่านว่าอย่างนั้น *อภัพพะ*ประเภทที่หนักที่สุดก็คือ

๑. เป็นคนไม่เชื่อว่าบาปมีบุญมี อันนี้อาภัพหนักมาก

๒. ไม่เชื่อว่าเหตุดี ผลดี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่เชื่อข้อนี้อาภัพหนักมาก ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป อาภัพหนักมาก

ทุกอย่างไม่มีเหตุไม่มีผล หนักมาก เป็นความเห็นผิด ท่านเรียกว่า **อเหตุกทิฏฐิ** *ไม่เชื่อว่าเหตุมีผลมี* **อกิริยทิฏฐิ** *ไม่เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว* **นัตถิกทิฏฐิ** *บุญไม่มีบาปไม่มี ทุกอย่างเป็นเองทั้งนั้น เกิดเองทั้งนั้น* ตายเองเกิดเอง ไม่มีเหตุมีผล พวกนี้แหละพวกอาภัพวาสนาอย่างหนัก

พูดว่าหนักกว่า **อนันตริยกรรมหนัก** เป็นบาปหนักที่สุด ถ้าเป็นศาสดาหัวหน้าศาสนาเจ้าลัทธิ ไปสอนสาวกผิดก็ตกนรกกันทั้งโคตรทั้งเง่าเลยทีเดียว แบบนั้นเรียก **อภัพบุคคล**

พระพุทธเจ้าจึงสอนอย่าให้เป็นคนอาภัพ อย่าให้เป็นคนหลงมัวเมาใน รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ อย่าเป็นคนโลภ

คนโกรธ คนหลง ควรหนักแน่นใน **กามฉันทะ** *พยาบาท* **ถีนมิทธะ** *เศร้าหมอง* **อุทธัจจกุกกุจจะ** *ขี้เกียจขี้คร้าน* **วิจิกิจฉา** *ลังเลสงสัย ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่เชื่อว่าบาปมีบุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี ไม่เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว* อันนี้อาภัพเป็นบุคคลผู้อาภัพหนักทีเดียว

เมื่อเรามาพิจารณาอย่างนี้แล้ว เราก็เป็นคนที่มีศาสดาผู้มีเหตุมีผล ผู้มีพระญาณหยั่งทราบรู้อดีตอนาคตความเป็นไปต่าง ๆ เราก็ควรจะน้อมตัวเองมาปฏิบัติคุณงามความดี อย่างเช่นหลักธรรมที่ท่านบอกไว้ สละทรัพย์สินเงินทอง ความสะดวกความสบาย สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิตของตัวเองไว้

ชีวิตคือลมหายใจ สละทรัพย์อวัยวะ ทรัพย์สินเงินทอง เพราะเห็นแก่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แม้ชีวิตก็สละได้ อย่าเห็นแก่ตัวแก่ตน จงมองทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นศีลเป็นธรรม

บัณฑิตผู้ฉลาดท่านมองอะไรเป็นศีลเป็นธรรมหมด ถ้าเป็นฆราวาสเห็นผัวเห็นเมียคนอื่น ก็ให้เห็นเหมือนพี่เหมือนน้อง เหมือนลูกเหมือนหลานเหมือนญาติโกโหติกา อย่าคิดไปแย่งชิงเอามาให้ผิดศีลธรรม เห็นทรัพย์สินของคนอื่นก็เห็นเหมือนก้อนดินเหมือนท่อนไม้ ไม่ใช่ของตัว ไม่อยากได้ไม่มัวเมา เห็นทรัพย์สินมากน้อยขนาดไหน ก็ไม่โลภอยากได้ของเขามาเป็นของตัว บัณฑิตคิดอย่างนี้

สุดท้ายเห็นตัวของตัวเองและเห็นคนอื่นมีค่าเท่ากัน บัณฑิตเป็นอย่างนี้ ฉลาดเห็นตัวเองและคนอื่นมีค่าไม่ด้อยไปกว่ากัน ชีวิตของเขาชีวิตของเรา ไม่ใช่จะดีคนเดียวประเสริฐคนเดียวหรือมีลมหายใจที่มีค่าอยู่คนเดียว ท่านให้มองชีวิตคนอื่นคือลมปราณ เหมือนกับชีวิตของตนเอง ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ทำลาย ไม่เบียดเบียน ไม่ข่มเหง นี้คือหลักธรรมของผู้ฉลาด มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านพาดำเนินอย่างนี้ตลอดมา เป็นหลักที่ดีงามหาที่ต้องติไม่ได้ นี้เป็นสิ่งที่เป็นสิริมงคล ผู้เจริญในทางศีลทางธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงต้องเสียสละ

● ความดีอยู่ที่ไหน

จิตที่ฝึกได้แล้วก็เย็นสนิทดับกิเลส เย็นใจเย็นกาย กายใจเมื่อเดือดร้อนคนมีธรรมะถึงป่วยเป็นโรคหนักจะตาย จิตก็ไม่เดือดร้อน เย็นดับสนิทสบายเป็นสุข นี้เป็นลักษณะของธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

เมื่อมาปฏิบัติศีลธรรมก็จงพินิจพิจารณาตัวเอง น้อมนำหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าให้เข้าสู่จิตสู่ใจของเรา เรียกว่ามาปฏิบัติธรรม

ความดีอยู่ที่ไหน? ความดีอยู่ที่ใคร? ความดีอยู่ที่ผู้ปฏิบัติ

ความดีไม่ได้อยู่ที่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ความดีของท่านก็เป็นของท่าน ความประเสริฐของท่านก็เป็นของท่าน แต่เราประพฤติปฏิบัติได้มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับเรา

เป็นของเราเอง ความดีอยู่ที่ผู้ทำกรรมดี อยู่ที่ผู้สร้าง เราต้องทำด้วยตัวของเราเอง

เวลามาปฏิบัติธรรม ตรวจสอบตัวเอง การกระทำใด ๆ ที่มันไม่ดีฟุ้งซ่าน ไร้สติ ไร้ปัญญา เราก็จงรักษาจิตใจของเราอย่าไปทำการนั้นสิ่งนั้น ยืน เดิน นั่ง นอน ให้มีสติรอบตัว คิดถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า พิจารณาธรรมะในจิตใจของเราตลอด ๆ นี้เป็นลักษณะของการกระทำในทางที่ถูกต้อง

เวลามาวัดปฏิบัติศีลธรรม โดยเฉพาะผู้มาปฏิบัติชีพรามหณ์อย่างนี้เป็นต้น อย่าไปนั่งคุยกันมาก ควรนั่งภาวนา ควรเดินจงกรม ควรกำหนดสติให้อยู่กับตัวตลอด ๆ บรรยากาศของวัดมันร่มเย็นเป็นสุข ก็เหลือเพียงแต่เราผู้ทำ ผู้สร้างคุณงามความดีให้เกิดขึ้นในจิตในใจของเราเท่านั้น อันนั้นเป็นข้อปฏิบัติที่สำคัญอย่างยิ่งทีเดียว

เราไปมัวสนใจอย่างอื่นไม่ดูไม่ถูกต้อง สนใจจิตใจของเราประคับประคองรักษา กิริยาอาการใด ๆ ที่เป็นไปเพื่อทุกข์เพื่อโทษ เราไม่ทำกิริยาอาการนั้น ๆ ทำแต่กิริยาอาการที่มันดี ๆ นั่งสมาธิเดินจงกรมอย่างนี้เป็นสมบัติของผู้ดี เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้า

สมบัติของผู้ดีคือปฏิบัติศีลธรรม ทรงศีลทรงธรรม เป็นสมบัติของผู้ดีแท้ สมบัติผู้ดีไม่ใช่มีเงินมีทองมีทรัพย์สิน ผู้ดี

คือ ผู้ดีกาย ดีวาจา ดีใจ สำรวมหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ตัวของตัวท่านเรียกว่า ผู้ดี สมบัติผู้ดีเป็นข้อปฏิบัติสำคัญ การอยู่วัดพักวัดปฏิบัติธรรมจึงต้องใส่ใจตัวของตัวเอง ไม่ใช่เดินเที่ยวเล่นโน่นนี่นั่น ไม่ใช่มาวัดดูวิว ดูบรรยากาศ ดูหน้าผา เที่ยวดูสิ่งอื่นไม่ดูหัวใจของตัวเอง ไม่มีสติ มันก็ไม่ได้มีธรรมะ ไม่ได้มีความดีเกิดขึ้นในจิตในใจ แบบนั้นเสียหาย ไม่ก่อให้เกิดคุณธรรม มันก็เสื่อม มันก็ไม่ได้ประโยชน์จากการมาวัดฟังธรรม

ผู้อยู่วัดจึงต้องเข้มงวดกับตัวของตัวเองเสมอ อย่าลดละความพากเพียรพยายาม ต้องอดต้องทน จิตใจต้องหนักแน่น แกว่งไปแกว่งมาไม่ได้ ต้องหนักแน่นทุกอย่างทุกทาง การสร้างบารมีการสร้างบุญ โดยเฉพาะการดับกิเลสของตัวเอง ต้องหนักแน่นสูงสุด

ถ้าไม่สูงสุด ตัวเองก็ไม่ถึงธรรม เพราะความหนักแน่นไม่ถึง ความเพียรไม่ถึง ความอดความทนไม่ถึง ศีลธรรมไม่ถึง เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ก็ไม่ถึง ให้บุญให้ทานทำบุญทำทานก็ทำไม่ถึง เสียสละแบ่งปันจาคะก็ไม่ถึง มันไม่ถึงแล้วมันก็ไม่ถึงธรรม เพราะตัวเป็นผู้ปฏิบัติไม่ถึงเสียเอง ทำได้ไม่เท่าที่ควรจะเป็น ผู้จะไปมรรค ผล นิพพานได้ก็ต้องสมน้ำสมเนื้อถึงจะไปได้

สละพอนิดพอหน่อย ทำนิดๆ หน่อยๆ สร้างนิดๆ หน่อยๆ ทำอะไรไม่เป็นอันทำเป็นชิ้นเป็นอัน เอาแต่เรื่องของโลกมาวัดผลอันนั้นอย่างนั้นเท่านั้นเท่านี้ เรื่องของโลก เรื่องของธรรม

มันเกิดมันตายพิจารณามันไปให้เด่นชัดขึ้นมา พระพุทธเจ้าท่านวัดเลย

พระเวสสันดร เอาบ้านเอาเมืองวัดกับชีวิตกับธรรมเลย พระพุทธเจ้าเอาชีวิตของตัวเองเข้าแลก ออกจากเวียงวังไปไม่อาลัยอาดูรอะไรกับของพวกนี้ ท่านก็วัดกันเลย ชี้เป็นชี้ตายชี้เกิดชี้ดับ ท่านทำของท่านอย่างนั้นท่านจึงถึง

อันนี้มีแต่โลภมาขวางหน้าขวางหลัง จะนั่งสมาธิ จะเดินจงกรม จะทำบุญทำทาน จะอยู่วัดปฏิบัติธรรมโลกมันขวางโลกคือหมู่สัตว์ โลกคือความทะเยอทะยาน โลกคือกิเลส โลกคือความรุ่มร้อน โลกคือสิ่งที่ทุกคนปรารถนาให้เป็นดั่งใจตัวเองแบบนั้นเรียกว่าโลก สรรพสัตว์ทั้งหลายก็เป็นเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าจึงต่างกับสัตว์ แยกออกไปอีกไม่เหมือนกัน จิตของท่านไม่เหมือนเรา อย่างที่เป็นอยู่นี้ไม่เหมือน จึงเรียกว่า **พระพุทธเจ้า** จึงเรียกว่า **พระอรหันต์** เพราะท่านทำได้ถึงทำได้จริง ท่านตะเกียกตะกายจนถึง ท่านสู้สุดตัวของท่าน

บางทีญาติพี่น้องก็ว่ากล่าวหัวเราะ อย่างเช่น พระพุทธเจ้า **พระเจ้าสุทโธทนะ** พระราชบิดาก็ทรงตำหนิ ทำไมเป็นกษัตริย์ต้องไปออกเดินขอทานเขา ทำไมไม่มากินที่บ้านที่เรือนของเรา ทำไมไปอุ้มบาตรขอทานเขากิน เราก็มี ไม่อดไม่อยาก สมบัติทั้งแผ่นดินเป็นของเรา ทำไมถึงไปทำอย่างนั้น ญาติพี่น้องทั้งหลายก็รุมกล่าวรุมว่าพระพุทธเจ้า พระองค์ไม่หวั่นไหว เพราะ

พระองค์ถึงใจ ถึงธรรม ถึงความจริง ปากของโลกจะไปรู้เรื่องอะไร เป็นปากของโลก ว่ากันไปเห็นกันไป

พอใจดีใจกันไปตามเรื่องของโลกที่อยู่ในข่ายขอบเขตแห่งความโกรธ ความหลงมันครอบเอาไว้ คิดอ่านปรุงแต่งอะไรก็เหลืออาลัยอาวรณ์ของมันอยู่อย่างนั้นตลอดเวลาล่ำเวลา จึงไปไหนไม่พ้น หลุดไม่ขาด สลัดทิ้งไม่หมด จึงเป็นเยื่อเป็นใยอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งหลายท่านไม่ได้เป็นแบบนั้น ไม่ได้เอาเรื่องของโลกมาวิจัยให้มาเป็นทางขวางตัวเอง ท่านสละท่านทำท่านประพฤติปฏิบัติ ประหนึ่งว่าเอาชีวิตไปทิ้งเป็นเดิมพันทีเดียว ท่านปฏิบัติของท่านอย่างนั้น ท่านจึงถึงท่านจึงได้ แต่อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ จะไปถึงไหนกัน ถึงแค่ปาก แค่จมูก แค่หู แค่ลิ้น ของตัวเองนี่ก็ยังหนีไม่พ้น ปากก็ยังอยู่แค่นี้ ลิ้นก็อยู่แค่นี้ หูก็อยู่แค่นี้ จมูกก็อยู่แค่นี้ เลียกันไปแลบกันไป ร้องไปร้องมา พันกันอยู่ที่หัวที่ตัวของตัวเองอยู่แค่นี้ สลัดไม่พ้น เพราะอะไรหละ? เพราะจิตมันสละไม่พ้น วางไม่ลงปลงไม่ได้ สารพัดที่จะเป็นทุกข์เป็นโทษขึ้นมาในจิต

พระพุทธเจ้าทำให้ดู พระอรหันต์ทำให้เห็น ท่านทำให้เป็นตัวอย่าง หลักของธรรมะจึงเป็นหลักที่หนักแน่นมั่นคง จิตใจจึงต้องเหนือโลก จึงชนะโลก ถ้าไม่เหนือโลกก็เป็นทาสของโลก โลกมันจึงรุ่มร้อน เพราะมนุษย์ทั้งหลายเป็นทาสของ

กิเลสตัณหา อวิชชาความทะเยอทะยาน ความอยาก โลกถึงรุ่มร้อนต่อไป

พระพุทธเจ้าท่านถึงทำนายเอาไว้ว่า **มนุษย์จะฆ่าฟันรันแทงฆ่ากัน โลกนี้ต้องไหม้เป็นจุลน้อยใหญ่ก็เพราะความอยาก ความปรารถนาของมนุษย์ที่อยากได้ อยากดี อยากเด่น อยากดัง อยากเป็นเจ้าของ อวดเก่งทั้งนั้น สุดท้ายตายเรียบกันหมด ทั้งผู้อยากและผู้ไม่อยาก เพราะความทะเยอทะยานของกิเลสมันทับถมไปหมด**

● เชื่อความดี อย่าไปเชื่อฤกษ์ยาม

พวกเราทั้งหลายผู้ปฏิบัติคุณงามความดี จึงต้องยกใจขึ้นมาให้มันสูง ๆ อย่าให้มันต่ำ ยกขึ้นมาด้วยการปฏิบัติศีลธรรม สร้างจิต พัฒนาจิต รักษาใจของเรา จึงเป็นของสำคัญ จึงจะสลัดโลกได้ นี้คือข้อปฏิบัติที่สำคัญสำหรับผู้ที่จะปฏิบัติธรรม

มิใช่ว่ามาปฏิบัติธรรมทีหนึ่งก็ไปดูหมอดู เขาทักท้วงมาไปสะเดาะเคราะห์ สะเดาะเวรสะเดาะกรรม พูดก็พูดเถอะเรานี้ได้ยินแล้วอยากไล่หนีออกจากวัด มาขอปฏิบัติอย่างโน้นอย่างนี้เราฟังไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อหมอดู เชื่อหมอสะเดาะเคราะห์มันถึงมาวัดปฏิบัติธรรม ไม่ได้เชื่อพระพุทโธ พระธัมโม พระสังโฆสักหน่อยหนึ่ง เขาท้วงเขาทักเขาว่าก็มาทำทีหนึ่ง ทำไปแล้วหายไปพักหนึ่ง มาอีกแล้ว หมอดูตรงนั้นทักตรงนั้น อาจารย์ตรงนั้นทักตรงนั้น การสร้างคุณงาม

ความดีเลยจะเป็นการสร้างแบบที่เรียกว่าไม่ได้สร้างเอง เขาชักจูงจมูก จูงไปเหมือนควายที่เขาลากไปคราดไปไถ แบบนั้นความโง่ความไม่ฉลาดมันคลุมจิตอยู่ พระพุทธเจ้าไม่ได้เอาแบบนั้น

พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้มีแบบนั้น ท่านไม่ได้มีฤกษ์มียาม มนุษย์มีฤกษ์มียามตรงไหน? นั่งอยู่นี้ลมหายใจหมดก็ตาย ฤกษ์ยามก็ไม่มีค่า หายใจได้อยู่แสดงว่าฤกษ์ดี แรงมันยังดีอยู่ฤกษ์มันยังดีอยู่ ลมยังไม่สิ้นยังดิ้นได้อยู่ บทเวลามันตาย ฤกษ์มันหมดแล้ว

ฉะนั้นยังไม่ตาย ฤกษ์มันดีชีวิตยังมีค่าพอที่จะสร้างคุณงามความดีได้ อย่าไปเชื่ออะไรนอกหลักนอกเกณฑ์นอกเหตุนอกผล ให้เชื่อให้มีปัญญา ให้มีความเฉลียวฉลาดถึงจะเรียกว่าพุทธสาวก ผู้ดำเนินตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงจะถือว่าเป็นผู้ถึงไตรสรณคมน์ ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อย่างแท้จริง นี้เป็นลักษณะของผู้ปฏิบัติที่จะถึงธรรมต้องมีเด็ดมีขาด มีความคิดที่เหนือกว่าคนทั่ว ๆ ไป ถ้ามันไม่เหนือกว่าคนทั่วๆไป มันก็ดึงคนลงมาต่ำ กลับมาที่เก่าเหมือนที่เคยเป็นเหมือนที่เคยเกิด เหมือนที่เคยได้ยินได้ฟังมาจากพ่อจากแม่ปู่ย่าตายาย ครูอาจารย์ตามโรงเรียนธรรมดา

หลักของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ครูธรรมดามาสอน ไม่ได้เอาหลักของพวกนี้มาประพฤติปฏิบัติ ไม่ใช่คนธรรมดา กิเลสสอนกัน กิเลสเสี้ยมกัน กิเลสนำมาคลุกเคล้าปนกัน ไม่ใช่!

พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ใช้หลักของพวกนี้ ท่านใช้หลักเหนือของพวกนี้

ผู้ปฏิบัติศีลธรรมจึงต้องเข้าใจหลักเกณฑ์ของพระพุทธเจ้า ใครปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรมก็ต้องปฏิบัติเพราะความเชื่อมั่นในอำนาจของความดี ในอำนาจแห่งศีลแห่งธรรมที่พระพุทธเจ้าสอนให้ประพฤติปฏิบัติ แบบนี้เรียกว่าถูกต้อง

ทีนี้การอยู่วัดปฏิบัติธรรม การพูดการจาต้องสำรวมวาจาใจของเราเสมอ อย่าพล่ามพูดมาก อย่าเสียงดัง อย่าวุ่นวี่วุ่นวาย จะเดินไปที่ไหนให้มีสติ ที่ไหนควรไป ที่ไหนควรเดิน ที่ไหนไม่ควรไป ให้มีความคิดความอ่านอยู่เสมอ นี้เรียกว่าผู้พิจารณาธรรมปฏิบัติธรรม ต้องแยบคาย ต้องมีสติอยู่กับตัวเสมอถึงจะถูกต้องในทางศีลทางธรรมของพระพุทธเจ้า นี้เป็นข้อสำคัญ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๕ เมษายน ๒๕๕๕

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ ๑ แห่งราชวงศ์จักรี)

๒๒

“วันจักรี”

...วันนี้มีคนมาวัดกันหลายคน ...มาทำบุญกัน วันนี้เป็น **“วันจักรี”** วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๕ วันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๕ เป็น **“วันพระ”** ด้วย ปฏิทินเขาเขียนว่า **วันจักรี**

แต่คนทุกวันนี้ไม่ค่อยใส่ใจกันเท่าไร ญาติโยมมากันหลายที่ เด็กๆ มาช่วยการช่วยงาน เมื่อวานฝรั่งมา เขามาท้วงชื่อกับคุณดิสกร ฝรั่งบอก **Buddha Son** มันหมายความถึงผู้ชาย ต้องใช้คำว่า **Buddha Kid** เขาบอก

อาตมาว่า **Buddha Son** เหมาะแล้วไม่เป็นไรหรอก เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าถ้าท่านตรัสว่า **“สาวก” สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า** ผู้หญิงก็รวมด้วย มันเป็นคำที่พูดก็รวมไปด้วยนั่นแหละ แต่คำว่า **Kid** ก็ดีนะเพราะเด็กพวกนี้มันคิดมาก พูดมาก...

...มาจากในเมืองมาจังหันถึงภูเขา อยู่ในเมืองก็มาถวายจังหันทัน บางคนอยู่แถวข้างวัดตื่นไม่ทัน เขาอยู่ในเมืองก็มา

จังหันทัน ของดีๆ คนในเมืองเอาไปหมด เหมือนวัดป่าบ้านตาดหลวงตา คนในเมืองไปทำบุญเต็มเอาไปหมด ชาวบ้านหลับไหลไม่รู้จักตื่น...ใส่เสื้อวัดป่าภูผาสูงมาทำบุญด้วย เสื้อนี้ก็สำคัญพอใส่แล้วเวลาทำการทำงานมันก็ทำให้เข้มแข็ง เป็นหมู่เป็นพวกดีเหมือนกัน เสื้อพระ เสื้อธรรมะ เสื้อนี้ก็สำคัญดี

ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ วันพระปาฏิโมกข์ด้วย พระลงปาฏิโมกข์วันจักรีด้วย วันนี้ **พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ ๑)** ท่านเป็นผู้ตั้งกรุงเทพมหานคร เขาจึงเรียกว่าวันจักรี ปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์เป็นรัชกาลที่ ๑ ท่านเป็นผู้ตั้ง ***"กรุงเทพมหานคร อมรรัตนโกสินทร์ มหินทรายุธยา มหาดิลกภพ นพรัตนราชธานีบุรีรมย์ อุดมราชนิเวศน์มหาสถาน อมรพิมานอวตารสถิต สักกะทัตติยวิษณุกรรมประสิทธิ์"*** เป็นกรุงเทพมหานครขึ้นมาก็ถือว่านานมาก ท่านทำคุณประโยชน์ให้กับประเทศชาติบ้านเมืองไม่น้อยทีเดียว จึงเป็นวันรำลึกถึงองค์ท่านผู้เป็นบูรพมหากษัตริย์ด้วยวันนี้ เรียกว่าวันจักรี

เด็กๆ ควรจะเข้าใจ ควรจะได้จดจำตำราประวัติศาสตร์ของชาติ จำไว้ในใจอย่าได้ลืมเลือนว่า **พระมหากษัตริย์ของไทยท่านรักษาชาติ รักษาแผ่นดินเอาไว้ถึงได้มีประเทศ ถึงได้มีเมืองให้เราอยู่เป็นเอกราชทุกวันนี้** เราไม่ควรลืมบุญลืมคุณ

ถ้านับถึงวันนี้ก็ว่า ๒๒๘ ปี ตั้งแต่ตั้งกรุงเทพฯ มานี้ เขา

ว่ากรุงเทพฯ สมัยนั้นมีคน ๑๖๐,๐๐๐ คนเท่านั้นเอง และใน ๑๖๐,๐๐๐ คนมีคนจีน ๘๙,๐๐๐ คนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ

สมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ในสมัยนั้นปกครองแบบ **สมบูรณาญาสิทธิราช** พอถึงปี ๒๔๗๕ ก็มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตยจนถึงทุกวันนี้ แต่ก่อนมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ว่ากันว่าได้ความร่มเย็นมากกว่ายุคประชาธิปไตยนี้เสียอีก ว่ากันว่าอย่างนั้น

ว่ากันว่าประเทศไทยแผ่นดินสยามเขาตั้งชื่อให้ว่า **สยามเมืองยิ้ม** ตั้งแต่สมัยโน้น ไม่ใช่สมัยนี้ สมัยรัชกาลที่ ๔ สมัยนี้สมัยฝรั่งมาตายในเมืองไทย ถูกฆ่า ถูกปล้น ถูกจี้ก็มีมีระเบิดด้วย ทุกวันนี้อันตราย

แต่ก่อนการปกครองเป็นแบบสมบูรณาญาสิทธิราช พระมหากษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาดปกครอง ใครธรรมดาไปว่ากล่าวหรือกล่าวหาท่านไม่ได้ ใครอยากใหญ่อยากโตขึ้นมาเองมีความมักมากไม่ได้ จึงมีการปกครอง ๒ แบบเกิดขึ้นในประเทศไทยของเรามาจนถึงปัจจุบันนี้ แต่ทุกวันนี้ก็มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขอยู่เหมือนเดิม แต่อำนาจการปกครองก็ไปอยู่ในคณะรัฐมนตรี

พูดถึงความเก่าความหลังวันจักรี ถือว่าเป็นวันเริ่มต้นยุครุ่งรัตนโกสินทร์ นับถึงวันนี้ก็ ๒๒๘ ปี ถ้านับการเปลี่ยนการปกครอง ๒๔๗๕ มาถึงนี้ ๒๕๕๕ ก็ ๗๙ ปี

พี่น้องวันนี้ก็ระลึกถึงอุทิศส่วนกุศลให้กับบูรพมหากษัตริย์ไทย สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ ๑) เราก็ระลึกถึงบุญคุณของพระมหากษัตริย์ของไทยทุกพระองค์ จนถึงองค์ปัจจุบันด้วยที่ท่านทำคุณประโยชน์ สมัยก่อนเงินของไทยธนบัตรของไทยเขียนถึง ๖ ภาษา ตอนหลังมาเปลี่ยนเป็นภาษาไทยภาษาเดียว การค้าขายต่างชาติเจริญรุ่งเรืองกว่านี้อีก แต่ก่อนติดต่อกับต่างชาติต่างเมือง เป็นที่ยอมรับของคนทั้งหลายว่าเมืองไทยเป็นเมืองที่ดีมาก มีศีลมีธรรม พระมหากษัตริย์ไทยก็บวชตั้ง ๒๐ พรรษา พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔)

พระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ก็บวชเป็นพระทั้งนั้น ท่านบวชแล้วท่านก็ไปครองบ้านครองเมือง เอาศีลเอาธรรมของพระพุทธเจ้าไปครองคน เพราะถือว่าจะเป็นคนดีก็ต้องได้บวชเสียก่อน ต้องได้ศึกษาเสียก่อนถึงจะไปครองคนครองเมือง เอาธรรมะไปใช้กับชาติบ้านเมือง เรามาระลึกถึงท่านผู้มีคุณูปการต่อชาติบ้านเมือง จะได้ไม่ลืมความเก่าความหลังที่เป็นประเทศขึ้นมา ผ่านจากเลือดจากเนื้อ เลือดเนื้อฉาบทาแผ่นดินมา

ก่อนจะมาเป็นรัตนโกสินทร์ก็ยุคของพระเจ้าตากสิน พอพระเจ้าตากสินหมดยุคนั้นแล้วก็มายุคต่อมาคือกรุงรัตนโกสินทร์ สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชจนมาถึงปัจจุบัน

พระมหากษัตริย์ของเราครองราชย์โดยธรรมตลอดมา

ให้ความร่มเย็น แต่ก่อนนี้ออกโฉนดให้ประชาชนเพียงรัชกาลที่ ๔ เพียงองค์เดียวออกโฉนดถึง ๑๒๐ ล้านไร่ ให้ประชาชนได้มีโฉนดที่ดิน ทุกวันนี้จะออกฉบับหนึ่งก็ทั้งยากทั้งเย็น เถียงกันจะเป็นจะตาย น้ำใจความแตกต่างความเผื่อแผ่มันต่างกัน ทุกวันนี้มันไม่ใช่ง่าย อะไร ๆ ก็ต้องมีเงินมีทองไปยัดไปทำกันถึงจะได้ ป่าเขาลูกไหน มีอำนาจใหญ่จริง ๆ เอามาเป็นโฉนดได้หมด ข้างเมืองไม่มีโฉนดก็มี ไม่รู้จะไปทำอย่างไรไปติดต่อกับใคร ชาวบ้านตาดำ ๆ

นี้พูดถึงความเก่าความหลังของพระมหากษัตริย์ท่านทำประโยชน์ แต่ยุคสมัยมันก็เปลี่ยนไปตามกาลของมัน ขอให้มีธรรมะก็แล้วกันจะดี ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมทั้งหลายจงสำนึกให้ดีทางแห่งความดี

ข้อที่ ๑ กตัญญู *รู้คุณ และตอบแทนคุณ* ท่านเรียกว่า **กตัญญู กตเวที** รู้คุณแล้วก็ตอบแทนคุณ แทนคุณแผ่นดิน แทนคุณพระมหากษัตริย์ แทนคุณบิดามารดา แทนคุณครูบาอาจารย์ แทนคุณผู้มีพระคุณ นี้เป็นลักษณะของผู้ฉลาด ผู้ยังความเจริญให้เกิดขึ้นกับโลกกับตัวเอง ต้องรู้จักกตัญญูกตเวที พูดอะไรนึกอะไรก็อย่าลืมบุญลืมคุณกันก็แล้วกัน พูดอะไรนึกอะไรแล้วก็ลืมบุญลืมคุณ ลืมความดีที่มีต่อกันแล้วละก็ เหี่ยวแห้งอับเฉาเศร้าหมองข้องใจหม่นหมอง มีแต่ความปรารถนาร้ายใส่กันและกัน ไม่ดีเลย

ขอให้กตัญญูรู้คุณแล้วก็ตอบแทนคุณ บุคคลที่เคยผ่านมาสร้างคุณงามความดีเราจะเห็นหรือไม่ก็ตาม เราก็ต้องนึกถึง อย่างเช่นพระพุทธเจ้า เราก็ไม่ได้เห็นท่าน พระอริยสงฆ์สมัยก่อนเราก็ไม่ได้เห็นท่าน เราก็ยังกราบท่านได้แล้วก็มีความสุขได้เหมือนกัน พระมหากษัตริย์ของไทยก็เหมือนกันทุกๆพระองค์หลายยุคหลายสมัย เราก็นึกถึงท่านที่ทำให้เรามีแผ่นดิน มีที่อยู่มีบ้านเรือนอันสงบร่มเย็นเป็นสุข การนึกถึงอย่างนี้เป็นของดี

แต่คนยุคปัจจุบัน ยุคจรวดดาวเทียม ยุคไม่เชื่อบาป ไม่เชื่อบุญ มันไม่นึก มันจะเอาแต่ตัวของมันเอง สมัยใหม่คนยุคใหม่ประเทศใหม่เมืองใหม่ มันจะไปใหม่ๆ ลืมของเก่า ลืมได้ที่ไหน คนเก่าทั้งนั้นแหละ ทำไว้ให้มีห้วยหนองคลองบึง มีแผ่นดินมีป่าไม้เหลือมาจากคนเก่าทั้งนั้น เป็นผู้สร้างสรรค์รักษา ประหนึ่งว่าบิดามารดามีมูลมรดกมอบให้ลูกหลานไว้ใช้ แต่นี่เป็นการมอบประเทศให้ลูกหลานมีใช้ มีอยู่มีกิน ข้อต้นนี้สำคัญคือ **กตัญญู**

ข้อที่ ๒ *ทำตนให้บริสุทธิ์ ทำตนให้สะอาด* ท่านเรียกว่า **อัตตสุทธิ** ท่านเรียกว่าผู้รู้ผู้ฉลาด ผู้ดำเนินตนให้ถึงธรรม ถึงมรรค ถึงผล ถึงความเจริญ คือทำตนให้มันสะอาด อย่าไปทำในสิ่งที่สกปรกเลอะเทอะ อันไหนเป็นทางสะอาดทางบริสุทธิ์ทางที่ดีที่งาม ทำมันเข้าไปไม่เสียหายไม่เฟ้อ ทำตนให้มันสะอาด ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตหลุดพ้น การไหว้พระสวดมนต์

ทำสมาธิภาวนา การเดินจงกรม การฟังเทศน์ฟังธรรม การรู้จักทำสิ่งที่ดีงาม มีจิตใจเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา อย่างนี้เป็นต้น คือแนวทางการทำตนให้สะอาด

อัตตสุทธิ ทำตนให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ จะเป็นอะไรที่มันไม่บริสุทธิ์บริบูรณ์แล้วมันไม่ดีทั้งนั้น ทำตนให้บริสุทธิ์บริบูรณ์พูดอะไรก็สง่าผ่าเผย ทำอะไรก็สง่างาม ความชั่วทำอยู่ลับหลังแต่มาพูดความดีอยู่ฉากหน้า ตัวไม่บริสุทธิ์ใครเขาจะเชื่อ

สะอาดกาย สะอาดจิต ทั้ง ๒ ประการ จะเป็นคนดีทั้งชาย ทั้งหญิง ทั้งคน ทั้งสัตว์ ทั้งนั้น ทำตัวเองให้สะอาด พิจารณาตัวเอง ดูตัวเอง อันไหนสกปรกเลอะเทอะเปรอะเปื้อนเป็นกิริยามารยาทและความประพฤติที่ไม่ดีอย่าไปทำ ฝึกตน ฝึกจิตของตัวเอง หัดนั่งสมาธิทำจิตให้นิ่ง ทำใจให้สงบร่มเย็นเป็นสุข คนทั้งคนไม่เคยจิตใจสงบจะมีสุขได้อย่างไรกัน จะหาความสำราญมาจากไหนไม่มี จิตไม่สงบแล้วจะเป็นอะไรก็ไม่มีความสุขทั้งนั้น เป็นพระเป็นโยม เป็นฆราวาส สุดท้ายสัตว์ก็หาความสุขไม่ได้

สัตว์ถึงต้องมีความสงบของมันบ้างมันถึงจะรู้ลายของมนุษย์ใครจะตีจะฆ่า ใครจะไปยิงมัน มันก็ต้องมีความสงบคอยดู มีช่วงเวลาของมัน ฉะนั้นเราก็ต้องมีความสงบ ทำจิตให้สงบสะอาด ยกจิตยกใจขึ้นภาวนา บริกรรมภาวนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ อันนี้เรียกว่าทำตนให้สะอาด ทำตนให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ปริสุทธิ

เกิดในตัวของเราเป็นข้อที่ ๒ เป็นทางของผู้ฉลาดบัณฑิต เป็นทางของกษัตริย์ไทยท่านทำมา

ข้อที่ ๓ ปริสุทธิ *ทำผู้อื่นให้สะอาดไปด้วย* เหมือนพ่อแม่ดีแล้วก็ทำลูกหลานเหลนโหลนให้ดี พระมหากษัตริย์ท่านดีแล้ว ท่านก็สอนอาณาประชาราษฎร์ของท่านให้ดีไปด้วย มิใช่บริสุทธิ์แต่ตัวคนเดียว ดีแต่ตัวคนเดียว ท่านก็ไปสอนคนอื่นบอกคนอื่น ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ไปด้วย

พระพุทธเจ้าท่านนำธรรมมาสอน ท่านบริสุทธิ์แล้ว เป็นสัมมาสัมพุทธะ ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว ท่านก็มาสอนพระสงฆ์สาวกให้สะอาดบริสุทธิ์ตามกันไป ดีตามกันไป อันนี้ก็เป็นหมวดดีหมู่ดี เดินตามทางที่ดีกันไป มิใช่ดีได้อยู่คนเดียว สุขอยู่คนเดียวมีหรือ มนุษย์มันอยู่ไม่ได้

มนุษย์เป็นสัตว์หมู่สัตว์พวก นั่ง นอน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด ต้องอาศัยผู้อื่นทำทั้งนั้น ไม่มีใครอยู่คนเดียวได้ในโลกนี้ ไม่มี! คนจะเป็นเศรษฐีก็เพราะลูกน้อง คนจะเป็นคนดีมีชื่อเสียงก็เพราะมีผู้สนับสนุนอุ้มชู ฉะนั้นทำตนให้บริสุทธิ์ แล้วก็ต้องเอาความบริสุทธิ์ที่ตัวเองดำเนินปฏิบัตินั้น มาทำให้ผู้อื่นได้ดิบได้ดี ได้บริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยนี้เป็นข้อที่ ๓

ข้อที่ ๔ สังคหะ *สงเคราะห์ในกันและกัน* อันไหนสงเคราะห์ได้ให้สงเคราะห์ด้วยน้ำใจเป็นเมตตามอบความดีให้ เป็นผู้ใหญ่ก็ให้เมตตา เป็นผู้น้อยก็ให้เชื่อฟังผู้ใหญ่ สงเคราะห์อนุเคราะห์

เจือจุนโอบอ้อมอารีซึ่งกันและกัน คือท่านสงเคราะห์

เมื่อถึงคราวอดอยาก ในคราวบ้านเมืองลำบากก็สงเคราะห์กันดูแลกัน นี้เป็นความสำคัญ เรียกว่าเจือจุนมอบให้ อย่างเช่นพี่น้องทั้งหลายมาทำบุญก็อยู่ในหมวดนี้เหมือนกัน พี่น้องทั้งหลายไปช่วยคนน้ำท่วมคนลำบากก็อยู่ในหมวดนี้เหมือนกัน พระมหากษัตริย์มอบที่ดินให้ประชาชนก็แบบนี้เหมือนกัน ตลอดจนผู้บริหารบ้านเมืองสงเคราะห์พี่น้องที่อยู่ในชั้นล่าง ๆ ที่เขาเรียกว่ารากหญ้า สงเคราะห์มาดูแลซึ่งกันและกันอย่าให้ขาดสาย อย่าไปเอาแต่หมู่แต่พวกของตัวเอง นึกถึงว่าคนในประเทศนี้คือมนุษย์ที่เป็นคนของชาติคนของโลกมนุษย์เหมือนกัน ก็ต้องมาสงเคราะห์กัน วางใจเป็นกลางและเมตตา ไม่มีอคติเพราะรัก เพราะชัง เพราะโกรธ เพราะเกลียด

ถ้าวางรัก วางชัง วางโกรธ วางเกลียดไม่ได้ มนุษย์จะอยู่ร่วมกันไม่ได้ และจะแบ่งแยกเป็นหมู่เป็นพวก ฆ่าฟันกันไปจนตายกันไปข้างหนึ่ง ลูกหลานก็ฆ่ากันต่อไปอีก นี้เป็นของไม่ดี

จึงนำมาสอนให้พี่น้องทั้งหลาย ได้รู้ถึงหลักการบุญการกุศลคุณงามความดีที่เราทำ ถ้ามีหลักธรรมประจำใจแล้วจะทำอะไรก็ดีทั้งนั้น เป็นประโยชน์ตนประโยชน์ผู้อื่น ทำตัวเองให้ดี ทำคนอื่นให้ดี แล้วเอาความงามความดีที่ตัวเองได้ทำไปสงเคราะห์เจือจุนกันด้วยวัตถุสิ่งของ ด้วยวิชาความรู้เป็นวิทยาทานแจกแบ่งกันไป

เมื่อมีความแจกแบ่งเจือจุนสงเคราะห์กันแล้ว คนก็ไม่หิวโหย สัตว์ที่อยู่ในป่าก็ปลอดภัย ป่าไม้ภูเขาก็อุดมสมบูรณ์ ไม่มีผู้ไปทำลายมัน คนมีกินเขาจะไปทำลายมันทำไม คนมีที่เขาจะไปบุกรุกทำไม เพราะมันไม่มีเขาถึงไปหา เขาถึงไปเอา มันไม่มีทำให้เขามี ทำให้เขากิน ทำให้เขาได้ เขาก็ไม่ไปทำหรอก

มนุษย์ถึงต้องมีธรรมะ มีหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ออกแต่กฎหมายแต่ผู้นำประเทศไม่รู้จักศีลธรรม คุณงามความดี มันก็ไปไม่รอด เพราะหลักความดีนี้สำคัญกว่าหลักกฎอื่น กฎของจิตกฎของใจสำคัญจริงๆ มนุษย์ไม่เคยยอมอะไรกันง่ายๆ เอาระเบิดไปทิ้งมันก็ไม่ยอมตาย มันก็ไม่กลัวกฎหมาย

ระเบิดนิวเคลียร์ปรมาณูที่ไหน เอาไปโยนประเทศนี้ให้เขากลัว เขาตายแล้วลูกหลานเขาอยู่ เขาก็ไม่กลัว อาวุธพวกนี้มันปราบกิเลสของคนไม่ได้ กิเลสมันไม่ยอม ปืนระเบิด..กิเลสไม่ยอม กิเลสมันยอมแต่หลักความดีเท่านั้น เอาหลักธรรมไปสอน

พระพุทธเจ้าจึงให้วางดาบวางมีด เอาความดีไปสอนเจือจุนกัน หลักความดีไม่เหนื่อยเรา ไม่เหนื่อยเขา ไม่อันตรายเรา ไม่อันตรายเขา ...ความดีเป็นวิชาชั้นเลิศ วิชารบชั้นเลิศก็ดี วิชาหาอยู่หากินชั้นเลิศก็ดี คือหลักศีลหลักธรรม หลักของพระพุทธเจ้า ท่านวางเอาไว้เป็นประโยชน์มากมาย

เหล่านี้นำมาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง พูดถึงวันจักรีด้วย พูดถึงหลักธรรมที่บุคคลควรจะนำไปประพฤติปฏิบัติด้วยคำว่า กตัญญูคำเดียวก็สะเทือนหัวใจของเราแล้ว ถ้าลูกไม่กตัญญู พ่อแม่มันจะสะเทือนหัวอกหัวใจสักเท่าใด แค่คำว่ากตัญญูนี้ ก็สะเทือนแผ่นดินแล้ว

ศาสนาไหนเขาสอนกันบ้างถ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้า มีบ้างไหม ตำราไปอ่านดูก็มีแต่หลักศาสนธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า หลักใหญ่ถอดมาจากหัวใจ ถอดมาจากพระทัย ถอดมาจาก พระจิตของพระองค์เอามาสอน

สุดท้ายสงเคราะห์เจือจุนคือ **สังคหะ** เจือจุนกันในชาติ บ้านเมือง ในกลุ่มชุมชน ในบรรดาญาติพี่น้อง ก็จะมีความสุข มากมายหลายประการ เรียกว่าสามัคคี เรียกว่าความดีที่ทำก็ เป็นหลักจิตหลักใจขึ้นมา

นี้นำมาเล่าระลึกถึงท่าน สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก มหาราช (รัชกาลที่ ๑) ผู้ตั้งกรุงเทพมหานครเมืองหลวงของ ประเทศไทย เป็นผู้ปราบดาภิเษกขึ้นมาครองราชย์และตั้งเมือง กรุงเทพฯ ขึ้นมา นับเป็นเวลา ๒๒๘ ปี จนถึงวันนี้ก็มีความ ร่มเย็นเป็นชาติ เป็นบ้านเป็นเมือง เป็นเมืองหลวงขึ้นมา ฝีมือ ของใคร ใครทำ

คนนอกเหนือจากนั้นทำอะไรกันบ้างมีบ้างไหม? มีลายมือ ลายธรรม มีลวดลายแห่งศีลแห่งธรรมฝากไว้บนโลกนี้บ้าง

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔)
เป็นผู้ก่อตั้งพระธรรมยุตหรือธรรมยุติกนิกายขึ้น

หรือเปล่า? ที่ร้องตะโกนโวยวายกันทั้งบ้านทั้งเมืองทำอะไรกัน บ้างมีบ้างไหม? มีรอยมือบ้างไหม? นี้ท่านทำเอาไว้เป็นเรื่องเป็นราว เป็นหลักเป็นเกณฑ์ นี้พูดถึงทางโลก

พูดถึงทางธรรม รอยมือรอยธรรม ก็ **ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** ท่านฝากเอาไว้ในวงค์พระกรรมฐาน ดี ๆ ทั้งนั้นท่านทำเอาไว้ วัดวาอาวาสศาสนาข้อวัตรปฏิบัติของพระธุดงค์ของพระกรรมฐานปฏิบัติอย่างไร ท่านสอนลูกสอนหลานของท่านผู้เป็นพระกรรมฐานเดินธุดงค์ออกหาธรรม ทำอย่างไรบ้าง อยู่ป่าอยู่เขาลำเนาไพร หันหลังให้โลก มองเข้าไปในป่าในเขา ในถ้ำ เงื้อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ โน่นที่อยู่ของเสือของช้าง โน่นที่สงบสงัด ต้นไม้ลานหิน ท่านไปอยู่อย่างนั้น อยู่กับต้นไม้เครือไม้ตอไม้ อยู่กับสัตว์กับเหลือบกับริ้นไร ไม่ได้กลัวเป็นกลัวตาย หันหลังให้กับโลก

นี้คือรอยมือรอยธรรมของพระกรรมฐานองค์แท้จริงเรียกว่าพระธุดงค์ ท่านเป็นพระปฏิบัติดี ท่านทำอย่างนั้นของท่านไม่อาลัยต่อโลก ไม่เสียดาย ไม่ไปวุ่นวายกับโลกกับบ้านกับเมือง ท่านทำของท่านอย่างนั้น มีลวดลายของธรรมะ นี้ฝีมือ รอยมือรอยธรรมของ *ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต* เป็นพ่อแม่ของพระกรรมฐาน ท่านทำของท่านอย่างนี้ ผู้ปฏิบัติจึงได้ดำเนินรอยตาม

จึงมีวัดป่า วัดเขา วัดดง วัดดอย ก็มาจากกษัตริย์ **สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔)** เรียกว่า **King Mongkut** เป็นผู้บวชแล้วก็มีพระกรรมฐานขึ้นมาเรียกว่า **พระธรรมยุต** จะได้มีพระสายป่าอยู่ป่าอยู่ดงเคียงคู่กับพระสายบ้าน

จึงเป็น คามวาสี อยู่ที่บ้านศึกษาปริยัติเสียก่อน ค่อยเป็น

อรัญญวาสี ศึกษาปริยัติเสร็จแล้วก็ไปปฏิบัติอยู่ในป่าในเขา ผลแห่งการปฏิบัติก็คือ ปฏิเวธ บรรลุมรรค บรรลุผล ก็เกิดขึ้น

รอยความหลัง ความเป็นความไปเป็นอย่างนี้ นี้คือผู้ดี ผู้ทำประโยชน์ให้ชาติ ให้บ้านให้เมือง เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นเหตุเป็นผล จึงได้เห็นประวัติศาสตร์ว่าผู้เสียสละมีใครต่อใครบ้าง ที่ได้เสียสละให้แผ่นดิน เห็นรูปธรรมนามธรรมชัดเจน

นอกเหนือจากนั้นมีแต่จะเถลไถล ภูตผีปีศาจเหลือบยุง ทั้งนั้นกัดแทะบ้านเมือง ไม่เป็นหลักไม่เป็นเกณฑ์ ทำอะไรไม่เป็นเรื่องเป็นราว มีแต่เรื่องแต่ราวุ่นวายหาความสงบสุขไม่เจอ หาความดีงามไม่เห็น มีแต่แบบโลกๆ เขาตราหน้ากัน เขาจึงดูถูกคนไทยใจไม่เป็นสามัคคี หาบัณฑิตผู้ฉลาดไม่มีแล้วหรือเขาถึงว่ากันอย่างนั้น

ให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นความดีของกษัตริย์ และมาถึงองค์ปัจจุบันนี้คือกษัตริย์รัชกาลที่ ๙ อันนี้ก็เด่นมากทีเดียว ท่านทำอะไรไว้บ้างหละ? เดินไปตรงไหนก็เจอรัชกาลที่ ๙ ท่านทำเอาไว้ เขื่อนทั้งหลายที่ดักน้ำไว้ไม่ให้มาท่วมบ้านท่วมเมือง ใครคิดใครพินิจพิจารณามิใช่ท่านหรือคิดเอาไว้ ถ้าไม่มีท่านเสียผู้เดียว ป่านนี้เมืองนี้ไม่จมน้ำตายไปหมดบ้านหมดเมืองแล้วหรือไม่อดตายไปหมดกันทั้งประเทศแล้วหรือ ไม่มีฝน ก็ทำฝนเทียมให้อยู่บนฟ้า ไม่มีน้ำก็ทำน้ำให้ ไม่มีป่าก็มีโครงการรักษาป่า

โครงการพระราชดำริของพระองค์ก็ได้ช่วยชาวป่าชาวเขา

ที่อยู่บนดอยบนดง ที่คนทั้งหลายไม่เห็นดีเห็นงาม ท่านก็ไปช่วยเหลือเจือจุน เป็นประเทศเป็นบ้านเป็นเมืองขึ้นมา รัชกาลนี้เด่นเหลือเกินหลายประการมากจริง ๆ นี้คือสิ่งที่สำคัญของบูรพมหากษัตริย์ของประเทศของเรา

พี่น้องเทียบธรรมะ เทียบโลก เทียบประวัติศาสตร์ย้อนให้เห็นว่าหลักคุณงามความดี ผู้ดี ผู้เป็นบัณฑิต ผู้ฉลาด ถ้าครองบ้านครองเมืองแล้วเจริญรุ่งเรืองทั้งนั้น มีแต่งาม มีแต่ดี มีแต่ประเสริฐ มีแต่เจือจุน มีแต่สงเคราะห์ มีแต่อนุเคราะห์ มีแต่สิ่งที่ดีงามเกิดขึ้น เพราะท่านดำเนินตนอยู่ในธรรม ไม่เห็นแก่ปากแก่ท้อง ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ความอยากความทะเยอทะยาน อยากใหญ่อยากโตแซงหน้าศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

ท่านเป็นท่านก็เป็นของท่าน เพราะเป็นเชื้อของท่านที่เป็นกษัตริย์ขึ้นมาเอง ท่านไม่ได้มาปลุกเสกตัวเองเป็นกษัตริย์ขึ้นมาเสียเมื่อไร ท่านก็เป็นวงศ์ของท่านเหมือนสมัยพระพุทธเจ้าสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าท่านก็มีวงศ์ของท่านสืบเรื่อยมา ๆ วงศ์ของผู้ดี ผู้ทำบุญทำกุศล สร้างวาสนาบารมีมาทางนั้น ทางปกครองคน ทางสร้างคน

พระพุทธเจ้าของเรา พระองค์ก็เคยเป็นกษัตริย์นับชาติไม่ถ้วน เพราะท่านได้สร้างบารมีมาทางนั้น ท่านบำเพ็ญมาทางนั้น ท่านไม่ได้เป็นเองโดยอยากเอง แต่เป็นบารมีของท่านที่

บำเพ็ญมา เพื่อประโยชน์แก่เทวดา แก่มนุษย์มหาชนทั้งหลาย นี้เป็นสิ่งที่เกิดมาก่อน มาเพราะบุญเพราะวาสนา เพราะความดีที่สั่งสมอบรม ไม่ใช่อยู่เฉยๆ อยากเป็นโน่นเป็นนี่เป็นนั่น จะไปปลุกเสกกันเป็นเองขึ้นมา อยากเป็นอะไรเป็นโน่นเป็นนี่ขึ้นมาใหญ่ขึ้นมาเอง ไม่ใช่!

ท่านผู้ได้มาด้วยบุญมันไม่เสื่อม ผู้ได้มาด้วยความอยาก ความทะเยอทะยานไม่กี่วันมันก็เสื่อมมันก็สิ้นไป เพราะไม่มาด้วยบุญ ไม่ได้มี **บุพเพกตบุญญตา** *การสั่งสมไว้แต่ชาติปางก่อน* มันก็เป็นแบบนั้นไม่ได้

นี้จึงยกยอดให้ผู้ที่มีบุญมีวาสนา มีบารมี จึงต้องสั่งสมสร้างสมอบรม เหมือนเราทั้งหลายมาทำบุญทำทานสร้างคุณงามความดี คือการอบรมสั่งสมเพิ่มพูนเติมคุณงามความดี ให้มันเต็ม ให้มันมากขึ้นในจิตในใจของเรา จะได้เป็นผู้บริบูรณ์

คำว่าบริบูรณ์ คือไม่บกไม่พร่อง คำว่าบกพร่องคือไม่เต็ม ก็ต้องสร้างกันต่อไปให้มันเต็ม ให้มันดีขึ้นมา

วันนี้วันจักรีวันรำลึกถึงพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก (รัชกาลที่ ๑) เราทั้งหลายก็ทำจิตทำใจอุทิศส่วนกุศลถึงท่าน รำลึกถึงท่าน อย่าลืมเนื้อลืมตัวความเป็นเรา ความเป็นชาติ ความเป็นบ้านเป็นเมือง

หลักธรรมเป็นหลักอย่างนี้ จริงพูด จริงแสดง จริงขึ้นมาไม่มีอิดมีเอื้อน ไม่ลืมตัวคือ กตัญญูกตเวทิตา

นี่แหละเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ลูกหลานได้ฟังจะได้จดได้จำถึงความเป็นมาเป็นไปบ้าง ถ้าไม่รู้เสียเลยก็เกินไป ไม่ทราบมันก็เกินไป ไม่รู้เรื่องรู้ราวคืออะไรเป็นอะไร ถึงได้เป็นคนโง่ไม่ฉลาด ก็จะถูกเขาหลอกเขาลวง ก็จะถูกกลอุบายของคนที่ไม่หวังดี คนโง่มีคนอุบายอย่างโน้นอย่างนี้ เราก็จะไม่เข้าใจในภูมิหลังบ้านเมืองของเราประเทศของเรา.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๖ เมษายน ๒๕๕๕

ภาพหมู่คณะศิษย์มาร่วมสร้างพระธาตุจอมผา ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖

๒๓

ข้อวัตรอันสำคัญ

...เมื่อวานนี้ก็เข้าแบบแล้ว ...วันนี้ก็เข้าแบบต่อ เตรียมต่อน้ำ วันนี้ต้องต่อน้ำต่อไฟ เตรียมการที่จะเทปูนใหญ่วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ นี่เปิดสป็อต ยิงสป็อตให้ญาติโยมฟังแล้ว ทำสป็อตเทปูนใหญ่ ๕๐๐ คิวเลยแหละ วันเดียวเอาให้จบวันนั้นสำคัญ

เอาหละใครจะมีเรี่ยวมีแรงมาขนหินขนทรายขึ้นเจดีย์วันนั้นนะ สำคัญเลย ขนหิน ขนทราย ขนปูน โม่ปูน สาธุ! เอ๊า! ไม่ติดขัดอะไรก็มา มาทำบุญมาออกแรงสร้างทานบารมี สร้างสป็อตบารมี สร้างปัญญาบารมีไปพร้อมกันพร้อมพรั่งกันเลย

นี่ก็มีพระบวชใหม่องค์หนึ่ง ไปไหน...ไปบ้านเหรอ? เป็นยังไง เดี๋ยวรับไปหรือเดี๋ยวยังไง?...เป็นแบบไหน? ไม่เต็มหรือไงไปไม่บอกเรา? ไม่ต้องอยู่นี่แล้วหละ...

นี่แหละบวช เวลาบวชก็อยากบวชมาขอบวช ครั้นบวชแล้วก็ไม่เป็นอย่างที่ควรจะเป็น แทนที่จะได้ปฏิบัติขัดเกลา

อยู่ตามศีลตามธรรมควรจะเป็น ไม่ได้ยากอะไรก็ทำให้มันยาก เพราะจิตดื้อดึง จิตหยาบ ยากไปหมด

ถ้าใครสนิทติดพันกับเรามาก็ไม่ยาก มีศรัทธาเลื่อมใสเดิมอยู่แล้วก็ไม่ยาก ที่มาแล้วก็ไม่ได้สนใจปฏิบัติ มาฟุ้งซ่านเป็นอย่างนั้น มาอยู่ร่วมหมู่ร่วมคณะไม่ได้ แบบนั้นเสีย นิสัยเป็นฆราวาสเคยเป็นยังไงเอามาใช้กับวัด เอามาใช้กับศาสนาเข้ากันไม่ได้

นี่หนักใจนะถ้าเจอคนบวชแบบนี้ เพียงวันสองวันเท่านั้นก็ไม่สามารถทำอะไรให้มันดีๆได้ นั่นแหละ! หลักศีลหลักธรรมต้องตั้งใจจริงๆ นี่พระเณรที่มาบวช โยมที่มาเกี่ยวข้องกับวัดขอให้ถือศีลและตั้งใจมาวัดทำบุญ ไม่ใช่มาอย่างอื่น มาอย่างอื่นแล้วเศร้าหมองหมด ไม่รู้จักสิ่งที่เป็นศีลเป็นธรรม ถึงมาในจิตในใจก็มีแต่ความไม่ดี

มาวัดแล้วจะให้พระมาขัดเกลายังไงไหว เพราะตัวเองไม่รู้จักปรับปรุงตัวของตัวเอง โดยเฉพาะพระบวชใหม่ ท่องบ่นสาธยายทำให้มันได้ ญาติโยมที่มาเกี่ยวข้องกับวัดกับพระก็เหมือนกันมาวัดก็ตั้งใจมาทำบุญสงบงบเงียบ ไม่ใช่ว่ามาแล้วมาวุ่นวี่วุ่นวายกับพระกับเณร พระเณรก็ไม่ควรจะไปวุ่นวี่วุ่นวายกับญาติกับโยมเช่นเดียวกัน

นี่มันวุ่นวายทั้งทำบุญทั้งทำบาปปนกันเละเทะไปหมด นั่นแหละพระกลายเป็นผู้หนักศาสนา

ข้อแรกกิจวัตรของพระ พระพุทธเจ้าสอน **น สิยา โลก วฑฺฒโน** *อย่าเป็นคนรกโลก* ให้เป็นคนประพฤติธรรม อย่าเป็นคนรกโลก ผู้ปฏิบัติจริง ๆ มันไม่ยาก ผู้ปฏิบัติปลอม ๆ มันยาก คนเฒ่าคนแก่มาอยู่วัดไม่เห็นยากเลย ทั้งถากหญ้า กวาดวัด เก็บขยะทั้งวัน

บางคนเป็นหนุ่มน้อย ๆ มาวัด ทำอะไรก็ไม่ได้เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ เห็นแต่เหน็ดแต่เหนื่อยเมื่อยล้า สู้ผู้เฒ่าผู้แก่ไม่ได้ ...ให้คิดนะ อะไรก็อ่อนแอปวกเปียก ตัวเองทำไม่ดี ตัวเองก็ปวกเปียกๆ ดูคนเฒ่าคนแก่ ทั้งหาบ ทั้งหาม ทั้งกวาด ทั้งเก็บขยะ ขวนขวายช่วยให้เบามือ

นี่เหมือนกันพระที่บวชช่วยครูบาอาจารย์เบามือ ทำวัตรที่เรียกว่า*กิจวัตร* กิจวัตรของพระให้เห็น มิใช่ว่า คิดว่า แหม! วันนี้ก่อสร้าง คนคงคิดว่าเราทำโน่นทำนี่หละมั้ง ดูไม่ออกหรอกว่าเราทำอะไรมั่ง ทั้งที่ไม่ทำ ไปช่วยงานเจดีย์ก็ไม่ไปช่วย ไม่ได้ว่าอะไร แต่ขอให้กิจวัตรของพระสมบูรณ์

บ่ายสามโมงจะได้เห็นพระกวาดตาด บ่ายสามโมงต้องถือไม้กวาดแล้ว ใครอยู่ตรงไหนก็กวาด อยู่ที่ผ้าไหนกุฏิไหนก็กวาดจากทางกุฏิของตัวเองออกมา บ่ายสามโมงเป็นเวลากวาดลานวัด ถึงเวลาประมาณสักสี่โมงก็มาทำความสะอาดศาลา ศาลาวัดนี้มี ๒ หลัง

หลังบน **ศาลาพระอรหันต์** หลังล่างศาลานี้ **ศาลาพ่อแม่**

ครูอาจารย์ มี ๒ หลัง คนที่อยู่ทางนี้ก็ทำทางนี้ ทางโน้นก็ไปทำทางโน้น แล้ววิหารหลวงปู่มั่นใครอยู่ทางนั้นก็ทำทางนั้น แบ่งกันทำแบ่งกันดู นี่กิจวัตรของพระ โรงต้มน้ำ ซักน้ำจีวร อันนั้นก็เป็นกิจวัตรของพระ

จากนั้นก็ **ไหว้พระสวดมนต์ อันนี้ก็กิจวัตรของพระ ต้องทำให้มันได้ จากนั้นก็นั่งสมาธิภาวนาแผ่เมตตา นี่เป็นกิจวัตรประจำของพระที่ต้องทำ อันนี้เป็นกิจวัตรหลักเป็นประจำ ต้องทำทุกวัน ป่วยไข้ไม่สบาย ก็ต้องทำ เว้นแต่ตายเท่านั้น ป่วยแล้วจะไม่สวดมนต์ ป่วยแล้วไม่ทำสมาธิเหรอ? เห็นแต่กินข้าว กินน้ำกันได้เหมือนเดิม ถ้าปากยังกินได้ ธรรมะก็ต้องปฏิบัติ** นั่นหละนั่นเรียกว่ากิจวัตรของพระ ไม่ใช่บวชมาแล้วระเกะระกะขวางหูขวางตา ไม่ตั้งใจประพฤติก็เลยไม่มีเครื่องประดับติดตัว

ข้อสอง วัดนี้ฉันมื้อเดียว อย่าได้เที่ยวไปหากินหรือเก็บไปหรือไปกินโรงทานเป็นอันขาด พระเก่าระวังอย่าเป็นตัวอย่างไม่ดีให้กับพระใหม่ พระใหม่ก็อย่ามาเอาตัวอย่างไม่ดีกับพระเก่า ทั้งเก่าทั้งใหม่ควรจะตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ อย่าให้เห็นนะ ฉันมื้อเดียว นมก็ฉันไม่ได้ ขนมอะไรก็ฉันไม่ได้ทั้งนั้น เพลไม่ให้กิน กินแค่ตอนนั่งอยู่นี่ หลังจากนี้จบ! พอ

ฉันก็ฉันตามวินัยไป กาแฟ น้ำตาล น้ำผึ้ง น้ำอ้อย เวลาปานะก็ประมาณ ๕ โมงเย็น ฉันมื้อเดียวก็เป็นมื้อเดียว อย่าไปวุ่นวี่วุ่นวายกับการกินโน่นนี่ แสดงนิสัยไม่ดีของพระ พระพุทธเจ้า

ท่านไม่ได้ยุ่งเรื่องกินนะ คนมาวัดเขาก็มาทำความดีเขาไม่ได้มายุ่งเรื่องกิน ไอ้คนยุ่งเรื่องกินคือคนไม่ได้มาปฏิบัติศีลธรรมอะไร วุ่นวายกับการกิน

โดยเฉพาะพระฉันมื้อเดียวก็มื้อเดียวพอ อย่าไปเอาโน่นเอานี่ให้เป็นอาบัติเผาหัวตัวเอง ในข้อเด่นมากกัมมัฏฐานคือ

๑. ฉันมื้อเดียว

๒. ฉันในบาตร

๓. ลุกแล้วไม่กินอีก

ท่านทำอย่างนี้เรื่อยมา กินแล้วก็จบ ตัวจะได้เบา เวลาเดินจงกรมนั่งสมาธิ ส่วนท่านรูปใดมีศรัทธาจะไปร่วมสร้างเจดีย์ขึ้นไปทำขึ้นไปสร้าง ผู้ที่ร่วมสร้างเจดีย์อาจจะอนุโลมบ้าง แต่ข้อปฏิบัติที่เป็นข้อปฏิบัติของพระธุดงค์ ฉันมื้อเดียวนี่แหละ อย่าไปกินอะไรในกุฏิ เอาเก็บโน่นเก็บนี่ซุกไว้ได้นะ ผมไม่ได้ไว้ใจพระหรอก เถลไถลกิเลส กิเลสมันกินจุก ๆ จิกๆ กิเลสทั้งนั้น ปากนรกปากเปรตทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เลอะเทอะ ฉันแล้วก็แล้วจบไป นั่นเป็นข้อปฏิบัติที่สำคัญคือ ธุดงค์ ข้อฉันในบาตร ข้อฉันมื้อเดียว ข้อฉันอาสนะเดียว มันไม่ตายหรอกกินข้าวมื้อเดียว ถ้าตายพระพุทธเจ้าตายก่อนเพื่อน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ก็เช่นกัน

หลวงตามหาบัว จนกระทั่งอายุท่าน ๙๘ ปีนิพพาน ท่านก็ฉันมื้อเดียว เป็นข้อปฏิบัติของพระธุดงค์ อย่าได้เลอะเทอะ

น้ำปานะ เสาร์-อาทิตย์ เขามาตั้งเลี้ยงคนสร้างเจดีย์ฉันได้ ถ้าทำงานก็ฉันได้เขาถวาย อันนี้ก็ถือว่าเลิศเลอแล้ว

ฟังคำพูดของครูบาอาจารย์ กับเรา ท่านลำบากกว่าเราเยอะ ของอยู่ของฉันไม่ได้มีมากมายเหมือนทุกวันนี้หรอก สมัยหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่น หลวงปู่หลุยส์ หลวงปู่ชอบ ท่านเล่าประวัติของท่านลำบากเหลือเกิน กว่าจะได้ธรรมะมาสอนโลก เป็นธรรมะเดนตาย เป็นธรรมะฟากตาย ให้พวกเราทั้งหลายถือปฏิบัติตามท่าน อันนี้ถือว่าหย่อนยานแล้วนะ หย่อนยานมากแล้ว

ฉะนั้นต้องตั้งใจประพฤติปฏิบัติ **องค์ไหนไม่เข้าท่าก็ออกไปอย่างเช่นองค์ที่ไปไหนไม่ลาเรา องค์นั้นกลับมาไม่ได้นะ ไม่ต้องมาพูดกับเรานะ** พระเห็นแล้วบอก เราไม่เอา จะลูกหลานใครก็ช่าง จะเอามาเผาหัวเรานี่ เราไม่เอา ประเภทขุดไม่ขึ้นแล้ว ถ้าอย่างงั้นนึกว่าวัดเป็นบ้านมันหรือไง ที่จะเที่ยวทำอะไรตามใจ ไม่มีลูกท่านหลานเธอ ทุกคนปฏิบัติเหมือนกัน พยายามเหมือนกัน ฝึกเหมือนกัน ข้อนี้เด่นมากในวัดนี้

ผมจะไม่ยอมให้พระวัดนี้ทำนอกเหนือจากนี้เป็นอันขาด จะเป็นวาระอะไรก็ตาม ในวัดนี้จะไม่มีฉันเพล แม้แต่นมยี่ห้ออะไรก่อนเพลก็ไม่ได้ทั้งนั้น ได้แต่สิ่งที่เป็นปานะช่วงบ่ายหรือช่วงทำงาน

ฉะนั้นข้อนี้ให้เด่นที่สุดสำหรับพระ คือธุดงควัตร ฉันใน

บาตร ฉันด้วยความเห็นโทษเห็นภัย กินเพื่ออยู่ ไม่ใช่กินเพื่อกิเลส กินเพื่อธรรม **โภชเนมัตตัญญุตา** *รู้จักประมาณในการบริโภค* พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้สวยงามในโอวาทปาติโมกข์ **มัตตัญญุตา จะ ภัตตัสมิง ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง** *รู้จักความพอดีในการกินการฉัน* ฉันแบบผู้ดี ผู้ดีของพระฉันในบาตรปนๆกัน นี่แหละท่านสอนเอาไว้น่าคิดมากเกี่ยวกับเรื่องกิน

คนเรามันยุ่งแต่เรื่องกิน ทะเลาะกันก็เพราะของกิน ฆ่ากันก็เพราะของกินนี่แหละ เกิดสงครามก็เพราะของกินนี่แหละ เขาอยากได้ของไปกินไปใช้ก็ฆ่ากัน

ฉะนั้นปากของคน มันจึงร้าย กินบ้าน กินเมือง กินโลก กินสัตว์ กินชีวิต กินไปหมดทุกอย่าง สุดท้ายกินตัวเองกลืนตัวเองเข้าไป ทั้งตัวมีแต่ความชั่วเผาตัวเอง นี่แหละทางธรรมท่านถือมาก

ฉะนั้นท่านรูปไหนที่จะมาทำเหลาะแหละ **โดยการฉันสองมื้อ หรือเอาขนมกิน อย่ามาอยู่ที่นี่นะหนีไปไกลๆ ให้มันเหลือผมคนเดียวนะ** วัดนี้อย่านึกว่าผมจะง้อพระง้อคนนะ ผมเบื่อจะตายอยู่แล้ว บวชมาก็บวชเหมือนกัน คนเหมือนกัน ปฏิบัติให้มันเหมือนกัน อายพ่อแม่ครูบาอาจารย์อยู่แล้วทุกวันนี้

อายพระอรหันต์ท่านจะตายอยู่แล้ว หัวอกจะแตกทำไม่ได้อย่างท่าน อ่อนแอปวกเปียกหมด ไม่ว่าผมว่าท่านนะทุกวันนี้ พระเณรมันไปทางเลวนั่นแหละ ฉันมื้อเดียวต้องรักษาให้ได้

ข้อสามโทรศัพท์มือถือไม่ให้ใช้ อย่าให้ได้ทราบว่าพระมีโทรศัพท์ ใช้โทรศัพท์ มันจะเป็นจะตายอะไร ติดต่อกับใครก็ไม่ต้องมี องค์ไหนก็แล้วแต่อย่ามีโทรศัพท์มือถือ ไม่ได้มีกิจการอะไรที่จะต้องติดต่อกับคนโน้นคนนี้ ไม่ให้มี คำพูดนี้ให้มันจบ อย่าให้ได้ทราบว่าพระคุยกับคนนั้นคนนี้ โทรหาคนนั้นโทรคนนี้ ไม่ต้อง

ถ้าพระไม่ได้มีมือถือมันจะตาย ให้ไปอยู่วัดอื่นไม่ต้องมาอยู่วัดนี้ นี่แหละสำคัญมากข้อที่ ๓ นี่ ไม่ให้มี ใครมีแล้วเอาหนีอย่าให้ได้ทราบเป็นอันขาด ข้อนี้ก็เด็ดขาดเหมือนกัน ไม่งั้นไม่ได้อยู่เป็นสุขหละ พระเที่ยวโทรหาญาติหาโยมหาคนนั้นคนนี้ยุ่งที่สุด ข้อปฏิบัติอันนี้แหละ บอกแค่ ๓ ข้อเสียก่อนให้ประพฤติปฏิบัติเป็น ๓ ข้อคือ

๑. กิจวัตรให้เด่น

๒. กรรมฐานให้ดี

๓. โลกีย์คือโทรศัพท์ไม่เอา

เราใช้ให้เป็นประโยชน์ใช้ให้เกิดผล มิใช่เอามาใช้โทรใช้คุยเล่นสนุกสนานเฮฮา จำเป็นอะไรกับพระกับเณร ไม่จำเป็นพระพุทธเจ้าท่านไม่เอา

นี่เหมือนกันบอกให้ชัด ๆ เลย ใครทราบแล้วคิดว่าผมพูดอย่างงี้มันไม่เป็นธรรมก็ไม่ต้องอยู่ ไปเลย ไม่ต้องมาลาผมด้วย วัดพระมีอยู่แค่นี้ โลกของเมืองไทยก็มากขนาดนี้ จะหาคน

ปฏิบัติศีลธรรมก็ยาก เอาไปเอามาพระจะแพ้โยม โยมทั้งตื่นเช้าทั้งทำกับข้าวจังหัน ทั้งขับรถ ทั้งเสียค่าน้ำมันเอามาประเคน

คำว่าประเคนยกใส่หัวมา กลัวแต่จะไม่ดีเอามาให้พระแล้วเอามาถวายประเคนพระเลว มันเป็นยังไงหละมันสมไหมหละ? เขาตื่นแต่เช้ากี่โมง กุลีกุจอเก็บหอมรอมริบเงินทองกว่าจะได้มาแต่ละบาท ไม่มีรถก็ต้องไปเช่ารถเหมารถ อะไร ๆ ก็เก็บไว้เอามาถวายพระ พระเลว ประเคนคนเลวมันสมเขาไหมหละ ไม่สม!

นั่นหละให้คิด ตัวนั่งอยู่นั่งกินเฉย ๆ ว่าเป็นการลำบากปฏิบัติยาก เหนื่อย ทุกข์ ไม่อิ่มท้องอิ่มไส้ ถ้าคิดอย่างนี้ก็พุงเปรต พุงกาง พุงโล หัวโตก้นลีบ มีแต่ขี้กิเลสเผาหัว พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตา ท่านถึงเบื่อพระ

พระอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ นี่แหละ ท่านเบื่อท่านหน่าย เห็นแล้วขวางหูขวางตา ท่าเดินก็ไม่มีสติ นั่งก็ไม่มีสติ นอนก็ไม่มีสติ กินก็ไม่มีสติ อะไร ๆ ก็มีแต่กิเลสสุมหัว เผาหัว นี่หรือผู้ปฏิบัติศีลธรรม นี่หรือผู้ที่จะมาสร้างความดี นี่หรือเขาเรียกว่าพระผู้ประเสริฐ

ฉะนั้นใครจะปฏิบัติก็ต้องทำตามนี่แหละ ผมไม่อยากมายุ่งเกี่ยวกับคนมากแล้วนะ **พูดแล้วให้มันจบ ทำวัตรสวดมนต์นั่งสมาธิ อย่าขาด เซ็นใบลาตายไปเลย อย่ามาขาด อย่ามาอ้อยอิ่ง** ไม่งั้นแย่ เสียไปหมด

ฉะนั้นธุดงค์วัตร หลวงปู่มั่น ท่านถือของท่านมาก ท่านสงวนไว้สำหรับพระที่จะทรงมรรคทรงผล ผู้ไม่มีธุดงควัตรจะมีอะไรติดตัวไป สำหรับพระ กอนแล้วนินกินแล้วนอนอย่างงั้นหรือ บวช...กินแล้วนอน นอนแล้วก็ไปกิน กินแล้วก็ไปคุยกับคน ไปเทศน์ให้คนฟัง นั่นเหรอ! เทศน์ให้คนฟังเสร็จแล้วก็ไปนอน เอาเงินไปกินไปใช้ เอาเงินไปบำรุงบำเรอนั้นเหรอ สบายได้เงินเขามาง่าย ๆ

นึกว่าโยมเขาโง่หรือไง ตัวเป็นควายไม่รู้ **ปฏิสังขา โยนิโส ปิณฑปาตัง ปฏิเสวามิ** *ภิกษุฉันไม่พิจารณาจะเป็นควายรับใช้โยม ๕๐๐ ร้อยชาติ* ในพระไตรปิฎกบอกไว้เลย ใครโง่พระนั่นแหละโง่ นึกว่าโยมเขาโงงั้นเหรอ คนให้คือคนฉลาด คนรับถ้าไม่มีศีลมีธรรมไม่พิจารณาจะกลายเป็นคนโง่ทันที

ฉะนั้นผู้ให้กับผู้รับจึงต่างกัน ผู้รับจึงต้องเป็นภาชนะดี อย่าเป็นตะกร้ารั่วตะกร้าจักสาน ใครเอาตะกร้าไปตักน้ำซิมันจะอยู่ไหม ประเภทตะกร้ารั่ว ประเภทตุ่มรั่ว หลังคารั่ว อยู่ตรงไหนหละบ้าน

คำว่ารั่ว คือกิเลส มันรั่วรดใจของคน รั่วรดจิตของคน ธรรมะเอาไม่อยู่รั่วหายหมด ศีลธรรมรั่วหายหมด นั่นแหละพระพุทธเจ้าตำหนิที่สุด นี่ขอให้ปฏิบัติพระธุดงคกัมมัฏฐาน ใครจะว่ายังไงก็แล้วแต่ วัดนี้ขอให้เป็นอย่างนี้ ใครจะว่าเจริญหรือไม่เจริญก็ช่าง ต้องรักษาส่วนนี้ไว้ กัมมัฏฐานสายท่านพระอาจารย์มั่น

ช่วงนี้มีก่อสร้างใหญ่ ๒ เรื่อง คือ ๑. หอฉันบุพการี ๒. พระบรมธาตุเจดีย์ อันนี้แหละเป็นงานใหญ่ของวัดที่จะต้องทำ ต้องดูต้องแล ต้องเหลียวต้องมอง ต้องสนใจ เพราะนี่คือการสร้างถวายพระอรหันต์ท่าน ให้มีหัวใจบ้างนะ พวกพระให้ได้คิดได้อ่าน อันนี้เป็นการเป็นประโยชน์ไม่ได้เป็นภัยกับหัวใจกับศาสนาเลย เพราะเป็นการสร้างเพื่อประโยชน์เพื่อคนส่วนรวม เพื่อความยึดมั่นให้คนได้มากราบมาไหว้ จะได้รู้จักพระธุดงค์บ้างท่านปฏิบัติยังไง

ฉะนั้นจึงต้องคิดนะพระใหม่ พระเก่า อย่าให้กิเลสมันสนตะพายเป็นควายให้มันจูง นั่นแหละสิ่งที่เป็นห่วงมาก คนสมัยนี้ทุกวันนี้รู้กาลเทศะที่ไหน ใครใกล้ชิดติดพันกับพระกับวัดหรือกับผมมายังดีหน่อย แต่ใครใกล้ชิดแล้วไม่ปฏิบัติก็เท่านั้น

นี่ขอให้ทราบผู้มาบวชใหม่ กุลีกุจอทราบอยู่แล้วนี่เวลาไหนทำอะไร ถึงบ่ายสามโมงจับไม้กวาดเลย ใครทำอะไร สี่โมงปัดกวาดถูศาลา ห้าโมงฉันน้ำปานะ หกโมงครึ่งทำวัตร เสร็จนั่งสมาธิฟังเทศน์หนึ่งกัณฑ์

ตีสามตื่น ตีสี่ทำวัตร ทำวัตรเสร็จนั่งสมาธิ นั่งสมาธิเสร็จปัดกวาดศาลา จัดที่ฉัน ดูโต๊ะ ดูของ ดูถ้วยจานชามน้ำดื่มของใช้สำหรับพระเองและญาติโยมผู้ที่เข้ามาทำบุญ

พูดก็พูดเถอะอยู่วัดป่าบ้านตาด ถาดทุกใบ จานทุกจาน เช้าหนึ่งเป็นพันๆ อัน พระเช็ดหมดเลย นะผมจะบอกให้ ศาลา

ไม่มีม็อบมาถูหรอก เอากาบมะพร้าวกลม ๆ ที่ทำจากมะพร้าวทุยตัดครึ่งลูก ถูด้วยกาบมะพร้าวทั้งนั้น น้ำหยดติ๋งลงไปหยดหนึ่งนี่เป็นวงกลมทันที ต้องเอาช้อนไปขูด ขูดแล้วขัดใหม่ ท่านเห็นทันที หึ! ยังไง นี่วิธีการของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ หยดเดียวยังไม่ได้เลย น้ำเห็นเป็นวง ๆ ทันที

ศาลาถูจนเอาชนะ คิดดูก็แล้วกัน ถ้วยจานชามท่านเช็ดหมดเลยพระเณรอะไรเรียบร้อย ไม่ใช่เวลาจะกินจั๊ก! ไปอยู่ไหนจั๊ก! อะไรยังไง ท่านพาทำของท่าน เราไม่เคยเห็นที่อื่นนะ เห็นที่นั่นแหละ สบายเรียบร้อยสงบไม่วุ่นวี่วุ่นวาย ขึ้นบนศาลาท่านก็มาเดินดู เอ๊ะ! ไปยังไง ๆ ใครทำอะไร

นั่นหละเป็นข้อสำคัญ เราห่างไกลเหลือเกินกับท่าน กับวัตรปฏิบัติหลวงปู่มั่น หลวงตา แต่ไอ้หยาบ ๆ ฉันข้าวมื้อเดียว รักษาวัตรปฏิบัติที่พูดนี่แหละ ให้ทำให้จงได้ นี่แหละเป็นของสำคัญ.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕

หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล

๒๔

ถิ่นอีสานร่มเย็น ด้วยบารมีพระอรหันต์

...สิ่งที่จำเป็นกับชีวิต คือหน้าที่ความรับผิดชอบ แต่ก็ขึ้นกับสถานที่ด้วยนะ พระพุทธเจ้าท่านทำของท่าน ท่านเป็นกษัตริย์ต้องไปฝึกรบ ฝึกวิชาต่าง ๆ

เป็นเด็กก็ต้องฝึก ฝึกให้เป็น ต้องรู้จักหน้าที่ร่ำเรียนศิลปวิทยาวิชาแขนงต่าง ๆ เพื่อจะได้มีความรู้ความสามารถขึ้นมาพัฒนาตนให้เป็นอัจฉริยะขึ้นมา นี่แหละคน

พอได้ฝึกแล้วก็เข้มแข็ง เหมือนนักกีฬาฝึกวิชาของเขาแล้วแข็งแกร่งขึ้นมา วิชาทางร่างกายนี่แหละ ถ้าร่างกายอ่อนแอแล้วจำเรียนอะไรมาแล้วก็จะไม่เป็นประโยชน์ ร่างกายแข็งแรง จิตใจแข็งแกร่งแล้ว วิชาอะไรก็ดีหมด

ยิ่งได้ฝึกวิชา วิชานี้เป็นวิชาของพระพุทธเจ้าซึ่งเรียกว่า **“ไตรสิกขา” ศีล สมาธิ ปัญญา** ที่เยี่ยมยอดขึ้นมา เป็นวิชาเลิศวิชาที่ทำให้ตัวเอง โลก สังคม มีความสุขร่มเย็น

ทุกวันนี้โลกมันเดือดร้อน ธรรมชาติก็แปรผัน เดี๋ยวก็แผ่นดินไหว เดี๋ยวก็ **“สึนามิ”** จากน้ำ เดี๋ยวก็จากฟ้า ลมพายุพวกนี้ธรรมชาติที่รุนแรง แต่ก่อนมันก็มีมาแต่กัปป์แต่กัลป์ไหนแล้วในโลกอันนี้ที่เราอยู่

แต่ว่าประเทศไทยของเรารู้สึกว่าจะไม่ค่อยมี มีก็น้อยที่รุนแรงถึงขนาดตายเยอะแยะก็เห็นแต่มีสึนามินี่แหละ! ที่เหลือก็ยังไม่มาก ประเทศเราถือว่าร่มเย็น

ในทางศาสนานั้นก็มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ปกครอง เป็นสิ่งที่พิเศษสามารถหันเหพายุ หันเหภัยไปทางอื่นได้เป็นที่อัศจรรย์ อันนี้เป็นหลักพิเศษซึ่งดลบันดาล แทนที่จะตายกันทั้งบ้านทั้งเมืองก็ไม่ตาย แทนที่จะประสบชะตากรรมที่โหดร้าย ก็ไม่ประสบชะตากรรมที่โหดร้าย ผ่อนหนักเป็นเบาได้

พระพุทธศาสนาจึงสำคัญ พระอรหันต์จึงเหนือโลกเหนือสมมุติทั้งหลาย เช่นพระพุทธเจ้าห้ามน้ำห้ามไฟของท่านได้

ถ้าอันไหนที่เป็นไปตามกรรมพระองค์ก็จะทอดอาลัย ว่าเป็นไปตามกรรม แต่อันไหนเป็นธรรมชาติที่ยังไม่เป็นไปตามกรรมพระพุทธเจ้าท่านก็สามารถไม่ให้เกิดได้ นี่เป็นสิ่งที่พิเศษ

ฉะนั้นในประเทศไทยของเราจึงมีสิ่งที่พิเศษคือ **“พระแก้วมรกต”** คือ **“พระอรหันต์”** ทั้งหลาย มักจะร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ถึงจะเกิดภัยพิบัติก็จะบรรเทา

บรรเทาความโศก บรรเทาความทุกข์ บรรเทาความ

พระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร (พระแก้วมรกต)

เดือดร้อนไปได้เหมือนกัน นี่ใครไม่เห็นก็ตามหละสิ่งเหล่านี้มีอยู่ ใครไม่ทราบก็ตามสิ่งเหล่านี้มีอยู่

ฉะนั้นบ้านเมืองอื่น ประเทศอื่นเขาคงไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้ก็เลยวิบัติ มีตายกันจำนวนมหาศาล สัตว์น้ำสัตว์บกก็ต้องตายไปตามกรรมตามเวรของตัว บางอย่างมันไม่ได้เป็นภัยธรรมชาติปกติ มันผิดปกติก็มี เทวดาดลบันดาลก็มี ภูต ผี ปีศาจร้ายก็มี

ดีไม่ดีพวก **"วัสสวดีมาร"** ที่มาสู้กับพระพุทธเจ้า ก็เป็นเทวดาชั้นสูงมีอำนาจมาก บันดาลฟ้าบันดาลดินให้พลิกตลบอบอวลได้เหมือนกัน ทำให้น้ำท่วมได้ ทำให้ฟ้าผ่าได้ ทำให้แผ่นดินไหวก็ได้ พวกเทพชั้นสูงมีฤทธิ์มีเดชเป็นไปได้มนุษย์ไม่ทราบ ทำให้ภูเขาร้าวแตกเป็นเสี่ยงก็ได้

ฉะนั้นบาปบุญพวกนี้ธรรมชาติเกิดจากกรรม เกิดจากสิ่งปรุงแต่งขึ้นมา...ธรรมชาติที่เป็นไปเพราะสิ่งดลบันดาลด้วยอิทธิฤทธิ์ก็มีเหมือนกัน ฉะนั้นบางทีเขื่อนแตกพังทลายอย่างนี้เป็นต้น ก็เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ได้ ใครไม่เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เทพโกรธอย่างนี้เป็นต้น ก็ดลบันดาลให้เป็นไปได้เหมือนกัน

ฉะนั้นในทางพระธรรมท่านถึงมีเครื่องบรรเทา มีเครื่องป้องกันคือการสวดมนต์ การปฏิบัติศีลธรรมสร้างคุณงามความดี ควรจะตายก็เลยยังไม่ตาย ควรจะวิบัติก็เลยยังไม่วิบัติ ควร

จะล่มจมก็เลยยังไม่ล่มจมเพราะมีสิ่งวิเศษ

เราจะเห็นว่าภาคอีสานนี่ไม่มีอะไรนะ! ท่านทั้งหลายลองสังเกตดีๆก็แล้วกัน เพราะภาคนี้มีพระอรหันต์อยู่เป็นจำนวนมาก คุมโซนอยู่เป็นช่วง ๆ ห้วง ๆ ของท่าน ภาคนี้เขาบอกว่าแห้งแล้ง คนอีสานแห้งแล้ง

ทุกวันนี้มารวมอยู่ที่อีสานทั้งหมดความเจริญรุ่งเรืองต่างๆ จะมาอยู่ตรงนี้ เครื่องดึงดูดคือพระอรหันต์ พระอรหันต์ทั้งหลาย แม้ท่านจะล่วงไปแล้วก็ตาม แต่ธรรมธาตุที่เป็นส่วนคุณธรรมของท่านยังอยู่ อัฐิธาตุ อรหันตธาตุของท่านยังอยู่ รู้สึกว่าจะร่มเย็นกว่าภาคอื่นๆ เราจะเห็นว่าเศรษฐกิจภาคอื่นอาจจะดีกว่า

สุดท้ายเอาไปเอามาก็จะมาแพ้ทางภาคอีสาน อย่างเช่น โคราช...เป็นที่น่าอยู่น่าอาศัย แต่ก่อนเขาหัวเราะอีสานบ้านแห้ง เขาหัวเราะอีสานแห้งแล้ง คนอีสานไม่พัฒนาบ้าง แต่โดยอาศัยคุณของพระนี่แหละทำให้บ้านเมืองนี้น่าอยู่น่าอาศัย เป็นที่เบิกบานจิตใจของคนทั้งหลายที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ก็เลยเกิดเป็นความดีขึ้นมา

ภัยอื่น ๆ น้ำท่วมก็ท่วมแป๊บเดียว ไม่กี่วันก็แห้งเหือดไม่ถึงกับว่าจะเป็นจะตาย ไม่เห็นภูเขาที่ไหนถล่มทางภาคนี้สักที แผ่นดินเคลื่อนแผ่นดินไหวก็ไม่เห็นสักครั้งในภาคนี้ ทางภาคเหนือมี ทางอื่นก็มีเหมือนกัน ภาคอีสานไม่เห็นจะมี...รู้สึกว่าเป็นเกาะกำบังป้องกันต้านทานได้เป็นอย่างดี นี่สำคัญจริงๆ

ฉะนั้นเรื่องคุณธรรม เรื่องศักดิ์สิทธิ์ เรื่องความวิเศษต่างๆนานานี่เป็นสิ่งลึกลับ อาจจะจับต้องไม่ได้แต่รู้สึกคุ้มครองป้องกันอยู่อย่างงั้น ทำให้ร่มเย็น ทำให้ปลอดภัย ผู้อยู่สบายใจ ไม่ต้องพรากลูก พรากสามีภรรยา เป็นสุข นั่นเป็นความสำคัญของศาสนา

ฉะนั้นบางเรื่องบางประการมันเป็นสิ่งที่ลึกลับ พระพุทธศาสนาท่านสอนเอาไว้ ยิ่งพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านรู้เรื่องราวต่าง ๆ ไม่ใช่หมอดูหมอเดาทำนาย ว่ากันไป คิดเดากันไป คาดคะเนกันไป จะเกิดอันนั้นอันนี้ เดากันไปเรื่อย

พระพุทธเจ้ามีพระญาณหยั่งทราบไม่มีเดาหละ! ตรงเผ็ง ๆ ว่าอย่างไงเป็นอย่างงั้น ประหนึ่งว่าเป็น **"คำสาป"** ยิ่งถ้าพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้แล้วไม่มีผิดเพี้ยน

อย่างเช่น ศาสนาจะอยู่ ๕,๐๐๐ ปี ครบ ๕,๐๐๐ ปีวันไหนจะไม่มีใครนับถือแม้แต่คนเดียว หมดกาลหมดสมัยท่านทำนายแล้วเลย ยุคกึ่งพุทธกาล ๒,๕๐๐ ปีจะเกิดอะไรขึ้น ท่านก็ทำนายของท่านไว้ อย่างเช่นมีพูดไว้ในพุทธทำนาย ๑๖ ข้อ ตรงเผ็งตรงเผ็งของท่านทั้งนั้น...ท่านทำนายเอาไว้เรื่องโลกเรื่องมนุษย์

...ฉะนั้นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดภัยพิบัติขึ้นมาก็เพราะกรรมของมนุษย์ เป็นห้วง ๆ ช่วง ๆ ไม่ใช่เกิดเอง ไม่ใช่อยู่ดี ๆ เกิดขึ้นมา ธรรมชาติมันมากับกรรมนั่นแหละ เกาะเกี่ยวกันมา ตัวเราก็ธรรมชาติ แผ่นดินแผ่นฟ้าก็ธรรมชาติ อาจเปลี่ยนไปตาม

กาลสมัยของมันที่โลกอยู่ได้ โลกสิ้นโลก โลกถูกเผาผลาญต่อไปความร้อนก็จะมากขึ้น

...ท่านพูดไว้ในพระไตรปิฎก พระอาทิตย์จะมีถึง ๗ ดวง ตอนนี้มีดวงเดียวอยู่นะ! กาลสมัยผ่านไปอีกนานความร้อนจะเกิดขึ้นก็จะมาดวงที่ ๒ พอดวงที่ ๒ มานี่แล้วต้นไม้ก็ตาย ดวงที่ ๓ มานี่น้ำเหือดแห้งลำบากน้ำ และถึง ๗ ดวง เผาผลาญทั้งโลก เรียกว่าวันสิ้นโลก

นี่แหละเรียกว่ากรรมมันเผาผลาญ เพราะมนุษย์นั่นแหละไม่มีศีล ไม่มีธรรม ทำลายหมด ทำลายธรรมชาติ ทำลายสิ่งที่มีอยู่เดิม ฆ่าฟันรันแทงผลิตอาวุธต่างๆ ฆ่าเข่น ฆ่าข่มเหงกัน

ดีไม่ดี! ต่อไปจะกินเลือดกินเนื้อ กินสัตว์หมดแล้วก็กินกันเอง ท่านพูดเอาไว้อย่างนั้นก็คงเป็นอย่างนั้นแน่นอน

นี่แหละศาสนา พระพุทธเจ้าท่านถึงแม่นยำไม่มีผิดเพี้ยนไม่เหมือนเดาเอา ท่านไม่เดาเอา ท่านรู้ชะตากรรม **อดีตังสญาณ** *รู้เรื่องราวในอดีตว่าสัตว์ทำกรรมอะไรมาบ้าง?* **อนาคตังสญาณ** *รู้เรื่องราวในอนาคตว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง?*

นี่เป็นพุทธญาณของพระพุทธเจ้า เกิดขึ้นได้ เห็นได้ ทราบได้ นี่คือความวิเศษของพระพุทธศาสนา ซึ่งมิใช่เรื่องด้นเดาเกาหมัด ไม่ใช่เรื่องยกเมฆขึ้นมาพูด แต่ท่านพูดจากความจริงที่จะเป็นจริง ที่มันจะมีจริง อยู่อย่างงั้น

...นี่แหละคือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า พระ

อรหันต์ท่านทั้งหลายท่านก็ทราบได้เหมือนกัน โลกนอกท่านก็ทราบ โลกในท่านก็ทราบ

โลกใน ก็คือโลกที่เป็นโลกทิพย์ ภูต ผี ปีศาจ เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ ครุฑ นาค อย่างนี้เป็นต้น ท่านก็ทราบ เพราะท่านเห็นท่านทราบของท่าน ท่านจึงเห็นโลกนอกโลกในเห็นหมด

โลกนอก นี่โลกหยาบ โลกในเป็นโลกละเอียดลึกซึ้ง เห็นได้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ได้เพียงแต่โลกเรานี้เท่านั้น ท่านก็ทราบในชั้นของท่านนั่นคือ **พุทธวิสัย** วิสัยของพระพุทธเจ้า และวิสัยของพระอรหันต์ทั้งหลาย

บางองค์ท่านทราบได้บ้างแต่ไม่เหมือนพุทธวิสัย นี่แหละพระพุทธเจ้าท่านจึงกล่าวเอาไว้ได้หมด แต่ก่อนจะมีแพทย์มีหมอที่ไหน พระพุทธเจ้าทราบหมดในร่างกายของคนมีอะไรบ้าง? เพราะท่านพิจารณาธรรมะของท่าน มีเส้น มีเอ็น มีเลือด มีเนื้อ มีกระดูก มีท่อน มีชิ้น ท่านทราบได้หมดเพราะท่านพิจารณากระจ่าง พิจารณาธรรมของท่านสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นในพระทัยของท่าน ท่านจึงทราบได้หมด

นี่หละพูดถึงโลก พูดถึงชีวิตมนุษย์ต่างๆ มนุษย์ทั้งหลายเมื่อไม่รู้จักบุญกุศลคุณงามความดี ไม่รู้จักสิ่งที่ควรทำ ไม่ควรทำ มนุษย์จึงเดือดร้อนเหมือนแมงเม่าบินเข้ากองไฟ ตายเกลื่อนๆ

ประหนึ่งว่าชีวิตนี้ไม่มีค่าอะไร นั่นเวลาตายมากๆ มองดู

ศพแล้วเกลื่อนกล่นไปหมด สาดเซนอนลอยคออยู่ตามน้ำตามท่า ตามซากปรักหักพังของเรือนชานบ้านช่องที่มันพังทลายลงมาตายกันเกลื่อนๆ

นั่นหละชะตากรรมของสัตว์ที่สร้างกรรมเอาไว้ เคยฆ่า เคยทำลาย เคยเบียดเบียนสัตว์อื่นเขา สุดท้ายก็ตกทอดมาถึงตัวเอง คนทำกรรมเอาไว้นั่นหละ ก็ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น พระพุทธเจ้าจึงให้ตื่น ตื่นเพราะว่าสัตว์ทำกรรมไว้นั่นเอง ต่างได้สร้างเอาไว้เอง ก็ตาย ตายเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้าน

ทุกวันนี้เขามีตายเป็นล้านๆแล้วนะ แผ่นดินไหวที่ประเทศเฮติ เป็นล้านกว่าคน คนล้านกว่าคนตายพร้อมกัน พี่น้องคิดดูมันมากขนาดไหน?

นี่สมัยพุทธกาลก็มีการตายแบบนี้ พระพุทธเจ้าท่านก็เล็งพระญาณหยั่งทราบ สัตว์เหล่านี้ไปทำกรรมอย่างนี้ๆ เอาไว้ท่านเห็นของท่านชัดแล้วท่านก็เฉยไปเพราะเป็นกรรมของสัตว์ทำเอาไว้เอง สร้างเอาไว้เอง

ทีนี้ก็ไปโทษหาเครื่องป้องกัน ป้องกันเวรป้องกันกรรมที่ตัวเองทำเอาไว้ ไปป้องกันยังไง! มันเคยทำได้หรือ? ป้องกันเวรป้องกันกรรม มันจะมีเครื่องอะไร? เครื่องมือป้องกันเวรกรรมมันเคยมีเหรอ!

เหมือน **พระเจ้าสุปปพุทธะ** ที่พระพุทธเจ้าทำนายบอกว่าอีก ๗ วันพระเจ้าสุปปพุทธะนี้จะต้องถูกแผ่นดินสูบ พระเจ้า

สุปปพุทธะ นี่ก็ไปอยู่บนปราสาทชั้น ๗ โน่น..ไม่ยอมลงมา สุดท้ายก็ดลบันดาล ให้ลงมาถูกแผ่นดินสูบเอาจนได้

เห็นไหมละมันมีเครื่องป้องกันไว้ไหมหละ? ทำไว้แล้วก็ต้องประสบพบชะตากรรมที่ตัวเองได้ทำเอามานั่นแหละ กรรมอันใดที่ทำไว้ก็จำเป็นต้องได้รับผลของกรรมนั้นๆ

สมัยพุทธกาลแผ่นดินสูบคน พี่น้องก็ลองคิดดูเรื่องเวรเรื่องกรรมมันอัศจรรย์ขนาดไหน คนทั้งคนถึงถูกแผ่นดินสูบลงไปได้ อย่างเช่น ผู้ชายคนหนึ่งที่ไปข่มขืนภิกษุณี ข่มขืนแล้วก็ถูกแผ่นดินสูบ **นางจิญจมาณวิกา**ไปใส่ร้ายพระพุทธเจ้า ก็ถูกแผ่นดินสูบ พระเทวทัตไปทำร้ายพระพุทธเจ้า ก็ถูกแผ่นดินสูบ

นี่เห็นไหมหละ! แผ่นดินสูบทั้งนั้นหละ นี่มันเป็นไปได้ยังไง? แผ่นดินสูบคนทั้งคนดูดลงไปในแผ่นดิน นี่เพราะกรรมหนักบาปหนักก็สามารถอำนวยความเป็นไปได้

ทุกวันนี้เราเห็นแผ่นดินสูบคนทำบาปมาก เวรกรรมมาก ภูเขาไฟระเบิด น้ำสูบเอาชีวิตของคน นั่นเห็นไหมหละ?

แผ่นดินไหวสูบเอาชีวิตของคนเคยสร้างเวรสร้างกรรม คนที่ไม่ได้สร้างก็ไม่ได้ไปตายอย่างนั้นนะ จะเกิดเป็นโซนๆ โซนบาป โซนบุญ อาตมาจะเตือนให้

คนที่มาเกิดทางโซนอีสานนี่จะได้ฟังธรรมะพระเทศน์ ฟังธรรมะพระพุทธเจ้า โซนทางนี้คนอื่นก็ไม่ได้มาเกิดนะ โซนทางเราก็ได้มาเกิดทางนี้ก็ได้ฟังศีลฟังธรรม ได้พบเห็นพระอรหัต

อรหันต์โดยง่าย มีบุญกรรมมันแบ่งโซน

เหมือนต้นไม้ กลุ่มนี้กลุ่มไม้มะค่า กลุ่มนี้ไม้ตะเคียน กลุ่มนี้ไม้เคี่ยมคะนอง กลุ่มโน้นโซนนั้นพยุง ชิงชัน เป็นกลุ่มๆ เหมือนกัน

โซนทางเรา อย่างเช่นประเทศอินเดียเป็นโซนที่พระพุทธเจ้าท่านมักจะไปจุติเกิดในชมพูทวีป เพราะที่นั่นจะมีทั้งสุข ทั้งทุกข์ ที่นั้นจะมีทั้งคนจนคนรวย เห็นได้ง่าย เหมาะแก่การอบรม

กราบพระธาตุจอมจันทร์ จังหวัดเชียงราย ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

สั่งสอน เป็นแบบอย่าง เอาธรรมะไปประกาศศาสนาได้

ฉะนั้นโซนทางเราทางประเทศไทย ทางพม่า ไม่ว่าจะเป็นเวียดนาม เขมร ไทยลาว พวกนี้เป็นโซนที่มีพระสงฆ์องค์สามเณร

พูดก็พูดได้เลยว่า! เป็นโซนที่จะมีผู้บรรลุธรรมได้ มีพระกรรมฐานผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้ แต่จะไปหวังเอาทางยุโรปมีพระไปอยู่ปฏิบัติบรรลุผลไม่ได้นะ! เพราะกรรมมันแบ่งโซนแบ่งแยกออกมาแล้วไม่มีทาง!

ศาสนาไม่อำนวยในการที่บิณฑบาต สังฆกรรม ในการกินอยู่ปูวาย มันเป็นไปไม่ได้ เพราะไม่เหมาะแก่สถานที่ ทางจีน ทางเอเชียตะวันออกลงมาทางนี้เป็นโซนที่มีนักบวชอยู่ตามภูเขาตามเทือกผา ภูฐาน เทือกเขาหิมาลัยมาทางนี้มีผู้ประพฤติปฏิบัติศีลธรรมซ่อนตัวอยู่ตามที่ต่าง ๆ

โซนทางนี้แหละ ถึงจะบรรลุมรรคบรรลุผลได้ จะไปอยู่ทางโน้น มีเยอรมัน อเมริกา ยากที่จะได้มรรคได้ผล เพราะไม่ใช่ที่ที่ควรจะประพฤติปฏิบัติ กรรมจึงแบ่งแยกให้คนไปเกิดในที่นั้น ๆ พระพุทธศาสนาก็เคลื่อนตามมา ๆ อย่างเช่นพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าก็กระจายมา ๆ ให้คนได้กราบไหว้

สุดท้ายถ้าหมดคนนับถือแล้ว พระบรมสารีริกธาตุนี้ก็จะเสด็จกลับไปรวมกันในที่เดิมเอง ท่านเสด็จกลับของท่านเองนะ ท่านไม่ใช่ของทิ้งที่ใครจะทิ้งขว้างท่านได้ง่าย ๆ ไม่นับถือท่านก็กลับของท่านไปเองนะ พระบรมสารีริกธาตุ อรหันธาตุ...ท่าน

ไปของท่านกลับของท่านได้

ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายได้มาเกิดในแผ่นดินไทยก็ถือว่าเด่นในทางพระพุทธศาสนา ทางพม่าก็เด่นเหมือนกัน ทางนั้นก็ศึกษาปฏิบัติกรรมฐาน เด่น เด่นมาก เพราะว่าเมืองไทยก็จำมาจากพม่า

นี่แหละส่วนหนึ่ง เพราะว่าพระไตรปิฎกต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นระบบกษัตริย์ที่มีตั้งพระครู เจ้าฟ้า เจ้าคุณ ก็เอามาจากพม่านั่นแหละ เขาทำมาก่อน จนกระทั่งพม่าหมดกษัตริย์ ศาสนาของพม่าก็เลยอ่อนลง ๆ เพราะระบบกษัตริย์ถูกเขาจับไปฆ่าไปทำลาย ก็ชะตากรรมมันเป็นไปอย่างงั้น ก็มาเจริญที่เมืองไทย

พูดก็พูดเถอะ ถ้าว่าสมบูรณ์ทั้งกษัตริย์ผู้ทรงทศพิราชธรรม ทั้งพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ น่าจะอยู่ในแผ่นดินสยามหรือเมืองไทยของเราที่เรียกว่าแดนสุวรรณภูมิ นี่แหละพร้อม

พร้อมกว่าที่ประเทศอื่น ไม่ว่าจะเป็นประเทศไหนก็ไม่พร้อมเท่ากับเมืองไทย จีน อินเดียบางส่วน เขมร ลาวก็ยังไม่พร้อมเท่ากับเมืองไทย ลาวมีระบบกษัตริย์ก็จะหมดแล้ว ส่วนเขมรก็จะหมดแล้วเหมือนกัน ยังเหลือเมืองไทย อันนี้เป็นประวัติศาสตร์ทางพระพุทธศาสนา เราจะได้เห็นว่าแผ่นดินนี่แหละร่มเย็น

นี่ถึงพูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของแผ่นดินที่มีพระพุทธเจ้า คือ พระแก้วมรกตก็ดี มีพระอรหันต์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอาศัยอยู่ในแผ่นดินก็ดี ฉะนั้นในบทภาษิตท่านถึงบอกว่า

“พระอรหันต์ ท่านอยู่ในที่ใดไม่ว่าจะเป็นที่ลุ่ม ไม่ว่าไปเป็นที่ดอน สุดท้ายสถานที่เหล่านั้นก็จะกลายเป็นรมณียสถาน ที่น่าอยู่น่าอาศัยน่ารื่นรมย์ไปในที่สุด”

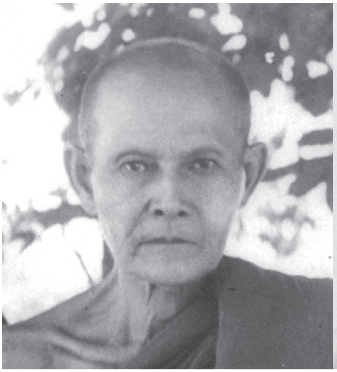
อันนี้เป็นพุทธภาษิตของพระพุทธเจ้า ส่วนสถานที่ใดไม่มีพระอรหันต์ผู้มีจิตใจบริสุทธิ์อยู่ สถานที่นั้นจะเป็นที่เจริญรุ่งเรืองขนาดไหนทางด้านวัตถุก็ตาม สถานที่นั้นก็ไม่เป็นที่น่ารื่นรมย์ ไม่เป็นที่น่าอยู่น่าอาศัย นี่ท่านจึงกล่าวเอาไว้อย่างนี้พระพุทธเจ้า!

ฉะนั้นแผ่นดินไทยของเราโดยเฉพาะเด่นมากทางภาคอีสาน **หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์** หลวงปู่ต่างๆ อีสานทั้งนั้น ไปอยู่เหนือก็คนอีสาน **หลวงปู่แหวน สุจิณโณ, หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** อีสานทั้งหละ **หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่บัว สิริปุณโณ** อย่างนี้เป็นต้น

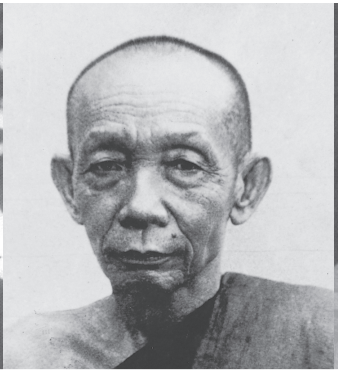
ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์สายกรรมฐาน เห็นกันชัดๆ **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** เห็นชัดเจน ยุคใกล้ๆ เราที่เราเห็นท่านได้ง่ายๆ นี่เรียกว่าเป็นแผ่นดินที่สำคัญจริงๆ

...ฉะนั้นจึงร่มเย็นนะ! ไม่ค่อยเกิดทุกขภิกขภัยแห้งแล้งเดือดร้อนแล้งจนไม่มีอะไรกิน ก็ไม่ใช่! น้ำท่วมจนหาที่ไปที่มาก็ไม่มี! ท่วมธรรมดา ท่วมไร่ท่วมนาบ้าง ไม่ถึงกับท่วมต้องว่ายน้ำหนีตายกันอลหม่านจ้าละหวั่นก็ไม่มีนะ!

นี่อัคคีภัย ไฟไหม้ทั้งบ้านทั้งเมืองก็ไม่ปรากฏ! ก็ไม่มี!

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

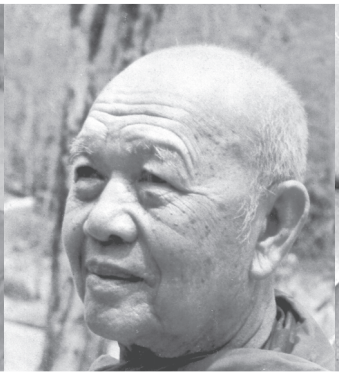
ท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์

หลวงปู่แหวน สุจิณโณ

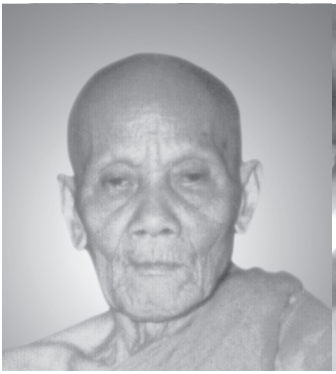
หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

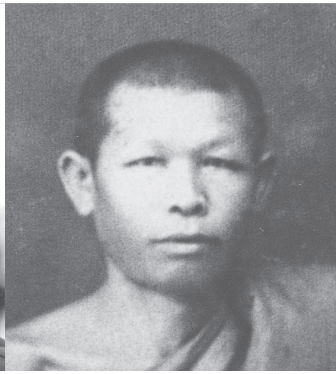
หลวงปู่ขาว อนาลโย

หลวงปู่บัว สิริปุณโณ

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม

แผ่นดินไหวก็ไม่ได้เห็นไม่ได้พบ ก็ถือว่าทางเรานี่แหละเป็นทางที่ร่มเย็น

นี่เพราะมีพระอรหันต์อยู่ส่วนหนึ่ง จึงเป็นแผ่นดินที่พิเศษที่ผู้อยู่ผู้อาศัยตายใจสบายใจได้ นี่ก็ร่มเงาเหมือนกัน ร่มเงาของพระพุทธศาสนาครอบคุ้มครองนั่นเอง

นี่พูดถึงความศักดิ์สิทธิ์วิเศษของพระพุทธศาสนา ของพระพุทธเจ้า พระองค์สามารถอำนวยความสุขความร่มเย็นเป็นสุขได้

...เบื้องต้นก็สุขพอประมาณ สุขเพราะรู้จักประพฤติปฏิบัติตัวเองในทางศีลทางธรรม ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗

เบื้องกลางก็รู้จักการประกอบอาชีพการทำมาหากินโดยสุจริตธรรม

เบื้องปลายก็คือผลแห่งการทำดีที่ตัวเองได้ทำ จะเป็นสิ่งที่ดีในภพนี้และภพหน้า ท่านก็สอนไว้เบื้องต้นท่ามกลางและที่สุด นี่เป็นสิริมงคลแก่พวกเราจริงๆ ที่ได้มาเกิดมาเห็นมาอยู่มารู้ในแผ่นดินทางฝ่ายเรียกว่าอีสานหรือว่าตะวันออกเฉียงเหนือที่พวกเราอยู่นี้ก็เด่น เด่นเพราะมีพระอรหันต์ทั้งหลายท่านอยู่ท่านอาศัย

อย่างโคราชนี่ **หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม, หลวงพ่อพุธ ฐานิโย** และในโคราชก็ยังมีอัฐิธาตุอรหันตธาตุของ **หลวงปู่เสาร์, หลวงปู่สิงห์** นี่เป็นสำคัญที่ครูบาอาจารย์โดดเด่น

ขอนแก่นก็ **หลวงปู่ผาง จิตตคุตโต**

สกลนครนี่เยอะเลย **ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต, หลวงปู่กงมา จิรปุญโญ, ท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร**

มาทางอุดรฯก็ **หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่บัว สิริปุณโณ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** หลายต่อหลายองค์ทางอุดรฯ

ไปทางอุบลฯ ก็มี **หลวงปู่ชา สุภัทโท** หลายองค์จำไม่หมด

มุกดาหาร **หลวงปู่หล้า เขมปัตโต**

กาฬสินธุ์ **ท่านเจ้าคุณอริยเวที (หลวงปู่เขียน ฐิตสีโล)**

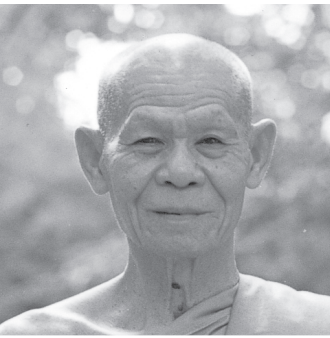
ร้อยเอ็ด **หลวงปู่ศรี มหาวีโร** นี่ก็เด่นขึ้นมาใกล้ๆ เราเข้ามาหลายต่อหลายจังหวัด ท่านก็เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติตรง

ไปทางจังหวัดเลยก็หลายต่อหลายองค์ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่หลุยส์ จันทสาโร** นี่ไม่ใช่ธรรมดาทางจังหวัดเลยก็เช่นกัน

● สร้างบารมีไม่มีคำว่าบ่น

นั่นหละจึงเป็นแผ่นดินที่ร่มเย็นจริงๆ ไปทางไหนๆ มีแต่ศีลแต่ธรรม มีแต่ความดีกำจรกำจาย ท่านสร้างความดีของท่านไม่มีอิดมีเอื้อน ไม่มีบ่นว่าทุกข์ว่าทรมาน ท่านสร้างของท่านเต็มกำลังจิตกำลังใจของท่าน

เหมือนพระพุทธเจ้าไม่มีบ่น ออกบวชสละราชสมบัติไม่เคยบ่นเลยว่าบวชแล้วเป็นทุกข์อย่างนั้นอย่างนี้ เสียสละแล้วเป็นทุกข์อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ทวงถามถึงความทุกข์ของตัวเองมีมีแต่ทำประโยชน์ตนประโยชน์ผู้อื่นให้บรรลุถึงจุดประสงค์แห่ง

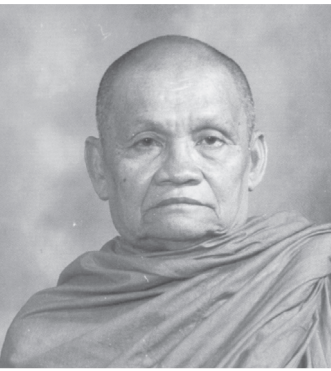
หลวงพ่อพุธ ฐานิโย

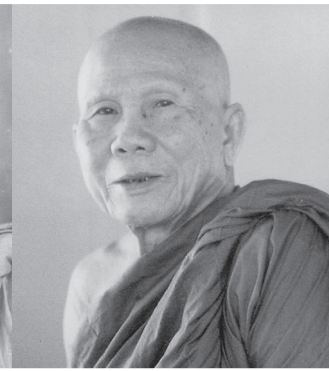
หลวงปู่ผาง จิตตคุตโต

หลวงปู่กงมา จิรปุญโญ

หลวงปู่ชา สุภัทโท

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

หลวงปู่หลุยส์ จันทสาโร

หลวงปู่ศรี มหาวีโร

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

ท่านเจ้าคุณอริยเวที
(หลวงปู่เขียน ฐิตสีโล)

การสร้างบุญวาสนาบารมี

นั่นแหละ เป็นสิ่งที่ดีที่เราควรยึดเอาเป็นเยี่ยงเป็นอย่าง นี่พูดถึงความปลอดภัยความร่มเย็นความเป็นสุข ถิ่นไหนมีพระอรหันต์ถิ่นนั้นรู้สึกว่าจะร่มเย็นเป็นสุขมากมายทีเดียวเป็นที่ประจักษ์

จังหวัดไหนมีพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจังหวัดนั้นร่มเย็นมาก ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาลโรงเรียน อะไร ๆ ก็ดีกันไปหมด ...สนับสนุนดีกันขึ้นมาหมด

นี้คือทางศีลธรรมทางคุณงามความดีเป็นแบบนี้ จึงพูดถึงความวิเศษศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธศาสนาว่าเลอเลิศจริงๆ ไม่มีใครจะพูดถึงเลยว่าเขื่อนภาคอีสานจะแตก ภูเขาภาคอีสานจะพัง แผ่นดินจะไหว ไม่มีใครพูดถึงนะ มีแต่พูดถึงสิ่งที่ดี ๆ ทั้งนั้น

นี่พูดถึงปรากฏการณ์ของพระผู้มีบุญวาสนาบารมี ท่านมาอยู่ทางนี้ก็เลยพลอยให้ท่านที่มาอยู่อาศัยทางนี้ได้ใบบุญได้ร่มเย็น เป็นสุขตามกันไปด้วย.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๒ เมษายน ๒๕๕๕

๒๕

วัดป่ากรรมฐาน

...โยมแดง สมุทรสงคราม วันนี้มาทำบุญอุทิศให้ตระกูลวุฒิพันธุ์ ...

...คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ คนดี ดีจริง ๆ ไม่มีปัญหากับใครตั้งแต่รุ่นสร้างวัด เริ่มต้นความเก่าความหลังต้อง**คุณพินิจ**นี่แหละทำ**"กุฏิฐานิโย"**ข้างใน ทำ**"กุฏิวุฒิพันธุ์"** ทำ**แท็งค์น้ำ**

แต่ก่อนไปมาลำบากต้องซื้อรถที่มันเป็นรถ Jeep Cherokee ปีนภูเขาขึ้นมารถพังหมด รถของวัดก็ปีนขึ้นปีนลงเมื่อก่อน แต่ตอนนี้ถนนพุทธเจ้ามาโปรดแล้วสะดวก

แต่ก่อนนี้ลำบากจริงๆ ใครก็ใครถ้าเจอถนนเส้นนี้ไม่มีทางมา รถเก๋งรถธรรมดาไม่อยากมาหละ มีแต่พวกรถ 4 wheel ล้อสูง ๆ ถึงจะมาได้ แต่ก่อนนี้ภูผาสูงลำบากไปมาไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ นี้สะดวกขึ้น ไปมาก็สะดวก

คำว่าสะดวกก็คือคนเฒ่าคนแก่ได้มาวัดได้ เราก็ไม่ได้หมายความว่าจะมาสร้างป่าให้มันสะดวกหรอก แต่ผู้เฒ่าที่

อยากมาทำบุญมาไม่ได้ แต่ก่อนรถมันกระเทือนมาก ผู้เฒ่าผู้แก่มาได้ก็ตอนนี้แหละ

เมื่อวานนี้ก็รู้สึกว่าเยอะทีเดียวอายุ 80 กว่า เมื่อวานนี้มาวัดกันไม่น้อยหละเมื่อวานนี้มาทำบุญทำกุศลกัน มาตามเสียงธรรมะที่พูดไปบ้าง มาเพราะอยากมาชมทัศนียภาพบ้าง

มากราบพระอรหันต์

อันนี้สำคัญเป็นเบอร์หนึ่ง ถ้าพูดเรื่องความขลังความดึงดูดทางด้านจิตใจแล้วเป็นศูนย์รวมได้ มาวัดเดียวกราบพระอรหันต์ที่ศาลาพระอรหันต์ ถ้าจะเอาสิริมงคลคุ้มเกล้าคุ้มกระหม่อมแล้วละก็ที่นี่เหมาะ มีศาลาพระอรหันต์ให้กราบไหว้ ข้างบนเขานั่นชุ่มเย็นเงียบ กลางคืนไม่ต้องพูด เงียบสนิท เดินจงกรมตรงไหน นั่งสมาธิตรงไหนก็ได้ ถ้าจะมาทำความดี ไม่มีอ้อยอิ่งไม่มาหาเพื่อนหาฝูง ถ้าจะมาหวังเดียวดายอยู่เงียบๆ ที่นี่เหมาะ

จะเจอกันก็ตอนฉันข้าว กลางวันคนก็มุ่งไปที่กุฏิเรา ส่วนตามป่าตามเขาต่างๆก็เงียบเหมือนเดิม วัดก็ยังเป็นวัดเงียบ

วัดเราเป็นวัดกรรมฐาน วัดของพ่อแม่ครูบาอาจารย์เริ่มต้นแต่ไหนแต่ไรมาเราสร้างมาแบบนั้น ตอนนี้ก็เป็นการจารึกเกียรติคุณของท่าน คือการได้หล่อพระอรหันต์ถึง ๕๘ องค์ และการได้สร้างเจดีย์เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุและพระอรหันตธาตุ

อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ควรจะต้องได้ทำที่นี่ เพราะเป็นที่สัปปายะเป็นที่สงบสงัด คนที่เข้ามา ลูกหลานในการข้างหน้าจะได้ทราบบ้าง

เดี๋ยวมันจะสูญสลายไปตามกาล เดี๋ยวจะไม่ทราบพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จะไปทางเครื่องรางของขลังกันหมด ปฏิปทาที่ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอนจะจดจำกันไม่ได้

จึงได้สร้าง **"พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง"** เพื่อประกาศเกียรติคุณเบื้องหลังแห่งการทำคุณงามความดี

ต้องมีเบื้องหลัง ถ้าไม่เห็นเบื้องหลังก็จะไม่เห็นเบื้องหน้า ...พูดถึงความเป็นมาเก่าก่อนที่เรามาอยู่ ตั้งแต่โน่น! **โยมมีปู่หว่าง** นี่หมายถึงคนที่นี่นะ คนสีคิ้วก็มีมาสมัยแรก

เห็นแต่ก่อนวัดวาอาวาสมันก็เป็นป่าเป็นดง แต่ก็เป็นที่ชาวบ้านพูดถึงว่า ป่าตอนนี้มันก็มากกว่าตอนที่เรามาอยู่แรก ๆ พี่น้องอย่าได้คิดว่าวัดมาอยู่แล้วป่ามันลดลงนะ ไม่ใช่! ป่าตอนนี้มากกว่าตอนที่เรามาอยู่แรกๆ บริเวณที่วัดซื้อเพิ่มเติมบ้าง บริเวณริมวัดด้านต่าง ๆ แต่ก่อนต้นไม้ไม่ได้ใหญ่โตเท่านี้

วัดของพระพุทธเจ้า จึงต้องเป็นแบบนี้แหละ สงบร่มเย็น ไม่มีอะไรขัดขวางจิตใจให้มันเศร้าหมอง ทุกวันนี้วัด...เขาต้องเอาป้ายไปติด **"ห้ามกินเหล้าเมายาในวัด"** เพราะงานวัดงานสงกรานต์กินเหล้าเมายา มันเป็นวัดเล่นการพนันไปแล้ว ทุกวันนี้มีเยอะ มีมหรสพ มีดนตรีอะไรพวกนี้ มันก็ไม่เหมาะกับวัดกับวากับศาสนาหละของพวกนั้น เป็นข้าศึกเป็นศัตรูกับพระธรรม เป็นศัตรูกับหลักพระธรรมของพระพุทธเจ้า

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้ การทำบุญที่ไม่เป็นบุญก็มี

การทำบุญที่ไม่เป็นบุญก็คือ

ให้น้ำเมา "มัชชปานะ มัชชทาน" เอาน้ำเมาไปเลี้ยงกัน งานบวช งานบุญ งานฉลองอะไรต่อมิอะไร เหล้าเบิก เบิกกว้าง อันนี้ไม่เป็นบุญแต่กลับเป็นบาปด้วย เอาเหล้าไปเลี้ยงแขกเหรื่อที่มาในงานโก้เก๋กันไป อันนี้เรียกว่า **อปุญฺญทานำ** ทำไม่เป็นบุญแต่กลับจะเป็นบาป นี่เป็นข้อที่สำคัญ

นี่ไม่เป็นบุญ แต่เขานิยมชมชื่นกันเหลือเกิน เหล้ายาพวกนี้ คำว่าเหล้ายา มันก็หมายถึงยาเสพติดทุกประเภท มันไม่เป็นบุญให้กันยังไงก็ไม่เป็นบุญ มันเป็นบาปด้วย

...ให้ **มหรสพ** การสนุกรื่นเริง บรรเลงดนตรี การละเล่นต่าง ๆ ที่เขาเล่นให้คนมาดูมีความสนุกสนานก็ไม่เป็นบุญ

...มีคนไปถามพระพุทธเจ้า เป็นนักฟ้อนนักเต้นเบอร์หนึ่งสมัยพุทธกาล ถามว่า

: เขาไปร้องเพลงขับร้องให้คนดูครื้นเครงสนุกสนานหัวเราะร่าเขาจะได้บุญไหม?

พระพุทธเจ้าก็เบี่ยงบ่ายไม่ตอบ เขาก็เค้นเอาคำตอบจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็บอกว่า ***"เป็นบาป ตกนรก"***

พระพุทธเจ้าตรัสอย่างนั้นเลย มหรสพนี้ก็ไม่เป็นบุญ **อปุญฺญทานำ** เหมือนกัน ฉะนั้นเวลางานบวชที งานกฐิน ผ้าป่า งานอะไรต่อมิอะไรมีมหรสพทั้งคืนตลอดวันตลอดคืน เขียนป้ายเบ้อเริ่มเทิ่มขึ้นไป ขัดกับหลักศาสนา ขัดกับหลักพระธรรม

พระพุทธเจ้า ขัดกันมากทีเดียว ทานที่ไม่เป็นบุญไม่เป็นกุศล ไม่เป็นประโยชน์ เปลืองเงินเปลืองเปล่าและกลับเป็นบาปอีกด้วย

ให้สัตว์ไปแพร่พันธุ์ อย่างเช่น ให้โคตัวผู้ไปผสมพันธุ์หรือสัตว์อื่นๆ จะได้แพร่พันธุ์ไป อันนี้ก็เป็นการให้ที่ไม่เป็นบุญเหมือนเป็นการให้ แต่ก็ไม่เป็นบุญไม่เป็นกุศล พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญในเรื่องที่เป็นกามแบบนั้น อันนั้นก็ไม่เป็นบุญเหมือนกัน

อีกประการหนึ่งให้ **ภาพ** เรียกว่าจิตรกรรมที่เป็นอนาจาร ของพวกนี้ผู้ให้มอบให้ก็ไม่เป็นบุญ ไม่เป็นกุศล ไม่เป็นการสร้างคุณงามความดี

นี่แหละการให้ที่ไม่เป็นบุญ จะได้ทราบเอาไว้ โดยเฉพาะน้ำเมา เป็นบาปและไม่เป็นบุญด้วย ตามงานต่างๆ ถ้าเป็นวัดวาอาวาสหรือเป็นบ้านของพุทธศาสนิกชนผู้นับถือพระพุทธเจ้าไม่ควรจะจัดงานให้มีของพวกนี้

ของพวกนี้เป็นความเสียหาย มหรสพพวกเล่นสนุกเพลิดเพลิน ของพวกนี้ก็ไม่ควรให้มี เปลืองเปล่าไม่เกิดประโยชน์อะไร

ฉะนั้นบ้านของพุทธศาสนิกชนคนไทยควรจะฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า ส่วนไหนที่เป็นบุญกุศลคุณงามความดี ส่วนไหนที่มันไม่เป็นบุญก็อย่าไปทำมัน นี่เอาคำสอนของพระพุทธเจ้ามาเปิดเผย มาบอกญาติโยมทั้งหลายถึงเหตุที่เป็นบุญ ถึงเหตุที่ไม่เป็นบุญ อันไหนเป็นกุศลไม่เป็นกุศล ให้เราได้ทราบเอาไว้

ฉะนั้นพระก็มีหน้าที่บอกกล่าวตักเตือนสั่งสอนในเหตุอันควรไม่ควร ฉะนั้นการทำบุญจึงเป็นบุญแท้ๆ ก็นี่แหละกาลทานก่อนให้ ขณะให้ ให้แล้ว วัตถุที่ให้ก็ได้มาอย่างสุจริตธรรมจากแรงงานของเราก็เอามาทำบุญ มากน้อยตามจิตศรัทธาของเรา

อันนี้เป็นบุญเป็นเนื้อแท้แห่งการบุญการกุศล การสร้างคุณงามความดีก็จะเกิดขึ้นที่จิตที่ใจของเรา เหตุนั้นบุญกุศลความดีนี้มันจึงเป็นสิ่งที่ร่มเย็น

ฉะนั้นผู้ที่มาวัดมาวา บางคนบางท่านอาจจะไม่ได้ดั่งใจเพราะว่าพระก็ตักก็เตือน บางคนจะมาจัดการวัดให้เป็นอย่างโน้นอย่างนี้ มันเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะวัดของพระพุทธเจ้าก็เป็นไปตามแถวแนวทาง

วัดไม่ใช่บริษัทห้างร้าน จะให้ถูกใจญาติโยมคนโน้นคนนี้มันก็เป็นไปไม่ได้ทั้งหมด

ฉะนั้นวัดของพระพุทธเจ้าก็ต้องยึดหลักคุณงามความดีเป็นพื้นโดยเฉพาะหลักที่เป็นสัปปายะธรรม

๑. บุคคลสัปปายะ บุคคลที่อยู่ในวัดต้องถือศีลถือธรรมเป็นที่สบาย

๒. เสนาสนะสัปปายะ ที่อยู่ที่อาศัยเป็นที่สบาย

๓. ธรรมะสัปปายะ การฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นที่สบาย ตลอดจนอากาศเป็นที่สบาย

วัดไม่ใช่ที่เที่ยวเล่นเที่ยวสนุกหรือว่าที่เที่ยวเพ่นพ่านของ

กุฏิกรรมฐาน ที่วัดป่าด่านขุนทดอัคคะธีโร
วันเปิดสร้างวัด ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๖

คนมาสนุกสนานรื่นเริงอะไรในวัด มันก็ไม่เหมาะกับวัดของพระพุทธเจ้า

การสร้างวัดไม่ใช่ของง่ายๆ บางคนก็หนีวัดหนีวาไป บางทีวัดก็ไม่ได้โอนตามกระแสของโลกที่ควรจะเป็น จะให้เราทำอย่างโน้นอย่างนี้ จะให้เรามีวัฒนาการไปตาม เราไม่ทำหรอก เพราะวัดเราวัดกรรมฐาน วัดเราไม่ใช่วัดฝึกอบรมคนมากๆ เราไม่ได้ชอบ เราทำตามเหตุอันควรเท่านั้น

อย่างเช่นพี่น้องญาติโยมมาปฏิบัติธรรม เราก็ให้สวดมนต์ไหว้พระนั่งสมาธิ เราไม่ใช่วัดที่ตั้งท่าตั้งทางมาอบรมใครต่อใคร เราเป็นวัดสงบร่มเย็นเข้ามาแล้วเตือนตัวเองสอนตัวเองบอกตัวเอง ใครจะมาตักเตือนใครต่อใครได้ ออกจากวัดไปก็เป็นเรื่องราวของตัวเองเท่านั้น ดีชั่วมัวหมองอะไรก็ดูตัวของตัวเอง

เห็นธรรมคือเห็นตัวเอง เรียกว่าเห็นธรรม เห็นพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่เห็นตัวเองแล้วจะเห็นธรรมได้ยังไง?

ฉะนั้นการมาวัดจึงมานั่งสมาธิ มาเดินจงกรม มาไหว้พระสวดมนต์ ดูจิตดูใจ ดูลมหายใจของตัวของตัวเอง ความเคลื่อนไหวไปมา สติมันอยู่กับตัวหรือเปล่า? ความปรุงฟุ้งซ่านรำคาญอะไรมันเกิดกับใจของเราเป็นยังไงบ้าง?

ความเปลี่ยวกายเปลี่ยวจิต ความที่สำรวมกายวาจาใจคือหลักธรรม หลักความดี ศาสนาก็อยู่ตรงนี้ ศาสนาไม่ได้อยู่ที่พระ เณร พระพุทธรูป

ศาสนาอยู่ที่สติ อยู่ที่ปัญญา อยู่ที่ความสงบร่มเย็นของจิตของผู้มาพึ่งพาอาศัยพระศาสนาต่างหาก

ฉะนั้นผู้ที่มาพึ่งพาอาศัยพระศาสนาหวังมรรคผล หวังคุณงามความดีก็ต้องสนใจตัวเอง มากกว่าจะฟุ้งไปสนใจคนโน้นคนนี้ แม้แต่พระพุทธเจ้าเอง พระองค์ยังให้ปลงให้วางไม่ให้ยึดถือในคำสั่งสอนที่มีแต่จดแต่จำอย่างเดียวเรียกว่า **สัญญาอารมณ์**

จำอย่างเดียวไม่นำมาประพฤติปฏิบัติ ท่านก็ยังไม่แนะนำให้ทำแบบนั้น

ฉะนั้น! นี่แหละมีแม่ชีขาว แม่ชีพราหมณ์ มีญาติโยมมาปฏิบัติศีลธรรมก็มีที่ให้พัก ท่านพักแล้วถึงเวลาก็มาทำวัตรสวดมนต์นั่งสมาธิภาวนา ว่าง ๆ อยู่ก็นั่งสมาธิอยู่ที่พักหรือตามร่มไม้ชายป่าชายเขา หรือว่าไปกราบพระอรหันต์เดินจงกรมนั่นแหละ คือข้อปฏิบัติที่ท่านทั้งหลายสามารถจะพึงกระทำได้

ส่วนคำสอนจากพระก็เพียงพอแล้ว ศีล ๕ ศีล ๘ คำสอนที่ดีคือ สติ คือ เดินจงกรม นั่งสมาธิ ก็เพียงพอแก่ผู้ปฏิบัติแล้ว

แต่ผู้ปฏิบัติจะปฏิบัติได้มากได้น้อยก็อยู่ที่ผู้ปฏิบัติเอง อย่าวุ่นวาย อย่าเป็นคนที่เรียกว่าต้องมีเพื่อน ต้องมีผู้คุย ต้องมีผู้สอน ต้องเดินแห่แหนตามกันเป็นแถวเป็นแนว ต้องนั่งสมาธิพรึดเต็มป่าเต็มดง ถึงจะนั่งสมาธิ มิใช่ทางของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้า **จรถ ภิกขเว** *ภิกษุทั้งหลายเธอทั้งหลายจงเที่ยวไปองค์เดียว อย่าไปกัน ๒ รูป* ท่านสอนถึงขนาดนั้น ท่านไม่ให้คลุกคลีตีโมง *ภาษาธรรม* **สัลเลขธรรม** *ธรรมเครื่องกำจัดกิเลสของคนของมนุษย์* ท่านจึงสอนเอาไว้เรียกว่า **สัลเลขธรรม**

๑. อัปปิจฉตา มีความปรารถนาน้อย

๒. สนฺตุฏฺฐิตา สันโดษไม่คลุกคลีตีโมงกับใคร

๓. อสังคณิกา ไม่เกี่ยวข้องวุ่นวี่วุ่นวาย ไม่ไปก่อกวนใครต่อใคร

๔. วิเวกตา อยู่ในที่สงัดวิเวก

๕. วิริยารัมภา ประกอบความพากความเพียรทางด้านจิตใจ

๖. ศีล รักษาศีล ทำจิตใจให้ปกติ สำรวม กาย วาจา ใจ ของตัว

๗. สมาธิ สร้างจิตให้มันตั้งมั่น มั่นคงอย่าหวั่นไหว ทำอะไร ทำจริง อย่าทำพอไปที

๘. ปัญญา ความฉลาดพิจารณาทั้งหลายทั้งปวง ว่ามันไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตนบุคคลเราเขา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

๙. วิมุตติ ความหลุดพ้นจากตาข่าย กองกิเลสที่มันผูกเราทั้งความโลภ ละโมบ โลภมาก ความโกรธพยาบาท ความหลง ความยึด ความติด มันก็จะเบาบางพ้นจากตาข่าย เรียกว่า **วิมุตติ**

๑๐. วิมุตติญาณทัสสนะ มีญาณหยั่งทราบ มีความรู้พิเศษถึงความหลุดพ้นจากกองกิเลสทั้งหลายทั้งปวง

อันนี้แหละเป็นหลักคุณธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอน นี้คือวัดของพระพุทธเจ้าต้องเป็นแบบนี้

...วัดป่าภูผาสูงของเราวัดกรรมฐานของ **ท่านพระอาจารย์เสาร์ ท่านพระอาจารย์มั่น** ของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ยังไงก็ต้องรักษาจารีตประเพณีข้อธุดงค์ ฉันมื้อเดียว ฉันในบาตร อย่างนี้เป็นต้น

เป็นข้อปฏิบัติเบื้องต้นของพระกรรมฐาน ต้องรักษา

ข้อปฏิบัตินี้เอาไว้ ยึดมั่นเอาไว้อย่าได้เสื่อมคลาย พระธุดงค์เป็นแบบนี้ท่านรักษาของท่านยาวๆ เรียกว่ารักษาตลอดไปจนกระทั่งตาย ท่านถึงจะเลิกฉันในบาตร หรือว่าป่วย เดินไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ ท่านถึงได้เลิก

หลวงปู่ หลวงตาของเรา หลวงปู่มั่นท่านก็ฉันของท่านจนวาระสุดท้าย ท่านไม่ปล่อยตัว นี่คือวัตรกรรมฐาน ข้อปฏิบัติเป็นสมบัติ เป็นธรรมติดตัวไปตลอดกาลนาน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๔ เมษายน ๒๕๕๕

ปลูกป่าถวายพระราชินีที่บริเวณหุบเขาเดียวดาย วัดป่าภูผาสูง

๒๖

พอเป็นพอไป ถ้าใส่ใจความสันโดษ

...ปลูกป่า พวกหนึ่งไปปลูกแทบตาย พวกหนึ่งเอาวัวไปกิน เออ!...

มีแม่ขาวชีพราหมณ์หลายคนอยู่วัดปฏิบัติธรรม จัดตามสะดวกไว้เลย อาหารจัดเรื่อยๆ พระฉันมื้อเดียวส่วนชีพราหมณ์ ๒ มื้อก็ได้ แต่ต้องเก็บไปทานเองยังที่พัก ทานก่อนเที่ยง เพราะทางวัดเราฉันมื้อเดียว ถ้าโยมที่มาปฏิบัติธรรมจะทาน ๒ มื้อก็ต้องเก็บสะสมใส่จาน ใส่ชาม ใส่ถุง กักตุนกันไว้เอง

ส่วนพระ...ฉันมื้อเดียว นี่เก็บเป็นก้นบาตรไว้ให้คนแก่ๆ มากราบตอนกลางวันเท่านั้นเอง ไม่ได้เก็บไว้กินนะ! พระมีหลายคนเหมือนกัน บ่ายโมงเป็นเวลาสวดมนต์ที่วิหารหลวงปู่มั่นก็มีแม่ขาวพ่อขาว เวลาบ่ายโมงก็ไปสวดมนต์ที่วิหารหลวงปู่มั่น สวดมนต์เสร็จก็นั่งสมาธิถวายท่าน

แต่เมื่อวานนี้คนเยอะ เมื่อวานวันที่ ๑๔ คนเยอะ ทั้งคนจะสวดมนต์ ทั้งคนจะมากราบมาไหว้ คนเขาก็มาไม่หมด มากกว่าวันที่ ๑๓ เมื่อวานนี้ผู้เฒ่าผู้แก่อายุ ๙๐ ปีก็มี ๘๘ ปีก็มี ลูกๆพามากราบพระ มาทำบุญ บางคนก็เดินไม่ค่อยได้ต้องหามก็มีเหมือนกัน

บางคนก็บอกว่า *"ใกล้จะตายแล้วขอมาทำบุญครั้งสุดท้ายคงจะไม่ได้มาแล้ว"* ก็มี มาสั่งมาลาก็มีเหมือนกัน อาตมาก็เลยให้พรไปว่า *"ดีแล้วหละโยมเอ๊ย! มาเถอะ ดูแล้วคงจะไม่ได้มาอีกหรอก เพราะว่าสภาพชำรุดมากแล้ว"*... พูดความจริงไปจะได้ไม่อ้อยอิ่งกับมัน

คนเฒ่าจะตายอยู่แล้ว จะไปอวยพรให้อายุยืนไปถึงไหนอีก แก่ก็ใกล้จะตายอยู่แล้ว จะไปอวยพรให้อายุยืน มันเข้ากันได้ไหมหละ? เป็นพระพูดโกหกมดเท็จไปเสีย เล่นลิ้นไปเสีย *"ตายแน่ๆหละ แม่เอ๊ย! พ่อเอ๊ย! มันจะพ้นปีนี้ไหมหละ?"* ถามไปแนวนั้นซะ จะอายุยืนไปถึงไหนบางคนเป็นร้อยปี

นี่แหละพระ ภาษาพระพุทธเจ้าท่านไม่เคยถามหรอก *"สบายดีหรือเปล่า?"* ไม่เคยมีในภาษาของพระพุทธเจ้า มีแต่ภาษาของพวกเรา *"สบายดีหรือเปล่า?"* ภาษาพระพุทธเจ้าต้องพูดว่า *"พอทนอยู่ได้ไหม?"*

เมื่อพระพุทธองค์ทักทายจะทรงตรัสว่า **"ขมนียำ ยาปนียำ ภิกฺขเว"**

แปลว่า ***ภิกฺขเว*** *ดูกรภิกษุทั้งหลาย* ***สรีรยนฺตํ*** *อันว่ายนต์คือสรีระ* ***จตุจกฺกํ*** *มีสี่ล้อ* ***นวทฺวารํ*** *มีเก้าทวาร* ***ตุมฺเหหิ*** *อันเธอทั้งหลาย* ***ขมนียं*** *พึงอดทนได้หรือ?* ***ยาปนียं*** *พึงให้เป็นไปได้หรือ?* พระภิกษุสงฆ์ก็ทูลตอบว่า **"ขมนียํ ยาปนียํ ภนฺเต"**

แปลว่า ***ภนฺเต*** *ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ* ***สรีรยนฺตํ*** *อันว่ายนต์คือสรีระ* ***จตุจกฺกํ*** *มีสี่ล้อ* ***นวทฺวารํ*** *มีเก้าทวาร* ***อมฺเหหิ*** *อันข้าพระองค์ทั้งหลาย* ***ขมนียं*** *พึงอดทนได้* ***ยาปนียं*** *พึงให้เป็นไปได้อยู่*

สรีรยนฺตํ ยนต์ คือ สรีระ *นั่นคือ ร่างกายของคนเรานี้เปรียบเหมือนเครื่องยนต์*

จตุจกฺกํ *มีสี่ล้อ* *นั่นคือ ต้องบริหารให้เป็นไปด้วยอิริยาบถ ๔ ประการ กล่าวคือ เดิน ยืน นั่ง และนอน*

นวทฺวารํ *มีเก้าทวาร* *นั่นคือ มีประตูทางเข้าทางออกอยู่ ๙ ช่อง ได้แก่ หู ๒ ตา ๒ จมูก ๒ ปาก ๑ ทวารเบา ๑ และทวารหนัก ๑*

ขมนียं *พึงอดทน* ยาปนียं *พึงให้เป็นไป* *นั่นคือ การบริหารร่างกายนี้เป็นสิ่งลำบากและเหน็ดเหนื่อย เราจึงต้องอดทนเพื่อให้มันยังคงเป็นอยู่ต่อไปได้..*

ภาษาของพระพุทธเจ้านั้น ภาษาความจริง พูดตามพอประมาณ เป็นภาษาธรรม คำพูดก็พอประมาณ การอยู่การกิน การดำรงชีวิตก็พอประมาณ คำว่าพอประมาณก็คือไม่ทุรนทุราย

กระเสือกกระสนจะเป็นจะตายกับเรื่องนั้นเรื่องนี้ ท่านพอดีของท่าน อยู่พอสมควร พอตัวของท่าน นี่เป็นภาษาของพระธรรมของพระพุทธเจ้า หรือเรียกว่า **ภาษาสันโดษ**

ญาติโยมพอพระเอาสันโดษมาสอน ก็ตำหนิพระว่า โลกจะอยู่ยังไง? มันสันโดษ

สันโดษ หมายถึงยินดีตามมีตามได้ ภาษาบาลีท่านเรียกว่า **ยถาลาภสันโดษ** สันโดษตามมีตามได้ เหมือนปลูกมัน ปลูกอ้อย ปลูกข้าวโพด ก็ไปไถไปปลูกใส่ปุ๋ย แต่มันแล้งขึ้นมาทำไงหละ? มันก็ได้แค่นั้นก็ต้องทำใจ ทำสุดตัวแล้วเรียกว่าตามมีตามได้ ตามลาภผลที่ตัวเองทำแล้วมันได้ยังงั้น เป็นสุจริตชน สุจริตธรรม ประพฤติโดยสุจริตแล้วแต่มันได้แค่นั้น

เหมือนกันหน้าที่การงานชีวิตมนุษย์ก็เหมือนกัน ขยันสุดตัว อดทนสุดขีด ทำดีสุดขั้ว แต่มันได้แค่นี้ ไม่ได้เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีก็เป็นเศรษฐีในทางธรรม เหตุมันดีสมบูรณ์ พระพุทธเจ้ายกย่องเป็นเศรษฐีทางธรรม **ยถาลาภสันโดษ** ยินดีตามมีตามได้ ตามลาภผลที่เกิดขึ้น ตามเรี่ยวแรงและนิสัยวาสนาของตัวเองด้วย บวกสองแรงนี่แล้ว ได้แค่นี้ก็พอใจ

ยถาพลสันโดษ สันโดษตามกำลังฐานะของตัว ตัวทำได้ขนาดนี้ แบกสิ่งนี้ได้ขนาดนี้ ร่ำเรียนได้ขนาดนี้ มีวิชาความรู้ขนาดนี้ มันได้แค่นี้ก็ยินดีพอใจกับมัน ไม่เป็นทุกข์เศร้าเหงาหงอย เสียอกเสียใจพิไลรำพันกับมัน นี่หลักธรรมท่านสอน

สุดท้าย **ยถาสารุปปสันโดษ** สันโดษในสิ่งที่เป็นปัจจุบันเฉพาะหน้าๆ อย่างเรานั่งอยู่นี้ อย่างเช่นนักบวชมีกินมีฉันเท่าไรก็ไม่เสียใจ วันที่มีคนกราบคนไหว้ วันที่ไม่มีคนกราบคนไหว้ วันที่มีของกินของฉันเขาถวาย กับวันที่ไม่มีทั้ง ๒ อย่าง ให้วางใจเป็นกลาง ไม่ไปเดือดร้อนวุ่นวายกับมันกับเรื่องปากเรื่องท้องให้มีความสันโดษในปัจจุบัน

ทั้งหมดทั้งสิ้นท่านก็ให้พิจารณาเป็น ๔ กาล

๑. ยินดีในเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม*(ถ้าเป็นโยม)* ที่หลับที่นอนเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวให้สันโดษพอดีพองาม

๒. อาหารการกิน ให้สันโดษพอดีพองามอย่าเตลิดเปิดเปิงเห็นแก่ปากมากกว่าธรรมะ

๓. ที่อยู่ที่อาศัย ก็ให้พอควรพอเหมาะอย่าประดับประดาตบแต่งเกินเหตุเกินผล

๔. สุดท้าย **ยารักษาโรค** ให้พอดีพองาม อันไหนหมอรักษาได้ อันไหนธรรมรักษาช่วยพิจารณาทั้ง ๒ ประการ อย่าพึ่งแต่หมออย่างเดียว พึ่งธรรมะด้วย เพราะว่าหมอต้องรักษากาย ธรรมะรักษาจิต ถ้าเราไม่รู้จักรักษาตัวของเราเองเราก็จะพึ่งแต่หมอ ป่วยออดๆ แอดๆ ก็พึ่งแต่หมอ พึ่งแต่หยูกพึ่งแต่ยา พระพุทธเจ้าไม่สอนแบบนั้น

ฉะนั้นต้องดูตัวเราเองด้วย โรคบางอย่างเป็นโรคกายอาศัยยา โรคบางอย่างเป็นโรคกรรมรักษายังไงก็ไม่หาย ถูกน้ำมนต์

พระทีเดียว หายก็มีเหมือนกัน มี ๒ แบบ หลักธรรมท่านให้พิจารณา พิจารณาอย่างนี้แล้วก็จะมองเห็น ๓ แบบ

๑. ไม่เสียใจกับสิ่งที่ล่วงมาแล้ว มันผ่านมาแล้วไม่ไปเร่าร้อนเดือดร้อนกับมัน ชีวิตอดีตไม่ต้องไปเสียอกเสียใจ สิ่งที่ล่วงมาแล้วเป็นอดีต เคยทำก็ทำมาแล้ว ดีชั่วถูกผิด ก็เป็นสิ่งที่ผ่านมาเป็นแต่ข้อพิจารณาเท่านั้นเอง

๒. ไม่วุ่นวายกับอนาคตจนเกินเหตุ กลัวแต่จะไม่ร่ำไม่รวย ไม่สวย กลัวแต่จะไม่มีคนรักคนชอบ กลัวไปหมด เกิดเป็นคนขี้ขลาดไปในตัวไปด้วย

๓. ถ้าพิจารณาอย่างสันโดษได้ ก็จะอยู่กับปัจจุบันเฉพาะหน้า เห็นความดีเฉพาะหน้า เห็นสิ่งที่อยู่ในปัจจุบันเป็นเหตุ เป็นตัวบอกอดีตอนาคต หลักธรรมท่านสอนเอาไว้ ให้พิจารณาอย่างนั้น

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมที่มาใส่ชุดขาวเรียกว่า **สทารสันโดษ** คือยินดีเฉพาะตัวแล้ว...ไม่ไปยุ่งเหยิงวุ่นวาย ถือศีล ๘ วางภาระปลง ท่านเรียกว่าปลง วาง ทำจิตให้มันสบาย เดินเหินให้มันสบาย พระพุทธเจ้าไปบรรลุธรรมก็ไปผู้เดียว ไม่ได้แบกญาติพี่น้อง แบกตำรับตำราไปด้วยได้ แบกทีวี วีดิโอ โทรศัพท์มือถือไปด้วย ท่านก็ไปของท่านผู้เดียว เดียวดาย

ท่านไปของท่าน ท่านได้ดิบได้ดีมาแบบนั้น พวกเรานี่วุ่นวายมาก จะนั่งสมาธิทีหนึ่งก็เรียกหาพระมาเป็นหมู่นั่ง

จะสวดมนต์ทีก็เรียกหาพระหาเพื่อน ทำความดีกับตัวเองเป็นที่หนึ่ง ส่วนรวมเป็นอันดับ ๒ นี่หมายถึงวิธีปฏิบัติตัวเองสวดมนต์ไหว้พระที่ศาลาเป็นส่วนรวม นั่งสมาธิเป็นส่วนรวม อันนี้เป็นเบอร์ ๒

ส่วนเบอร์ ๑ คือส่วนตัวอยู่ที่พักที่อาศัย อย่าไปคุยกันมาก สวดมนต์ นั่งสมาธิ เดินจงกรม หาที่สงบงบเงียบ มุมสงบในวัดมีเยอะแยะ มุมธรรมะใต้ต้นไม้ ตามโขดหิน เงื้อมผา ตามศาลาพระอรหันต์ ที่ไหนพิจารณา พิจารณาพอจะเดินจงกรมได้ก็มองดู ไปเล็งดูแลดู เหมาะแก่การเดินจงกรมนั่งสมาธิก็ไปทำ อันนี้เป็นเบอร์หนึ่ง

หลักธรรมสอนตัวเองทำแบบนั้น เรียกว่าผู้ปฏิบัติธรรมเอาอย่างพระพุทธเจ้าถึงไม่วุ่นวี่วุ่นวายส่ายแส่ พระก็เหมือนกัน จะให้อาตมามายุ่งกับโยมอาตมาไม่ได้มายุ่งด้วย เจอกันบางทีเจอกันเฉพาะตอนฉันกับญาติกับโยม นอกนั้นไม่ได้เจอเลย เพราะเราก็ไม่ได้ยุ่งกับใครอยู่แล้ว เราไม่ได้มีนิสัยยุ่งกับคนโน้นคนนี้คนนั้น หมายใจว่าคนนี้มีเงินต้องคุยด้วย หมายใจว่าคนนั้นมีนั่นต้องคุยด้วย ไม่มี! ไม่ได้หมายใจยังงั้น ไม่ได้มี! ก็อยู่ปฏิบัติธรรมแบบพระ

● ต้องรู้จักวาง

ฉะนั้นผู้ปฏิบัติธรรมลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าทำจิตให้มันสงบสำคัญ กิเลสมันมากับจิต กิเลสมากับกาย กับรูปกับนาม

แล้วก็คือกายกับจิตนี่แหละเป็นที่ซ่อนอยู่ของมัน ไม่ได้มาจากโลกไหนแผ่นดินใด การปราบกิเลสจึงต้องวาง

วางตำราด้วย วางความรู้สึกส่วนตัวด้วย วางรักวางชังด้วย ทำจิตให้มันนิ่งสงบมันถึงจะเห็น น้ำนิ่งมันเห็นทุกอย่าง ถ้าน้ำไม่นิ่ง มันไม่เห็นอะไรง่ายๆ น้ำอยู่ในแก้วแก้วเดียว ถ้ามีแต่ตะกอนขุ่นขึ้นมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ ถ้ามันนิ่งสะอาดใสเป็นน้ำสะอาด ใครกินใครดื่มยิ้มแย้มแจ่มใส

จิตใจของคนเราก็เหมือนกัน มันแส่หาความทุกข์มาตั้งแต่กัปป์ไหนกัลป์ใดแล้ว แส่หาแต่เรื่องทุกข์เรื่องโทษ มนุษย์ทำกรรมเองก็เดือดร้อนเอง ทุกข์เองเศร้าหมองเอง แล้วก็บ่นพึมพำไปเอง ก็เราทั้งนั้นแหละ

...เวลาแก้กิเลสก็เลยต้องมองมาที่ตัวเรา อย่ามองธรรมะเป็นของแคบๆ โลกมันกว้างแสนกว้าง แต่ธรรมะมันแคบเข้ามาๆ รุกร่นเข้ามาที่ตัวเรา สุดท้ายตาย จิตกับกายเท่านั้นแหละเป็นผู้รับผิดชอบตอนตาย

ฉะนั้นจึงว่า ธรรมะไม่ใช่ของกว้างของควรจดควรจำอะไรกันมาก! อาตมาก็จำไม่ไหวเหมือนกัน ธรรมะข้อนั้นข้อนี้จดจำไม่ไหวเหมือนกัน ระลึกแต่พุทโธ ธัมโม สังโฆ ในจิตในใจของเราดีที่สุด อย่าได้จิตใจส่ายแส่ไปที่ไหน

วัดของพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ยุ่งยากมากมาย ยุ่งยากอยู่ที่คน ท่านไม่ยุ่งยาก ถ้าปฏิบัติดีๆ ต่างคนต่างปฏิบัติ ต่างคน

ก็ต่างกำจัดกิเลสออกจากจิตของตัวเอง มันไม่ยุ่งยาก เรียกว่าสันโดษ สันโดษจึงเป็นของสำคัญ เป็นหลักธรรมที่ดี เพราะสันโดษยินดีแต่สิ่งที่พอดีพองาม เรื่องร้ายเรื่องชั่วไม่ยินดีด้วย จิตมันก็สะอาด จิตใจก็ดีขึ้นมา นี่คือการอบรมจิตของตัว

ฉะนั้นการนั่งสมาธิจึงเป็นของสำคัญ ก็คือการกำหนดจิตให้อยู่กับตัว การเดินก็กำหนดจิตให้อยู่กับตัว ใครกำหนดสติดีมันก็ดับกิเลส เหมือนเขาเอาตาข่ายไปดักนก เอาไซไปดักปลา นั่นเรียกว่าดักกิเลสดักจิต มันเคลื่อนไหวไปมาฟุ้งซ่านอะไรยังไง พอจับจิตของตัวเองออกทางนั้นปั๊บ สติตามจับให้ทันๆ ให้รู้เท่าความทุกข์มันจะมาจากไหน

พอจับมันทีละตัวสองตัว ตัวอิจฉาริษยา ตัวโลภ โกรธ หลง ตัวฟุ้งซ่านรำคาญ ตัวเศร้าหมองมืดตื้อ ตัวลังเลสงสัย ตัวขี้เกียจขี้คร้าน ตัวกาม ตัวราคะ ตัวพยาบาทฉุนเฉียว อยู่ในจิตของเราทั้งนั้นดับ มีสติ ดับ ฟุ้งออกไปทางไหนดับไปทางนั้น ตัดขาดกับกิเลสไม่ญาติดีกับมัน นั่น!...วิธีภาวนา

เวลามาปฏิบัติธรรมจึงทำตัวประหนึ่งว่าอยู่คนเดียวในโลกนี้ ทำตัวเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเป็นที่พึ่ง นอกจากพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง ทำสติก็คือพุทโธ ระลึกรู้เข้าออกทุกลมหายใจ อันนี้จะเป็นตัวช่วยได้เป็นอย่างดี พอทำสม่ำเสมอจนเป็นนิสัยเป็นความเคยชิน

ทีนี้จะยืนเดินนั่งนอนทำอะไรก็หากว่าเป็นเอง จิตสติ

ระลึกเองเป็นอัตโนมัติเพราะการฝึกไว้สม่ำเสมอ ฝึกตลอด ๆ จิตก็เลยเป็นทางไหลของธรรมะ เวียนไปทั่วสรรพางค์ร่างกาย อาการ ๓๒ เป็นที่หมุนเวียนของธรรมะ เดิมเป็นที่ไหลลงของกิเลส กิเลสวนหมุนเวียนในตัว ทุกอย่างมีแต่กิเลสหมุนไปหมุนมา พอเราฝึกสติดี ทีนี้ธรรมะหมุน หมุนตลอด สติหมุนตลอด สมาธิมั่นตลอด ปัญญาความพินิจพิจารณาก็รู้ตลอดรู้ตัวเท่าทัน

ผู้ปฏิบัติจริง จึงทำได้จริงทุกที่ ผู้ปฏิบัติไม่จริงอยู่ไหนไม่จริง ปลอม ปลอมมาจากจิตเรามันพาปลอม ล่อลวงหลอกลวงเราไปเรื่อย ทำให้จริงเถอะจะได้เห็นธรรม จะได้ร่มเย็น จะได้ไม่วุ่นวาย วิธีประพฤติปฏิบัติตนจากสันโดษ

สันโดษเป็นของสำคัญ ยินดีตามมีตามได้ไม่ทะเยอทะยาน ลุ่มหลงมัวเมาในลาภยศสรรเสริญสุขทุกข์ในเงินทองทรัพย์สมบัติ แม้แต่ตัวของเราเอง เราก็สันโดษ เราไม่ไปประเทืองร่างกายอะไร ถือศีล ๘ ความสวยความงามอะไรก็พักมันไว้ก่อน ไม่อาลัยใยดีกับมัน พิจารณาเป็นธรรมทุกเรื่อง เกิดความสงบ เกิดสติ ทีนี้มันก็ไม่ทุกข์กับสิ่งที่ผ่านกับสิ่งที่ยังไม่มาถึง กับได้กับเสีย เพราะตัวเองดีอยู่เป็นหลักแกนกลาง

เหมือนล้อของรถไม่มีแกนกลางมันหมุนไม่ได้นะ แกนกลางคือจิตสำคัญรอบด้าน หมุนผ่านจิต ผ่านจิตทั้งหมด ผ่านแกนกลางหมด อะไรไม่มีแกนกลางไม่ได้ โลกมีแกนกลาง รถยนต์มีแกนกลาง ธรรมจักรท่านถึงมีแกนกลางของท่าน

ตัวกลางนั่นคือจิต เป็นชี่ๆ คือ **มรรค ๘ ปฏิจจสมุปบาท ๒๔** อย่างนี้เป็นต้น (โดยอนุโลมปฏิโลม) แกนกลางหละสำคัญคือจิตนี้ อะไรหมุนซ้าย? อะไรหมุนขวา? หมุนหน้าหมุนหลัง ขึ้นลงสูงต่ำดำขาว จิตก็เห็นหมด นั่นหละเป็นลักษณะของผู้ปฏิบัติ ให้พินิจพิจารณา

การมาอยู่วัด...หาธรรมะจากตัวเอง จะมาหาธรรมะอะไรจากอาตมาจากพระ หาจากตัวเอง ธรรมะแสดงอยู่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความต้องพลัดพรากมีตลอด ๒๔ ชั่วโมง พระพุทธเจ้าแสดงธรรมะให้ฟังตลอดๆ ดูเอา มองเอา พิจารณาเอา พระพุทธเจ้าแสดงธรรมกระเทือน กระเทือนใจตลอด

นั่นหละธรรมะของจริงอยู่ตรงนั้นหละ พระพุทธเจ้าแสดงธรรมะให้เห็น ดูตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ คือเกศา โลมา นขา ทันตา ตะโจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก น้ำเลือด น้ำเหลืองในตัวของตัวเอง น้ำต่างๆ ที่อยู่ในตัวเห็นนั่นหละมันเป็นยังไงบ้าง? มนุษย์มีอะไรบ้าง? พิจารณาดูเห็นแต่สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

เมื่อสังขารปราศจากวิญญาณแล้วก็เหมือนท่อนไม้ท่อนฟืนก็เท่านั้น พระพุทธเจ้าแสดงธรรมให้ฟังตลอด ตลอดทุกลมหายใจจะไปรอฟังธรรมะธัมโมจากใครอีก?

นี่แหละเวลาพระกรรมฐานท่านไปอยู่ป่า มีผู้ไปถามท่าน

ว่าไปฟังธรรมะที่ไหน? ใครสอน? ก็พระพุทธเจ้าท่านสอนอยู่ตลอดๆ เป็นคู่เคียงของการประพฤติปฏิบัติศีลธรรม

พี่น้องมาวัด วัดก็มีให้แล้ว ศาลาที่พักก็มีให้แล้ว ขอแต่ท่านทั้งหลายตั้งใจประพฤติปฏิบัติด้วยดีอันนั้นจะเป็นข้อปฏิบัติเพื่อมรรคเพื่อผลได้อย่างแท้จริง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๕ เมษายน ๒๕๕๕

๒๓๗

ดีไม่จริง จริงไม่ดี

...บุญสงกรานต์คนเขาจะมา เขาก็มา คนเขาจะไม่มาก็ไม่มาแหละ เรื่องของคน คนฟังภาษาพระออกเขาก็มา คนฟังภาษาพระไม่ออกเขาก็ไม่ได้มา เพราะเขาฟังภาษาพระไม่ออกเขาก็ไม่ได้มา ฟังภาษาพระไม่รู้เรื่อง

ฉะนั้นภาษาธรรมะผู้ที่ฟังเป็นจึงจะฟังเข้าใจ แต่ก่อนไปฟังเทศน์หลวงตา อุ๊ย! ฟังไม่เข้าใจ เทศน์อะไร? เหมือนเราเอาม้วนเทปหลวงตาไปถวายเจ้าคุณ เจ้าคุณก็เอามาคืนบอกเราว่าฟังไม่รู้เรื่อง มันจะจริงไหม? โทษผู้ฟังก็ไม่ได้ ผู้ฟังไม่ได้ปฏิบัติเองเลยฟังท่านไม่รู้เรื่อง เขาคงพูดความจริงว่าเค้าฟังไม่รู้เรื่อง ...

นั่นแหละเสียงธรรม ตอนแรกไปฟังเทศน์ท่าน ฟังงงเหมือนกัน พอฟังไป ๆ นาน ๆ เข้า เข้าใจ ฟังเทศน์หลวงตามีหลายคนพูดเหมือนกับเราพูดนี่แหละ โอ๊ย! ฟังตอนแรกไม่เข้าใจ ท่านว่าอะไรบ้าง? พอนั่งสมาธิฟังไปนาน ๆ ดูดดื่ม

ถึงอกถึงใจทีเดียวแหละ เพราะเป็นภาษาธรรมที่เราฟังแล้วจิตใจชุ่มเย็นเป็นสุขสดชื่นสบายจิตสบายใจภาษาธรรม ไม่เหมือนภาษาทางโลก

เมื่อเช้านี้ยังพูดให้ญาติโยมฟังผ่านทางสถานีวิทยุ **"ดีไม่จริง จริงไม่ดีมีเยอะ"** ดีจริง จริงดีก็มี

ดีไม่จริง เงินทองนี่ทรัพย์สมบัติภายนอก ดีแต่ไม่จริง ใครไปยึดเป็นบ้ากับมันตกนรกด้วย เป็นทุกข์ด้วย

กามกิเลส โลภ โกรธ หลง ดีอยู่เหมือนกัน สร้างโลก สร้างอะไร ๆ ให้คนสะดวกสบายดี ดีไม่จริงดีมีโทษก็มีเหมือนกัน จริงไม่ดีก็มี

จริงแต่ไม่ดี ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ จริงแต่ไม่ดี มันต้องสูญสลายไปตามกาลของมัน ต้องผุต้องพัง ต้องทำให้คนพลัดพรากจากกันคือความตาย จริงแต่ไม่ดี

ส่วน**จริงดี ดีจริง** คือพระธรรม ไม่มีเกิด ไม่มีตาย ไม่มีพลัดพราก อยู่กับเราไปตลอด จริงดี ดีจริง นั่นคือพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าแท้ ฉะนั้นการศึกษาพระธรรมถึงได้พูดมีความเห็นดี เห็นงาม เห็นถูก เห็นว่าศีลดี สมาธิดี ปัญญาดี การเห็นอย่างนี้ก็ยังไม่พอ ต้องเข้าใจประพฤติปฏิบัติด้วย เพียงแต่ความเห็นดีเห็นถูกยังไม่พอ ต้องเข้าใจประพฤติปฏิบัติด้วย ถึงจะถูกต้องเรื่องของธรรมเป็นแบบนั้น

สัมมาทิฐิ *ความเห็นชอบ* เห็นดี เห็นจริง เห็นงาม แต่

ต้องนำไปประพฤติปฏิบัติทำความเข้าใจให้มันถูกต้องด้วยเรียกว่า **สัมมาสังกัปโป**

ถ้า ๒ อย่างนี้ประสานกันก็เกิดเป็นมรรคขึ้นมาเรียกว่า **มรรคปฏิปทา** ทางดำเนินที่ถูกต้อง นี่แหละ **จริงดี ดีจริง** คือพระธรรม คือส่วนที่เป็นความบริสุทธิ์ทางกายวาจาจิตอันนี้ไม่สูญไม่เสื่อมไม่มีหมดอายุเป็นอกาลิโก

ฉะนั้นจึงได้พูดว่าสิ่งที่ตีคู่มากับดวงจิตกับมนุษย์กับโลกคือกิเลสตีตราจองมาตั้งแต่กัปป์ไหนกัลป์ไหนก็ไม่รู้ ตีคู่กันมาเรื่อยๆ ตีคู่กันมาเรื่อย ประหนึ่งว่าพลัดพรากจากกันไม่ได้ มนุษย์กับกิเลส และมนุษย์ก็ไม่อยากพรากจากมันด้วย พระพุทธเจ้ามาจับแยกออกเป็นกรรมการใหญ่ จับแยกกิเลสออกมาจากจิต ถึงได้รู้เรื่องราวของภพชาติการหมุนเวียนมันมาจากไหน มาจากความยึดความถือ

ถ้ารู้ว่าความยึดถือไม่ดีก็อย่าไปยึดมัน ก็ไม่ทุกข์ ถ้ารู้ว่ามันไม่ดีอยู่ ไปยึดมัน ก็ทุกข์ไม่จบไม่สิ้น

ฉะนั้นทางธรรมท่านจึงให้ปล่อยวางในสิ่งที่ควรปล่อยวางในสิ่งที่ควรยึดก็ยึดเพื่อเป็นแนวทางที่พึ่งในการประพฤติปฏิบัติทางธรรมจึงเป็นของดีของจริง ของประเสริฐ เวลาพระพุทธเจ้ามาประกาศศาสนาท่านจึงบอกว่า มาประกาศความจริงอันประเสริฐ ๔ ประการคือ

ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค พูดเรื่องความทุกข์มันประเสริฐ

ตรงไหน ใครก็ไม่ต้องการขี้ทุกข์ขี้ยากขี้ลำบาก ทำไมพระพุทธเจ้าบอกเป็นของจริงอันประเสริฐ ก็มาพิจารณาให้มันเห็น รู้ทุกข์มันถึงจะไม่ทุกข์

คำว่าทุกข์สุขมันก็อยู่ด้วยกัน แต่เรารู้ความจริงกับมัน มันมาจากไหนต้นตอของมัน อะไรทำให้เวียนเกิดเวียนตายก่อภพก่อชาติ ตัวทุกข์นั่นแหละ ตัวพาเกิดพาตาย **เกิดแล้วก็ต้องทุกข์ ไม่เกิดแล้วไม่ทุกข์**

คำว่าไม่เกิดไม่ใช่หมายความว่าไปเกิดภพอื่นนะ คือไม่เกิดทุกภพชาติเรียกว่าสิ้นกิเลส นั่นไม่ทุกข์!

สิ้นกิเลสไปไหน ไม่ได้ไปไหน ก็อยู่ที่เดิม สิ้นกิเลสแต่อยู่เหนือกิเลส เหนือสมมุติ เหนือความคาดหมาย เหนือมนุษย์ เหนือสรรพสัตว์ทั้งหลาย ท่านสิ้นของท่าน ยุ่งมากเรื่องของมนุษย์ พูดเรื่องธรรมก็ขัดขวางขัดข้องตลอดๆ ฉลาดเกินมนุษย์

ฉลาดแต่ว่าทำชั่ว ฉลาดคิด ฉลาดอ่าน พระพุทธเจ้าเทศนาธรรมนี่แย้ง แย้งตลอด เอาตัวไม่รอดสักคน ศาสดาท่านทะลุปรุโปร่งหมดแหละเรื่องพวกนี้

ฉะนั้นพวกเราผู้ประพฤติปฏิบัติศีลธรรม ก็ต้องใส่ใจกับตัวเอง โดยเฉพาะพระ ใส่ใจในวัตรปฏิบัติของตัว พื้นๆ เลย คือกิจวัตรประจำวันของพระ อยู่วัดต้องใส่ใจความสะอาดปัดกวาดลานวัด ห้องน้ำห้องท่า เรือนไฟ คือที่ฉันน้ำปานะ ที่ย้อมผ้าตลอดจนกุฏิเสนาสนะ กิจวัตรพวกนี้เป็นข้อปฏิบัติขัดเกลาอันนี้

เป็นของภายนอก นั่นก็ย้อนเข้ามาถึงจิตที่เป็นภายในคือการสำรวมจิตตั้งสติ สตินี่แหละเป็นพ่อของธรรมะทั้งหลาย สติขาดไม่ได้ เป็นรากเหง้าของความดีทั้งปวง คือไม่ประมาทคือมีสติ

เดินจงกรมนั่งสมาธิไม่มีสติ เดินให้ตายก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดผลเกิดประโยชน์แข็งขัน มีความเพียรสูงแค่ไหนก็ตาม ถ้าไม่มีสติตายทิ้งเฉย ๆ ไม่ได้อะไร ต้องให้มีสติ

สติรอบปัญญารอบ จะเกิดความดีขึ้น เกิดสมาธิขึ้นมา ถ้าสติรอบตัว ประหนึ่งว่ามีตาอยู่รอบตัว มาข้างหลังก็เห็น มาข้างหน้าซ้ายขวาเห็นหมด เพราะมีสติอยู่รอบตัว

ประหนึ่งว่ามีตาอยู่รอบด้าน ถ้าไม่มีสติอยู่รอบ ตัวกิเลสมาซ้ายขวาสูงต่ำติดยึดไปหมด สูงติดเทวดาเทวบุตร บวชแล้วอยากเป็นเทวบุตรเทวดา ติดกามกิเลสตกไปทางต่ำ ติดภพมนุษย์เกิดเป็นมนุษย์แล้วก็อยากเป็นมนุษย์อีก ติดทั้งนั้น

หมา แมว เกิดเป็นหมาเป็นแมวไปถามมันซิ มันอยากเป็นคนไหมไม่เคย มูตร คูต หนอน นก หนู ปูปีก ถ้าใครพูดกับมันรู้เรื่องลองไปถามมันดูซิ มันอยากเกิดมาเป็นคนไหม? เป็นสัตว์อื่นไหม? ไม่! มันอยากเกิดเป็นตัวมันเองนั่นแหละ! มันว่ามันดีแล้วนะ มันบินได้ สัตว์ไหนเกิดเป็นอะไรก็อยากเกิดเป็นอันนั้นท่านเรียกว่าภพ ความยึดมั่นถือมั่น

นี่แหละเรื่องกิเลส เทวดาก็อยากเป็นเทวดาอยู่อย่างนั้น ไม่อยากตกสวรรค์ ยึดถือ นี่พระพุทธเจ้าท่านถึงให้ชื่อให้นาม

ว่า “จอมจักรพรรดิ์” คือกิเลสครองใจคน ครองใจสัตว์ทั้งหลาย เป็นเจ้าจอมกระหม่อมทีเดียวแหละเป่าหัวคนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

ถึงบอกว่า กิเลสตีคู่กับมนุษย์มาตลอดกัปป์ตลอดกัลป์ พระพุทธเจ้าเท่านั้นแหละมีผู้เดียวจับแยกออกไปได้ ขาดสะบั้นเป็นชิ้นๆ พระพุทธเจ้าจับแยกออก

นอกจากนั้นปนเปกันระคนมั่วซั่วกันไปหมด อันไหนเป็นกิเลส อันไหนเป็นธรรมก็ไม่รู้ มีพระพุทธเจ้าเป็นอัจฉริยบุคคลเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

นี่พูดถึงหลักธรรมหลักปฏิบัติเป็นพื้นๆ คือความเห็นดี เห็นชอบ เห็นถูก จากนั้นก็ทำความเข้าใจให้มันดีถูกต้องเรียกว่า **ปฏิบัติ**

อันนี้ก็จะเป็นมรรคเป็นทางเป็นไปเพื่อความสิ้นกิเลส ไม่สิ้นกิเลสก็ไม่สิ้นเรื่องวุ่นวาย หลักธรรมของท่านเป็นแบบนั้น ตั้งแต่ หู ตา จมูก ลิ้น กาย เนื้อหนังมังสา นี่เรียกว่าโลกล้วนๆ ฉาบทาด้วยโลก

ส่วนเรื่องธรรมของจริงคือเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา อันนี้จริงแต่ไม่ใช่จริงที่สุดนะ จริงที่สุดแล้วนั่น วาง ทางศีล สมาธิ ปัญญาเหนือขึ้นไปอีก ไม่ได้มายึดมรรค ๘ ยึด ศีล สมาธิ ปัญญา เพราะท่านเป็น **อนาลโย** ไม่อาลัย เป็นพระอริยเจ้า ท่านปฏิบัติของท่านเป็นแบบนั้น

พวกเราพวกสนใจศึกษาตัวเอง สนใจศึกษาพระธรรม

อันนี้เป็นข้อสำคัญ การศึกษาทั่วๆไปก็เป็นแบบโลกเขา การอ่านตำรับตำราก็เป็นเรื่องของโลกเจือปนอยู่ตลอด แต่การศึกษาตัวเองเป็นฝ่ายธรรมะ ความเคลื่อนไหวไปมาของจิต สิ่งที่แสดงออกจากจิต กระแสลำแสงของจิตท่านเรียกว่า นิมิต

ความรู้จากจิตเรียกว่าภวังค์หรืออารมณ์ที่เป็นหนึ่ง ความนิ่งของจิต ความรู้เท่าทันความคิดของจิต ความปล่อยวางของจิต การศึกษาอันนี้เรียกว่า เรียนตัวเอง

ตัวเองก็คือจิตไม่ใช่ร่างกาย ไม่มีตัวตน ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ

คำว่าตัวเองคือจิต จิตมันไม่ตาย จิตมันตายไม่เป็น เรียกว่าตัวเองคือจิต **อัตตา หิ อัตตโน นาโถ** เตือนตนด้วยตนเอง คือเตือนจิตไม่ได้หมายถึงเนื้อหนังมังสา แขน ขา หน้า ตา หมายถึง ตัวจิต

พระพุทธเจ้าสอนเตือนตน เตือนจิตของตน อย่าให้มันออกนอกลู่นอกทาง อย่าให้มันส่ายแส่ไปในสิ่งที่มันชั่วต่ำ ให้มันไปในทางสูง อันนี้เรียกว่าศึกษาตัวของตัวเอง อันนี้แหละ **ดีจริง จริงดี!**

เป็นของที่ยึดมั่นถือมั่นได้ก็ไม่ผิด เป็นการยึดถูกต้องเป็นเรือธรรม นาวาธรรมะ ยึดไปให้ถึงฝั่ง ถึงฝั่งแล้วก็ปล่อยวาง ต้องมีที่ยึดที่พึ่งทางธรรม แต่ยึดในสิ่งที่มันเป็นสาระท่านก็ว่าดี อันนี้ยึดอะไรก็ไม่ยึด อะไรก็วางก็ว่างหมด อะไรก็ไม่ใช่! ไม่ใช่ตนหมดทุกเรื่อง

อันนี้เรียกว่า **ธรรมะหัวชนฝา** วิ่งชนภูเขา สุดท้ายก็ร้องตาย ว่าเจ็บ ว่าปวด ว่าทรมานไปเอง ทั้งที่บอกว่าไม่ใช่ตัวตนนั่นแหละ

ฉะนั้นธรรมะเอาแต่เพียงคำพูดหรือคิดเอาก็ไม่ได้ ต้องเป็นหลักการปฏิบัติด้วยถึงจะพอดีพองาม อะไรก็ไม่ใช่ตัวใช่ตน บางทีพระบางองค์สอนไปซะหมดทุกเรื่องทุกราว เอาธรรมะของพระอรหันต์มาพูด ทั้งที่เป็นปุถุชน จะให้ปุถุชนทำอย่างพระอรหันต์ท่านไม่ได้ ต้องเป็นขั้นเป็นตอน ศีลให้ยึดศีลให้เป็นเนื้อเป็นหนังขึ้นมา

เอาตนเป็นศีล เอาศีลเป็นตน แขน ขา หน้า ตา เป็นศีล ไม่ฆ่า ไม่ทำลาย ไม่เบียดเบียนด้วยมือเท้า

เอาสมาธิเป็นตน เอาตนเป็นสมาธิ ยึดนั่งสมาธิ ทุกข์ทรมานแค่ไหนก็นั่ง ปัญญาเอาปัญญาเป็นตน เอาตนเป็นปัญญา พิจารณาสังขาร พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม มีอันยึดก็ต้องยึดเป็นเนื้อเป็นหนังขึ้นมา ส่วนปล่อยวางก็ปล่อยวาง ส่วนยึดก็ยึด ไม่ใช่อะไรในโลกนี้ ไม่ใช่ตัวใช่ตนไปหมด ผัวใครเมียใครไม่รู้ ไม่มีเจ้าของ คิดอย่างนั้นมันก็ไม่ถูก

ของยืมมาคือธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของต้องรักษา ยิ่งของกู้ของยืมมายิ่งต้องรักษาให้ดี เดี๋ยวจะผิดสัจจะ กู้ยืมเขามาใช้ เรียกว่าหนี้บุญหนี้กรรม คือตัวคนนี่แหละยืมมาใช้ เดี๋ยวก็ตาย เดี๋ยวก็เผา แต่ก็ต้องรักษาเพราะเป็น

ของที่ยืมมาใช้ต้องรักษาให้ดี ไม่ใช่อะไรก็อนัตตา อนัตตาหมด

เรียน **ธรรมะหัวชนฝา** อันนั้นไม่ถูกต้อง ทางธรรมท่านถึงให้พิจารณาหลายด้านเหมือนคนมีตารอบด้าน มาข้างหลังก็เห็นข้างซ้ายข้างขวา ข้างหน้าข้างหลัง ข้างบนข้างล่าง ละทั้งอดีตอนาคต วางทั้งปัจจุบัน ข้างล่างก็วาง ข้างบนก็วาง คือภพชาติปัจจุบันก็วาง วางได้ทั้งหมดทุกด้าน

แต่วางนี่คือจิตนะ ไม่ได้หมายความว่าไม่สนใจกับใครไม่สนใจกับมนุษย์หน้าไหนทั้งนั้น ข้าปฏิบัติธรรมข้าไม่เอาโลกไม่ใช่! ท่านวางที่จิต ท่านไม่ได้หมายความว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อโลก พระพุทธเจ้าท่านถึงไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อโลก โลกเขาสอนมายังไงตั้งแต่ไหนแต่ไรท่านก็ไม่ไปเป็นปฏิปักษ์นะ พระพุทธเจ้าท่านอนุโลมตามโลก

แต่ตัวธรรมของท่านนั้นเป็นอีกอันหนึ่งต่างหาก พระพุทธเจ้าไม่เป็นศัตรูกับโลก ท่านวางของท่าน สิ่งใดที่โลกเขานิยมยึดถือสิ่งนั้นก็เป็นไปตามโลก อนุวัตรไป ท่านไม่เป็นปฏิปักษ์ด้วย แต่พระองค์ปฏิบัติตามธรรม ซึ่งเป็นเรื่องของตัวเองเรื่องของจิต.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๖ เมษายน ๒๕๕๕

หลวงปู่ประสาร สุมโน และพระอาจารย์ธีรนาถ อคฺคธีโร
รับบาตรวันสมโภชพระอรหันต์
วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๓

๒๔๙

แผ่เมตตาให้คนใกล้ตัวก่อน

...ช่วงปิดเทอมเขาบวชภาคฤดูร้อนกัน เด็ก ๆ มาวัดแล้วมากวาดลานวัดเช้า ๆ อย่างนี้ดี ดูดี! จัดถ้วยจัดชาม ช่วยยกโน่น ยกนี่ดีมาก! วัดมีคนทำอย่างนี้ดี มีเด็ก ๆ ใส่ใจ มีคนใส่ใจดูขลังขึ้น เดินมาเห็นเด็ก ๆ กวาดใบไม้ปัดกวาดศาลา จัดเตรียมข้าวของอันนี้แหละวัด เป็นวัด!

ถ้าไปวัดแล้วไม่เห็นภาพแบบนี้ ไม่เห็นวัด! เห็นภาพคนจัดสิ่งของทำความสะอาดกวาดลานวัด นี่แหละสภาพของวัด ยิ่งเด็กปิดเทอมอย่างนี้มาวัด แล้วก็ปัดกวาดลานวัดทำความสะอาดเป็นภาพที่น่าดู ได้บุญได้ความดีด้วย

ก็ดูจะสอนง่ายขึ้นด้วยแหละ! ถ้าใจมันอ่อนน้อมรู้จักทำ เวลาที่มันปิดเทอมก็เป็นประโยชน์ อย่างเช่น เขาบวชเณรฤดูร้อนจับลูกไปบวช ไปฝึกกับวัดกับพระ ก็พลอยจะดีขึ้นไป แต่เด็กมันก็ดื้อ จะดื้อยังไงก็แล้วแต่ก็ต้องฝึก ต้องสั่งต้องสอนมัน

อาตมาเดินมาเห็นเด็กกวาดลานวัด เด็กใส่ใจในกิจวัตรอันนี้ดูดี ดูเป็นวัด ดูเป็นสำนักปฏิบัติศีลธรรม ถ้าไม่มีอันนี้แล้วดูไม่เป็นวัด ดูไม่เป็นศาสนา เพราะต่างคนก็ต่างไม่ใส่ใจ เด็กก็ไม่ใส่ใจ ผู้ใหญ่ก็ไม่ใส่ใจ ไปคิดเรื่องอื่น เรื่องกิจวัตรพื้นฐานไม่คิด อันนี้ไม่ดี!

พระพุทธเจ้าจึงสอนเรื่องใกล้ตัวเสียก่อน ก่อนที่จะไปไกลตัว บางคนไปวัดไปแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งหมดทั้งสิ้นมีความสุข คนอยู่ใกล้ๆกันทุกข์ ไฟเผาลนกันอยู่อย่างนั้นไม่รู้จะแผ่เมตตาให้ใคร

...กรรมฐานท่านถึงสอน กรรมฐานทั่วไปที่ต้องพิจารณาใกล้ๆตัว ถ้าเป็นพระอยู่วัด เวลาแผ่เมตตา แผ่เมตตาให้พระในวัด ในเขตสีมาเดียวกันก่อนเป็นข้อต้น ท่านให้พระแผ่เมตตาให้กัน ไม่ใช่พระอยู่ในวัดทะเลาะเบาะแว้งไม่มีเมตตาต่อกัน แล้วก็ไปเที่ยวสวด **สัพเพ สัตตา** *สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น* สัตว์ตัวไหน?

ตัวที่อยู่ข้างๆกันก็ไม่ถูกไม่ดีกัน พระพุทธเจ้าท่านถึงเอาใกล้ๆเสียก่อน ถ้ากำลังจิตแผ่ใกล้ไม่ได้ก็จะแผ่ไกลไม่ได้ แผ่ใกล้ๆตัว เช่น พระในวัดท่านสอนเลยกรรมฐานทั่วไป ท่านเรียกชื่อภาษาบาลี ว่า **สัพพัตถกรรมฐาน** กรรมฐานที่ต้องทำทั่วๆไปใกล้ๆตัวคือ

๑. พระในวัดแผ่เมตตา แผ่เมตตาให้ภิกษุสงฆ์ที่อยู่ในสีมา

ขันธสีมาเดียวกันก่อน จากนั้นก็แผ่เมตตาให้ที่อยู่ในวัดเดียวกัน แล้วก็แผ่เมตตาให้เทวดาที่อยู่ในวัดที่ตัวเองอยู่ จากนั้นก็แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ในบริเวณวัดที่ตัวเองอยู่ แล้วจึงก็แผ่เมตตาให้แก่ชาวบ้าน

พระพุทธเจ้าท่านสอน ท่านไม่ได้เอาไกล บางคนเที่ยวไปสวดแต่มนต์ไปแต่วัด ผัวเมียทะเลาะกัน ลูกหลานไม่ฟังไม่สนใจ จะตีกันจะฆ่ากันหาความร่มเย็นไม่เจอ ก็เพราะไม่พินิจพิจารณานั่นแหละ!

ไปหาธรรม ไปหาที่ไหน เริ่มจากจิตแล้วก็รอบข้างตัวเองนี่ก่อน สัตว์เล็กสัตว์น้อยที่บินวนอยู่ข้างตัว ข้างตัวเองยังเมตตามันไม่ได้ ไปแผ่เมตตาให้ใคร นั่นหละหลักธรรมท่านสอน พระเณรแผ่เมตตาให้กันในวัด พระก็จะได้ไม่ทะเลาะเบาะแว้งมีน้ำใจต่อกัน พระแผ่เมตตาให้โยมที่อยู่ในวัด ญาติโยมจะได้ร่มเย็นเป็นสุขไม่มีอคติต่อพระ

พระแผ่เมตตาให้เทวดาที่อยู่ในวัด เทวดาจะได้ช่วยรักษาวัด ช่วยสร้างวัด จะมีความรักความเคารพพระ พระจะสร้างอะไรก็ง่าย เขามีฤทธิ์มีเดชเขามีอำนาจ แต่พระ...มีธรรม! แผ่เมตตาให้สัตว์อยู่ในวัดมันจะได้ไม่มาขบมากัด สัตว์ในวัดจะได้ไม่ข่มเหงไม่ฆ่ากัน แผ่เมตตาให้ชาวบ้านที่ตัวเองบิณฑบาตชาวบ้านจะได้รักใคร่ชื่นชมนิยมชอบ

แผ่เมตตาด้วยจิต คือส่งกระแสจิตไปเสียก่อน แผ่เมตตา

ด้วยวาจา ด้วยการกล่าวคำแผ่เมตตา แผ่เมตตาด้วยกาย ก็คือช่วยทำ ช่วยคิด ช่วยขวนขวายในกิจที่ชอบ อย่างเช่นชาวบ้านไม่มีถนนหนทางก็ทำให้ ไม่มีโรงร่ำโรงเรียนก็ทำให้ ไม่มียารักษาโรค ไม่มีศูนย์เด็กเล็กพระก็ทำให้ นั่นแผ่เมตตาทั้ง ๓ อย่างไม่ใช่แต่ปากแต่คิดอย่างเดียว ทำด้วย!

นี่พูดถึงพระพุทธเจ้าท่านสอน ทุกคนพิจารณาให้ดี ๆ หลักธรรมเดี๋ยวมันจะมองไกลเกินไปจนลืมความสุขความทุกข์ที่มันมาจากใกล้ ๆ นี่แหละ นี่ท่านให้พิจารณาอย่างนี้

อย่างเช่น อาตมาเองแผ่เมตตาแรกเริ่มทีเดียวพ่อแม่ซะก่อน แล้วก็อย่างที่เล่านี้ ฆราวาสญาติโยมก็ใช้ได้เหมือนกันแบบเดียวกัน แผ่เมตตาให้กันที่อยู่ในเขตวัดนี้ซะก่อน แผ่เมตตา

ให้เทวดาที่อยู่ในวัด ที่เราอาศัยอยู่อาศัยกิน รุกขเทวดา ภุมมเทวดา เทวดาทุกชั้น

บริเวณวัดนี้วัดเดียวก็มากมายให้เขาได้ชื่นใจ เพราะผู้มีศีลมีธรรมแผ่เมตตา แผ่เมตตาแต่ละครั้งนี้เทวดาเขาเหมือนกับได้โอสถทิพย์ อายุยืนต่อไปอีก

เทวดา ๑. ฟังธรรมอายุยืน

๒. ได้รับเมตตาจากพระท่านผู้ปฏิบัติดีอายุก็ยืนออกไปอีก

เขาอาศัยอาหารทิพย์แบบนี้ทางจิต แล้วก็แผ่เมตตาให้กับสัตว์ที่อยู่ในวัด สัตว์เล็กสัตว์น้อยไม่เกี่ยงงอน นี่!คนอยู่ในวัด คนวัดก็กินข้าวชาวบ้านเหมือนกัน ก็แผ่เมตตาให้กับชาวบ้านที่ทำกับข้าวกับปลาใส่บาตรทำบุญ ตลอดจนญาติโยมที่มาถวายจังหัน อันนี้รอบตัวซะก่อน

หลักการพินิจพิจารณาทางธรรมเป็นแบบนี้! มองไกล ๆ **สัพเพ สัตตา** กันทั้งปีทั้งชาติ สวดมนต์แล้วไม่พินิจพิจารณาสิ่งที่อยู่รอบตัวรอบใจนี้ มันจะแผ่เมตตายังไง! ข้าง ๆ ยังไม่ได้เลย ข้างซ้าย ข้างขวา ข้างหน้า ข้างหลัง ยังไม่ได้เมตตาเลย

ในวัดนี้จึงแผ่เมตตา กล้วยพระมีกิน กระรอกก็ต้องมีกิน พระมีข้าวกินข้าวฉัน กระรอกก็ต้องมีเหมือนกัน นก หนู ปู ปีก น้ำท่า พระมีอาบมีใช้ ก็ตักใส่ขันตักใส่ภาชนะให้นกมันได้กินบ้าง นั่นนะถึงจะถูก

หลักธรรมของพระพุทธเจ้า เกิดจากความพินิจพิจารณา พระอ้วน สัตว์ผอมโซ สัตว์ในวัดเป็นทุกข์ พระอิ่มหนำสำราญ อย่างนี้ถูกที่ไหน

คำว่าแผ่เมตตาเป็นอย่างนี้...ฟังให้ดีพินิจพิจารณาให้ถึง นี่หลักธรรมของพระพุทธเจ้าพระองค์พินิจพิจารณา นี่พูดถึงวิสัยของพวกเราที่มันแคบอยู่แล้ว จะไปทำให้มันกว้างมันไม่ได้หรอก เริ่มจากแคบๆ นี่แหละไป มุดไปช่องนี้แหละช่องแคบๆ พอมันทะลุไปมันก็กว้างเอง นี่หลักการปฏิบัติธรรม

หวังความสุข อย่ามองไปไกลนัก มองมรรคผลนิพพาน ฟากฟ้าสุราลัยที่ไหนหละ อยู่กับตัวเรานี่ รอบกายรอบจิต ความนึกความคิด ความปรุงต่างๆที่มันอยู่กับตัวเรา มหันตภัย มหาภัยหรือว่าความสุขอันยิ่งใหญ่ที่เป็นบรมสุขก็เกิดจากตัวเรา รอบตัวเรานี่แหละ ไม่ได้เกิดจากที่ไหนๆ!

...บางคนไปไขว่คว้าธรรมะ สวดกันทั้งวัดทั้งคืน คนอยู่รอบข้างเดือดร้อนวุ่นวายสับสน ทะเลาะกันจะตายเถียงกันจะตาย ไม่เกิดความร่มเย็นเพราะมันแผ่ไม่เป็น ถ้าจิตแผ่เป็นแล้วร่มเย็น อยู่ด้วยกันก็ร่มเย็น มีหลักการหลักจิตพระพุทธเจ้าท่านจึงสอนแบบนี้

● ปฏิบัติธรรมเริ่มจากเรื่องแคบๆ

ฉะนั้นต้องปฏิบัติ นี่วิสัยของพวกเรามันแคบ เราก็เริ่มจากแคบๆ อย่าไปเริ่มกว้างๆ จะทำไร่ทำนาก็ดูกำลังของตัวเอง

นาบุญนากุศลก็เหมือนกัน ไม่มีเครื่องมืออะไร ตาก็แคบ หู จมูก ลิ้น ก็แคบ ก็ต้องเริ่มจากตัวเรานี่แหละ

ตาไม่ได้กว้างเหมือนตาพระพุทธเจ้า ท่านกว้างของท่าน แต่ท่านก็มองดูคนใกล้ ๆ แคบๆ นี่หละ พระองค์มองได้ทั้งใกล้ทั้งไกล เป็นพุทธวิสัย... คือความประพฤติของพระพุทธเจ้ามองได้ใกล้ได้ไกล วิสัยของพระสาวกก็อีกต่างหาก

อย่างเช่น พระพุทธเจ้าของเรา พระองค์มีคนนิมนต์ไปจำพรรษาที่ไหน ออกพรรษาแล้วถ้ายังไม่ได้บอกลาคนนิมนต์มา พระพุทธเจ้าพระองค์จะไม่เสด็จไป นี่! เป็นพุทธวิสัย พระองค์จะต้องบอกลาคนที่นิมนต์มาซะก่อน แต่พระสาวกออกพรรษาแล้วจะไปเลยก็ได้ เห็นไหมหละต่างกัน? แคบไหมพระพุทธเจ้า? มีแต่กว้าง! วิสัยของพระพุทธองค์

ถ้ามีผู้ใดนิมนต์จำพรรษาที่ไหน? ถ้าพระองค์ไม่ได้บอกลาเสียก่อนจะไม่เสด็จไปที่อื่นเป็นอันขาด แต่พระสาวกอย่างเราๆ ท่านๆ อยู่ไหนอยากไปก็ไป ต่างกันไหม? ต่างกัน! เพราะความรู้ความฉลาด หลักคิดเหตุผลปัญญา ความพิจารณารอบคอบมันแตกต่างกัน นี่ท่านเรียกว่า **ปัญญา**

ความสำรวมอินทรีย์ ความใส่ใจ คนปฏิบัติอย่างนี้จะไม่ได้เป็นคนขลาดเขลา ไม่เป็นคนขี้กลัวขี้ตกใจตื่นเต้น ไม่กลัวเกิดกลัวตาย ถ้าคนพิจารณามีสติมีปัญญา สำรวมอินทรีย์มีความเพียรอย่างนี้เป็นต้น แล้วก็ตั้งจิตเป็นกลางเป็นธรรม...คนแบบนี้

จิตแบบนี้ไม่กลัวไม่ขลาดไม่เขลาไม่หวั่นไหว

แต่ถ้าไม่มีสติปัญญา ไม่มีการสำรวมกายวาจาใจ ไม่มีความพากเพียรในการนั่งสมาธิทำบุญสร้างกุศลต่างๆ ก็จะเป็นคนขลาดคนเขลาคนทุกข์

ทุกข์เดือดร้อนประหนึ่งว่า คนโน้นคนนี้มาทำให้ทุกข์ มันไม่ใช่! อย่าไปเที่ยวคิดอย่างนั้น มนุษย์รักตนเองที่สุด เลือดในตัวเองไม่ยอมให้ใครมาเอาไป

...ทุกข์สุขมันก็เริ่มจากเราปรุงมันขึ้นมาสร้างมันขึ้นมา ก็พินิจพิจารณาในตัวของตัวให้ดี ฉะนั้นผู้ที่มีทุกข์บางคนก็เข้าวัด บางคนก็เข้าเพราะเป็นนิสัยประจำในการสร้างคุณงามความดีมีหลายแบบ แต่ผู้มีทุกข์เข้ามาหาวัดหาพระ ไม่ใช่เอาทุกข์มาใส่คนอื่นอีกนะ เอามาสร้างตัวเองให้สร่างทุกข์ อย่าเอาแบกทุกข์มาทับถมคนอื่น

ตัวเองทุกข์อย่างนั้นอย่างนี้ เอามาแบกโยนใส่คนอื่น *ตูม! ตูม!* ชีวิตของใครก็ของใคร อย่ามาทับถมทุ่มเทในสิ่งที่ไม่ดี ท่านเรียกว่าสาดเสียเทเสีย ไม่ถูก! ให้รู้จักตัวของตัวเอง มันทุกข์ก็มาแก้ให้มันหายทุกข์ เพราะอะไร? ผู้ปฏิบัติศีลธรรมถึงต้องพินิจพิจารณาอย่างที่พูดนี่แหละ

บางคนปฏิบัติธรรมจะเป็นจะตาย อย่างที่เราพูดถึงแผ่เมตตา พระนี่เทศน์สอนคน พระในวัดทะเลาะกันจะตาย แผ่เมตตายังไง! แผ่เมตตากันแบบไหน? ทายกทายิกากับพระ

ทะเลาะกันจะตาย มัคนายกกับวัดแผ่เมตตากันแบบไหน?

...พิจารณาดูให้ดีๆ หลักธรรมละเอียดลละออ จิตที่มีธรรมฉลาด พินิจพิจารณารอบคอบ มองได้หลายทางหลายมุมหลายแง่ ดับกิเลสนั่นแหละ มันมาช่องไหนทางไหนจะได้ไล่ต้อนมันถูก จะได้จับมันถูก นี่แหละผู้ฉลาดท่านดำเนินตัวของท่านแบบนั้น นั่น! หลักการแผ่เมตตา

บางคนก็จะสวดเอา ๓ โลก มีที่ไหน? จะแผ่ไปให้หมดยุงกัดมดกัดตัวเดียวก็ทนไม่ไหว ฆ่ามันตาย แต่ปากนี่แผ่เมตตาไปโน่นสามโลก..เราเห็นมาแล้ว สวดเมตตาตั้งแต่หัวค่ำยันสว่างเจอมดเจอแมงฆ่าทิ้งหมด มี! มันมีเหมือนกัน! แผ่ทำไม? มันไม่ได้เรื่อง สัตว์ที่อยู่ข้างตัวก็หาความชุ่มเย็นเป็นสุขไม่ได้

แต่เวลาปากนี้จักรวาลโน่น! จักรวาลนี้! ชั้นโน้น! ชั้นนี้! สัตว์ต่ำมีขาไม่มีขา มีตัวไม่มีตัวว่ากันไป สวดกันไป

สวดกันไปแต่ปากจิตไม่ไปด้วย ไม่เป็นประโยชน์เสียเวลำ่เวลาเปล่าๆ นี่ให้มองดูรอบตัวของเรา รอบที่อยู่ที่อาศัยที่หลับที่นอนมีอะไรบ้าง? ที่เราจะพอเมตตาให้คนมาพึ่งพาอาศัย

อย่างเช่น คนมาวัดเขาก็มาพึ่งเมตตาธรรมของพระ! พระก็แผ่เมตตาให้หนักเบาด้วยความสงสาร พระจะมารักมาชังมาชอบมาโกรธมาเกลียดใคร คนมาวัดอย่างนี้ผู้หญิงผู้ชายก็ตามมาสนใจอะไรพระ? ท่านจะไปรักไปชังอะไรที่ไหน? ผู้หญิงผู้ชายมาก็มา ท่านก็เมตตาของท่านตามสมควร

ฉะนั้นผู้ที่มายุ่งกับวัดกับพระ จึงต้องสำรวมตัวเองในความเมตตาของท่านที่มอบให้ด้วย มิใช่จะมาทำลายความเมตตาของพระสงฆ์องค์สามเณร นั่นก็ผิดไปอีก นี่แหละ เรียกว่าเมตตาธรรม

ไปสวดแต่ปาก **สัพเพ สัตตา** สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่าเบียดเบียนข่มเหงรังแก ให้มีความสุข ให้พ้นจากทุกข์ พูดอย่างนี้แล้วมันก็กว้าง ไม่รู้ว่าผู้พูดน่ะทำให้สัตว์ตัวไหนได้พ้นจากทุกข์บ้างก็ไม่รู้ ทำให้ใครได้พ้นจากทุกข์บ้างก็ไม่ทราบ มีแต่ปากนั่นหละ! ว่าไป ๆ

แต่ความจริงได้ทำอย่างนั้นหรือเปล่า? พระพุทธเจ้าจึงให้มองดูรอบตัว สัตว์ในตัวเราก็มี! สิ่งทั้งหลายรอบตัวเราก็มี! สัตว์เล็กสัตว์น้อยตลอดจนถึงตัวเราก็เป็นสัตว์ตัวหนึ่ง จึงต้องแผ่เมตตาให้ตัวเองเช่นเดียวกัน เพราะอยู่เป็นสัตว์เหมือนกัน

หลักการวิธีการที่จะก่อความร่มเย็นเป็นสุขเริ่มจากจิต เริ่มจากตัวเองนี่ซะก่อน เราไม่ชุ่มเย็นแล้วเราจะเอาของเย็นไปให้ใคร มันไม่มี!

เมตตาคือของเย็น ของสะอาด ของดี ของบริสุทธิ์ ท่านเรียกว่าเมตตา **เมตตากับความรัก** มันไม่ได้เหมือนกัน มันต่างกัน

ความรักเป็นเรื่องของกามกิเลสปะปนกันอยู่ เรื่องของ

โลก คำว่าเมตตามันสูงขึ้นมามิใช่แบบนั้น มันไม่ใช่เรื่องกามกิเลสทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต คำว่าเมตตามันเหนือกว่านั้นอีก ท่านจึงเรียกว่าเมตตา ไม่ได้เรียกว่าความรัก

ถ้าพูดว่าเป็นความบริสุทธิ์ใจความปรารถนาดีก็ถูก ถ้าเราแผ่เมตตา เราไม่พินิจพิจารณาอย่างที่เราพูด คนที่แผ่อยู่ทุกวันทะเลาะกันทุกวันก็มี! ตอนเย็นสวดมนต์ ตอนเช้าสวดมนต์ทะเลาะกันทั้งวันทั้งคืนก็มี! ออกจากบทสวดมนต์มาจะตีจะฆ่ากันก็มี! เยอะแยะไปหมด

นำมากล่าวให้ท่านทั้งหลายได้ฟังวิธีการก่อความร่มเย็น ถ้าเรามีจิตใจอย่างงั้น มีความร่มเย็นอยู่ในตัว มันก็แผ่ไปถึงคนอื่น เพราะมันมีอยู่ในตัวเราแล้ว

แต่ถ้าความร่มเย็นในตัวของตัวเองไม่มีแล้ว จะไปแผ่ไปมอบให้ใครได้ ไม่ได้! มันไม่มี! ไม่มีอะไรไปมอบให้! มีแต่ความเดือดร้อนนั่นแหละ นี่เล่าให้ฟัง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๗ เมษายน ๒๕๕๕

พระอาจารย์ให้พรศิษย์สายแข็งที่บริเวณโรงทาน วันโอทีบุญสร้างพระธาตุจอมผา
๒๙ กันยายน ๒๕๕๖

๒๔

เสือเฒ่าจำศีล

...เด็กๆ นั่งให้เรียบร้อย มาวัดทุกวันอย่ามาชินชาหน้าด้านกับวัดนะ! ยิ่งมาอยู่ใกล้พระใกล้เณรจะมาชินชาหน้าด้านไม่เอานะ! อยู่วัดนานๆ มันแก่วัด อยู่ไปอยู่มามันหน้าด้านไม่เอา! มันมีแบบนี้

พระสอนอย่าคุ้นกับศาสนา อย่ามาคุ้นกับวัดกับพระนะ! ไม่ให้คุ้น! มันทำยากหละ!

แต่เราเห็นคนเดียวในประเทศนี้คือ **หลวงตามหาบัว**... ลูกศิษย์อยู่ด้วย ๓๐, ๔๐ ปี ไม่มีใครคุ้นด้วยสักคน แปลกมากนะ! ทั้งฆราวาสทั้งพระ ไม่มีใครคุ้นกับท่านได้แม้แต่คนเดียว พระอุปฐากก็คุ้นไม่ได้ อยู่ดีๆ จะเดินไปกุฏิท่านหลวงตาอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้นะ! แตะไม่ได้เลย ท่านไม่คุ้นกับใคร

ฉะนั้นคำว่าชินชา ไม่ได้!...กับศาสนา เด็กๆ ต้องฝึกนะลูกนะ! ตื่นตัวตลอดๆ นี่คำสอนที่ดีงาม คำสอนของพระพุทธเจ้าท่านไม่ให้ชินชา ใครกราบพระทุกวันก็ศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน เข้าวัด

ทุกวันก็ตื่นตัวทุกวัน อย่าหลับไหลหรือปล่อยเนื้อปล่อยตัว เหมือนป่าช้าที่เราไป เราไปป่าช้า ตื่น ตื่นทุกครั้ง

สุดท้ายสัปเหร่อที่อยู่ในป่าช้า กลับเป็นผู้ดื่มเหล้าเมายา ไม่ระลึกถึงความตาย ชินชา! สัปเหร่อมองไม่เห็นธรรมะ ขี้เหล้าเมายา นั่นแหละเรียกว่าชินชาแล้วก็หน้าด้าน อย่าให้มี!

ฉะนั้นคำว่ากิเลสไม่มีเด็กไม่มีผู้ใหญ่เท่ากันหมด กิเลสไม่มีวัย กิเลสไม่มีอายุ ธรรมะก็เหมือนกัน ไม่ได้มีวัย ไม่ได้มีอายุ สมัยก่อน ๗ ขวบบรรลุธรรมก็มี! บางคนแก่จนจะตายบวชไม่ได้บรรลุมรรคบรรลุผลก็มี! กิเลสมันไม่มีวัย ฉะนั้นใครอยู่วัดอยู่วาอยู่ศาสนาต้องคิดให้รอบคอบ จะพูดจะทำอะไรต้องคิด มิใช่เที่ยวสั่งเที่ยวสอนแต่คนอื่นตัวไม่ปฏิบัติ อย่างงั้นเขาไม่นับถือหละ เขาไม่เลื่อมใส นี่พูดภาษาธรรม

ถึงเด็กๆมาฝึกปรือที่วัด ควรจะได้ความดี ควรจะได้ธรรมะติดตัวไปเป็นสิริมงคล นั่นหละภาษาธรรม อย่าเป็นประเภทที่เรียกว่าเข้าวัดนานๆ แก่วัดวาศาสนาแล้วไม่ระลึกถึงธรรมะคำสอนอันนั้นนี่ไม่ได้เรื่อง

ฉะนั้นเป็นเด็กเข้าวัดนี้ดี ตื่นเช้ามาวัด กวาดลานวัด เก็บขยะทำความสะอาด ฟังธรรมคำสอนแล้วก็สวดมนต์ เมื่อวานนี้เด็กๆก็ไป **อาราธนาธรรม มาลาบูชาคุณ** แล้วก็ **พรหมา จะโลกา** แต่ก็ต้องไปฝึกอีกนะ ยังสวดไม่ค่อยเข้ากัน เสียงยังไม่เพราะพริ้งยังหลงเสียงหลงทิศอยู่ ต้องไปฝึกให้มันดีๆกว่านี้อีก

อย่าเป็นประเภทที่เรียกว่าฝึกไม่ได้ อย่างนั้นไม่ได้! นี่แหละหลักเกณฑ์ คนมาวัดอยู่วัดก็เหมือนกัน ผู้เป็นใหญ่คือธรรมคือวินัย

เจ้าอาวาส พระ ไม่ได้เป็นใหญ่กว่าธรรมวินัย เหตุผลคือหลักธรรมเป็นใหญ่ ความถูกต้อง ความดีงาม ความมีเมตตา ความใส่ใจในการประพฤติปฏิบัติวัดที่คนเขาศิโรราบกราบไหว้

ฉะนั้นข้อปฏิบัติเหล่านี้อย่าได้จืดจาง พระบางองค์บวชไปบวชมาถือธุดงค์ แอบไปฉันเพลก็มี อย่างนั้นชินชาและหน้าด้านกับหลักธรรมหลักวินัย อย่าให้มี ฉันทีเดียวก็แล้วไป พระถือครูบาอาจารย์เป็นหลัก ไม่ได้ถือความป่วยไข้ไม่สบายมาเป็นหลัก ไม่เอา! เกิดกับตายมันอยู่ด้วยกัน อย่าไปตื่นเต้นกับมัน

ประสาเกิดประสาตายเกลื่อนเต็มบ้านเต็มเมือง นกหนูปูปีกมันก็เกิดมันก็ตาย มนุษย์ตัวคนเดียวยุ่งอะไรกันมาก นี่ถือความดีเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ฉะนั้น วัดกรรมฐานเด่นมาก ไม่จับเงินจับทอง ไม่เที่ยวเอาเงินใส่ย่ามไปซื้ออันโน้นกินอันนี้กิน ไม่มี!

ยิ่งพวกหยาบ ๆ ที่โลกเขานิยมกัน หวยเบอร์อย่างนี้พระทำไม่ได้เลยนะ มันหยาบมาก อย่าไปซื้อมัน วัดนี้ไม่มีหรอก! แต่พูดกว้าง ๆ ความโลภของพระมันออกหน้าออกตา ทุกวันนี้เยอะแยะไปหมด

ฉะนั้นศีลธรรมให้จำไว้ให้ดี อย่าไปชินชากับศีลกับธรรม บางคนอาบัติเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ไม่ได้คิดได้อ่าน สูบบุหรี่ในที่

คนนั่งทางคนเดิน พระเขี่ยบุหรี่ทิ้ง ปรับอาบัติทุกกฎนะท่าน ไม่ให้ทำ นั่งไปดี ๆ เอาขยะทิ้งออกไปจากรถข้างทางเป็นพระปรับอาบัตินะ ท่านไม่ให้ทำ

ของหยาบของโลกวินัยของพระพุทธเจ้า ต้อนหน้าต้อนหลัง ดักหน้าดักหลัง คนหยาบๆ มันก็เอาไม่อยู่อยู่ดีนั่นหละ พระพุทธเจ้าบัญญัติวินัยเอาไว้ พระองค์ไหนบ้วนน้ำลายนี้ จะบ้วนซ้ายบ้วนขวาบ้วนทิ้งเหมือนพวกแขกเขาบ้วนไม่ได้นะ ปรับอาบัติทันที ที่นั่งที่นอนปัดกวาดต้องมีที่ปูที่วาง นอนพื้นเลยท่านก็ไม่ให้นอน วินัยของพระท่านมีของท่าน

ฉะนั้นพวกพระผู้บวช ไม่ใช่อยู่บวชเฉย ๆ แก่วัดแก่วา แก่ศาสนา ความดีไม่ได้แก่ตามไปด้วย กิเลสแก่ไปกิเลสมาก ๆ อันนั้นไม่ดี นี่เป็นข้อสั่งสอนตักเตือนอบรมผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับวัดวา การพูดการทำอะไรคิดให้ดีอย่าไปกระทบกระทือนหัวใจของใคร ๆ ใครทุกคนก็มีหัวจิตหัวใจทั้งนั้นแหละ มีความคิดความอ่านทั้งนั้น อย่าไปกระทบกระเทือนหัวใจใครต่อใคร

คนวัดต้องอดทนกว่าคนอื่น ต้องรักษาธรรมวินัยมากกว่าคนอื่น ส่วนคนข้างนอกเข้ามามีสุ่มสี่สุ่มห้า กี่สุ่มเราก็ไม่รู้หละ พวกที่อยู่ที่วัดนี่แหละเป็นหลักเป็นเกณฑ์ วัดจะดีนะ

วัดไม่ได้มีแบบชาติชั้นวรรณะ ทุกคนมาอยู่วัดอยู่ก่อนอยู่หลังเคารพกันไปตามเหตุตามผลนั่นแหละเรียกว่าวัด อย่าเป็นประเภทแก่วัดแก่วา บางคนบวชนานอยู่วัดนานหรือว่าเป็นผู้เฒ่า

ผู้แก่ แต่ว่าไม่ได้ประพฤตินี่ก็ไม่เป็นประโยชน์

อย่างเช่น เมื่อวานนี้ไปเทศน์ที่เป็น อบต.มะเกลือใหม่ มีผู้เฒ่าผู้แก่ รู้สึกจะมีคนแก่อายุมากกว่าเพื่อนอายุ ๙๑ ปี ๙๒ ปี เราจำได้นะชื่อ แม่บัวทอง แต่คนที่เขาเสนอชื่อมาอายุ ๘๘ ปี แต่ในนั้นมี ๙๑ ปี ชื่อแม่บัวทอง หลายต่อหลายคนมาเมื่อวานนี้ไปรดน้ำดำหัวคนเฒ่าคนแก่ที่ อบต.มะเกลือใหม่

ไปเทศน์เราไม่สบาย เราไม่มีเสียงด้วยนะเมื่อวาน เราก็ไปเทศน์ กลับมาก็พูดไม่มีเสียง แต่ตอนเทศน์ เทศน์ได้อยู่ นั่นหละไปสงเคราะห์ผู้เฒ่าผู้แก่ บางคนก็เฒ่าแก่เฉย ๆ แก่ฟักแก่แฟง ความดีมันไม่งอกเงย เกิดนานยิ่งหยาบยิ่งกร้านก็มีเหมือนกัน

จะเข้าสู่ศีลสู่ธรรมแล้วยิ่งแก่เฒ่ายิ่งสวยงามน่ารักน่าเคารพน่ายกย่องเชิดชู แก่เฒ่าแล้วยิ่งน่ารัก เราเห็นพระเฒ่าๆ แก่ๆ มาเยอะ ท่านเป็นผู้ปฏิบัติศีลธรรม ท่านเป็นผู้ที่น่ารัก **หลวงตา ๙๘ ปี หลวงปู่ลี กุสลธโร, หลวงปู่ศรี มหาวีโร** หลายต่อหลายองค์เราเคยเห็นท่านมาแล้ว **หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่หลุยส์ จันทสาโร** นี่เราเคยเห็นท่านมานะ **หลวงปู่สาม อกิญจโน** นี่เราก็เคยเห็นท่าน หลายองค์ที่เป็นพระ **หลวงพ่อพุธ ฐานิโย** อย่างนี้เป็นต้น ท่านยิ่งเฒ่ายิ่งแก่ยิ่งสวยงาม เล่ห์เหลี่ยมกิเลสยิ่งถูกลบทิ้งไปหมด

แต่ทุกวันนี้เฒ่าแก่ชแรชรา บางทีไม่ได้ประพฤติศีลธรรม กลับเป็นแก่ แก่ฟักแก่แฟงหละ ถ้าเป็นภาษิตโบราณก็เป็นเสือ

เฒ่าจำศีล เสือจำศีลเด็ก ๆ เคยได้ยินไหม? เสือเฒ่าจำศีล เสือมันแก่แล้วมันหากินไม่ไหวมันเฒ่าแล้วก็เลยนอนอยู่ในถ้ำ นอนอยู่ในถ้ำก็ทำเป็น โอ๊ย! เราเลิกแล้ว เราวางมือจากการฆ่าสัตว์แล้ว เราไม่กินแล้ว เราไม่เอาแล้วชีวิต สัตว์เป็นๆไม่กิน จะกินแต่สัตว์ตาย

เสือเฒ่าจำศีลนะ นอนอยู่ในถ้ำทำตาปริบๆ สัตว์ทั้งหลายมาเห็นก็ เออ! เสือตัวนี้แต่ก่อนโหดร้ายนัก ตอนนี้เป็นเสือเฒ่าจำศีลแล้ว ไม่ฆ่าไม่เบียดเบียนใคร ทำนอนๆอยู่ในถ้ำนั้นหละ นอนสบายบอกว่าเลิกแล้วไม่ฆ่าสัตว์ไม่ไปตัดชีวิตใครแล้ว บอกว่าจะกินแต่สัตว์ตายสัตว์เป็นไม่กิน เสือเฒ่าจำศีลพูด

...เป็นนิทาน มีนกกระทากับกระต่ายทะเลาะกันเรื่องที่ดิน ที่ดินก็มีอยู่ในป่านี่แหละ ที่ตรงไหนสัตว์ก็ยึดเอาเป็นของมันทั้งนั้นหละ เหมือนกระรอกที่อยู่ในวัด กระรอกที่ไหนมามันก็ไล่หมดหละ มันบอกที่ดินของมัน กรรมสิทธิ์ของสัตว์ก็มีนะ อย่านึกว่ามีโฉนดแต่มนุษย์เท่านั้น สัตว์เขาก็มีที่ของเขาเหมือนกัน

ทีนี้นกกระทากับกระต่ายทะเลาะเรื่องที่ดิน ที่ทำกินที่หากินกัน ก็ไม่รู้จะหาใครไปตัดสิน ก็ไปเจอจิ้งจอก จิ้งจอกก็บอกว่าโน่น! ไปหาผู้ที่เชื่อถือได้ ผู้ที่เป็นสัตว์พอมีศีลอยู่บ้างมีเสือตัวหนึ่งชื่อว่าเสือเฒ่า จำศีลอยู่ในถ้ำ โน่น! นอนตาปริบๆ เลิกฆ่าสัตว์แล้ว กินแต่สัตว์ตายสัตว์เป็นไม่กิน นี่เขาเห็นกันมาหลายวันแล้ว

แกเปลี่ยนตัวของแกไปแล้วหละ นกกระทากับกระต่ายฟังสุนัขจิ้งจอก ฟังแล้วก็มาพูดกับกันว่า เอ๊ะ! เสือมันจะเลิกกินสัตว์ได้เหรอ? มันจะเป็นไปได้ยังไงเสือมันก็เป็นเสือ ไม่กินสัตว์แล้วจะอยู่ยังไง?

สุนัขจิ้งจอกก็บอก ***"จริง ๆ ไปสังเกตการณ์ดูก็ได้"***

...กระต่ายกับนกกระทาก็ไปดูที่หน้าถ้ำ ไปแอบดูเห็นเสือนอนทำตาปริบ ๆ ลืมตาบ้าง หลับตาบ้าง ไม่เห็นทำอะไร ไม่เห็นไปหากินที่ไหน ก็เลยค่อย ๆ เข้าไปถาม ถามก็ได้ความว่า โอ๊ย! ข้านี่ไม่เอาแล้ว ข้าแก่แล้ว ลายของเสือเล็บของเสือตัดทิ้งไปหมดแล้ว เป็นผู้จำศีลจำธรรมแล้ว แล้วก็ทำตาปริบ ๆ ซ่อนนัยตาที่โหดร้าย

...สัตว์ทั้ง ๒ ตัว คือกระต่ายกับนกกระทาก็ไว้วางใจเลยเข้าไปหาเพื่อปรึกษาความ ...ว่านี่พวกเราทะเลาะเรื่องที่ทำมาหากินเรื่องเขตเรื่องแดน ขอให้เจ้าเสือนี้ตัดสินให้หน่อย เพราะท่านเป็นผู้จำศีลจำธรรมพอน่าเชื่อถือได้บ้าง เสือก็บอกว่าวันนี้มันค่ำแล้ว พรุ่งนี้ค่อยมากันใหม่ แต่ให้มาคนละเวลา เดี๋ยวมาแล้วจะมาทะเลาะกันให้เราฟัง เราไม่อยากได้ยินเสียงสัตว์ทะเลาะกัน ตอนเช้าให้นกกระทามา ตอนบ่ายให้กระต่ายมา

เมื่อถึงเวลาเช้านกกระทาก็มาเล่าให้ฟังถึงที่ทำมาหากินของตัวว่าเคยบินไปกินตรงโน้นตรงนี้ เคยได้กินอันนั้นอันนี้ ยอดหญ้า หอย ปู ปลา ทีนี้กระต่ายมาแย่งเอาไปเป็นที่ของเขา

พอเสือฟังแล้วก็ “เออ! หูเราแก่แล้ว หูเราอื้อ มาพูดใกล้ๆ หูเราหน่อย” ให้นกกระทามาพูด นกกระทาก็มาพูดในรูหูให้เสือได้ยิน พอพูดปั๊บ เสือก็จับนกกระทากินไปหนึ่งตัว หลอกสัตว์กิน ตายไปหนึ่งตัวแล้ว เสือเฒ่าจำศีล

ตอนบ่าย กระต่ายมาก็ทำอย่างเดียวกันหละ ทำเป็นหูตึงหูอื้อ แก่แล้วเฒ่าแล้วกระต่ายมาพูดใกล้ๆ หูให้ฟังหน่อย แล้วก็จับกระต่ายกินอีก นี่เสือเฒ่าจำศีล ทำตัวเป็นผู้ดี ทำตัวเป็นคนเข้าวัดฟังธรรม เป็นพระผู้เคร่งวินัย เป็นผู้เฒ่าผู้แก่ที่เหมือนจะไม่อยากไม่โลภ แต่กิเลสเต็มหัวใจ

นี่เรียกว่า**แก่ฟักแก่แฟงแก่อันตราย** ดื้อด้านหาญธรรมต่อธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า โลภมากอยากมาก ทะเยอทะยานอยากได้สุดตัวแต่พูดไม่เอาปลงวาง วางแล้วสังขารไม่เที่ยง วางแล้ว มันเป็นทุกข์ สมบัติอะไรก็เอาไปด้วยไม่ได้ ไม่รู้จะหวงห่วงไปทำไม? ปากน่ะพูดแต่จิตแต่ใจนั่นถือมีดถือหอกอยู่ข้างหลัง

พูดได้แต่ปาก โอ๊ย! ชีวิตคนเราก็เท่านี้แหละ เอาไปด้วยไม่ได้หรอกลูกเอ๊ย! หลานเอ๊ย! พูดอยู่แต่ใจมันไม่ปลงไม่วาง นี่เข้าประเภทเสือเฒ่าจำศีล คนแก่ชราบางทีก็คิดได้เท่านี้ แต่ไม่ได้เคยประพฤติปฏิบัติให้มันลึกมันกว้างมันซึ้งไปกว่านั้นก็ได้แต่ปาก ๆ

สุดท้ายผู้เฒ่าผู้แก่แบบนี้ไปตกนรกหมกไหม้ มันก็เลย

บาปมากกว่าเขา เด็กน้อยเกิดมาแล้วตาย ประสบอุบัติเหตุตายต่าง ๆ นานา ก็รู้สึกว่าจะดีกว่าคนที่มีอายุยืนยาวและมีความชั่วความเสียหายมากขึ้น นี่เรียกว่า **เสือเฒ่าจำศีล**

จำศีลก็จำไม่จริง! มีเล่ห์มีเหลี่ยม! นี่พูดถึงเมื่อวานนี้ไปแสดงธรรมให้ผู้เฒ่าผู้แก่ฟัง ก็ไม่อยากให้ผู้เฒ่าผู้แก่เป็นแบบเสือเฒ่าจำศีล พูดไม่อยากได้ แต่อยาก พูดไม่อยากเอา แต่เอา พูดว่าปลง แต่ไม่ปลงไม่วาง โมโหลูกหลานเหลนวุ่นวี่วุ่นวายไปหมด นี่เรียกว่า "เข้าวัดไม่ถึงวัด หาพระไม่ถึงพระ จำศีลธรรม ไม่ถึงศีลถึงธรรม"

ฉะนั้น ผู้เฒ่าผู้แก่ให้สำรวมระวังประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี พระเณรก็เหมือนกันอย่าประเภทเสือเฒ่าจำศีล ทำเป็นพระธุดงค์เคร่งครัดปฏิบัติ แต่เนื้อในกลวง ข้างนอกสุกใสข้างในเป็นโพรง หาธรรมวิสุทธิ์ความบริสุทธิ์ของจิตไม่มี เนื้อตัวก็ไม่บริสุทธิ์ จิตใจก็ไม่บริสุทธิ์ ความประพฤติทางกายทางวาจาก็ไม่บริสุทธิ์สกปรกเปรอะเปื้อน อันนี้ใช้ไม่ได้! เสียหายบาปเวรกรรมสุมหัว

นั่นหละผู้อยู่วัดปฏิบัติศีลธรรม อย่าเป็นประเภทเสือเฒ่าจำศีล อยู่วัดนานแก่วัดแก่วาแก่ศาสนาลืมศีลลืมธรรม อันนี้ไม่ดี! นี้เตือน นำหลักธรรมของพระพุทธเจ้ามาเตือน เตือนถึงผู้อยู่วัดนอกวัดในวัด ให้ปฏิบัติตัวเองให้รอบคอบขอบชิดถึงหลักพระศาสนา หลักคุณงามความดี อย่าเอาตัวตนมาเป็นใหญ่

อัตตาคือตัวตนของเรานี้มันอันตรายจริงๆ โลกมันพังเพราะอัตตาทั้งนั้น คนเราอยู่ไม่สุขเพราะอัตตาทั้งนั้น ถ้าวางมันได้จริงๆ แล้วมันไม่ทุกข์ มันไม่เดือดร้อน อยู่ที่ไหนก็มีความสุข

อย่างเช่น พวกเราทุกคนพออยู่พอกิน มีบ้านมีที่อยู่อาศัย มีข้าวปลานาน้ำ มีบริษัทบริวารเท่าที่มีอยู่นี้ ทำสิ่งที่มีอยู่นี้ให้บริบูรณ์ให้ดีให้งามมันก็พอเพียงกับชีวิตของเราแล้ว เรามีอยู่ก็ปรับปรุงให้มันดี ให้มันงาม ให้มันเลิศ ให้มันได้ประโยชน์ สิ่งที่มีอยู่นี้ก็จะเป็นประโยชน์มาก

อย่าไขว่คว้าอะไรจนเกินไปเกินเนื้อเกินตัว มันจะทุกข์ทับถมไปเปล่า ๆ นี่แหละพระพุทธเจ้าท่านสอนให้มนุษย์ไม่เตลิดเปิดเปิงรู้จักมีเบรคห้ามล้อ คือมีสติ มีความไม่ประมาท มีความยั้งคิด อย่าไปตื่นตกใจกับกระดาษ คือเงินทองทรัพย์สินข้างนอกจนเกินไป ให้พอดิบพอดีพองามจะสวยงาม

สุดท้ายคนทำได้อย่างนี้ กลับเป็นบ่อเกิดแห่งโภคทรัพย์สมบัติมากมายได้มาได้ง่ายๆ ถ้ามีศีลมีธรรมมีความดีประดับได้ทำไมจะไม่ได้ พระพุทธเจ้าสอนแล้วไม่ผิด ขอให้ทำอย่างที่บอกพอดี พองาม พอเพียง มีสัจจะ มีความจริงเป็นที่เชื่อถือแล้วใคร ๆ ก็อยากร่วมหุ้นร่วมบุญร่วมชีวิต ร่วมจิตร่วมใจร่วมเป็นร่วมตายด้วยทั้งนั้น

ถ้าใครเป็นแบบนั้น ใคร ๆ ก็ร่วมหัวจมท้ายไปด้วยได้ แต่ประเภทเช้าอย่างหนึ่ง สายอย่างหนึ่ง บ่ายอย่างหนึ่ง เหมือน

เสือเฒ่าจำศีลนั้นก็ไม่ไหวเหมือนกัน นี่แหละนำมาเทียบให้ท่านทั้งหลายได้ฟังเป็นข้อคิดเป็นอรรถเป็นธรรม โดยเฉพาะผู้ที่เข้าวัดฟังธรรม พระเณรจะมาชินชากับวัดกับวา อย่าชินชา ไม่ได้!

พระพุทธเจ้าต้องตื่นตัวตลอด พระธรรมต้องตื่นตัวตลอด พระสงฆ์ต้องตื่นตัวตลอด ครูบาอาจารย์เราก็ต้องตื่นตัวตลอด นี่คือ หลักธรรม

ตื่นตัวคือมีสติยั้งคิด ไม่เผลอเรอพลั้งพลาดพลั้งเผลอ นี่เป็นหลักคุณธรรมเบื้องต้นที่จะกระจายไปสู่ศีลสมาธิปัญญาวิมุตติหลุดพ้นไปในที่สุด

นี้คือหลักข้อปฏิบัติที่ทุกคนเห็นกันได้โดยซึ่งๆหน้า ไม่ต้องรอภพไหนชาติไหน เห็นกันอยู่ต่อหน้าต่อตาระดับสายตาก็มองเห็น ดีชั่วถูกผิดอะไรๆก็พอทราบพอรู้ ก็ให้นำมาประมวลมา **โยนิโสมนสิการ** เรียกว่า **นิสัมมะกรณัง เสยโย** พิจารณาใคร่ครวญพิจารณาตรวจตรากลั่นกรองให้ดีแล้วค่อยทำกิจนั้นๆ สิ่งนั้นก็จะเป็นประโยชน์ไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน

นี่คือหลักคุณงามความดี ที่ดีที่งาม.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๐ เมษายน ๒๕๕๕

๓๐

ผู้สละโลก

....ส่วนมากมนุษย์นี่ร้องไห้เพราะความตายทีเดียวก็เลิกกัน แต่ร้องไห้เพราะความพลัดพราก ความทุกข์ทรมานใจ ความทะเลาะเบาะแว้ง ความไม่ลงรอยนี่ร้องไห้นานหน่อย บางคนยาวนานตลอดชีวิตทีเดียวทุกข์ ส่วนกับความตายรู้สึกว่าจบไปเลยกับการร้องไห้นั้น

นี่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์เรากับเรื่องความตายเป็นเรื่องง่ายไม่ได้ยาก แต่ความดีที่ทำถึงกันเป็นเรื่องยากกว่า

...เมื่อคืนนี้เขาบอกกันว่ามีคนตายในป่าทางโน่น ออกจากบ้านตีห้าตอนเช้า บอกเมียว่าจะไปล่าสัตว์ จะไปหากระรอกมาฝากเมียสักตัวสองตัว! ได้ปืนสะพายไป แล้วไปตายอยู่ในป่า เจอศพเมื่อวานตอนเวลาหกโมงเย็น เมื่อคืนเขาไปเอาศพออกมา

...ถือปืนแก๊ปไป จะไปยิงสัตว์ แต่เขาว่าก็ถูกยิงตายเหมือนกัน แต่อยู่กลางป่านะ เห็นว่าไปพึ่งหมอดูอะไรโน่นแหละหากัน เขาว่ามา! แต่ไม่ได้ใกล้กับวัดเรานะ ไกล! เขาลูกโน้น เขาปักธงชัย แต่เป็นคนในหมู่บ้านนี้

เขาไม่ได้มาล่าสัตว์ในวัด เขาก็ไปล่าสัตว์ทางโน้น ทางวัดเราอนุรักษ์ ก็เลยต้องไปทางโน่น

มีคนบอกมาแล้วจะจับทำใหม่ สอนสั่งเด็กให้ดี พระเสียพระพุทธรูปเศียรหักไม่กล้าบูชาไว้ที่บ้าน บอกพระเสียต้องมาซ่อมให้ดี ๆ เหมือนกับคนนะ สมบัติเงินทองข้าวของ ของภายนอกเอามาวัดความดีความชั่วไม่ได้ อยู่ที่คนเราอย่าไปตื่นมัน อะไรๆ มันก็ของจอมปลอมทั้งนั้น ตื่นความดีนี่แหละ พุทโธ ธัมโม สังโฆ บางทีไปงานศพคนมีเงินมีทอง

เช่น ไปวัดมกุฏฯ เขาบอกศพเศรษฐี พอลากเข้าไปเก็บไว้ในห้องเดียวกันแออัดกันอยู่ในนั้น เวลามีบ้านก็ใหญ่โตมโหฬาร แต่เวลาที่เก็บศพอัดเข้าไปในนั้นแออัดกันอยู่ในนั้น ศพใครต่อศพใครส่งกลิ่นฉึ่งอยู่ตรงนั้น...

ตอนยังไม่ตาย มีบ้าน ห้องหลับห้องนอน ห้องน้ำเครื่องสุขภัณฑ์ เครื่องประดับออกแบบดีไซน์อย่างดีเยี่ยม เป็นบ้ากันไป พอตายแล้วจับยัดเข้าไปในโลง อยู่ด้วยกันตรงนั้น ไม่เห็นมีท่าสง่าอะไร สุดท้ายก็เป็นอย่างงั้นแหละ

พระพุทธเจ้าจึงสอน ***"โลงประดับประดาวิจิตรแค่ไหน ดอกไม้สวยแต่งหน้าโลงแค่ไหน ข้างในก็คือศพดี ๆ นี่เอง ไม่ต่างกันหรอก"*** ท่านสอนเอาไว้

"กินน้ำขันกะลามะพร้าว ขันทองคำ อิ่มเท่ากัน"

...นั่นแหละความนิยมของคน ถ้ามีหลักธรรมไปแทรก

จะดีจะวิเศษขึ้นมาทันที โดยเฉพาะพระเป็นเบอร์หนึ่งในการนำสร้างคุณงามความดี พระจึงต้องไม่หวั่นไหวกับโลกธรรม ไม่ใช่กินแล้วนอน กินแล้วนอน ไม่ไหว! **"กินแล้วนอนให้พรผี ได้ลาภขากดี"** มันมีเหมือนกัน

บางวัดที่มีเมรุเผาศพ นอนสวดนั่งสวดได้เงินกับผีกับศพ เวลาคนมีเงินตาย ตอนมีเงินไม่ทำบุญ เวลาตายแล้วคิดอยากจะทำบุญบ้าง ลูกหลานกลัวพ่อแม่ไม่ได้อยู่ได้กินในภพหน้าชาติหน้าก็ทำบุญผ่านพระ เพราะความกลัวนั่นแหละ ที่จริงการได้ทำตอนมีชีวิตอยู่มันดีกว่า แต่การทำบุญให้ผู้ตายก็เป็นการระลึกถึงเตือนตัวเอง ส่วนบุญจะไปถึงผู้ตายรู้สึกว่าจะริบหรี่มาก

ฉะนั้นพวกพระที่หากินกับผีก็มี **สวดกุสลามาติกาบังสกุล** เวลาเขาตาย เวลาครบรอบวันสงกรานต์ ครบรอบอะไรพวกนี้ แต่พระหากินแบบนั้นก็มีเหมือนกัน คำเขาถึงมีบอกว่า **"กินแล้วนอนให้พรผี ได้ลาภขากดี"** ขากดีคือทิ้งดีนั่นแหละ...ทำไมจึงมีคำกล่าวแบบนี้?

ก็เพราะมีพระวัดใหญ่ ๆ โต ๆ เวลาเขามีคนตายก็จะได้เงิน ได้ทองสวดศพ เสร็จแล้วก็ได้เงินแล้ว ก็นอนตื่นขึ้นมาก็ไปสวดมนต์ แล้วก็มานอน มีโยมไปถามว่า *"หลวงพี่ทำไมไม่ไปเที่ยวธุดงค์กรรมฐานบ้าง? ทำไมฉันแล้วมีแต่นอน?"*

พระตอบ *"นอนรักษาอาบัติ ไปเดินมากไม่ได้เดี๋ยวอาบัติต้องนอน อาบัติจะได้ไม่เกิดว่างั้น"*

...ไปเดินเดี๋ยวเหยียบโน่นเหยียบนี่มีแต่อาบัติ ออกนอกวัดมีแต่อาบัติเลยนอนรักษาอาบัติเอาไว้จะได้ไม่อาบัติ ว่างั้น! ที่จริงพระขี้เกียจนั่นแหละ! นอนรักษาอาบัติ กลัวเป็นอาบัติไม่ต้องไปไหน มีแต่นอนอย่างเดียว ที่จริงพระขี้เกียจ

ฉะนั้นกินแล้วนอนแบบนั้นไม่เป็นประโยชน์สำหรับพระท่านไม่ให้กินแล้วนอนให้พรผี ไปเผาผีเห็นผีคนตาย พระไม่สังเวชไม่พิจารณาธรรมะไม่ได้ประโยชน์...**ได้ลาภขากดี** เอาดีไปทิ้ง เห็นดีไม่เอาดี ไม่ประพฤติดี ไม่เป็นประโยชน์

ให้นำมาพิจารณาเป็นธรรมะเตือนตัวเอง อย่าขี้เกียจขี้คร้านรีบทำรีบสร้าง อย่าเอากาลเวลามาอ้างไม่เกิดประโยชน์ ว่า โอ๊ย! ตอนโน้นตอนนี้ค่อยทำ รีบทำ! ชีวิตหนึ่งมีอะไรคนเรา ประสาเนื้อหนังมังสา ประสาของอยู่ของกิน

พูดไปพูดมาจะว่าเราพูดเตลิดไม่รู้นะ! ประสาเงินประสาทอง ประสาที่ดินต้นไม้ภูเขา ใครจะเอาก็เอาไปเถอะ เราไม่เอาหรอก! ไม่อยากได้ รกตัวรกจิตของเรา มีแต่ทำประโยชน์ประโยชน์ทั้งนั้น ไม่รู้จะเอาไปทำไม?

พูดก็พูดมีคนบอก “ท่านเอาเงินไปใช้หน่อยซิ!” เอาเงินมาให้เรา เรายังบอก “อย่าเอามาเลยโยมอาตมาไม่เอาหรอก” มีแต่ทำสร้างให้เป็นประโยชน์อย่างอื่นไม่รู้จะเอาไปทำไม

คนเราไม่ได้มีอะไรจะต้องใช้ โดยเฉพาะพระมีสมบัติน้อยรู้สึกเบาตัว มีวาสนาน้อยรู้สึกเบาตัว สุดท้ายไม่ได้มีอะไร

นั่นแหละรู้สึกจะดี ตัวเองไปไหนตัวเบา

มีอะไรก็หนักหมด อยู่สองคนก็หนักแล้ว อยู่คนเดียวเบาไปเลย แบกนั่นนะหมายถึงพระนะ แต่เรื่องของโลกเป็นเรื่องแบกอยู่แล้วหละ สามีภรรยา ทรัพย์สมบัติเงินทอง ศักดิ์ศรีเกียรติยศเป็นเรื่องที่ต้องแบกกันยาวๆ แบกกันไม่ไหว มันหนัก

แต่เรื่องของเราไม่มี เรื่องพระไม่มีเรื่องแบก คนที่ท่านมียศฐาบรรดาศักดิ์ ท่านถึงต้องหนัก เพราะท่านต้องแบก... เป็นพระราชามหากษัตริย์นี้หนักมากนะ ต้องรักษาต้องแบกไว้ นั่นแหละต้องแบก ต้องรักษามัน ต้องขวนขวายด้วย

แต่ไม่มีแล้ว อย่างพระนี้ก็เป็นยศพระ ยศช้างขุนนางพระ ยศพระนี้ก็ไม่มีแหละพระนั่นพระนี่ ยิ่งมีสมบัติน้อยก็ยิ่งยศสูงละกิเลสได้มาก ไม่เอาโลภเอาโกรธเอาหลงยศสูงหละ ทีนี้ยศโสดาบัน สกิทาคา อนาคา ยศสูงเป็นยศพระอรหันต์ ไม่มีโลภ โกรธ หลง ไม่มีความทะเยอทะยานร่านใจ กามราคะตัณหาหมดยศของพระกลับสูงขึ้นในแบบนั้น

ถ้าพระ โลภ โกรธ หลง ยศต่ำ เป็นพระชั้นต่ำไป เป็นกาเลวราก เป็นของต่ำไป ยศก็ต่ำหยาบกร้านไป นี่แหละเรื่องของพระ แต่ทางโลกเป็นสิ่งที่ต้องแบกต้องหามแต่ก็ต้องมีคุณธรรมประจำใจ

นี่แหละพูดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของเรา ความเกิดตาย คนเราบางทีไม่ได้คิด ถึงเวลาป่วยนอนมะร่อมะแร่อยู่โรงพยาบาล

นึกถึงพระบ้าง นึกถึงก็นึกไม่ทันแล้วหละตอนนั้น ตอนมีชีวิตอยู่ต้องทำรีบทำความดี ไม่ได้หมายความว่าต้องมาหาพระต้องมาวัดนะ ไม่ใช่!

สติอยู่กับตัว ทำอะไรมีสติ แผ่เมตตา ไหว้พระสวดมนต์ ซื่อสัตย์ซื่อตรง ตรงไปตรงมา ไม่เบียดเบียน รักษาศีลประพฤติธรรม ของพวกนี้ไม่ได้เกี่ยวกับวัด เกี่ยวกับคนทำ เกี่ยวกับผู้ประพฤติปฏิบัติเองจะประพฤติปฏิบัติ

ส่วนวัดเป็นวาระพิเศษ ว่างสะดวกก็มาวัดหรือมีโอกาสก็มาสร้างกุศลผลบุญเพิ่มเติมขึ้น อันนี้ก็คือวัด เป็นที่ดัดแปลงอีกชั้นหนึ่งสำหรับยกจิตของคนให้สูงขึ้นๆ เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านสละโลกไม่อาลัยอาวรณ์ เราผู้มาวัดก็เลยต้องพลอยเป็นแบบเดียวกัน **ผู้สละโลก**

สละ ๑ โลกียารมย์ อารมณ์ที่เป็นของโลก โลกเขาค่อนขอด โลกเขาผูกมัด โลกเขาจ้ำจี้จ้ำไช โลกเขาหาช่องว่างไม่เจอหละ นั่นหละผู้สละโลก มาวัดแล้วทำจิตใจให้ว่าง ว่างจากกิเลสนั่นแหละ ว่างจากความทุกข์ระทมขมขื่นอะไรก็ทิ้งมันไปก่อน ตั้งสติอยู่ในปัจจุบัน

นี่สละโลกคือสละโลกียารมย์ อารมณ์ของโลก เลิกกามกิเลสสุขทุกข์รักชัง ถ้าไม่นึกถึงมัน มันก็แล้วไป ถ้าไปนึกถึงมัน มันไม่แล้วหละ มันเป็นเรื่องติดยึดอุปาทาน ยึดมั่นถือมั่นในรูปเสียงกลิ่นรส ในสิ่งที่เรายึด

สละโลกก็คือสละโลกียารมย์ อารมณ์ที่เป็นของโลกีย์ ของหมกมุ่น ของพวกนี้หละพระพุทธเจ้าให้สละโลกไม่อาลัยอาวรณ์กับมัน นี่สำหรับผู้ที่มาปฏิบัติธรรมที่วัด

เข้าวัดเพียงแค่เข้าห้านาทีสิบนาที ชั่วโมงสองชั่วโมง ให้ทำความรู้สึกแบบนี้เวลาไปวัด จะสบายตัวสบายใจ ส่วนออกนอกวัดแล้วก็กลับเป็นอย่างเก่าก็ช่างมัน แต่ตอนมาวัดฟังพระก็ยังดี ตอนนี้ก็ยังได้มีศีลมีธรรม ได้มีความระลึกรู้ตัวอันนี้ก็เป็นบุญในปัจจุบันที่เกิดขึ้น สำหรับผู้ได้ยินได้ฟังก็จะเป็นความดีติดจิตติดใจเราไป

อันนี้แหละการเข้ามาวัดจึงเป็นการสละโลกชั่วคราว สละความถือตัวถือตนหลงตัวหลงตน นั่นของเรา นี่ของเขา นั่นคนที่เรารัก โน่นคนที่เราชัง ไม่ให้มี ถ้ามีก็ถือว่าไม่สละโลก กลายมาเป็นโลกอยู่ในวัด ทุกข์เอง บาปเอง สำหรับผู้ที่อยู่วัดเป็นแบบนั้น

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้คิด อาตมาเองไม่เห็นจะได้สนใจกับเรื่องโลก เงินที่คนถวาย อาตมาไม่เคยเห็นเก็บสักบาท ไม่เคยเห็นไปจับไปต้องมันเลย มีแต่ญาติโยมไปดูไปแลให้ อาตมาจะเอาเงินเท่านั้นบาทเท่านี้บาทไปใช้ ไม่เห็นสมบัติสักสตางค์ อาตมาไม่เห็นมีเลย มีแต่เงินเขาทำบุญสร้างโน่นสร้างนี่ ตัวเองไม่เห็นได้ไปสนใจเลย

อันนี้เงินเขาทำบุญเท่านั้นนะ เท่านี้นะ ไม่คิดบวกลบคูณหารแต่ละวันว่าได้เท่าไร เสียเท่าไร ยังไม่เคยคิดเลย ไม่เคยดู ไม่เคยที่จะไปยึดติด แต่ก็ใส่ใจในการดูแลรักษาให้เขาให้ดี ให้เป็นประโยชน์สูงสุด

นี่พูดถึงเรื่องทรัพย์สินสมบัติภายนอก พูดถึงผู้อยู่วัดต้องเป็นผู้สละโลก สละโลกก็คือสละโลกียารมย์ อารมณ์ที่เป็นของโลก โลกนี้มีอะไร?

๑. กามโลก โลกหมกมุ่นอยู่ในความรัก ความชัง รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์

๒. รูปโลก โลกมันหลงในรูปเสียง ...รูปโลกคือมนุษย์

สัตว์ทั้งหลาย แผ่นดิน แผ่นฟ้า แผ่นน้ำ ที่มองเห็นด้วยตาจับต้องได้เรียกว่ารูปโลก

๓. อรูปโลก คือสิ่งที่เป็นทิพย์ สมบัติเป็นทิพย์ สิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาแต่เราก็ไปยึดถือพัวพันมัวเมา อันนี้เรียกว่าโลภ สละไม่อาลัยกับมัน ไม่เอาใจไปเกี่ยวข้องมัวเมากับมัน อันนี้เรียกว่าสละโลก จะได้สบายตัว จะได้สบายจิต ผู้มาวัดปฏิบัติศีลธรรมอยู่วัดก็อยู่อีกแบบโลกหนึ่ง โลกที่ไม่ไปยึดไปติดกับมันเป็นโลกที่เหนือโลกไปอีกแบบหนึ่ง

นี่แหละพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ***"เธอทั้งหลายจงยกจิตใจขึ้นให้เหนือโลก แล้วเธอจะทราบเรื่องราวของโลก เธอทั้งหลายจงยกจิตให้เหนือกิเลส แล้วจะทราบกลมายาของกิเลส เธอทั้งหลายจงยกจิตให้เหนือกาม เธอจะทราบเรื่องของกาม เธอทั้งหลายจงยกจิตให้เหนือโคลนเหนือตม เธอทั้งหลายจะทราบเรื่องโคลนเรื่องตม"*** ...นี่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ยกจิตขึ้นมาภาวนาพุทโธ กำหนดลมหายใจเข้าออก ทำสติให้รู้เข้าแล้วออก กำหนดที่ริมฝีปาก ดูลมเข้าลมออกของเรา ยกจิตขึ้นให้มันเหนือโลก บริกรรมอยู่กับอารมณ์ที่เป็นธรรมะ เป็นอารมณ์ของพระธรรมเรียกว่า บริกรรมภาวนาหรือเรียกว่าจิตตภาวนา

นี่แหละเรียกว่าสละโลก ค่อยๆ สละ ค่อยๆ ปลง ค่อยๆ วางไปทีละเรื่องๆ แล้วจะเป็นความดีขึ้นมา

หลักธรรมของพระพุทธเจ้ามันดีมันประเสริฐอย่างนี้แหละ ไม่วุ่นวายส่ายแส่หละ อยู่ที่ไหนมีความสุข โลกร่มเย็นเป็นสุข ว่าก็ว่าเถอะถ้าพระพุทธศาสนามีผู้ปฏิบัติ โลกใบนี้ไม่ต้องมีเรื่องวุ่นวายเลยแม้แต่นิดเดียว แต่มนุษย์ทำไม่ได้หละ เพียงตัวเองจะห้ามตัวเองจากความชั่วชั่วคราวนิดหนึ่ง ก็มิอาจจะห้ามได้ เพราะมนุษย์ตกไปอยู่ในกระแสของโลกที่เป็นฝ่ายต่ำมันจึงยาก

พระพุทธเจ้าเองพระองค์ก็รู้สึกว่าจะฟื้นโลกนี้ไม่ได้ เพราะว่าเป็นธรรมดาของกรรมของสัตว์ พระองค์ก็โปรดได้เฉพาะผู้ที่เข้าข่ายคือพระญาณของพระองค์เท่านั้นเอง นั่นแหละหลักธรรม จึงเลือกคนมีวาสนาจึงจะได้ปฏิบัติได้ประพฤติได้ฟัง.

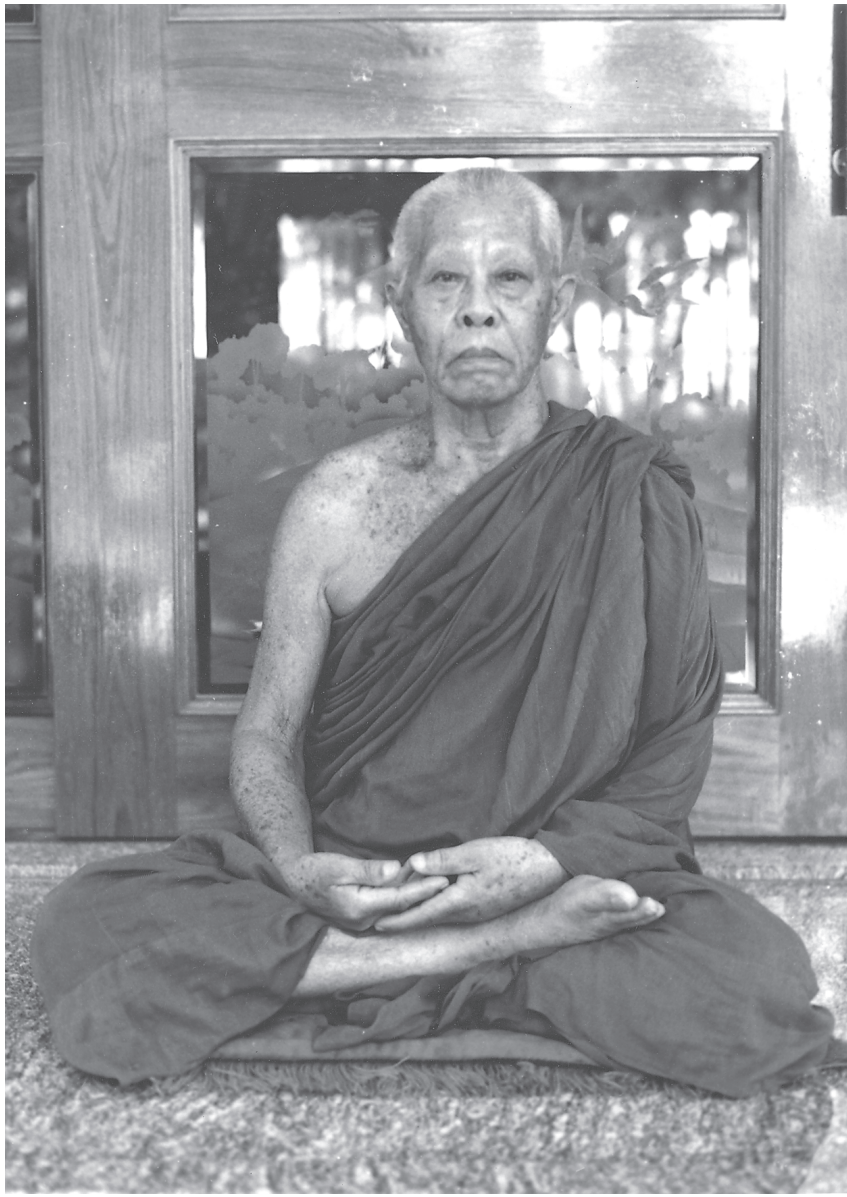
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๓ เมษายน ๒๕๕๕

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม ปทุมธานี

๓๑

ธรรมฐิติ

...เมื่อวานนี้วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๖...เป็นวันครบรอบวันมรณภาพของ **หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท** ...วันนี้ที่ **วัดป่าภูริทัตฯ จังหวัดปทุมธานี** มีการทำบุญปฏิบัติธรรม อาตมาก็ให้ทางวัดป่าภูผาสูง โอนปัจจัยไปทำบุญ เพื่อเป็นเจ้าภาพจัดเครื่องไทยธรรมถวายพระ

อาตมาไม่ได้ไปที่วัดภูริทัตฯ...แต่ว่าวันนี้จะโอนปัจจัยไปทำบุญกับหลวงปู่ผู้มีบุญมีคุณกับเรา เมื่อวานนี้ครบรอบวันมรณภาพของท่าน เราระลึกเสมอเราไม่เคยลืมเต็มหัวอกหัวใจของเรา *หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท* เป็น**พระผู้สำคัญในชีวิตของเรา คือหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท นี่แหละ**

...หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท นี้ ท่านมรณภาพ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ แล้วก็พระราชทานเพลิงศพวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ในปลายปีเดียวกัน มีผู้คนไปร่วมงานท่านเยอะมากในงานพระราชทานเพลิงศพของท่าน นี่แหละจึงพูดให้ทราบถึงครูบาอาจารย์ของเรา

...ประวัติท่าน...สารคดีท่าน อาตมาก็เป็นคนเขียนเอง บรรยายเอง หนังสือของท่านทั้งตอนท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านก็เป็นผู้อนุญาตให้อาตมาเป็นผู้ทำเองและใช้เงินของท่านพิมพ์เอง พอท่านล่วงแล้วงานพระราชทานเพลิงศพ อาตมาก็เป็นคนทำหนังสืออีกเช่นเคย และในงานของท่านถ่ายทอดสด ผู้พูดผู้บรรยายต่างๆ ในงานท่านก็เป็นอาตมาเองนี่แหละ

โดยมี **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** เป็นประธานฝ่ายสงฆ์ ฟ้าหญิงเป็นประธานฝ่ายฆราวาสในคราวพิธีงานศพของท่าน ตอนที่ท่านป่วยอาตมาก็ไปเฝ้าท่านอยู่กับท่านตอนท่านป่วย

นี่พูดถึงครูบาอาจารย์ วันนี้เราทำบุญระลึกถึงท่านที่ล่วงไป ๙ ปีแล้ว ...อัฐิของท่านบางส่วนก็กลายเป็นพระธาตุ แล้วที่วัดป่าภูผาสูงของเราก็ได้มาที่จะบรรจุใน **พระบรมธาตุเจดีย์ศรีภูผาสูง (พระธาตุจอมผา)** นี้ก็พร้อมแล้วนะ ของ*หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท* นั่นแหละ หลวงปู่ผู้เป็นครูบาอาจารย์

ผ้าสังฆาฏิที่อาตมาใช้พาดบ่าอยู่ทุกวันนี้ก็ของ *หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท* ท่านให้มา...อาตมาก็ไม่ได้เปลี่ยน ก็เอาผืนนี้เป็นหลักอยู่ไม่เคยลืมเลือน นี่ครูนี่อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทผู้ให้ความอบอุ่น ให้ความเป็นธรรม นั่นแหละท่านผู้ให้กำลังใจใหญ่โต มโหฬาร *หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท* เป็นองค์หนึ่งที่สำคัญในหัวใจของอาตมา พี่น้องให้ทราบ วงการกรรมฐานจะเรียกว่าท่านว่า **"ผ้าขี้ริ้วห่อทอง"**

ท่านเป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วห่อทอง ไปไหนมักจะมีคนว่าคนไม่เข้าใจ อัธยาศัยท่านง่ายๆ ท่านทำตัวเหมือนผ้าขี้ริ้ว ไปง่ายอยู่ง่าย ฉันง่าย ท่านเป็นพระตรงไปตรงมา ตรงเผ็งเลย และเป็นคนที่ไม่กลัวใครทั้งนั้น หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท นี่มนุษย์มนาหน้าไหนท่านก็ไม่กลัว

ท่านพ่อลี ธัมมธโร ยังพูดถึงท่านว่า *"ท่านเจี๊ยะนี่อย่าแต่มนุษย์เลย เทวดาท่านยังไม่กลัว"* ท่านพ่อลีกล่าวถึงหลวงปู่เจี๊ยะนั่นแหละครูบาอาจารย์

อาตมาเป็นศิษย์มีครูมีอาจารย์นะ และอาจารย์ของอาตมาแต่ละองค์ก็เป็นผู้ที่อาตมาเข้าไปใกล้ชิดท่านได้เต็มตัว ไม่ใช่ไปเฉียด ๆ หน้า เฉียด ๆ หลัง ไม่ใช่อย่างงั้นนะ บางคนว่าอาตมา *"เอ๊ะ! ไปเฉียด ๆ หน้า เฉียด ๆ หลัง"* ไม่ใช่นะ! อาตมาติดพันกับท่านใกล้กับท่านมาก สนทนาอรรถธรรมกับท่านอย่างใกล้ชิดหลาย ๆ อย่างหลายๆ ประการ เป็นธรรมะมาเผยแผ่ให้พี่น้องทั้งหลายได้อ่านเป็นหนังสือ เป็นซีดี เป็นสารคดี

อาตมาเพียรทำเพียรสร้างด้วยปัญญาทึบ ๆ นี่แหละ เพราะความพยายามนั่นแหละมันถึงทำออกมาได้ อาตมาไม่ใช่ผู้เฉลียวฉลาดปราดเปรื่องอะไรหรอก แต่เพราะความรักความเคารพ ความศรัทธาเลื่อมใส ความเห็นเป็นสิ่งที่ดีที่งามนำมาเผยแผ่นี่แหละจึงพูดให้ฟังวันนี้

ใครจะคิดว่าอาตมาจะลืมวันครูวันตายของอาจารย์ อาตมา

ไม่เคยลืม อาตมาไม่ลืม

นี่แหละคือครูคืออาจารย์ กาลเวลามันเปลี่ยนไป **เวลามันเปลี่ยน โลกเปลี่ยน คนเปลี่ยน แต่ธรรมะไม่เปลี่ยน เปลี่ยนไปแต่คนแต่โลก แต่กาลแต่เวลาเท่านั้นแหละ แต่ธรรมะไม่ได้เปลี่ยน ธรรมะยังเหมือนเดิม**

พระพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้หรือไม่มาตรัสรู้ก็ตาม ธรรมะก็มีอยู่เหมือนเดิม เพียงแต่คนไม่รู้ไม่เห็น ไม่เป็นไม่ทราบเท่านั้นนั่นเอง พอพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ จึงเอาธรรมที่มีอยู่นั่นแหละมาชี้แจงแสดงเปิดเผย ปลุกคนให้ตื่นขึ้นมาประพฤติปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าจึงเป็นเหมือนกับดวงประทีปใหญ่โต จุดแล้วลุกโชนในหัวใจของมนุษย์และสรรพสัตว์ ตลอดจนเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมยมยักษ์ทั้งหลายอาศัยธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่นั่นเอง ทางธรรมจึงเรียกว่า **"ธรรมฐีติ"**

ธรรมฐีติ *คือสภาพที่ตั้งอยู่* ธรรมะก็คือสิ่งที่ทรงตัวอยู่ตลอดกัปป์ตลอดกัลป์ เรียกว่า *ธรรมฐีติ* คือธรรมที่เป็นสภาพตั้งอยู่อย่างนั้น

๑. อนิจจังไม่เที่ยง คำว่าไม่เที่ยงคือสิ่งที่มีอยู่แล้วมันก็จะไม่มี เหมือนตัวเรานี่แหละมันมีอยู่อย่างนี้ เห็นๆกันอยู่นี้ แล้วมันก็จะหายไปต่อหน้าต่อหน้า ตายไปเผาไฟทิ้งไป นั่นเรียกว่า **อนิจจัง**

...อนิจจัง คือสิ่งที่มีอยู่แล้วมันก็จะไม่มี หายวับไปกับตา

ไหนหละพ่อเราแม่เรา บ้านเมืองป่าเขาลำเนาไพรพวกนี้ กาลเวลาผ่านไปก็จะถูกกลืนไปด้วยกาลเวลา ด้วยความแผดเผาปรากฏว่าประเทศไทยเราทั้งประเทศแต่ก่อนเป็นทะเลทั้งนั้นแหละที่เรานั่งอยู่นี่ใต้ทะเลทั้งนั้นแหละ ทำไมมาเปลี่ยนเป็นป่าเขาลำเนาไพรอย่างนี้ นี่แหละ...ให้ดูอนิจจังความไม่เที่ยง คือมีอยู่แล้วมันก็จะไม่มี เอาความแน่นอนมั่นคงถาวรอะไรจากมันไม่ได้

๒. ทุกขัง ถูกบีบบังคับ บีบคั้นทั้งกาย ทั้งทางจิต บีบหน้าบีบหลังด้วย ชรา มรณ พยาธิ แก่ เจ็บ ตาย ด้วยความแปรปรวนผันผวน ด้วยความไม่ได้ดั่งที่ปรารถนา นั่นแหละเรียกว่าบีบคั้น คือตัวทุกข์

ทุกข์มันบีบคั้นคือทุกหัวใจ ไม่ว่าเขาว่าเรา ในท้อง ในปาก หู ตา จมูก ลิ้น มีแต่สิ่งที่บีบเราอยู่ตลอดเวลำ่เวลา ใครจะปฏิเสธได้ว่ามนุษย์ไม่ถูกบีบคั้นให้ทุกข์ทางกาย ทุกข์ทางจิต นี่คือสิ่งที่เรียกว่าทุกข์ ทุกข์คือสิ่งที่ทนได้ยาก แต่มันต้องทน ไม่ได้กินมันก็หิวแล้ว ได้นอนมันก็สบายแล้ว ไม่ได้เดินไม่ได้นั่งมันก็ปวดก็เมื่อยแล้ว ทั้งนอนมากก็เป็นทุกข์ปวดหลัง ทั้งกินมากก็เป็นโรค ครั้นนอนมากก็จม ไม่มีอะไรพอดี

พระพุทธเจ้าจึงเอาธรรมมาจับ เอามาพิจารณาให้เป็นธรรมเรียกว่า**อริยะ** ทำให้มันประเสริฐขึ้นมาจากความทุกข์ ทุกข์นี่แหละเป็นทางสู่ความสุข เปลี่ยนเสีย อย่าไปคิดว่ามันบีบมันคั้นแล้วจะเป็นทางลงเหวเท่านั้น นี่แหละทางสู่มรรคผลพระนิพพาน

ท่านก็เปลี่ยนทางเดินของจิต วิถีก็ทางเดินมันก็เปลี่ยนไป แทนที่จะไปทุกข์โศกตรมอยู่อย่างนั้นก็กลับเอามาเป็นดอกบัว เอามาเป็นธรรมะให้พ้นไปจากโคลนจากตมไปเสีย นั่นแหละพระพุทธเจ้าจึงมาพิจารณาทุกข์ที่มันบีบคั้น เป็น*ธรรมฐีติ* สภาพที่คงอยู่ทั่วไปเป็นข้อที่ ๒

๓. อนัตตา คือสิ่งที่ไม่ได้เป็นไปตามปรารถนาที่ปรารถนาเอาไว้ คนเรามักมีความปรารถนาด้วยกันทุกคน ปรารถนาจะได้อย่างนั้นอย่างนี้ ปรารถนาเพื่อความสมมักสมหมาย สมหวังดังที่ปรารถนา อธิษฐานใจเอาไว้อยากได้อยากเป็นอยากมี อยากประสบพบเจอกับสิ่งที่ตัวเองปรารถนา แต่ตัวอนัตตานี่มันมาพรากความปรารถนาอันนั้นให้มลายหายสูญไป

สิ่งที่ปรารถนาก็เลยไม่สมปรารถนาได้ง่าย เพราะสภาพความเป็นจริงคือมันเป็นสิ่งที่ไม่เป็นไปตามที่เราปรารถนาต้องการ คือ อนัตตา นั่นแหละคือธรรมฐีติ เป็นสิ่งที่อยู่ในจิตในกายของมนุษย์นี่ ทุกรูปทุกนาม ทุกผู้ทุกคน

นี่พระพุทธเจ้าท่านจึงให้พิจารณา ธรรมฐีติ นี่จะเป็นไปในภูมิ ๔ กามภูมิ รูปภูมิ อรูปภูมิ โลกุตตรภูมิ และสิ่งที่นอกเหนือจากโลกนี้อีก เป็นสิ่งที่อยู่ในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาทั้งนั้น ทั้งที่เป็นรูป ทั้งที่มองไม่เห็นเรียกว่า **อรูป** ทั้งที่เป็นโลกคือที่อาศัย ทั้งที่อยู่นอกโลกคือสิ่งที่เกี่ยวพันเรียกว่าจักรวาล ก็อยู่ในธรรมฐีตินี่แหละ

พระพุทธเจ้าจึงมีพระญาณหยั่งทราบครอบโลกไว้ ปกติเราทั้งหลายอยู่ใต้โลกเรียกว่าสมมุติ พระพุทธเจ้าก็เลยครอบโลกเหนือสมมุติ นั่นหละมันต่างกันอย่างงั้น

หัวใจของคนของสัตว์ผู้ที่จมเวียนว่ายกับหัวใจของผู้หลุดพ้นมันจึงต่างกันราวฟ้ากับดิน คนหนึ่งเพียรชั่ว คนหนึ่งเพียรดี คนหนึ่งหยุดชั่ว คนหนึ่งไม่หยุดที่จะทำดี แล้วก็หยุดทั้งดีทั้งชั่วคือผู้หลุดพ้น มันจึงต่างกัน คนบางคนจึงพอใจในความชั่วในสิ่งที่ตัวเองทำ และพอใจในความชั่วที่ได้ทำลงไปว่าเป็นความดีก็เลยรื่นเริงบันเทิงในสิ่งที่ชั่ว ที่ตัวเองคิดว่าดี

คนบางคนเป็นอย่างนั้น...พระพุทธเจ้าจึงเอาหลักธรรมฐีติมาจับเลย...อ้าว!เป็นยังไง อนิจจังเป็นยังไง พิจารณาลงให้ถึงแก่นแท้ ให้มันทะลุถึงหัวอกหัวใจ มันเป็นยังไง ทำไมมันไม่เห็นทั้งที่โลกนี้ก็เป็นกันอยู่ทุกรูปทุกนาม แต่คนประหนึ่งว่าหูหนาตาถั่วกันไปหมด ไม่เห็นนะ ไม่ทราบไม่สลด ไม่ตื่นขึ้นมาสร้างบุญกุศลคุณงามความดี ไม่ทำด้วยซ้ำไป

พระพุทธเจ้าจึงให้เห็น บอกให้ทราบ ทุกข์ขังก็บอกทั้งที่ใครก็ทุกข์เป็นทั้งนั้นแหละ แต่คนทั้งหลายถ้าพระพุทธเจ้าไม่บอกเหมือนไม่รู้ ทนไปอย่างนั้น สู้อดสู้ทนแบบไม่ลืมหูลืมตาทนกันไป ตายไปก็ว่ากันไปเรื่อย ตายไปก็ตายไป อยู่ก็อยู่ไปเท่านั้นแหละไม่รู้สึกรู้สาอะไร

มันเป็นอย่างนั้นทั้งที่มันบีบอยู่แต่ไม่ได้คิดได้อ่าน...

สัตว์ทั้งหลายบางตัวมันเจ็บ มันก็นอนเจ็บ มันจะหายามาทาไม่เป็นหรอก นั่นมันเป็นแบบนั้น มนุษย์ก็เหมือนกัน ยาคือใจคือธรรมนี้ไม่สนใจ ปล่อยมันไปอย่างงั้นแหละ นั่นแหละเรียกว่าจม เรียกว่าอบาย เรียกว่าทางต่ำ นั่นแหละเรียกว่าทุกข์ มันบีบทั้งที่เห็นเป็นทราบกันทุกคน แต่มนุษย์ทั้งหลายก็ไม่รู้จักที่จะฝึกจะฝืนทำให้มันพ้นทุกข์

มีศาสดาเอกคือพระพุทธเจ้าเท่านั้นแหละที่จะคิดการใหญ่ การโต ทุกข์มี มันต้องมีไม่ทุกข์เหมือนกัน อนิจจังมี มันต้องมีนิจจังคือเที่ยงเหมือนกัน ตายมี มันต้องมีไม่ตาย เกิดมี มันต้องมีไม่เกิด เจ็บมี มันต้องมีไม่เจ็บ เมื่อมันมีได้ มันก็ต้องมีไม่ได้เหมือนกัน

พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่คิดทฤษฎีทวนกระแส เรียกว่า **"ธรรมจักร"** หมุนกลับไปในสิ่งที่โลกทั้งหลายเป็นไป พระองค์ไม่ยอมเป็นไปตามสิ่งที่โลกทั้งหลายหมุนไป ๆ ๆ โลกมันก็อยู่ในโลกธรรม นินทาคู่กับสรรเสริญ สุขคู่กับทุกข์ ได้ลาภคู่กับเสื่อมลาภ ได้ยศคู่กับเสื่อมยศ ได้มาคู่กับเสียไป ขาวคู่กับดำมีเท่านี้แหละโลก ปล่อยมันไปตามนี้แหละ

จึงประสบความสูงบ้างต่ำบ้าง สุขบ้างทุกข์บ้าง ส่วนมากคนจะทุกข์ ก็เลยเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ท่านใช้คำว่าเวียนว่ายตายเกิด เวียนหัวเวียนว่าย ทั้งเวียน หมุน วน ว่าย แหวก ลักษณะของคนหนีเป็นหนีตายเรียกว่าแหวกว่ายใน

กระแสน้ำที่มันเวียนวน น้ำพัดคนหมุน นี้ใครจะไม่กระเสือกกระสน นั่นแหละภพนั่นแหละชาติ มันเวียนวนแหวกว่าย มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายก็ยอมที่จะถูกมันดูดลงไปดึงลงไป

พระพุทธเจ้าไม่ยอม ไม่ยอมต้องเอาให้มันพ้น ต้องไม่เป็นอย่างนั้น อย่างที่เค้าเคยเป็น ศาสนธรรมจึงยิ่งใหญ่ หลักธรรมฐีติมันมีมาก่อนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ตั้งนานแล้ว มาคู่โลกคู่สงสาร พระองค์มาตรัสรู้ จึงจะรู้จะเห็นจะเป็นจะทราบ จึงมาชี้แจงแสดงเปิดเผยปลุกคนให้ตื่นขึ้นมาสร้างบุญกุศล คุณงามความดี บำเพ็ญบารมี นี่แหละจึงเป็นแนวทางที่แตกต่างไปจากความคิดความนึกความปรุงของโลกทั้งหลายทั่วๆไป

คนทั้งหลายไม่ได้สนอกสนใจ ช่างมันเถอะ ไปแต่เรื่องต่ำๆนี่เก่งนัก มนุษย์ไม่มีอะไร จะเก่งเรื่องต่ำๆเลวๆ เรื่องดีเรื่องงามไม่สนใจมอง หัวอกหัวใจของตัวเองไม่สนใจดู ความประพฤติการกระทำไม่มองเลย ไม่สะท้อนตัวเองบ้างเลย มนุษย์จึงหยาบมาก

มนุษย์ทั้งหลายจึงฉลองชัยเมื่อได้ทำความชั่วสำเร็จ จึงฉลองชัยในความชั่วความเลวความต่ำจึงรื่นเริงบันเทิงในความเสียหายของตัว นี่เป็นสภาพของมนุษย์ที่มีกิเลสหนาปัญญาหยาบจะเป็นอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าจึงอุบัติขึ้นมาเพื่อไถ่ถอน ให้สัตว์โลกมันเบาบาง ให้มันเบากายเบาจิตในการประพฤติปฏิบัติ ให้นำมา

เทียบให้ฟังพูดถึงคำว่า **ฐีติ**

พูดถึงพ่อแม่ครูบาอาจารย์ *หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท* ท่านเป็นพระที่อยู่ในหัวใจของอาตมา เป่าหัวอาตมามา สอนสั่งอาตมาให้ประพฤติอย่างนั้นอย่างนี้ อาตมาก็ไม่ลืมบุญลืมคุณเลย เรื่องราวของท่าน ประวัติของท่านอาตมาเป็นคนเขียนให้ครูบาอาจารย์กรรมฐาน

ว่าก็ว่าเถอะ อาตมาเป็นคนเขียนทั้งนั้นๆ **ถ้ามาว่าอาตมาก็คือว่าพระกรรมฐาน ถล่มอาตมาก็คือถล่มพระกรรมฐาน เพราะอาตมาเป็นคนทำ ท่านไว้ใจ** ท่านเมตตาอาตมาเรื่อยมา นี่ครูบาอาจารย์ท่านเมตตาอาตมา นี่อาตมาทำถวายท่าน ใกล้ชิดติดพันกับท่านอยู่ตลอดเวลำ่เวลา

นี่แหละสมัยที่ครูบาอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะเมตตาอาตมาด้วยองค์ท่านเองนะ ฉะนั้นเวลาที่ท่านล่วงไป ๑ องค์ ๒ องค์ ๓ องค์ ท่านล่วงไปรู้สึกจะว้าเหว่ๆ **นี่แต่ก่อนใครมาแตะอาตมาง่ายๆไม่ได้นะ ครูบาอาจารย์เหล่านี้ท่านออกเลยๆ นี่แหละเป็นครู ท่านรักลูกของท่านด้วยความเมตตาไม่ทิ้งให้เดียวดาย** นั่นแหละ อาตมาถึงนับถือหัวอกหัวใจของท่านผู้ทรงศีลทรงธรรม

วันนี้จึงพูดถึงสิ่งที่เป็นธรรมะ ถึงท่านจะจากล่วงไป นับตั้งแต่พระพุทธเจ้าของเราที่เราไม่เคยเห็นท่านเลยด้วยตาเนื้อ แต่สิ่งที่สัมผัสด้วยใจก็เพียงพอ และก้าวมาถึงยุคปัจจุบัน

ครูบาอาจารย์ผู้ที่เราได้เห็นได้ไหว้ได้ประพฤติปฏิบัติ ท่านเหล่านี้แหละเป็นเพชรน้ำหนึ่ง **...เป็นผู้หัวใจบริสุทธิ์บริบูรณ์ที่เราได้กราบได้ไหว้ ได้ใกล้ชิดติดพันกับท่าน นั่นแหละเป็นความงามในทางธรรม**

หลักธรรมว่า สิ่งที่ล่วงไป ก็ล่วงไปตามกาลตามเวลา แต่สิ่งที่เป็นธรรมที่ท่านได้หนุนได้ประพฤติปฏิบัติ สำคัญ เพราะธรรมฐีติมีมาก่อนพระพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ แล้ว **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** หลังจากพระองค์ตรัสรู้แล้ว...สิ้นกิเลสแล้วก็ได้นำมาเผยมาสอนมาสั่งพวกเราจนมาถึงพวกเราปัจจุบันนี้เวลานี้

นี่ก็ยังเป็นธรรมอันเดิม วินัยอันเดิม ความดีอันเดิม ขอให้เราทั้งหลายมีจิตใจตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้าที่ท่านเป็น **สัมมาสัมพุทโธ** *ตรัสรู้เองโดยชอบ* ขอให้เราทั้งหลายตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เป็น **สวากขาโต** *ตรัสไว้ดีแล้วชอบยิ่งแล้ว* ขอให้เราทั้งหลายมั่นในองค์ **สังโฆ** มีศรัทธาตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเป็นธรรม เป็นความพ้นทุกข์ เป็น **สามีจิ** *สมควร* ขอให้ท่านทั้งหลายมั่นในศีลในธรรมอันเป็นที่น่ายินดีของบัณฑิตผู้ฉลาด มีอริยบัณฑิตเป็นต้น ท่านเป็นผู้ยินดีมั่นในศีลในธรรมไม่ให้ขาดทะลุด่างพร้อย นั่นแหละเป็นความเจริญทางธรรมทางความดี

ให้พวกเราทั้งหลายได้ฟังนี้คือภาษาธรรม ภาษาความดี ไม่ใช่จะมีความมาพูดให้ฟังได้ง่าย ๆ นะ มันต้องมีเหตุมีผล

มันต้องมีการประพฤติปฏิบัติศึกษาเล่าเรียน มีความเพียรพยายามนะมันถึงจะเกิดคำพูดพวกนี้ขึ้นมา

อยู่ดีๆจับคนนั้นคนนี้มานั่งพูด มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันต้องมีกาล มีเวลา มีจิต มีฝึก มีปฏิบัติ มีความรู้ความเห็น ความสงบร่มเย็น ถึงจะเกิดหลักธรรมหลักวินัย ดั่งศาสดาเอกของเราเกิดเป็นศาสดามาได้เพราะเหตุใด เหตุนั้นแหละจึงเป็นศาสดา สาวกก็เหมือนกัน ผู้เผยแผ่ธรรมของพระพุทธเจ้าก็ดุจดั่งเดียวกัน

จึงนำมาพูดให้...ได้ฟัง...มาจังหันตักบาตรทำบุญทำทานแล้วก็ยังมาฟังเทศน์ฟังธรรม **ตรงฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นอาหารโปรดจานเลิศ คืออาหารใจ** อาหารจิตนี้สำคัญมาก อาหารจิตบกพร่องแล้วมันจะมีข้าวเต็มบ้านมันก็กลืนไม่ลงเพราะมันมีแต่ทุกข์แต่โทษ ฉะนั้นการฟังธรรมจึงเป็นอาหารทางใจอย่างดีทีเดียว

วัดป่าภูผาสูงก็มีกิจกรรมเป็นงานบุญ สร้างพระธาตุจอมผาพี่น้องโคราชหรือพี่น้องคนไหนจากไหนก็ตามเอาให้สำเร็จเป็นพระเจดีย์องค์สำคัญที่จะต้องสร้างให้สำเร็จ ฝากไว้กับพี่น้องทุก ๆ คน ...กฐินบ้างผ้าป่าบ้างทั้งหมดทั้งสิ้นนี้เอามาสร้างหมดสร้างให้มันเป็นประโยชน์

บอกให้ตรงๆเลย เราไม่เคยที่จะสนใจกับเงินกับทรัพย์สินของพี่น้องเลย เราสนใจแต่การสร้างให้เป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา ส่วนเราจะไปสนใจในเงินในทรัพย์สินที่คน

ทำบุญมาอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มี! ทำให้เป็นธรรม ทำให้เป็นบุญ เป็นวาสนาเป็นบารมี ฉะนั้นพี่น้องบริจาคมาทุกสัดทุกส่วน ให้ตายใจได้เลยว่าเป็นประโยชน์กับศาสนาวัตถุกับศาสนาสถาน ของพระพุทธศาสนาเท่านั้น

อย่างที่พาสร้างพาทำอยู่ทุกวันนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขเพื่อความเจริญ **อาตมาชี้นิ้วได้เลยนะ ถ้าพระธาตุจอมผาทำสำเร็จมามันจะไม่ธรรมดานะ อาตมาจะบอกไว้ก่อน ให้พี่น้องได้ทราบสิ่งที่พี่น้องควรจะภูมิอกภูมิใจ**

การสร้างบุญกุศลคุณงามความดีเป็นของสำคัญ เหมือนพระธาตุพนมคนไปกราบ

...วันก่อนเขาก็มานิมนต์อาตมา ถ้าไปพระธาตุพนมจะพาเข้าข้างใน ข้างในมันมี ๒ ชั้น ขึ้นไปได้ถึงยอด เขาสร้างครอบไว้ ๒ ชั้นนะพระธาตุพนม ...อย่านึกว่าตันนะไม่ตัน ข้างในโพรงขึ้นไปมีอะไร ๆ ประดับ มีตำรวจเฝ้า มีกุญแจเข้าออก เขานิมนต์อาตมาเข้าไปดูข้างในแต่อาตมายังไม่สะดวก...

ที่พระธาตุพนมรู้สึกจะคล้ายพระธาตุจอมผาของเราคือข้างในจะโพรงอย่างนี้แหละ แล้วก็มีเปลือก ๒ ชั้นอยู่ ขึ้นไปดูได้อะไรได้เฉพาะคนใน คนในเท่านั้นนะถึงจะเห็นได้ คนนอกไม่มีทางรู้ นี่เขาก็มาเล่ามานิมนต์ อาตมาก็มีโอกาสซะก่อนอาตมาก็จะได้ไป

นี่เทียบให้ฟังว่าสิ่งที่เป็นสิ่งสำคัญในศาสนา เวลานี้เรา

ไปกราบพระธาตุดอยสะเก็ดที่จังหวัดเชียงใหม่

กำลังสร้าง สร้างอยู่ที่นี่แหละวัดป่าภูผาสูง และเป็นแนวคิดความอ่านของอาตมาที่ทำด้วยความคิด ด้วยสติ ด้วยสิ่งที่เห็นมาตั้งแต่บวช จึงคิดขึ้นมาว่าควรจะสร้างยังไง ทำแบบไหนที่จะเป็นประโยชน์สูงสุด อาตมาไปดูมาหมดก่อนจะสร้างจะทำ

พาพี่น้องไปภาคเหนือไปดู ทำยังไง เอาปัญญามาใช้ให้เกิดให้เป็นประโยชน์ **อาตมาถึงบอกว่าคนจะสร้างกับอาตมาสำเร็จนี้ต้องเป็นคนมีวาสนามากและต้องมีความอดทนสูง ความพยายามดีและก็มีจิตใจที่ดีงาม อดได้ทนได้ รับได้แบกได้หามได้ แล้วก็วางได้ ถึงจะทำกับอาตมาสำเร็จ**

นี่เราพูดให้ฟังกันชัด ๆ อย่างนี้แหละ ให้พี่น้องตระหนักให้ดี ๆ ก็แล้วกัน.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๕

๓๒

เจ้ากรรมนายเวรคือใคร?

...วันนี้ก็มาทำบุญทำทานกัน เวลาทำบุญเขาบอกว่าทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร บางคนอาจจะไม่เข้าใจไอ้เจ้ากรรมนายเวรมันเป็นใคร? เจ้ากรรมนายเวรคืออะไร? บางคนอาจจะไม่เข้าใจ

๑. สัตว์ที่เราปาณาติบาต ฆ่ามันเบียดเบียนมัน คือเจ้ากรรมนายเวร **ปาณาติปาตา เวรมณี**

๒. บุคคลหรือสัตว์ที่เราไปลักขโมยฉกชิงเอา เอาชีวิตเขา เอาที่ดินเขา เอาเงินเขา เอาความสุขจากเขา ไปขโมยเอามา ขโมยอะไรก็แล้วแต่ สิ่งที่เห็นก็ดี ไม่เห็นก็ตาม อย่างเช่น ขโมยของผี ของเทวดาก็มี ไปตัดต้นไม้ทำลายเขา อันนี้ก็เรียกว่าลักขโมยเหมือนกัน

หรือว่าตลอดจน ข้าวปลาอาหารที่ดินที่นาที่ไปฉกเอา อะไรเอาพวกนี้ขโมย ถ้าเป็นราชการกรมที่ดินก็ไปออกโฉนดปลอมออกอะไรพวกนี้ ถ้าเป็นข้าราชการแผ่นดินเอางบหลวงไปใช้นี่เจ้ากรรมนายเวร **อทินนาทานา เวรมณี**...

๓. ความรักความชัง ความพออกพอใจ ใครไม่นึกถึงหัวอกหัวใจใคร แต่เอามาได้ ลูกใครหลานใครเหลนใครไม่สนพ่อแม่เขามีอยู่ก็ไม่สนใจ ไปเอามาไม่ขออนุญาตพ่อแม่เค้า

หรือว่าเป็นผู้หญิงที่บรรลุนิติภาวะแล้ว เขามีเจ้าข้าวเจ้าของตลอดจนขโมยอารมณ์ที่ดีที่งามของคนไป ท่านก็เรียก **กาเมสุมิจฉาจาร** รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ อยากได้ อยากดี อยากสวย ไปเอามาเป็นของตัว อันนี้เจ้ากรรมนายเวร ข้อที่ ๓

๔. โกหกหลอกลวงพูดส่อเสียดคำหยาบเพ้อเจ้อ พูดวาจาโปรยประโยชน์ให้คนมีความหวัง จะได้นั่นได้นี่ไปหลอกลวงเขาด้วยวาจาสับปลับ ไปหลอกลวงเขาด้วยกิริยาท่าทาง ทางกาย ทางวาจา พวกนี้แหละเป็นวจีทุจริต นี่เจ้ากรรมนายเวรไปทำมาได้ หลอกได้ลวงได้ นึกว่าจะดีจะเด่ กลับเป็นเจ้ากรรมนายเวรติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ **มุสาวาทา เวรมณี**

๕. สุราเมรัยติดผิ่นกินกัญชายาม้ายาบ้า ...ยาไอซ์ สารพัดยาทุกวันนี้ แม้แต่โรงพยาบาลยังไปโกงเอายาไปทำไปขาย อันนี้เจ้ากรรมนายเวรข้อที่ ๕ ติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ เรียกว่าความมึนเมา ของมึนเมา กินเอง ให้ผู้อื่นกิน สร้างให้ผู้อื่นไปเสวย มัวเมา ลุ่มหลง เป็นบ้าตามร้านตลาด ตามคลับตามบาร์ กินแล้วเป็นโรคบ้า ลืมเนื้อลืมตัวไปกลับบ้านไม่ถูก เมาหัวรำน้ำความประพฤติเสียหายการงานเสีย นี่เจ้ากรรมนายเวรข้อที่ ๕

“เวร ๕” พระพุทธเจ้าท่านตรัสเรียก

ทีนี้บางคนมาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร คือใคร? ...คือตัวเราเองเป็นผู้ไปสร้าง...ไปทำเอาไว้!

มันคือใครมันถึงมาจองล้างจองผลาญ? สรุปความก็คือ **กัมมัสโกมหิ** ตัวเราเองไปทำกรรมอันใดๆไว้ กรรมที่ตัวเองทำมันจองเวรตัวเอง กรรมอันไหนที่เราไม่ได้ทำ ไม่ได้สร้างมันก็ไม่มีเจ้ากรรมนายเวรมาจองล้างจองผลาญ ไม่มี!

ฉะนั้นเวลา...ทำบุญกุศลบอกว่าอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร มันคือใคร? วันนี้ก็มาบอกให้ฟัง **เวร ๕** ฆ่า ทำลายล้าง หลอกลวง ต้มตุ๋น เอาของของเขา กาเมสุมิจฉาจาร มุสาวาท สุราเมรัย นี่เป็นเจ้ากรรมนายเวรหมด ๕ ข้อ

เวร ๕ ประการเด่นชัดในวงสังคมประเทศชาติบ้านเมือง มีทุกแห่งทุกหนทั้งคนจนคนรวย

เวร ๕ นี้รู้สึกจะไม่แบ่งแยกว่าคนรวยไม่ได้ทำ คนจนไม่ได้ทำ หากทำไปด้วยกันทั้งคนจน คนโง่ คนฉลาด ทำด้วยกันหมด

ใหญ่โตแค่ไหนก็ทำได้ อับทรัพย์วาสนาแค่ไหนก็ทำได้ เพราะเป็นเวรเกิดจากตัวเราเอง ไม่ได้เกิดจากยศฐาบรรดาศักดิ์ เงินทองทรัพย์สมบัติ ไม่ว่าพระว่าเณร ถ้าไปทำเข้าก็เรียกว่าสร้างเวร สร้างกรรม สร้างความชั่ว ความเสียหาย

เจ้ากรรมนายเวรตัวจริงปรากฏเหมือนเงาติดตามตัวเราไปทุกย่างก้าว เพราะเป็นผลกรรมที่เราสร้างที่เราทำ

ถ้าไม่อยากมีเจ้ากรรมนายเวรก็ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์ ไม่ลักขโมย ไม่เอาของของใครมาเป็นของตัว ไม่ประพฤติผิดในกาเมสุมิจฉาจาร ประพฤติพรหมจรรย์ ไม่หลอกลวงมุสาวาท เป็นวจีทุจริต ไม่ไปทำดื่มสุราเมรัย ซึ่งเป็นของมึนเมา

พวกยาประเภทต่าง ๆ กล่อมประสาท กล่อมใจให้ลุ่มหลงมัวเมา ถ้าใครละสิ่งเหล่านี้ได้แล้วก็ไม่มีเจ้ากรรมนายเวรที่ไหนมาก่อกวนรวนเรให้ช้ำอกช้ำใจ ให้เป็นโน่นเป็นนี่ ให้ต้องพลัดพรากจากสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นที่รักก็ไม่มี

ฉะนั้นพี่น้องญาติโยมสาธุชนทั้งหลายอาจจะยังไม่เข้าใจให้เข้าใจไว้ซะว่าเจ้ากรรมนายเวรมันอยู่ไหน? มันอยู่ตรงไหน? มันมาจากไหน? มันอยู่ใกล้ ๆ ตัวเรา อยู่ที่ศีล ๕ ผิดศีลก็คือสร้างเวรสร้างกรรม ไม่ผิดศีลก็คือไม่มีเวรไม่มีกรรม

พระพุทธเจ้าจึงเป็นบุคคลไม่มีเวรไม่มีกรรม พระอรหันต์ทั้งหลายจึงเป็นผู้หมดเวรหมดกรรม ไม่มีที่จะมาต่อเชื้อภพชาติสิ่งทั้งหลายทั้งปวงก็ดีเลิศหมดเลยเพราะท่านไม่มีเวรไม่มีกรรม

ฉะนั้นพวกเราทั้งหลายที่ยังผิดศีลผิดธรรมอยู่ ก็คือพวกสร้างเวรสร้างกรรม สร้างความอัปรีย์จัญไรให้กับตัวของตัวเอง ไม่ใช่ใครที่ไหนมาสร้างให้มาทำให้

หลักธรรมของพระพุทธเจ้าตรงไปตรงมาอย่างนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ว่าอะไรเป็นกรรม อะไรเป็นเวร อะไรเป็น

ตัวก่อภพก่อชาติ จะได้ทราบเอาไว้ ไม่ใช่ไปมองหาเจ้ากรรมนายเวรอยู่ในป่า ในเขา ในภู ในต้นไม้ ท้องไร่ ท้องนา ผีป่า ผีบ้าน ผีเรือน ไปโทษโน่น โทษนี่ โทษไปหมด ไปประสบพบเจออะไรที่ไม่ดี ก็ไปโทษเวรกรรมมาจากฟากฟ้าไหนก็ไม่รู้

รู้หรือเปล่าเวรกรรมที่มันส่องเราจ้องเรา พอเราได้ทีแล้วมันส่องเราตลอดเวลา นั่นคือเวรกรรมที่เราสร้างเองทำเองด้วยน้ำมือของเราเองทั้งนั้นๆ

...พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ประพฤติศีลประพฤติธรรม คนมีศีลธรรมเท่านั้นจะไม่มีเวรไม่มีกรรม ถ้ายังประพฤติผิดศีลธรรมอยู่ก็เป็นสร้างเวรสร้างกรรม

กฎของเวรของกรรมมันมาจาก...กาย วาจา ใจของเราที่ไปทุจริต ชั่วทางกาย ทางวาจา ทางใจ ถ้าไปประพฤติสุจริตทางกาย วาจา ใจ ก็ไม่มีเวรกรรม โดยเฉพาะดวงจิตถ้าชำระสะสางให้มันสะอาดสะอ้านแล้วสบาย ไม่เป็นทุกข์เดือดร้อน

ฉะนั้น ถ้าใครไปโง่ไปติดตามกิเลสให้มันหลอกมันลวงมันต้มมันตุ๋น มันปู้ยี่ปู้ยำมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายแล้วยังไม่ทันมันอยู่ ยังไปเชื่อลมปากของกิเลส เจ้ากรรมนายเวรมันจะตามส่องๆ ไปทุกภพทุกชาติ

เหมือนเขาไปส่องสัตว์ ปืนกระบอกไหนยิงไปที่สัตว์ตัวไหนมันมีกรรมมีเวรกัน มันถึงเด็ดชีวิตเด็ดชีพเด็ดดวงวิญญาณให้ออกจากร่างนั้นๆ ก็เพราะสัตว์ตัวนั้นเคยไปฆ่า เคยไปเบียดเบียน

เคยไปทำลายจึงจะมีปืนปากกระบอกไปส่องเอา นั่งส่องเอา

เดินไปตรงไหนในป่าก็มีคนซุ่มอยู่ตามต้นไม้บ้าง ตามโขดหินบ้าง คอยส่องเอาชีวิตของสัตว์นั้นๆ

นี่ก็เพราะกรรมเวรมันมีกันมันถึงถูกส่อง เหมือนกัน... มนุษย์ก็เหมือนกัน นั่งรถไปก็ไปตาย ขึ้นเครื่องบินไปก็ไปตาย ไปว่ายน้ำก็ไปตาย ไปทำไร่ทำนาก็ไปตาย ไปเก็บผักเก็บหญ้าอยู่ในป่าก็ไปตาย ไปทำงานเมืองนอกก็ไปตายอย่างน่าเวทนา ก็เพราะกรรมเวรที่ตัวเองทำเอาไว้

บางคนไม่ตายก็ปางตาย เป็นง่อยเปี้ยเสียขา เสียตาเสียหู เสียแขนเสียอวัยวะบางส่วนไป ก็เพราะกรรมเวรที่ตัวเองทำไว้ทั้งนั้นๆ

นี่แหละได้ทีมันจึงส่อง ส่องสัตว์ทั้งหลาย กรรมเป็นโฟกัสตามสัตว์ไปทุกย่างก้าว หมุนตามไป จะเดินจะเหินจะนั่งจะนอน จะหลับ จะอยู่ใต้ร่มไม้ภูเขา บนบกในน้ำ กรรรมนี้มันเป็นโฟกัสส่องไปตาม หมุนไปได้ทีแล้วส่องทันทีเลย ปลิดชีพก็ดี ตายก็ดี ได้รับทุกขเวทนาก็ตามมันมี

นี่แหละ...ให้ได้ทราบถึงกรรมถึงเวร ที่ทำบุญบอกว่าทำบุญอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรนั้นๆ เป็นยังไง? เจ้ากรรมนายเวรคือใคร? ก็คือกรรมที่เราสร้างเองโดยเฉพาะ **“เวร ๕” ปาณาติบาท อทินนาทาน กาเมสุมิจฉาจาร มุสาวาทา สุรา–เมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา** อันนี้เป็นเจ้ากรรมนายเวรใหญ่โต

มโหฬาร ใหญ่คับฟ้า

เมื่อไปทำแล้ว ตอนทำเราเป็นเจ้านาย ตอนสร้างกรรมเราเป็นเจ้านาย พอสร้างเสร็จแล้วเราเป็นลูกน้องคอยสนองกรรมสนองเวร คอยเป็นทาสบริวารสนองกรรมสนองเวร ตอนทำนะใหญ่โต ตอนทำเสร็จแล้วเรากลับเป็นทาส เป็นผู้ที่ถูกกรรมเวรปู้ยี่ปู้ยำขยำย่ำยี

นี่แหละจึงบอกให้...ได้ทราบ บางคนอาจจะไม่ทราบ ทำบุญอุทิศให้แต่เจ้ากรรมนายเวร คือตัวเราเอง ผู้ทำกรรมทำเวร เวลาอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรนั้นก็หมายความว่า เราจะไม่สร้างเวรสร้างกรรมกับใครอีกต่อไป ทำจิตไว้เป็น **เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา** แผ่เมตตาให้สัตว์ทั้งหลายว่าเราจะไม่ฆ่า เจอสัตว์เราไม่ฆ่า เจอสัตว์เราไม่เบียดเบียน เราโกรธแค่ไหนเราก็ไม่ทำ เจอสัตว์เราไม่ไปลวงไปหลอกเขา ถึงหลอกได้ลวงได้เอาได้ ก็ไม่ทำ

ตั้งจิตไว้อย่างนี้ จะไม่มีเจ้ากรรมนายเวร เจอคนควรโกหกหลอกลวงพูดเท็จพูดคำหยาบก็ไม่พูด นี่แหละเจ้ากรรมนายเวรก็ไม่เกิด ตั้งจิตไว้ที่ตัวของตัวเองอย่างนี้ เจอสุราเมรัยอย่าเป็นบ้า ให้ดูพระศาสดา สังคมไหนที่เป็นบ้าแบบนั้น ใครยึดใครถือว่าสังคมต้องกินต้องดื่มแบบนั้น ไม่ใช่สังคมของชาวพุทธ สังคมของชาวกิเลสมันเสี้ยมมันสอน มันหลอกมันลวงให้ไปดื่มไปกิน

นิดหนึ่งก็ผิดทั้งนั้น กินแล้วตกนรกก็คือกินเหล้า กินแล้ว

ตกนรกก็คือกินของที่ผิดศีลผิดธรรม โกหกหลอกลวง ไปฆ่าเอามากิน ตกนรก ปากตกนรก ปากบาป ปากเวร ปากกรรมเกิดขึ้นทันที

เจ้ากรรมนายเวรมันอยู่ตรงนั้น ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบนี่หลักศาสนานำมาพูดให้ฟังนะ ต้องฝึกฝืนใจ อันไหนมันชั่วอันไหนมันไม่ดี พินิจพิจารณาให้รอบคอบ มันไม่คุ้มหรอกกับสิ่งที่ได้มา ไม่คุ้ม ไม่ภูมิใจ เดือดร้อนกระวนกระวายหัวจิตหัวใจต่างๆ นานา ถึงเขาจะให้ก็ให้ด้วยศีลด้วยธรรม ไม่ได้ไปข่มขี่บังคับข่มเหงเอา ได้มาก็ได้มาโดยสุจริต ด้วยความดีด้วยหลักที่ถูกต้อง การได้มานั้นก็นั่งนอนกินดื่มทำพูดคิดเป็นสุข

ถ้าได้มาด้วยทุจริตความชั่ว ทางกายวาจาจิตแล้วจะนั่งนอนดื่มทำพูดคิดไม่เป็นสุขเดือดร้อนกระวนกระวาย ประหนึ่งว่ามีบาปคอยกระตุ้นเตือนเร่งจะถีบส่งเราไปสู่นรกหลุมไหนก็ไม่รู้นั่นหละมันไม่ดี

นี่แหละให้จำให้ทำ พูดถึงเจ้ากรรมนายเวรมันอยู่ที่ไหนๆ บางท่านอาจจะนึกว่ามันอยู่โน่น โลกโน้น ป่าโน้น เขาโน้น ประเทศโน้น เทวดาโน้น ผีโน้น ภูตโน้น ไม่ใช่!

ตัวเราเองผู้ทำกรรมเองนั่นหละ เป็นตัวเจ้ากรรมคือเจ้าทำ นายเวรก็คือนายสร้าง เจ้ากรรมก็คือเจ้าเป็นคนทำ นายเวรคือตัวนายตัวนางนั่นแหละเป็นคนสร้างกรรมสร้างเวร มิใช่มันมาเป็นใหญ่เป็นโตมาจากไหนไม่มี! ไม่ใช่!

คนไหนเขาจะมาตีมาฆ่า มาเผาบ้านเผาเรือนเรานั่นหละ ก็คือคนที่เราเคยทำกับเขามาทั้งนั้นๆ เหมือนกับ**พระโมคคัลลานะ** ท่านเป็นพระอรหันต์ ผู้มีฤทธิ์เดชานุภาพสูงสุด

สุดท้ายก็ถูกเขาตี ตีจนสลบ ตีจนกระดูกละเอียด คาถาประสานกระดูกก็มาจากพระโมคคัลลานะ ท่านเป็นพระผู้มีฤทธิ์มีเดช ดำดิน เหาะเหินเดินฟ้าได้หมด สุดท้ายก็ถูกเขาตี ตีแทบตายท่านก็ไม่หนีท่านก็ไม่หลบ เพราะกรรมท่านเคยตีพ่อตีแม่ของท่าน เคยทำพ่อแม่ เคยหลอกลวงพ่อแม่ เคยตีพ่อแม่ถึงตายปางตาย เป็นกรรมต่อเนื่องติดตามท่านมา แม้นท่านจะเป็นพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์มีเดช ท่านก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงพ้นเวรพ้นกรรมนั้นไปได้

นี่เห็นไหมหละก็ท่านทำเอง ท่านจะไปลบได้ยังไง เขียนด้วยมือลบด้วยเท้ามันลบไม่สูญ ลบกรรมลบเวร

ฉะนั้น ใครจะไปตัดกรรมตัดเวรหมด ตัดกรรมตัดเวรต่อเคราะห์ต่อชะตาอย่าไปเชื่อลวงทั้งนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน พระพุทธเจ้าเองผู้เป็นศาสดาเอกของโลก มองทะลุโลกทั้ง ๓ ทราบว่าสัตว์ทำกรรมอันใด ๆ ไว้จะต้องได้รับผลของกรรมนั้น ๆ ทราบได้ชัดเจน

ไม่มีต่อเคราะห์ต่อชะตา ตัดกรรมตัดเวร ต่ออายุ พวกนี้ไม่มีในพระพุทธศาสนา แล้วก็เป็นไปไม่ได้อีกด้วย ขอให้สัจจะตั้งมั่นอยู่ในสุจริตธรรม **ธัมมัง จเร สุจริตตัง** *ประพฤติ*

ธรรมเป็นสุจริต ทางกาย ทางวาจา ทางจิต อันนี้แหละเป็นตัวที่ให้กรรมเวรมันสร่างซาลงไป ด้วยการทำคุณงามความดีให้มาก ๆ เจริญบุญเจริญกุศลเพิ่มพูนคุณงามความดี

ตัวนี่แหละ เป็นตัวที่ขยับหนีจากกรรมจากเวรความชั่วช้าลามกที่เคยทำมา ได้กลวิธีอื่นไม่มีไม่ถูกต้อง ถ้าจะชำระล้างเวรกรรมความชั่วความเสียหาย ก็ชำระที่จิตที่ใจของเรา สร้างคุณงามความดีให้เกิดที่จิตที่ใจของเรา อย่าไปมองในเรื่องอื่นมากกว่ามองดูที่ตัวของเราเอง

มนุษย์ทั้งหลายมักจะโทษคนนั้น คนนี้ คนโน้น ตัวของมันเองมันไม่โทษนะ มันทำผิดทำชั่วทำเสียหายมันไม่โทษดีไม่ดี ไปกราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์แล้ว กราบแล้วไม่ได้ดั่งใจก็โทษพระ โทษเจดีย์ วิหาร

ทำไมทำดีถึงไม่ได้ดี? ก็ตัวมันทำชั่วมากี่กัปกี่กัลป์มันไม่มองดูตัวของมันเองซะบ้าง มันทำชั่วมาสักเท่าไร ๆ ไม่เคยมองมาหาแต่ความสมหวัง กราบพระเพื่อหาความสบายใจเฉย ๆ ไม่ได้มาเน้นประพฤติปฏิบัติคุณงามความดี อันนั้นไม่ถูก

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้ชำระที่จิตที่ใจของเรา กายก็ให้บริสุทธิ์ วจีวาจาก็ให้บริสุทธิ์ ทำจิตใจก็ชำระให้บริสุทธิ์ด้วยการอบรมบ่มนิสัย กำหนดจิตให้อยู่กับเนื้อกับตัว กำหนดถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ทำใจให้สงบสว่างไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ทำจิตให้นิ่ง ๆ ให้สบาย ทำจิตให้เป็นท่ามกลาง ไม่ให้สูง ไม่ให้ต่ำ

ประคองจิตเอาไว้ เวลานั่งเงียบ ๆ จิตก็นึกถึงพุทโธ นึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงศีล ถึงทาน อย่างนี้เป็นต้น

เรียกว่าชำระจิต จิตก็ดี กายก็ดีไปด้วย วจีก็การไม่พูดพร่ำเพ้อพูดเลอะเทอะ ถ้าชำระจิตได้ จิตดี อย่างอื่นก็พลอยดีไปด้วย

นี่แหละวิธีชำระล้างเวรกรรม ทำที่ตัวของเราเอง จะได้ไม่ไปโทษใครโทษโน่นโทษนี่ สุดท้ายวิ่งไปหาหมอ หมอดูหมอเดา หมอตามบ้านตามเรือน ดูดวงให้หน่อย เอาวันเดือนปีเกิดไปดูให้หน่อยว่ามันเป็นยังไง? หมอก็ทำท่าทำทาง ทำปากมุบ ๆ มิบ ๆ แล้วก็ดูเป็นอย่างงั้นอย่างงี้ เป็นอย่างนี้ มันมีเหรอ? มันดูได้ขนาดนั้น!

ถ้ามันดูได้ขนาดนั้น สัตว์นรกหรือสัตว์โลกมันจะทุกข์เป็นเหรอ มันจะรวยมันจะจนเป็นเหรอ ถ้ามันดูได้ขนาดนั้น มันง่ายขนาดนั้น ไปดูอย่างนี้จะดีอย่างนั้น ไปดูอย่างนั้นจะรวยอย่างนั้น ถ้ามันง่ายขนาดนั้น ในประเทศนี้โลกนี้มันจะมีคนทุกข์เหรอ? ก็ไปดูเอาสิ มันจะได้สุขกันทั้งโลก มันหากไม่มี! มันหากไม่ได้!

ต่างคนก็ต่างดู ต่างคนก็ต่างทุกข์ ต่างคนก็ต่างเดือดร้อน นั่งนอนไม่เป็นสุขตั้งแต่วันเกิดจนวันตาย มันไม่มีหละวิธีง่าย ๆ แบบนั้น ง่ายเกินไป พระพุทธเจ้าสอนย้อนกลับมาดูตัวเอง

นี่แหละเป็นวิธีจะสร้างทุกข์ สร้างเมา สร้างจากโทษ

คุณประโยชน์จะเกิดขึ้นมากมายด้วยการชำระกายวาจาใจให้บริสุทธิ์ ท่านจึงสอนให้ละชั่วทำดี ทำจิตให้บริสุทธิ์ แผดเผากิเลสที่มีอยู่ในตัวของตัวเอง รู้จักการนั่งนอนให้เป็นสุขด้วยการรู้จักพอประมาณในการ กิน ดื่ม ทำ พูด คิด บำเพ็ญอยู่ในศีลสมาธิปัญญา สร้างตัวเอง

อย่าไปกล่าวร้ายว่าร้ายใครต่อใคร อย่าไปเบียดเบียนใครต่อใคร สั่งสมแต่คุณงามความดี นี่เป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้มีกรรมน้อยเวรน้อยก็เพราะเป็นผู้มีสร้างกรรมสร้างเวรนั่นเอง

จึงนำมาพูดให้ได้ฟัง เวลาทำบุญก็อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร อุทิศให้ตัวของตัว อย่าไปทำกรรมทำเวรอีก อย่าไปสร้างอีก **อหัง สุขิโต โหมิ นิททุกโข โหมิ อเวโร โหมิ** *ข้าพเจ้ามีความสุข ไม่เบียดเบียนไม่ข่มเหง ไม่รังแก* อันนั้นแหละเกิดจากตัวของมันเองทั้งนั้น

เจ้ากรรมนายเวรคือใคร? อุทิศให้ตัวเอง! ว่าอย่าไปทำความชั่วอีกนะ ถ้าทำแล้วจะได้รับผลเผ็ดร้อนอย่างนี้ๆ

...เจ้ากรรมนายเวรคือใคร? คือตัวของตัวเองนั่นแหละเป็นผู้ไปทำ ให้จำเอาไว้นะพี่น้องทั้งหลาย จะได้ไม่คิดผิดคิดพลาดให้เข้าหลักภาษาของศาสนา ที่พระพุทธเจ้าสอนเอาไว้

นี่ชัดเจนเลยพูดให้ฟังวันนี้ ฉะนั้นจะไม่เข้าใจกัน จะกำดำกำขาว กำผิดกำถูก กำขี้กำตด กำคว้าๆ ไม่ถูกทางไม่ถูกที่... เกาไม่ถูกที่คัน

ฉะนั้นทำบุญให้เจ้ากรรมนายเวรคือใคร ให้ทราบว่าคือตัวของตัวเองนั่นหละ เป็นผู้สร้างกรรมสร้างเวรซะเอง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๘ เมษายน ๒๕๕๕

๓๓
ฤาษีกินเหี้ย

...ทำบุญ ทำอะไรในโลกนี้ก็ไม่เหมือนกับทำบุญหรอก ทำไร่ทำนาทำสวน ตายแล้วคนอื่นก็ทำต่อ ทำบุญนี่ตายแล้วยังเอาไปทำต่อได้อีก

ทำบุญศาสนาพุทธ เป็นศาสนาที่เลิศประเสริฐจริง ๆ ถ้าโลกทั้งโลกเอาคำสอนของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติมันจะไม่มีความวุ่นวายอะไร ทุกคนจะอยู่ดีมีสุขไม่เดือดร้อน แต่เพราะไม่ได้เอาหลักคำสอนมาปฏิบัติก็เดือดร้อนเพราะกิเลส **กิเลสมันเสี้ยม กิเลสมันสอนคน คนไม่ได้สอนกิเลส** ธรรมะไม่ได้สอนคน ทุกวันนี้ กิเลสเป็นใหญ่

ฝรั่งเขาถามว่าเมืองไทยเมืองพระพุทธศาสนา ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามประพฤติผิดในกาม ห้ามโกหก ห้ามดื่มสุราเมรัย ฝรั่งมาเที่ยวงานบุญบั้งไฟเห็นแต่คนเมา มันบอกว่าไหนว่าเมืองศาสนา ไปที่ไหนขึ้นรถลงเรือ เจอแต่หลอก ซื้อของไปก็ของปลอม ตาไม่ดีไม่ทันโดนเขาหลอกหมด เมืองพระพุทธ

ศาสนา เมืองซื่อเมืองตรง ไม่เห็นจะเป็นอย่างนั้นเลย นั่น!

กิเลสมันเป็นใหญ่ คนจึงเป็นควายให้กิเลสมันสนตะพาย ให้กิเลสมันจูงไป ยิ่งยุคใหม่ ยุคทุกวันนี้ยิ่งตัวการเลย ตัวกิเลสนำพาลูกหลานโชว์กิเลสกันตามหน้าทีวี ตามหน้าจอคอมพิวเตอร์ เอากิเลสไปอวดกัน สุดท้ายหาผัวหาเมียก็ไปหาอินเตอร์เนต ไม่เคยรู้จักกันก็เป็นผัวเป็นเมียกันจนได้ บางคนร้องไห้เสียใจถูกหลอกถูกต้ม

ก็กิเลสของตัว ตัวโง่ ตัวไม่รู้จักเขาไปกับเขา บางคนไปแจ้งตำรวจออกข่าวถูกหลอกลวงทางอินเตอร์เนต ถูกหลอกลวงทางเฟซบุ๊ค ถูกหลอกลวงทางไปแชทกันในอินเตอร์เนต โลกโชว์ความชั่วหมดยางอาย ผู้หญิงผู้ชายก็ไปอวดไปโชว์กัน ที่นั่นทำอะไร กินอะไร ทุกวินาทีไปอวดโชว์กัน โอ้! กิเลสมันก้ามใหญ่ขนาดนี้เหรอ!

โลก โลกที่ไปเที่ยวดูเรื่องคนอื่น โลกที่อวดตัวให้คนอื่นเห็น ทุกวันนี้ไม่ต้องไปไหน เขามาอวดกันให้ดูเองเต็มบ้านเต็มเมือง โลกีย์มีแต่ทุกข์ถมทับ ทุกข์น้ำตานองหน้า

โลกุตระพ้น ไม่มีทุกข์ เพราะไม่มีอะไรมาเคลือบแฝง ไม่มีอะไรมาดลโลกีย์เป็นทุกข์ หัวใจใดโง่ ไม่สำนึกในคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นคนบาปคนหยาบ คนชั่วคนเลว กลืนอารมณ์เลว ความประพฤติเลวของตัว อนิจจัง ๕ ทุกขัง ๕ อนัตตา ๕ เกิดขึ้น

รูปังอนิจจัง รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นทุกข์ รูป เวทนา สัญญา สังขาร มิใช่ตัวตน รูป เวทนา สัญญา สังขารไม่เที่ยง เกิดขึ้นกับมนุษย์เราทั้งนั้น

ฉะนั้น โลกยุคนี้โลกหาทุกข์ใส่ตัว ไม่พอแก่ความสุขที่ควรจะมีจะเป็น พากันแบกกิเลส ยิ่งยุคเก่าโบราณสอนไว้ดีเลิศ

ฉะนั้นในอนาคตวงศ์ คำภีร์ของพระพุทธศาสนาท่านจึงสอนไว้สุดท้าย ***"คนเราจะเหลือแต่เอาผ้าเหลืองตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ เท่านิ้วก้อยเหน็บใส่หู คนนั้นก็จะเรียกว่าเป็นพระ"*** เอาผ้าเหลืองตัดแล้วก็เหน็บหูไปนี้คือพระ อนาคตวงศ์ท่านบอกเอาไว้ไม่เหลือซากความเป็นพระเป็นเณร ไม่เหลือซากความเป็นอุบาสกอุบาสิกา มีแต่เรียนมีแต่จำ มีแต่ดูมีแต่ฟังแต่ไม่มีใครปฏิบัติ

เหมือนลูกฟังพ่อแม่สอน ฟังนั่งนิ่ง ออกจากบ้านไประริกระรี้เผลอไม่ได้ ยิ่งผู้หญิงทุกวันนี้อยู่บ้านอย่างหนึ่ง ออกนอกบ้านอย่างหนึ่ง ไปเรียนหนังสือโน่นห่างตาพ่อแม่ พ่อแม่ทะนุถนอมเกือบตายลูกสาวออกจากบ้านได้ไม่กี่วันมีคู่มีผัวเต็มบ้านเต็มเมืองกลับมาบ้านเป็นอย่างหนึ่ง นี่กิเลสมันพาล

ผู้ชายก็ยาเสพติด อยู่บ้านก็นั่งนิ่ง ๆ พูดอะไรก็ฟังแต่ไม่ปฏิบัติ ออกไปก็โน่นติดหนี้การพนัน เล่นฟุตบอล เล่นไพ่ เล่นสารพัดจะเล่น นั่นหละอารมณ์เลว ใจมันต่ำหยาบสัตว์สู้ไม่ได้กระรอกกระแตมันอยู่กินยังไงมันก็อยู่อย่างงั้นของมัน

ไม่เห็นมันทำร้ายทำลายใคร หมู่ป่านกอยู่ยังไงก็อยู่อย่างงั้น มันสัตว์ไม่ฉลาด แต่มันก็ไม่โง่มากเหมือนมนุษย์

มนุษย์นี่โง่มาก ฉลาดก็ฉลาดมาก แต่ทุกวันนี้หนักไปทางโง่ นี่แหละหลักศีลธรรมที่ดีก็ลดหย่อนผ่อนลงไป น่ากลัวว่าโลกต่อไปนี้จะเป็นโลกกิเลสเต็มตัวหาช่องทางของผู้ดีไม่เจอ ก็เหลือแต่พวกเรา ๆ ท่าน ๆ รู้จักวัดวาศาสนา รู้จักศีลธรรม พอจะเอาตัวรอดไปได้บ้าง พอจะดึงตัวเองไปได้บ้าง

คงเป็นยุคนี้หละ ยุคมีพระอรหันต์อยู่บ้าง ท่านก็ล่วงไปเกือบหมดแล้วนี่ อรหันต์ที่เหลือก็จะปลอม อรหันต์ปลอม คนปลอมก็มี พระปลอมก็มี อรหันต์ปลอมก็มี เหมือนฤาษีกินเหี้ย

เรื่องนี้มีเล่าว่า...ฤาษีนั่งภาวนาอยู่ในป่าเห็นเหี้ยมันผ่านไปผ่านมา โอ้! อยากกินเนื้อเหี้ย ให้ลูกศิษย์ไปกินไปฆ่าก็ไม่ทัน ฤาษีก็ทำท่าไปนั่งสมาธิ พอเหี้ยมันมา มันเห็นเป็นพระเป็นฤาษีมันก็ไม่สนใจ สุดท้ายเอาฆ้อนทุบตีมันให้ลูกศิษย์เอาไปทำอาหารมาให้กิน ทำท่าสงบแต่ใจร้าย เหมือนกันแหละยุคนี้ปัจจุบันนี้ จะมีพระกินเหี้ยก็มีเหมือนกัน ญาติโยมอุบาสกอุบาสิกาคงแบบเดียวกัน

นี่ยุคนี้ดูแลตัวเองให้ดีถึงจะรอด เผลอไม่ได้ไปสวรรค์ตกนรกกันทั้งเป็น ๆ ยังไม่ตายก็ทราบอยู่แล้วนี่ว่ามีบุญวาสนาอะไรตรงไหนบ้าง หลับตาดูก็รู้ก็เห็น มีบุญมีวาสนามีความดีมีศีลมีธรรม กี่ข้อกี่บทกี่บาทบ้างก็มองดูก็ทราบได้ ทำไว้หรือ

เปล่า? ถ้าทำก็เห็น ถ้าไม่ได้ทำ ก็ไม่เห็น นี่หลักของศาสนา

มนุษย์คนอยู่ในฐานะเลิศ ถ้าทำให้มันเลิศ อยู่ในฐานะสูง ถ้าทำให้มันสูง อยู่ในฐานะต่ำที่สุด ถ้าทำให้มันต่ำ มนุษย์นี่เลือกได้ นี่มีศาสนามีครูบาอาจารย์สั่งสอนอบรมบ่มนิสัย พ่อแม่อยู่ที่บ้านคอยประคับประคองลูกหลานเต็มที่ ก็สู้กิเลสไม่ไหว มันมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ รอบข้างรอบเอวมีแต่กิเลสยั่วยวนกวนใจ มีแต่ความเร่าร้อนร่านใจแสดงออกต่อหน้าลับหลัง

แต่ก่อนยังมีลับหลังบ้าง ทุกวันนี้ต่อหน้าต่อหน้า ไม่เกรงไม่หวั่น ไม่ละอายหยาบโลน กิเลสตัวเป้ง ๆ ทั้งนั้น ไม่สุดขีดสุดฤทธิ์ สุดเดช มันไม่แสดงออกขนาดนี้ นี่ใจมันร่าน กายวาจาก็ออกตามกันไป นี่แหละพูดถึงศีลธรรมมันจะลดหย่อนผ่อนลงไปทุกที

คนจะนึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ จะทำตัวให้ร่มเย็นเป็นสุขจะมีน้อย นึกอะไรไขว่คว้าอะไรตามเนื้อตามตัวมีแต่เรื่องฟุ้งซ่าน ผู้หญิงก็คิดแต่เรื่องผู้ชาย ผู้ชายก็คิดแต่เรื่องผู้หญิง เรื่องกินเรื่องหลับเรื่องนอน เรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง เรื่องที่ไม่ดีปรุงกันเข้าไปเติมไฟๆ ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยปล่อยตัว ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมสร้างทุกข์ให้กับตัวเอง เป็นโรคจิตโรคประสาทกันเต็มบ้านเต็มเมืองกันหมด

ศีลธรรม สติ สมาธิ ปัญญา ไม่รู้หายไปไหน โรงเรียนสร้างเต็มประเทศเต็มโลก ไปที่ไหนก็จะเดินชนแต่รั้วโรงเรียนวัดก็เต็มไปหมด ทุกแห่งมีแต่ที่ฝึก ที่ปฏิบัติที่อบรม มีค่ายฝึก

ค่ายปฏิบัติ ค่ายอบรมสั่งสอน ธรรมะก็มีป้ายเขียนเตือนทุกแห่งทุกหนสร้างคุณงามความดี

ตามห้างก็มีพระไปเทศน์ให้ฟัง ตามวัดก็จัดงานบุญ แต่ทำไมมนุษย์ถึงทะลุทะลวงเป็นคนวิกลจริตไป คนซื่อตรงซื่อสัตย์คนดีมีเมตตาละอายทำแต่ความดีน้อย

● “ธรรมะกับมนุษย์”

วันนี้ก็จะไปเทศน์หัวข้อ **“ธรรมะกับมนุษย์”** ทำไมมนุษย์ถึงมีอธรรม ทำไมธรรมถึงทำให้มนุษย์เป็นคนดีไม่ได้ กลายเป็นอมนุษย์ กลายเป็นอธรรม ธรรมคู่กับมนุษย์ อธรรมคู่กับอมนุษย์ คู่เคียงกันไป

เราเป็นสามเณรยังจำได้ ไปแต่งพุทธภาษิตสอบนักธรรมตรี **โลกัมหิ นะ อัตถิ ติตติ** ความเต็มความอิ่มด้วยกามไม่มีในโลก มันพร่องอยู่อย่างหาให้เต็มไม่เคยมี อยากได้ ได้แล้วเอาใหม่อีก เอาขึ้นไปอีก ให้โลกทั้งโลกเป็นเจ้าของคนเดียว โอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน *“เอามึงเอาไปซะโลกนี้ กูยกให้มึงคนเดียว”* ยังจะไม่พออีกนะ เพราะความไม่พอดี ความไม่อิ่มความไม่เต็มพร่องอยู่

ทะเลมหาสมุทรที่ไหนก็มีวันเต็ม จิตของคนไม่มีไม่หิว ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ หิวตลอด ความหิวกับอารมณ์ที่มันเลวต่ำมันก็มาด้วยกัน

หลักธรรมของพระพุทธเจ้า จึงให้สำรวมตาหูจมูกลิ้นกาย

ใจ สำรวมใน รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ จิตจะสงบ จิตจะยุติ จิตจะร่มเย็น อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อย่าปล่อยตัว ให้มีเบรกห้ามล้อถึงจะดี นี่หลักธรรมนำมาประกาศกังวาล จะมีใครสักกี่คนได้รู้ได้เห็นกันบ้าง ได้สำเร็จมรรคสำเร็จผลกันบ้าง

ทำทานก็มีพวกกลุ่มทำทานอย่างที่เห็น รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา พระโพธิสัตว์ท่านไม่ขาด เกิดชาติใดภพใดท่านก็บำเพ็ญของท่าน ผู้มีนิสัยวาสนาก็บำเพ็ญของท่านเหมือนกัน

แต่ผู้ที่ไม่มีนิสัย ยังพร่องอยู่ มันก็ไม่รู้จักกลับตัวมาประพฤติปฏิบัติ ก็ไปตามกระแสกิเลสของโลกที่มันลุกโชนโชติช่วง ไฟจึงเผาใจคนตลอดเวลา ไฟโลภ โกรธหลง เผาคนยืน เดิน นั่ง นอน ถูกมันเผาตลอด ไฟกิเลสนี่แหละ

มันก็เผาตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า เผาๆ ๆ ตัวเอง ไม่รู้ว่านรกมันอยู่ในใจ สวรรค์มันอยู่ในจิต ถ้าเย็น! เดินไหนก็เย็น ธรรมะทำให้เย็นเพราะละขาดตัณหากิเลส กิเลสทำให้ร้อนเพราะไปเสริมโลกีย์ให้มันลุกโชน

ทางธรรมกับทางโลก โลกีย์พวกนี้ปะปนปนเปื้อน โลกุตตระอยู่เหนือโลกีย์ ถ้าเหนือโลกีย์ก็ไม่เปื้อน

ทุกวันนี้กิเลสมันรุกราน กิเลสมันชนธรรมะ เปรี้ยงปร้างๆ ปากของธรรมจึงต้องเด็ดขาด ไม่งั้นเดินไปทางไหนมีแต่กิเลสตัณหาชนหน้าชนหลัง ความดีไม่มีเบิกกว้างออกไป

นี่จึงนำมาพูดให้ฟัง เป็นสาระธรรมข้อคิดให้ท่านทั้งหลาย

ได้นำไปปรับปรุงตัวก่อนที่จะตาย ปรับปรุงใจก่อนที่กิเลสเอาไปขยี้ขยำถลำตัวไป ถอนตัวไม่ขึ้น ตกหล่ม หล่มลึกสุดคือกิเลส เหมือนช้างไปตกหล่ม ตัวใหญ่แค่ไหนขึ้นไม่ได้ มันดูดเอาตายเลย เหลือแต่งวงแต่งาโผล่ขึ้นมาเท่านั้นแหละ ตายอยู่ที่หล่ม คือกิเลสเป็นหลุมพรางดักสัตว์ทั้งหลายให้ไปติดในหล่มนั้น **กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา**หล่มใหญ่ๆ นี่เราก็ควรระวังสำรวมตัวของเราเอง

ศีลธรรมสำคัญ ปฏิบัติไปเถอะมีกำไรมาก งานทางโลกมีกำไรน้อย ได้แล้วกิน กินแล้วทิ้ง ตายแล้วลืม งานทางธรรมกำไรมาก กำไรเยอะ งานทางธรรมพระอริยเจ้าพระอรหันต์ท่านผู้ฉลาด ผู้เด็ดขาดขนาดนี้ สัตว์โลกยังอาจจะไม่เข้าใจอีก

คำว่า **ปุถุชนคนหนา** กับ **อริยบุคคลท่านผู้ประเสริฐ** ต่างกันราวฟ้ากับดิน ต่างกันเหมือนมหาสมุทรฝั่งนี้กับฝั่งโน้นไกลกันเหลือเกิน ยิ่งนานยิ่งห่าง ยิ่งนานยิ่งไกลลิบลับๆ สุดท้ายโลกมองไม่เห็นธรรม แต่ธรรมท่านเหนือโลก ท่านอยู่ข้างบนท่านเห็นอยู่แล้ว คนรู้เรื่องธรรมรู้เรื่องโลกทั้งหมดเลย

นั่งอยู่ในป่าองค์เดียว ท่านรู้ธรรมแล้วรู้เรื่องหมดเลย กิเลสตัวไหนตั้งแต่พ่อแม่ กิเลส คือ อวิชชา ยันกิ่งก้านสาขาคือโลภ โกรธ หลง เป็นมูลราก ท่านเห็นหมด นั่นแหละเพราะท่านอยู่ข้างบนโลกีย์ โลกมันอยู่ข้างล่าง พอห่างท่านก็ไกลลิบลับสุดท้ายไม่เห็นแสงแห่งธรรม ไม่เห็นต้นเห็นปลาย ท่านเรียกว่า

อนมต มัคโค เบื้องต้นก็ไม่ปรากฏ เบื้องปลายก็ไม่รู้ไม่เห็น มืด ๘ ด้าน

ฉะนั้นเราผู้ที่มีหูตา จมูก ลิ้น กาย ใจ เอาไว้รอรับพระธรรมบ้าง ปฏิบัติบ้าง อย่าลืมคิดถึงศีลธรรมความดีของตัว ปฏิบัติสม่ำเสมอ ฟังเทศน์ ฟังธรรม อบรมจิต รักษาจิต แต่ละวันแต่ละเวลาชีวิตรู้สึกจะมีค่ามาก

ถ้าวันใดปล่อยเถลไถลนั่งเดินยืนนอนกินไปเฉยๆ เรี่ยราดสาดกระจายเกลี่ยแต่ความชั่วมาใส่ตัวจะเสียหายมาก ให้คิดหลักธรรมเตือน เตือนมนุษย์ทั้งหลายผู้ประมาท ไม่ประมาทก็ได้ธรรมได้ศีล ประมาทก็เสียศีลเสียธรรม นี่แหละเป็นลักษณะของการปฏิบัติที่ฉลาด นำมาเล่าให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์ไปกราบหลวงปู่อุ่นหล้า ฐิตธัมโม

๓๔

เย็นในนำออก เย็นนอกนำเข้า

...ยังไม่ทันไปไหนมาไหนเลยเวลามันเร็ว เวลาวารีมันไม่คอยใคร ทำแต่สิ่งที่มันดีมันถึงจะดีได้ คนไทย พม่า ลาว มีวาสนาก็เพราะมีวัดวาอาราม

ประเทศลาวนี่ก็ยังธรรมดาอยู่ ประเทศพม่าก็ยังไม่สู้ประเทศไทย เราเคยไปอยู่มาแล้ว ประเทศลาวเราก็ไปเห็นมาแล้ว ประเทศพม่าเราก็ไปอยู่มาแล้ว เขาไม่ค่อยเคร่งครัดเมืองไทยนี้ถือว่าเคร่ง

โดยเฉพาะพระกรรมฐานท่านไม่ค่อยไปยุ่งกับคนเท่าไร อยู่แบบเป็นพระมันถึงจะเป็นพระ ยิ่งไปดูวัดของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่าน ก็ยิ่งตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ลูกศิษย์ของท่านแต่ละองค์แต่ละที่เด่นมาก ไปที่ไหนก็เจอแต่คนยโสธร เราก็นึกขำไปบ้านวัดป่าบ้านตาด ไปเจอ **หลวงปู่อุทัย** คนยโสธรอีกแล้ว **หลวงปู่บุญมี ปริปุณโณ** มาจากยโสธร **หลวงปู่อุ่นหล้า ฐิตธัมโม** ก็ยโสธร ท่านคนทางโน้นมาอยู่ทางนี้กันหมด

เป็นกิจของเราที่ต้องไปหาครูหาอาจารย์ ท่านเมตตาเรา นะแต่ละองค์ท่านเมตตา ใครไปก็เห็นเองก็แล้วกัน...ท่านไม่ได้ไปเล่นกับใครง่ายๆ แต่ละองค์ท่านเป็นธรรม ถ้าไม่คุ้นหูคุ้นตาท่าน ไปใกล้ท่านไม่ได้นะ

นี่เรากราบพ่อแม่ครูบาอาจารย์มาตั้งนานตั้งแต่สมัยเป็นเณร เณรที่ไหนเขาอยากจะอยู่วัดป่า เณรรูปเดียวพระ ๕๐ รูป ใช้เณรอยู่รูปเดียว เณรไม่อยากอยู่พระกินอะไรก็กินไม่ได้ ต้องใช้เณรประเคน ประเคนรูปนั้นก็เหลือรูปนี้ จับสิ่งนั้นสิ่งนี้ เณรต้องทำเพราะพระจับไม่ได้ผิดอาบัติ เรากราบครูบาอาจารย์ตั้งแต่เป็นเณร เราสนใจของเรามา เราจึงสนิทติดคุ้นกับครูบาอาจารย์มาก นั่นหละ ภูมิหลังเป็นอย่างนั้น

การเข้าหาท่านจึงแนบสนิทใจ ท่านก็สนิทใจเรา เราก็สนิทใจในการกราบท่านคณะของผู้ปฏิบัติท่านจึงถือแต่ธรรมเป็นใหญ่ ท่านเย็นข้างใน ถ้าจะพูดก็เย็นในของท่าน ในจิตของท่านเย็น

เย็นในนำออกเย็นนอกนำเข้า สิ่งที่เย็นข้างในก็มาถึงลูกศิษย์ลูกหาก็เย็น เย็นข้างนอกสิ่งที่ดีงาม ก็นำเข้ามาประพฤติปฏิบัติกล่าวสอน เย็นนอกหมายถึงผู้คนสิ่งที่ดีงาม การก่อการสร้างสิ่งที่เป็นถาวรวัตถุ เย็นนอกนำเข้า เย็นในนำออก

แต่ทุกวันนี้ **ไฟในนำออกไฟนอกนำเข้า** ร้อนในนำออกไปกระจายร้อนนอกก็นำเข้ามาเผาประหนึ่งว่ามีเมรุอยู่ในปากในใจเมรุยังอยู่กับคน ไฟในก็นำออก กิเลสราคะ โทสะ โมหะ กระจาย

เผา ไฟนอกก็นำมาเผา เรียกว่า **เป็นอธรรม**

ไฟในนำออกไฟนอกนำเข้า ทุกวันทุกค่ำทุกเช้า อยู่ไม่เป็นสุข สนุกพูดไม่มีสติ ดำริติตนในทางที่ผิด ผู้ถือปฏิปทาผู้ถือปฏิบัติไม่มีทางจะได้ยินจากปากท่านง่าย ๆ ไม่มีนะ! แต่ปากของโลก ไฟในนำออกไฟนอกนำเข้า เรื่องบ้านของตัวเองเอาไปแผ่ไปกระจาย แล้วของไม่ดีก็เอามาเข้าในบ้าน **เอาเรื่องบนที่หลับที่นอนไปเที่ยวเล่า เอาเรื่องข้างนอกเอามาเผา นี่! วิถีของโลกของกิเลส** ขอให้ได้พูดขอให้ได้ทำ ไม่มีศีลธรรม

มีศีลธรรมนั้น **เย็นในนำออกเย็นนอกนำเข้า** เย็นในคือ ทาน ศีล ภาวนา นำออก ทานก็ทำทาน ศีลก็รักษาศีล ทำให้คนสัตว์ร่มเย็น ภาวนาทำจิตใจให้สงบ นี่**เย็นในนี้นำออก**..เย็น...

เย็นนอกนำเข้า อันไหนเป็นคุณงามความดี เขาทำทานที่ไหนเอามาเป็นคติเครื่องเตือนใจ อันไหนที่เป็นสิ่งที่สำคัญในทางศาสนาก็นำมาก่อมาสร้างให้เป็นวัดวาอารามขึ้นมา นี่...**เย็นนอกนำเข้า**

ไม่ใช่เอาความชั่วเอาความเสียหายมาเล่ามาป่าว นี่ทางธรรมท่านถือนะ พระอรหันต์ท่านจึงนิ่ง เกรดเครดิตมันจึงต่างกัน ระหว่างปุถุชนกับอริยะ มันคนละโลกจริง ๆ หนาก็หนาจริง ๆ ยิ่งพอกยิ่งพูนเข้าไปยิ่งหนา ทางธรรมก็บางเบาซะจนไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่สักตัว ก็เบาก็บางซะจนโลกมองไม่เห็น มันละเอียดลออมาก โลกุตตระกับโลกียะมันอยู่ด้วยกันแต่มันไม่เหมือนกัน

คนมีหู ตา จมูก เหมือนกัน พระก็มีหู ตา จมูก แขน ขา หน้าตาเหมือนกัน แต่องค์หนึ่งโลกีย์ องค์หนึ่งเป็นโลกุตตระ คนหนึ่งเป็นโลกีย์ ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง คนหนึ่งโลกุตตระไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง มันก็คือคนครือกัน แต่มันมองไม่ออก ผู้สละโลกท่านถึงปฏิบัติของท่าน

ให้เราถือคติ **เย็นในนำออกเย็นนอกนำเข้า** พระพุทธเจ้าท่านจึงเฉลียวฉลาดประกาศศาสนามายาวนานขนาดนี้ เพราะเย็นในนำออกเย็นนอกนำเข้านั่นแหละถ้าไม่ดีจริงไม่ถึงวันนี้หรอก สองพันกว่าปีดีจริง จึงเกิดก่อนศาสนาอื่นๆ ศาสนาต่างๆ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลามพวกนี้เกิดทีหลังทั้งนั้น พระพุทธศาสนาเกิดมาก่อนนานกว่าศาสนาพวกนี้ทั้งนั้นแหละ นี่ ดีจริง

เย็นในให้นำออกมาจากพระทัยของพระพุทธเจ้า พระมหากรุณาคุณ พระปัญญาคุณ พระปริสุทธิคุณ ท่านนำออกมาเผยแผ่แบ่งให้สัตว์ทั้งหลายเย็น **นิพฺพุโต นิพพาน** แปลว่าเย็น เย็นข้างในจิตข้างในใจ ข้างนอกที่เป็นสิ่งที่เป็นสภาวธรรมท่านก็นำมาสอน

อย่างวัดเราเย็นนอกนำเข้า นำอิฐหินปูนทราย นำศรัทธาญาติโยมทอดกฐินทอดผ้าป่าสร้างพระธาตุจอมผา ชักชวนคนปลูกป่ารักษาธรรมชาติ จงรักภักดีต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ นี่เย็นนอกนำเข้าเผยแผ่ มีสถานีวิทยุพุทธเรดิโอ เสียงธรรมของพระพุทธเจ้า โคราช สถานีมีวิทยุ Buddha Radio

เสียงธรรมยโสธร นี่ เย็นนอกนำเข้า

คนทั้งหลายได้ร่มเย็น พาสร้างพาทำ อย่างพระธาตุจอมผานี้ พี่น้องเคยได้ยินไหมว่าในโลกนี้มีพระเจดีย์ที่บรรจุเรื่องราวของพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ พระอรหันต์อีก ๕๘ พระองค์ พี่น้องเกิดมาเคยได้ยินบ้างหรือเปล่า? ไม่เคยได้ยิน! อย่างมากก็สร้างพระใหญ่ องค์ใหญ่ องค์กว้าง องค์หนา องค์สูง พูดถึงบอดี้หรือขนาด แต่วัดนี้ไม่!

วัดนี้พูดถึงพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ จัดสรรให้ท่านอยู่ในจุดอันเหมาะควรเหมาะสม แล้วพระอรหันต์อีก ๕๘ พระองค์สร้างขึ้นไว้ในพระพุทธศาสนา นี่พูดถึงเย็นในเย็นนอก มาจากเย็นข้างใน แล้วก็เย็นข้างนอกนำเข้ามานำออกไป นี่ ผู้ที่เข้ามาในวัดนี้จึงหายสงสัย ผู้ที่เขาไม่เข้ามา เขาไม่หายสงสัยหรอก หากก้าวเข้ามาหายสงสัย

เย็นนอกนำเข้า จตุปัจจัยไทยทานไทยธรรม ทอดกฐิน สร้างกันให้สำเร็จ เป็นวัตถุมงคลอันยิ่งใหญ่อยู่บนจอมภูผาสร้างทำขึ้นมา มีไหมเจดีย์ไหนในประเทศนี้ที่พระพุทธเจ้าองค์ที่ ๒๘ พระศรีอริยเมตไตรยืนอยู่บนยอดเจดีย์ มีแต่วัดนี้แหละไม่ได้สร้างเป็นปัจเจกเฉพาะองค์หนึ่งองค์ใด นี่ เป็นพุทธะแล้วก็สาวกขององค์พุทธะ เรียกว่า **อนุพุทธะ**

๑. พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

๒. อนุพุทธะ สาวกหรือผู้เดินตามพระพุทธเจ้าคือ

ผู้บรรลุตามพระพุทธเจ้าเรียกว่า **อนุพุทธสาวก**

ผู้เจริญรอยตามพระพุทธเจ้าคือพระอรหันต์ทั้งหลายบรรจุไว้ในพระธาตุจอมผา คือยุคปัจจุบันมีพระอรหันต์ ๕๘ พระองค์ นอกจากนั้นยังมีอรหันตธาตุองค์อื่นๆด้วย เช่น **พระโมคคัลลานะ** ก็มี

รวมอยู่นี้เป็นดาวล้อมเดือน ดาวหมายถึงพระสาวกพระอรหันต์ เดือนหมายถึงพระพุทธเจ้า ที่เป็น **ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน** มีดาวล้อมเดือนอยู่ในพระธาตุจอมผาใจกลางก็เป็นพระสมณโคดมสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน นี่แหละคือสิ่งที่เย็นในนำออก เย็นนอกนำเข้า

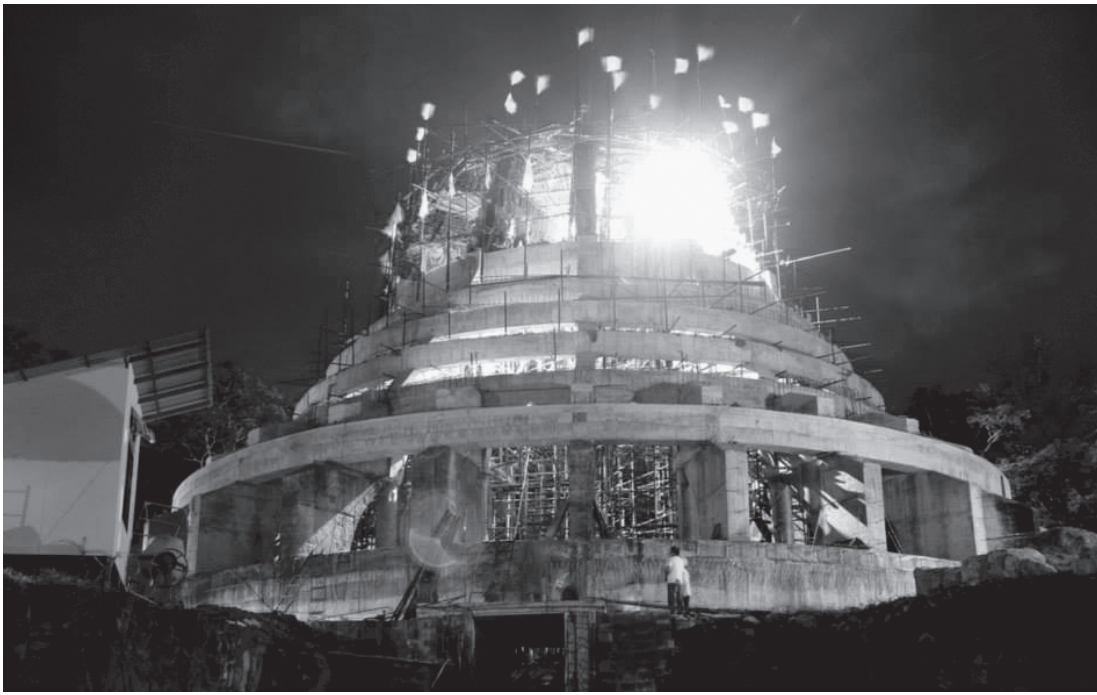
พูดเข้าไปซิ บอกเค้าไปซิ ว่าเข้าไปซิ กู่ร้องก้องออกไปซิ ดีๆอย่างนี้พูดบ้างซิ มีปากเอาไปพูดต่อให้ได้ยินได้ฟังกันทั่วหล้าทั่วแผ่นดินทั่วโลกบ้างซิ ของดีๆอย่างนี้พาทำ หลับหูหลับตากันอยู่ทำอะไร ชาวพุทธชาวไทย? นี่ไม่มีใครทำนะ เราคิดทำมาให้ เพราะความรักชาติศาสนาพระมหากษัตริย์

๓. บูรพมหากษัตริย์ คลังกรุของบูรพมหากษัตริย์ก็มีเรื่องราวของผู้รักษาแผ่นดินให้เรา **ย่าโม** ผู้เป็นเจ้าของพื้นที่โคราชวีรสตรีผู้แกร่งกล้าก็มี

เห็นไหมไม่ใช่ธรรมดา สร้างขึ้นพระธาตุจอมผานี้ มีเสาอโศกมีลาน มีหน้าผา วันนี้ยังเป็นแค่อย่างที่เห็น แต่ผ่านไปหลายร้อยหลายพันปีที่แห่งนี้จะกลายเป็นรมณียสถานที่สำคัญของ

นักปฏิบัติธรรมของนักปราชญ์ จะต้องมามองมาแลมาดูลวดไม้ลายมือของพวกเรา

เราไม่ได้สร้างเฉพาะวันนี้พรุ่งนี้เท่านั้น สร้างวันนี้คือความดีที่เกิดที่จิตของเรา แต่วัตถุเป็นของยาวนานเป็นของเพื่อผู้อื่น กาลเวลาผ่านไปกิเลสมันหนาขึ้น เขาจะได้มีที่พึ่งและจับต้นชนปลายถูกว่าพระพุทธศาสนาสอนอะไร? พระพุทธเจ้าเป็นอย่างไง? ทำไมคนยุคนั้นเค้าถึงนับถือกราบไหว้บูชาเอานักเอาหนา? ถึงต้องสร้างเอาไว้ นี่แหละเป็น **รอยมือรอยทางแห่งคุณงามความดี**

นี่เรียกว่า...เย็นในนำออกนำเข้า เหมือนลมหายใจดี หายใจเข้า **พุท!**... นี่เย็นข้างนอกเข้ามา เย็นในก็ออกไป **โธ!**... นั่นหละเย็นนอกเย็นใน ประเทศจีนเขาก็มีเหมือนกันนี่หยินหยาง เย็นนอกเย็นใน ไฟนอกไฟใน นำออกนำเข้าเอามาเผาเราเผาเขา มันดีตรงไหน?

พระพุทธเจ้าจึงเป็น **ปรินิพฺพุโต** ผู้เย็นรอบดับสนิท สร้างขึ้นมาพี่น้อง ดูเถอะ ความคิดธรรมดาตื้นๆของเรานี่แหละ สร้างมานานขนาดไหน? มีใครทำอย่างเราที่พูดนี้บ้างหรือเปล่า? เราคิดละเอียดลออแล้ว เราพิจารณาครบถ้วน สำเร็จแน่นอน แต่ยากหน่อยอุปสรรคมี แน่นอนเราพิจารณารอบทุกอย่างถึงทำไม่ง่ายนะ!

แม้แต่ต่อไปสำเร็จจนฉลองก็ไม่ง่ายนะ ไม่ใช่เรื่องง่ายนะ เพราะเราทำสิ่งที่คนทั้งหลายไม่มีใครทำมาก่อน และไม่มีใครทำได้มาก่อน นี่จึงไม่ใช่ปัจเจกเจดีย์เฉพาะองค์ใดองค์หนึ่งรูปใดรูปหนึ่งเท่านั้น เป็นพุทธะ อนุพุทธะ คือพระพุทธเจ้า และพระสงฆ์สาวกของผู้ตามพระพุทธเจ้า เป็นดาวล้อมเดือนอยู่ในพระธาตุจอมผานี้ขึ้นมา

ทุกอย่างที่วางไว้ เป็นตำแหน่งที่คนต่อไปในยุคต่อไปต้องพูดถึง เหมือนเข็มนาฬิกาที่หมุนไปทั่วจักรวาลแล้วมีพระธาตุจอมผา เขาต้องมาดูเขาต้องมาแลมามองในกาลต่อไป

เย็นใน เย็นจากใจ นำออกเอาไปเผยแผ่ชี้แจงแสดง

เปิดเผยให้ผู้หูหนวกตาบอดได้ลืมตาอ้าปากขึ้นมาบ้างเย็นในนำเข้า สิ่งที่มันดีมันเกิดประโยชน์ที่ต้องเกี่ยวข้องกับโลกเราก็ต้องสร้างสรรขึ้นมา นำเข้ามาให้เกิดผลเกิดประโยชน์ เหมือนคนเราต้องเข้าต้องออก แต่เอาของไม่ดีออกไป เอาของดีเข้ามา

เราเอาของดีๆเข้ามา เอาของดีออกไป อย่าเอาชั่วไปหาชั่ว อย่าเอาชั่วไปต่อชั่ว ให้เอาดีไปต่อดี ถึงจะเกิดความดี นี่แหละการพาสร้างพาทำ

...กระเทือนนะ กระเทือนมากในการสร้างของเรา ไม่ได้ใหญ่โตมโหฬารอะไรหรอก แต่ว่าทำแล้วเป็นสติเป็นปัญญาอยู่ในพระธาตุจอมผา เราไม่ได้เอาบอดี้ขนาดสูงต่ำดำขาวใหญ่โตมโหฬาร เราไม่เคยคิดในการสร้างตั้งแต่เริ่มต้น ว่าเราต้องสร้างใหญ่กว่าใคร สร้างดีกว่าใครในโลกในบ้านในเมืองนี้ เราไม่ได้คิดไปสร้างสู้กับใครกับวัดไหน สวยกว่าเค้าหรือไม่สวยกว่าเค้า ก็ไม่ได้คิด

เราคิดแต่สร้างให้เป็นประโยชน์กับโลกและทำให้ดี แล้วก็ทำถวายพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ พระอรหันต์ ๕๘ พระองค์ บูรพมหากษัตริย์ของประเทศของเราในพระธาตุจอมผา

นี้จึงมีเรื่องราวที่ไม่ใช่หนึ่งเดียว เป็นหนึ่งเดียวคือนิพพานคือรสพระธรรม คือวิมุตติหลุดพ้น แต่ที่เหลือเป็นพุทธะ เป็นอนุพุทธะ นี่แหละจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เราไม่เห็นนะเราก็ไปมาทั่วอย่างที่พาลูกศิษย์ลูกหาไปเหนือ อีสาน กลาง ใต้ เราก็ไปมา

พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร กับคณะญาติโยมที่พระธาตุหริภุญไชย

ท่องเที่ยวมา ไปรู้ไปเห็นไปเป็นไปทราบ เจดีย์ใหญ่เจดีย์เล็กเป็นพันๆล้าน เราก็ไปกราบมาแล้ว เราเห็นมาหมด เราคิดทุกอย่าง พิจารณาทุกอย่าง เห็นด้วยตาเราก็ดูด้วยความเคารพนบนอบ

พิจารณาแล้วเราจะสร้างยังไงให้เป็นผลเป็นประโยชน์สมกับเงินญาติโยมบริจาคมา ถึงจะได้ยิ่งใหญ่สมน้ำสมเนื้อกับสิ่งที่พาทำ ทำด้วยปัญญา ทำด้วยสติ ทำด้วยความรอบรู้ ด้วยความพินิจพิเคราะห์หลายๆสิ่งหลายๆอย่าง เราจึงคิดมาก ในการสร้าง การทำ นี่เรียกว่า **เย็นในนำออกเย็นนอกนำเข้า**

หลายคนที่ไม่เข้าใจจะได้เข้าใจ จะได้รู้เรื่อง จะได้ภูมิใจในสิ่งที่ทำมา แล้วจะทำต่อไปให้สำเร็จประโยชน์ตนและผู้อื่น เป็นประโยชน์ทั้งเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายตลอดจนสรรพสัตว์ จะเป็นการแสดงออกถึงจิตใจผู้ทำว่ามันดีงาม รอบคอบ เป็นไปด้วยความพินิจพิเคราะห์อย่างดี.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๖

โครงการฟื้นฟูป่าต้นน้ำเฉลิมพระเกียรติ
เขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาภูหลวง

โครงการฟื้นฟูป่าต้นน้ำเฉลิมพระเกียรติ
เขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาภูหลวง

๓๕

มัชฌิมศีล ห้ามตัดต้นไม้

...พรุ่งนี้วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นวันปลูกป่า **โครงการประชาอาสาปลูกป่า ๘๐๐ ล้านกล้า ๘๐ พรรษามหาราชินี** เป็นโครงการที่**วัดป่าภูผาสูง**ร่วมกับ**บริษัทฮอนดา เฟาดรี (เอเซียน) จำกัด สำนักจัดการทรัพยากรป่าที่ ๘ (นครราชสีมา) กองพันทหารปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยานที่ ๒ (ปตอ.) องค์การบริหารส่วนตำบลมะเกลือใหม่** จัดขึ้น

คนก็ส่วนมากก็รอมาปลูกป่าวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ คณะสงฆ์จากวัดป่าภูผาสูงนำโดยอาตมาและคณะศิษยานุศิษย์ก็จะเดินทางไปจังหวัดอุดรธานีเพื่อร่วมในงาน **“๑๐๐ ปีชาติกาลองค์หลวงตามหาบัว”** โดยพาญาติโยมร่วมทำบุญคือ

๑. ร่วมคารวะรูปเหมือนองค์หลวงตา เสร็จแล้วก็อัญเชิญไปประดิษฐานยังกุฏินิพพานองค์หลวงตา

๒. ร่วมรักษามรดกธรรมองค์หลวงตามหาบัว สร้าง

สถานีวิทยุเสียงธรรมวัดป่าบ้านตาด ร่วมทำบุญทอดผ้าป่า จำนวน ๑๐๐ กอง กองละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท วัดป่าภูผาสูงจอง เป็นเจ้าภาพ ๑ กอง โดยอาตมาเป็นต้นบุญร่วมทำบุญด้วย จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หากญาติโยมท่านใดจะร่วมต่อยอดบุญด้วยก็ขอเรียนเชิญ

๓. กราบหลวงปู่ลี กุสลธโร ร่วมถวายปัจจัยสมทบทุนสร้างเจดีย์องค์หลวงตามหาบัว ณ วัดป่าภูผาแดง

ทางธรรมท่านกล่าวไว้ว่า ...**ศีลขั้นต่ำ**ห้ามฆ่าสัตว์ **ศีลขั้นกลาง**ห้ามตัดต้นไม้ **จุลศีล**ห้ามฆ่าสัตว์ **มัชฌิมศีล**ห้ามตัดต้นไม้ทำลายป่า **มหาศีลสูงสุด**...ไม่มีจิตคิดที่จะตัดคิดจะทำลายอันนั้นสูงสุด และตรงกลางนี้ห้ามตัดต้นไม้ บัญญัติเอาไว้นะ วินัยของพระและฆราวาสด้วย

ฉะนั้น ห้ามฆ่าสัตว์นี้เป็นศีล จุลศีลขั้นต้น แต่ถ้ารักษาศีลสูงขึ้นมาอีกห้ามตัดไม้ทำลายป่าเพราะว่ามันไม่ได้ทำลายสัตว์เพียงตัวเดียว แต่มันทำลายสัตว์ที่เป็นลมหายใจสัตว์ตัวอื่นด้วย ท่านคงพิจารณาดีแล้วตำราว่าไว้ชัดเจน

การรักษาป่าจึงเป็นการรักษาศีล นี่สำคัญ ...พระพุทธเจ้าละเอียดลออเอามากทีเดียว อย่างเช่น ไปตัดไม้ทำลายป่า ซุงมันถล่มคนตายมาก คงเป็นการฆ่าทางอ้อม ฆ่าไปเรื่อย พระพุทธเจ้าบัญญัติเอาไว้ฉะนั้นการปลูกป่าอย่างพวกเราปลูกนี้เป็นการถูกต้อง

...อีกอันหนึ่งก็คงเบาพระเนตรพระกรรณพระบาทสมเด็จ

พระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถ ที่ทั้งสองพระองค์ได้มีโครงการพระราชดำริ ป่ารักษ์น้ำ คนกับป่า โครงการต่าง ๆ เพื่อฟื้นฟูธรรมชาติให้เข้าสู่ความร่มเย็นเป็นสุข

ย้อนไปถึงพระพุทธเจ้าของเรา ท่านประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานในป่า ตามตำราว่าไว้ **ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน วัดเชตวัน วัดบุปผาราม วัดลัฏฐิวัน วัดสวนตาลหนุ่ม** ตามตำราว่าเอาไว้ ทุกวันนี้...ไปดูที่ประเทศอินเดียสถานที่ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่มีต้นไม้สักต้น ไม่มีเลยนะ! มันสูญมันหายไปหมดแล้ว เพราะว่า...คนมันเยอะ ตัดไม้เอาไปทำฟืน ทำอะไรต่อมิอะไรกันหมด คนไม่ปลูกมีแต่ตัดไปทำฟืน ตัดไปเผาถ่าน ตัดไปสร้างบ้านสร้างเมือง ทุกคนทำลายป่าทั้งหมด

ไม่ต้องอื่นไกล...ไปดูบ้านรัฐมนตรีเศรษฐีเถอะ ไม้แผ่นเบ้อเริ่มทั้งนั้น...เอามาจากไหน? ก็เอามาจากป่าทั้งนั้น ใครจะปลูกไว้กลางเมืองมีแต่มาจากป่าทั้งนั้น ๆ นี่มันสูญมันสาบมันหายไปหมด

ถ้าใครมาที่วัดป่าภูผาสูง ยิ่งเข้าไปในป่าลึก ๆ ใครอยากจะเดินตรวจป่าที่วัดป่าภูผาสูง จะเห็นมีแต่ต้นไม้ต้นใหญ่ ๆ โต ๆ มากมายรักษาเอาไว้ ...อาตมานั่งเฮลิคอปเตอร์กับทหารขึ้นไปดูนี่...สวยมากเลย...มีแต่ป่า พวกเรานั่งเฝ้า นั่งดู นั่งรักษากันเอาจริงเอาจังมันถึงมีต้นไม้อยู่ได้

พูดถึงรักษาป่ารักษาศีล... ตำราบอกไว้ว่า ตัดต้นไม้ผิด

ศีลอย่างกลาง ไม่ฆ่าสัตว์นี้ศีลอย่างต้นเบื้องต้น **ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ** เบื้องต้น

ถ้าตัดต้นไม้**ปาณาติปาตา เวระมณี** เพราะมีจิตวิญญาณของเทวดาอยู่ รุกขเทพหรือสัตว์ที่อยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่ง ถ้าใครมีกล้องจุลทรรศน์...ไปส่องดูสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในต้นไม้ต้นหนึ่งมันจะนับไหวไหมนะ? ตามใบตามกิ่งตามก้านตามเปลือกเจาะเข้าไปกินในต้นมันก็มี ตามรากมันก็มี สัตว์ได้อาศัยมาก

ต้นไม้ต้นหนึ่งมีชีวิตหลายชีวิตได้อาศัยอยู่ บนต้นไม้ต้นหนึ่งที่ต้นโตหน่อยอาจจะพูดได้ว่ามีชีวิตอาศัยอยู่ไม่รู้กี่ล้านชีวิต การทำลายต้นหนึ่งโค่นลง ตูม! จึงบาปมาก ทำลายมาก

ฉะนั้น การรักษาป่าการรักษาต้นไม้จึงเป็นบุญมากเทียบกันไป อาตมาจึงบอกว่า **...ปล่อยสัตว์ ปล่อยปลาปล่อยเต่ามันก็ดีอยู่หรอกนะ ดี! แต่ถ้าซื้อป่าคืนธรรมชาติได้ หรือว่าใครมีที่มีทางทำให้คืนธรรมชาติ ได้บุญยิ่งกว่านั้นอีกเป็นพันเป็นหมื่นเท่า...วัดเราจึงซื้อป่าคืน ซื้อสิทธิจากชาวบ้าน...อาตมาเพียรทำ...**

ตอนนี้อาตมาก็ไม่ได้ลดละ ไปรักษาตรงที่ซื้อเอาไว้ไปปลูกต้นไม้ให้มันคืนมันฟื้นขึ้นมา เมื่อมันฟื้นขึ้นมา นกก็ได้บินอย่างสบายใจ ไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครมาจ้องเอาปืนยิงมันผึ้งมันก็ได้ตอมหึ่ง ๆ อย่างมีความสุขเพราะไม่มีใครไปตัดรังผึ้งอาศัยวัดถึงจะมีลมหายใจต่อไป ต่อแตนก็อาศัยอยู่ตามโพรงไม้

...สาเหตุที่อาตมาตัดสินใจซื้อที่บริเวณ **วัดป่าภูผาประดู่**

อัคคะธีโร (ภูผาสูง ๒) ...อาตมาได้ไปเจอต้นประดู่ต้นหนึ่งที่มันใหญ่มาก ๆ เลย...อาตมาคาดว่าหากวัดเส้นผ่าศูนย์กลางมันน่าจะประมาณสี่เมตรโน่นแหละมั้ง เพราะมันใหญ่โตมาก...แต่ลำต้นของมันโพรงกลาง

อาตมาก็คิดว่า...ทำยังไงหนอ..ต้นประดู่ต้นใหญ่ต้นนี้ถึงจะได้อยู่ให้ลูกหลานไว้ดูไว้เห็นหนอ? ทำยังไงถึงจะได้เก็บไว้เป็นสมบัติของแผ่นดินหนอ? นี่เป็นความคิดเริ่มต้นที่อาตมาจะซื้อที่ดินข้างล่างนี้นะเพราะต้นไม้ต้นนี้แหละ

เป็นประวัติศาสตร์ที่อาตมาคิดจะซื้อที่ชาวบ้านครั้งแรกเป็นที่ดินของแม่ธูปและน้องสาว เพราะต้นไม้ต้นนี้มันใหญ่มากใหญ่จริง ๆ ตอนนั้นไม่มีเงิน ก็คิด ๆ ๆ ...

ต่อมาภายหลังอาตมาก็ถามเค้าว่า *"นี่ป่านี้ขายไหม? มีต้นไม้เยอะ พระจะรักษาป่านะ!"* อีกทั้งเขาเองเขาเป็นคนไม่ตัดต้นไม้ เมื่อเขาไม่ตัดต้นไม้เท่านั้นแหละเจ้าหน้าที่ป่าไม้ก็เบียดเบียนเขา เพราะเป็นที่ทำนาเดิมด้วยนะภูผาสูง ๒ นี้

อาตมาไปดูยังมีเบ็ดมีอะไรด้วย แสดงว่าเป็นที่ทำนานะมันฉ่ำขนาดนั้นเลยแหละ แต่เดิมมันฉ่ำจนเขาทำนาบนภูเขา เจ้าของที่เขาบอก "ฉันก็ทำนาที่นี่แหละมันมีทั้งปูทั้งปลา" "ที่นี่นั่นนะ" อาตมาสงสัย "ใช่! เป็นหมู่บ้านเดิมชื่อว่าบ้านน้อย" เขาว่ายังงั้นเลยนะ อาตมาก็ยังไม่แน่ใจก็ให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้ชื่อว่า *สมศักดิ์* เอาแผนที่ภาพทางอากาศเมื่อประมาณ ๓๐ ปีที่แล้ว

มาดู...ผลปรากฏว่ามันเป็นหมู่บ้านจริงๆ แล้วก็เป็นที่ที่ออกสิทธิ์ สทก.*(หนังสือแสดงสิทธิที่ทำกินในเขตป่าสงวนแห่งชาติ)*ได้

เมื่อประมาณ ๓๐ ปีที่แล้ว อาตมาถามเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว มันก็เป็นเวลาผ่านมาประมาณ ๕๐ ปีแล้ว ภาพทางอากาศบริเวณภูผาสูง ๒ ไม่มีต้นไม้สักต้นเดียว มันเป็นหมู่บ้าน...ให้เจ้าหน้าที่เอาแผนที่ย้อนหลังมาดูเนื่องจากเจ้าหน้าที่ของป่าไม้เค้าค้นเอกสารได้

เมื่อก่อนเป็นหมู่บ้านชื่อว่า **"หมู่บ้านน้อย"** สมัยอาตมาไปดูก็ยังมีเสาบ้าน มีต้นมะขาม ต้นมะม่วง ต้นขนุน ต้นอะไรที่ชาวบ้านเขาปลูกเอาไว้นั่นหละเป็นสัญลักษณ์ ...

โยมคนนี้ก็บอกว่า *"อยู่มา ๆ ฉันก็ไม่อยากตัดต้นไม้ ฉันรักมัน"* เขาไม่ตัดต้นไม้มันก็มีต้นประดู่ขึ้นเต็มบริเวณที่ของเค้า เมื่อป่าไม้ขึ้นเต็มที่และเขาก็ไม่ตัดต้นไม้ ...เจ้าหน้าที่ป่าไม้ก็บอกว่า "ที่ของคุณไม่ทำกิน...จำเป็นที่ป่าไม้ต้องเอาคืน" แกก็เป็นทุกข์ "ทำยังไงหละท่านอาจารย์? ทำยังไงหละ?" เขาก็เลยจำเป็นจะต้องตัดต้นไม้

ตัดต้นไม้เบื้องต้นเค้าก็จะต้องไปบากเปลือกมันออกก่อน... หั่นเปลือกต้นไม้ก่อนเพราะกลัวไม่ได้ที่...อาตมาไปเห็นเขาจะทำลายต้นไม้ เขาบอกว่ามันต้นใหญ่มาก แล้วมันเยอะเต็มป่ามากแล้ว เขาก็เลยใช้วิธีหั่นเปลือกออกให้มันตายทีละต้นสองต้น

...อาตมาก็เลยว่า *"โยมขายให้อาตมาไหมหล่ะ? อย่าไปตัด*

มันเลย บอกขายมาแต่อาตมาผ่อนซื้อนะ จะค่อย ๆ ผ่อนจ่ายไปทีละงวดละงวดนะ อย่ามาเร่งนะ! ไม่ต้องเร่งนะ! เพราะว่าอาตมาไม่มีเงิน!" อาตมาก็ค่อย ๆ ผ่อนจ่ายไป ๆ หาเงินผ่อนจ่ายไปเรื่อย เป็นจำนวนเงินราว ๑๕ ล้านบาท เยอะเหมือนกันสำหรับเราพระจน ๆ ...ต่อมาภายหลังที่บริเวณนั้นก็กลายเป็นป่าขึ้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เป็นวัดป่าภูผาประดู่อัคคะธิโร (ภูผาสูง๒) เป็นเขตพุทธอุทยาน

ที่นี้กว่าจะจ่ายเงินเสร็จก็ใช้เวลานานหลายปี ...มีจ่ายบ้างไม่มีบ้าง..เขาทวงบ้าง..เรียกว่ากว่าจะจ่ายครบ...ต้องอดทนกันทั้งสองฝ่าย ต้นประดู่ต้นใหญ่ที่อาตมาเคยเห็นอาตมาก็ย้อนไปดูมันอีกปรากฏว่าเหลือแต่ขี้เถ้า...ที่ว่าต้นใหญ่ ๆ ที่อาตมาคิดว่าจะเอาไว้ให้คนรุ่นลูกรุ่นหลานได้ดู...เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๔ เมตร โยมคิดดูว่ามันใหญ่มโหฬารขนาดไหน ต้องไปโอบไปดู ชื่นใจเวลาใครไปเห็น กลับไปดูอีกเที่ยวหนึ่งปรากฏว่าไม่เห็น เหลือแต่กองฟอนต้นไม้

โอ๊ย! สลดใจ ถามว่า *"ทำไมหล่ะ?" "อ๋อ! เค้ามาเอาตะกวดมันเข้าไปในโพรงต้นไม้ต้นนี้ เขาก็เลยเผาเอาเลย"* ...ดูซิคน!

แล้วตอนนั้นอาตมายังไม่มีสิทธิ์ครอบครองเพราะอาตมายังจ่ายเงินเขายังไม่ครบ อาตมาก็ยังไม่กล้าเข้าไปใช้สิทธิ์เพราะต้องจ่ายเงินเค้าให้หมดเสียก่อน ต้นไม้ต้นนี้เลยไม่รอด เพราะอาตมาจ่ายเงินเขายังไม่หมด

นี่เทียบ...อาตมาทำด้วยความเมตตา พระเอาไม่ทัน

นี่เหมือนกันที่ตรงนี้ภูผาสูง ถ้าพระเอาไม่ทันแล้วพี่น้องก็จะไม่ได้เห็นป่าเห็นธรรมชาติ พี่น้องก็จะเห็นแต่บ้านคนที่ส่วนตัวของคนใครเข้ามาก็ไม่ได้ บ้านเค้าถมไปบนดงนี้ บ้านอยู่ตามริมผาใครไปยุ่งกับเค้าได้หละ ...นี่เพราะพระมาทันจึงกลายเป็นป่าเป็นดงขึ้นมา

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ถ้าไม่ให้เครดิตของศาสนาเลยชาติก็ล่มจม ต้องให้เครดิตของพระบ้าง ผู้ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ต้องให้เครดิตท่านนะ ในการอยู่ป่าอยู่เขาต้องวางใจท่าน

ท่านเป็นผู้มีมือวางศาสตราแล้ว ท่านเป็นผู้ที่ไม่มีมือซุ่มด้วยเลือดด้วยของผิดศีลธรรม ตัดไม้ได้นะต้นไม้เป็นๆ ใบไม้ใบเดียวไปปลิดผิดศีล พรากของเขียวไม่ได้ พระพุทธเจ้าสอนฆ่าสัตว์ตัวหนึ่งกับตัดต้นไม้ผิดเหมือนกัน ทำเป็นเล่นไป

เห็นไหม..ทางศีลทางธรรมท่านละเอียดลออมาก ศาสนาจึงคู่เคียงกับโลก ไม่มีความละอายแก่ใจเกรงกลัวต่อบาปที่ไหนมันจะอยู่ได้ โลกอันนี้มีแต่คนหยาบ คนบาป คนรักษาดูแลไม่มีมันก็หมดทั้งนั้น อะไรก็หมด โลกอันนี้หมดทุกเรื่องไม่เหลือ

อาศัยมือมีศีลมีธรรม รอยมือของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ รอยมือของกษัตริย์ท่านปลูกป่ารักษาต้นน้ำลำธาร ...อาตมาปลูกป่าก็เพราะเห็นว่าน้ำตกวะภูแก้วเมื่อประมาณ ๒๐

ปีที่แล้ว ที่อาตมามาอยู่มันไหลเอื่อยๆ ตลอดทั้งปี สมัยอาตมามาอยู่ใหม่ๆ มันมีแต่ป่า ไม่มีคนมาอยู่มากขนาดนี้ ลำธารมันไหลตลอดที่น้ำตกวะภูแก้ว เราก็คิดว่าป่าประดู่นี้ตรงนั้นคือต้นน้ำลำธารของน้ำตกวะภูแก้ว

การทำให้บริเวณแห่งนั้นชุ่มเย็นเป็นป่าเป็นดงคืนมา ก็อาจจะคืนธรรมชาติได้บ้างบางส่วน ถึงไม่ได้หมดเพราะป่าไม้มันถูกทำลายไปหมดแล้ว เหลือแต่บริเวณที่พระรักษาพระดูแล

วัดป่าภูผาประดู่อัคคะธีโร (ภูผาสูง๒) ตรงนั้นก็เป็นพุทธอุทยาน ขอใช้ให้ถูกต้องตามกฎหมายบ้านเมือง เพื่อไม่ให้ล่อแหลมในการที่จะไปถูกใส่ร้ายใส่ความว่าพระทำลายป่า ทั้งที่บริเวณนั้นอาตมาซื้อมาเหมือนกับที่ที่ชาวบ้านอยู่ทุกหลังมีบ้านคน มีที่ไร่ที่สวน อาตมาซื้อมารวมเป็นแปลงขึ้นมาเพื่อให้เป็นป่าด้วยความอดทนของอาตมา

ฉะนั้น ริมทางตรงนั้นอาตมาไม่ประสงค์ให้เป็นที่ระเกะระกะหูตา ไม่อยากให้คนเห็นป่ามันสำปะหลัง ป่าข้าวโพด...อยากให้เห็นธรรมชาติต้นไม้ ต้นประดู่ ต้นมะค่า ต้นพะยูงเป็นเบอร์หนึ่งเลย เพราะตอนนี้ลูกหลานมันเกิดเต็มไปหมด ส่วนการปลูกป่าปลูกเสริมก็เป็นแนวคิดอย่างหนึ่ง แต่โดยความเป็นป่าแล้วมันขึ้นของมันเองอย่างรวดเร็ว

ขอให้เรารักษาไว้อย่าให้ไฟไปไหม้ อย่าให้ใครไปตัด มันก็จะงาม นกกินลูกไม้ขี้ใส่ ก็เป็นปุ๋ยอยู่ตรงนั้น สัตว์ไปทำ

โพรงทำอะไรก็เป็นปุ๋ยกันไปกันมา ปลวกก็มีประโยชน์กับป่านะ โดยธรรมชาติของมัน มันไม่ทำลายกันหรอก มันก็อยู่อาศัยกันไปอาศัยกันมา **อัญญะมัญญัง** *อาศัยซึ่งกันและกัน* นี่ย้อนไปย้อนมา

ธรรมชาติกับมนุษย์นี้รู้สึกว่าธรรมชาติจะมีคุณค่ากว่าชีวิตมนุษย์มาก ถ้ามองไปคนหนึ่ง ๆ ...นี้มันทำลายเยอะเหมือนกัน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่อยู่ที่อาศัย การอยู่การกินปากหนึ่งนี้ ทำลายกี่ชีวิตก็ไม่อาจทราบได้นะ เยอะ...

มองดูในบาตรนี้เนื้อหนังมังสาของเค้าทั้งนั้น ที่พระกินเข้าไปนี่ หมูเห็ดเป็ดไก่อยู่ในบาตรนี้ทั้งนั้น พูดถึงมนุษย์คนหนึ่งรู้สึกจะเอาเปรียบสัตว์อื่นอยู่มาก ยุงอย่างเก่งก็กินแค่เลือดมนุษย์นิดหน่อย กินก็ไม่ค่อยรอดถูกเค้าตบตายหมด ส่วนมากมนุษย์จะกินสัตว์อื่นเสียเยอะ

...มองดูธรรมชาติแล้วมีคุณจริง ๆ มีคุณต่อโลกต่อสงสารมาก นี่จึงปลูกคืนนะ อาตมาก็ไม่ได้หวังสร้างวัดเพื่อจะเป็นที่อยู่ของพระอย่างเดียว หวังสร้างให้เป็นป่า เป็นเบอร์หนึ่ง เรื่องป่าให้เป็นป่า พระก็เป็นผู้ไปอาศัยไม่ใช่เป็นเจ้าของป่าที่จะมีสิทธิ์ชี้ตัดต้นโน้นตัดต้นนี้ ไม่ได้เป็นเจ้าใหญ่นายโตเบียดเบียนเขาต้องเป็นผู้ไปอาศัย

ตรงนี้เค้าอยู่ก็หลบไป ทางตรงนี้ไปจะไปเจอต้นไม้ก็หลบไปตรงนั้นเสีย ตรงไหนโล่งก็ไปทำกุฏิ ตรงไหนเป็นที่พอทำได้

ก็ทำตามลานหินที่อยู่ อย่างนี้เป็นต้น นั่นแหละพระจึงเป็นผู้อาศัยเท่านั้น นี่พูดถึงป่า

● ต้นไม้เปรียบเหมือนพ่อแม่

พระพุทธเจ้าประสูติ ณ สวนลุมพินีวัน ...พระองค์ก็ตรัสรู้ใต้ต้นโพธิ์พฤกษ์ แล้วพระองค์ก็ปรินิพพานใต้ต้นสาละ เกี่ยวกับพุทธประวัติของเรา มีต้นไม้มาเกี่ยวข้องด้วยทั้งนั้น คนเกิด เกิดในที่งดงามเกิดกับธรรมชาติ เกิดในโรงพยาบาลดื้อจัง บอกยากสอนยาก เจอมีดหมอดื้อมาก บอกก็ไม่ฟัง

เกิดใต้ต้นไม้เกิดตามป่ารู้สึกจะสอนง่าย หรืออย่างน้อยในที่เกิดก็มองเห็นสีเขียวๆบ้างใจจะได้ไม่เหี่ยวไม่เฉา ไม่เดือดไม่ร้อน พูดถึงธรรมชาติพรรณาไม่จบไม่สิ้น อย่างวัดเรานี่ดูชิงชันงาม...พะยูงงามเต็มป่า ตะเคียนต้นโตๆ ตะเคียนหิน ตะเคียนทราย เคี่ยมคะนอง นางดำ ออกดอกเต็มไปหมด นอกจากนั้นก็เป็นพวกรุกขสาขา พวกเครือๆทั้งหลาย

ฉะนั้น ทางธรรมเทียบต้นไม้จึงเป็นธรรมะ ถ้าเทียบพ่อเทียบแม่ ก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ขึ้นใบแตกกิ่งเลี้ยงดูลูกหลาน พ่อแม่ของเราเลี้ยงดูเราเหมือนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ลูกนี่เหมือนเครือไม้เกาะไปตามต้นไม้นั้น ลูกไม่ดีก็ไปกดเอาซะจนกิ่งของพ่อของแม่หัก นี่ทำลายติดอบายมุข ทำแต่ความชั่ว

พ่อแม่เดือดร้อน ผลาญสมบัติทำลายชื่อเสียง ประพฤติตัวเองไม่ดีทำให้พ่อแม่เจ็บช้ำน้ำใจ เหมือนกับเครือมันขึ้นไป

ขึ้นไปแล้วก็ไปกินลำต้นลำต้นพ่อต้นแม่นั้นเสียหักลงมาโค่นลงมาทำลายพ่อแม่ให้เจ็บหัวอกหัวใจเรียกว่าช้ำใจทุกวัน ลูกชั่ว ๆ มันไม่มีวันไหนจะทำให้พ่อแม่ยิ้มได้ มันต้องไปทำให้ช้ำใจทุกวัน ติดหนี้ตรงนั้นบ้าง ทำชั่วตรงนั้นบ้าง ถูกไล่ออกจากงานบ้าง ถูกจับบ้าง

นั่นเทียบ..มองดูต้นไม้ เครืออันไหนมันเป็นเครือดี ๆ มันก็ร้อยไปกับต้นไม้ต้นนั้น อยู่อุ้มต้นไม้ต้นนั้นไว้ ไม่ให้ล้มด้วยซ้ำไป เป็นประโยชน์ ลูกก็เหมือนเครือไม้ขึ้นไปเกาะไปอาศัยโอบอาศัยกอดอาศัยอุ้มกันเอาไว้ เหมือนกับลูกอุ้มพ่ออุ้มแม่โอบกอดพ่อแม่ยามแก่เฒ่า ต้นไม้มันก็เหมือนคน มันก็แก่ก็เฒ่าเหมือนกัน ไม่ใช่ต้นไม้มันจะตั้งอยู่ชั่วกัปป์ชั่วกัลป์ มันก็แก่มันก็เฒ่า ถ้ามีเครือดี ๆ อุ้มไว้ไม่ล้ม นั่นเป็นอรรถเป็นธรรมไปได้หมด

ฉะนั้น ลูกทั้งหลายก็จงให้เป็นเครือดี ๆ อย่าเป็นเครือหนามสนิมก็แล้วกัน เครือหนามสนิมนี้มันขึ้นต้นไหน...เรียบร้อยหมดตายทั้งนั้น หนามสนิมนี่มือใครไปแตะเอานิดเดียวขึ้นหนองเลย สมชื่อจริง ๆ หนามสนิม นั่นแหละขึ้นต้นไหน ๆ พังภินท์หมด ให้เป็นเครือดี ๆ เครือวัลย์ก็ดี ไม่เป็นไรต้นเครือวัลย์เครือผักขึ้นไปได้ ผักส้มพอดี ขึ้นไปต้นไหนดีด้วยซ้ำไป นั่น! เป็นประโยชน์

เทียบป่าไม้ต้นไม้ อาตมาปลูกป่าจึงมีธรรมะ คนอยู่กับธรรมชาติจึงมีความดีกับธรรมชาติ เทียบเขาเทียบเรา นี่เป็นอรรถ

เป็นธรรมเป็นความดี พระพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมีทานจึงต้องใช้ปัญญาใช้สติความรอบคอบบำเพ็ญคุณงามความดี

ให้พี่น้องทั้งหลายจดจำเอาไว้เป็นคติ เป็นทิฏฐานุคติ ไม่มีป่าแล้ว จะมีดินไว้ทำอะไร ดินจะอยู่ยังไง ฟ้าจะเป็นยังไง มันก็ต้องอาศัย...ธรรมชาติป่าเขาลำเนาไพรเป็นตัวกลาง ข้างล่างก็ดินน้ำ ข้างบนก็ฟ้า ป่าเป็นตัวแปรโลกนี้ทั้งหมด หมดนี้หมดเลย ถ้าทำนี่ได้ก็เป็นบุญใหญ่บุญโตบุญสูง นี่ เป็นบุญมหาบุญมากมายทีเดียว

ฉะนั้นรัฐบาลควรจะใส่ใจให้มากกว่านี้ มากกว่าแต่จะไปเอาตรงไหนได้คะแนนเสียงถึงจะไปพัฒนา ตรงไหนไม่มีคะแนนเสียงก็ทิ้ง โดยเฉพาะป่าถูกทิ้งเพราะป่าไปหย่อนบัตรเลือกตั้งไม่ได้ เค้าก็เลยไม่สนใจ สังเกตเจ้าหน้าที่ป่าไม้เงินเดือนนิดเดียว รถก็พัง ๆ ผุ ๆ หน่วย นม. ๑๐ ตั้งอยู่ข้างล่างทางขึ้นมาวัด มีหน้าที่ดูแลรักษาป่าพื้นที่สองแสนไร่ มีค่าน้ำมันเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท

พระเห็นแล้วสลดใจไปตรวจไหนก็ไม่ได้ ไปดูสำนักงานป่าไม้โคราชเก้าอี้เก่า ๆ ทั้งนั้น เขาไม่ค่อยมีนะ นั่นเพราะป่ามันไม่ได้คะแนนเสียง เพราะป่ามันก็คือป่า นั่นมันไม่ได้คะแนนเสียงไม่มีคนไปหย่อนบัตร มันจึงไม่มีใครสนใจมันสักเท่าไร สนใจก็แบบอย่างว่า มีปัญหาแล้วก็ไปฮือ ๆ ๆ ไล่ทุบไล่ตีรีสอร์ทอะไรต่อมิอะไร นั่นไม่ถูก รักษาให้เป็นแบบเป็นฉบับไปเสีย ก็น่าจะ

โครงการ ฟื้นฟูป่าต้นน้ำเฉลิมพระเกียรติ
เขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาภูหลวง
ณ บ้านดงมะไฟ ต.มะเกลือใหม่ อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา
ดำเนินการโดย

โครงการ ฟื้นฟูป่าต้นน้ำเฉลิมพระเกียรติ
เขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาภูหลวง
ณ บ้านดงมะไฟ ต.มะเกลือใหม่ อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา
ดำเนินการโดย

เป็นการดีกับชาติบ้านเมืองของเรา

นี่เทียบให้ฟัง พูดความจริงให้ฟัง ป่ามันหมด มันถูกทำลาย มันถูกคนทั้งหลายไปตัดทำลาย แล้วสัตว์ไม่มีที่อยู่ไม่มีที่อาศัยแล้ว นี่เราปลูกคืนมาเท่าที่ปัญญาน้อยของพวกเราจะปลูกคืนขึ้นมาได้ ให้เขียวตาเขียวใจ นี่แหละการอนุรักษ์จึงต้องฝ่าอันตรายไม่ใช่ง่าย ๆ นะ หาเงินซื้อป่าปลูกป่า

อาตมาพาทำไม่ใช่ง่าย ๆ...ต้องอดต้องทนจริง ๆ ลูกศิษย์ลูกหาต้องแข็งต้องแกร่ง พุทธศาสนิกชนทั้งหลายเมื่อได้ยินว่า **ป่าเป็นที่ตรัสรู้ปรินิพพาน ป่าเป็นที่ให้ลมหายใจกับเรา ป่าเป็นที่รื่นรมทางด้านจิตใจ คนมองดูป่าแล้วจิตใจจะดับร้อนดับทุกข์ไม่เหมือนกับเมืองต่าง ๆ ที่เป็นป่าปูน ลงจากรถไปเท่านั้น ร้อนกายร้อนใจไม่ว่าจะกินจะหลับจะนอนจะขับจะถ่าย มีแต่เรื่อง**

ส่วนป่าธรรมชาตินั้น นิ่ง ๆ ลมเย็นเฉียบ นั่นแหละธรรมะมันเกิด ใจมันเย็น ตาก็ไม่ร้อน ใจก็ไม่ร้อน นี่คุณของมันเยอะนะเทียบให้ฟัง.

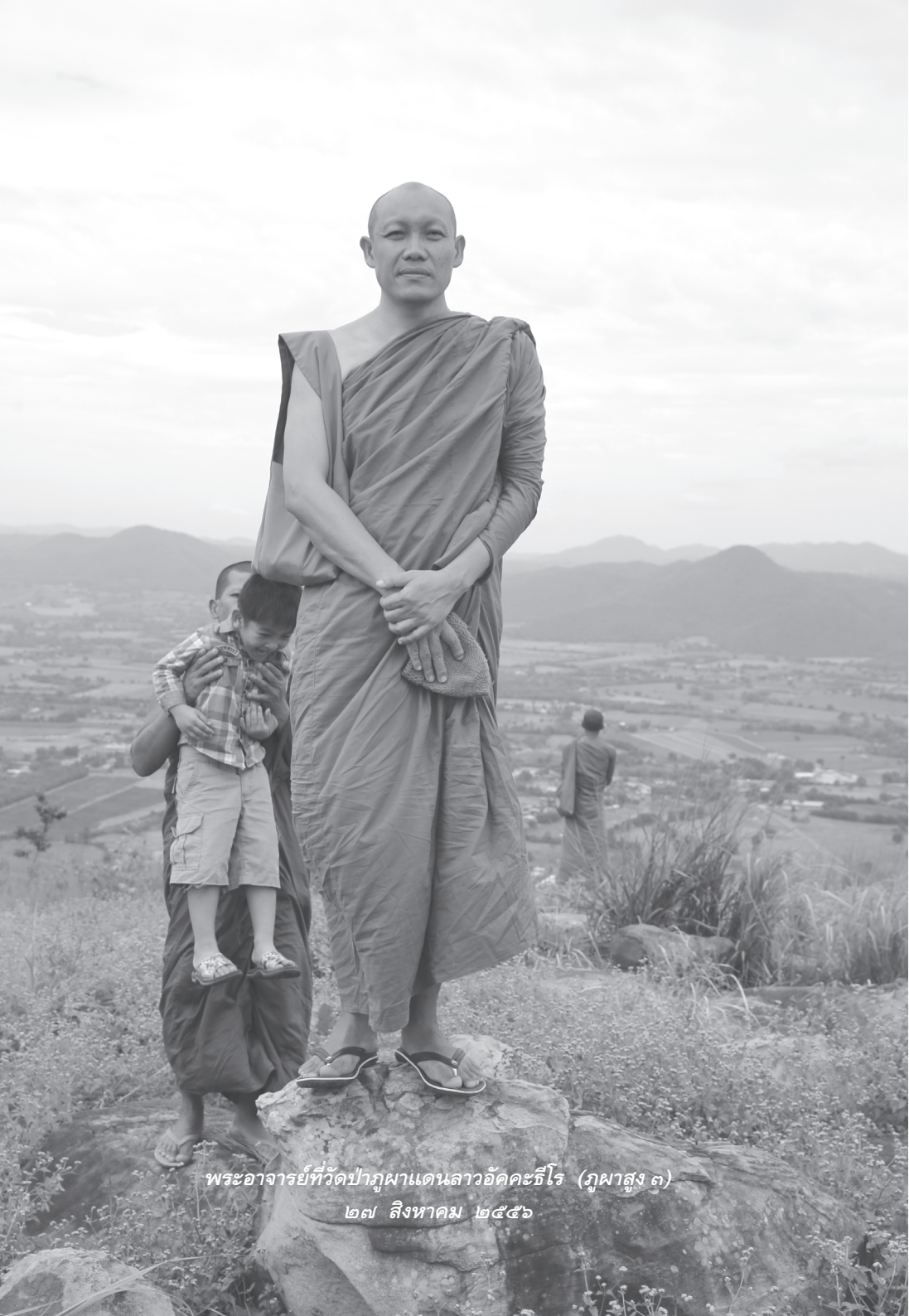
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์ที่วัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร (ภูผาสูง ๓)
๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

๓๖

ใจเย็นเป็นธรรม ใจร้อนเป็นบาป

(จังหันภูผาสูง ๓)

...พระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร นำคณะพระภิกษุสงฆ์วัดป่าภูผาสูง เดินทางไปฉันจังหัน ณ วัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร (ภูผาสูง ๓) บ้านคลองไทร ตำบลหนองน้ำใส อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา

...ที่นี่เย็นดีบรรยากาศแบบป่าๆ ป่าไม้บริเวณนี้มันก็มีตอนพระมาอยู่ หลังจากพระเข้ามาอยู่ ก็เริ่มมีป่า พระท่านมาปลูกอาตมาก็มาปลูกเอาไว้ที่มองเห็นต้นไม้กำลังขึ้น อาตมาปลูกเอาไว้ ปลูกแล้วมันก็เป็นป่าขึ้นมา

บริเวณนี้เป็นที่ตีหินทรายขายกัน...เป็นบ่อหินทราย พระก็มาปลูกป่าไม้ใส่เข้าไป ที่นี่ก็ดูจะครึ้มๆขึ้นมา **ต้นโมกมัน**ขึ้นเยอะ...ต้นนั้นก็**พะยูง** นี่ด้านหน้ามองไปต้นพะยูง แสดงให้เห็นว่าป่าตรงนี้มีต้นพะยูงเป็นพันธุ์ไม้ประจำพื้นที่

ครูบาพิศก็มาอยู่รักษาให้เป็นผืนป่าขึ้นมา ซึ่งที่จริงมันไม่เป็นป่าหรอกเมื่อครั้งที่อาตมามาดู ตอนแรกมันก็โล่งๆ ไม่มีอะไรหรอก เขาเลี้ยงแพะกัน

แต่ก่อนแพะแกะเยอะแยะเต็มไปหมด แพะมันชอบกินต้นไม้ ลูกศิษย์อาตมาชื่อว่า**รองสืบ** เขาชอบเลี้ยงแพะ...เริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ นี่ก็ พ.ศ. ๒๕๕๖ ก็ประมาณ ๕ ปีมาแล้วที่นี่

...ต่อมาครูบาพิศก็มาอยู่ มาเฝ้าเพียรสร้างความดี มาพระท่านรักษา ให้ทราบว่าป่ากับพระพุทธเจ้าเป็นอันเดียวกัน ต้นไม้ของพระพุทธเจ้าเรายังต้องกราบคือต้นโพธิ์เป็นที่ตรัสรู้ นี่หมายถึงพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันนะ ต้นโมกนี่ก็พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ก็ตรัสรู้ใต้ต้นโมกมันก็มี ยุคนั้นก็กราบต้นโมกมัน

ต้นไหนที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในยุคสมัยนั้นก็จะเรียกว่า "โพธิ" *(ต้นไม้ตรัสรู้)* อย่างเช่น ต้นโพธิ์ นี่ชื่อเดิม **อสัตพฤกษ์** ไม่ใช่ชื่อต้นโพธิ์ พอพระพุทธเจ้าไปตรัสรู้ก็ใส่ว่าโพธิเข้าไปเป็นต้นไม้ให้คนกราบคนไหว้

พวกเรากราบไหว้ต้นโพธิ์ ต้นไม้จึงมีความสำคัญ มีความดีอยู่ในตัวของมัน ให้ร่มให้เงาให้ที่อาศัย พอป่ามันขึ้นมันก็ชุ่มเย็นอย่างที่เรามองเห็น เข้ามาเย็นตาเย็นใจ เข้ามาลึกหน่อยก็ยิ่งเงียบสงบ พระท่านก็สะดวกทำความเพียรภาวนาดูกายดูจิต

ฉะนั้น ที่นี่นับว่าเป็นที่สงบสงัดร่มเย็น เรียกว่ามาศึกษาธรรมะ

ถ้าไปศึกษากับครูกับอาจารย์ก็เรียกว่า **นักเรียน นักปริยัติ**

ถ้าออกมาศึกษาเองอยู่ป่าเอง เขาเองเรียกว่า **นักสู้ นักปฏิบัติ**

เพิ่มขึ้นมาจากนักเรียนนักศึกษา นักสู้นักปฏิบัติเป็นนักรู้นักคิด ก็เป็น**นักปราชญ์เป็นเมธี**

ถ้าใครไม่ทันความคิดความปรุงของตัวอยู่ไม่ได้กิเลสมันสำคัญ

ฉะนั้น ทางโลกคนเราจะสามัคคีกันได้ ต้องมีภูมิรู้ทันกัน ๓ ระดับ ดังนี้

- **ดีทันกัน**
- **ชั่วทันกัน**
- **ตกลงกัน**

ภาษาของโลกต้องทันกัน ทางธรรมก็ทันกิเลสตัวเอง ทันความดีความชั่วของตัวเอง มันถึงจะตกลงกันได้ในทางธรรม

โลกมันตกลงกันไม่ได้ กิเลสมันไม่ทันกัน ไม่ทันกิเลสกัน ไม่ทันความชั่วความดีกัน ลักลั่นกัน ตกลงกันไม่ได้

ถ้าพูดถึงธรรม ทันกิเลสตัวเอง ทันสิ่งที่ตัวเองคิดตัวเองปรุง ใจมันก็ตกลงเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นสมาธิ ภาษาธรรมะท่านถือประพฤติปฏิบัติ วัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร (ภูผาสูง ๓) นี่ก็เป็นที่หนึ่งที่ถือว่าเป็นที่ปฏิบัติได้ รักษาความสงบสงัดงบเงียบ

พออยู่ พอกิน พอเป็น พอไป พออาศัย ได้เข้ามาสบายๆ จอดรถก็จอดไป นั่งไปโขดหินลานธรรมชาติเยอะแยะ มีหน้าผาเหมือนกับวัดป่าภูผาสูง

นี่หลังจาก...ฉันเสร็จแล้วอาตมาและคณะพระภิกษุสงฆ์ก็จะได้นำท่านทั้งหลายไปร่วมกันปลูกต้นไทร ซึ่ง **โยมพี่เบิ้ม** (วังน้ำเขียว) นำมาถวาย เดี๋ยวจะพาไปดูหน้าผาสวยงามเป็นธรรมชาติ รักษาเอาไว้ให้ความดีมั่นคง

นี่คือสิ่งที่**สร้างขึ้นมาเป็นวัดวาเป็นศาสนา**

และที่ตรงนี้ได้รับอนุญาตให้เป็นวัดอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากพี่ **อธึก อัศวนันท์** ให้ลูกน้องเขาที่เป็นทนายความไปทำเรื่องขอจาก**สำนักงานราชพัสดุ (กรมราชทัณฑ์)** ...เขาก็ทำเรื่องไป นี่ก็พึ่งได้มาปีนี้แหละ พอได้มาแล้ว *เจ้าหน้าที่ของสำนักพุทธ* โดยเฉพาะต้นเรื่องคือ*พี่อธึก* ก็ต้องไปเซ็นต์รับข้อตกลงจากกรมธนารักษ์ ราชพัสดุ

เขาก็จะให้เป็นโฉนดมา แล้วก็เอาโฉนดใบนั้นไปขอสร้างวัด ทำเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา ทำให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นมา สร้างเป็นวัดเป็นวา พี่น้องทั้งหลายมาปลูกป่ามาสนับสนุนกัน นี่มาจังหันทำบุญทำทานกันเต็มพื้นที่ อาหารการฉันปรากฏว่าไม่อด ไม่อยากเลยเต็มไปหมด

● ดั่งเอาน้ำเย็นมารดแผ่นดิน

พูดถึงทางธรรมชุ่มเย็นมองไปเขียวตาเขียวใจ... เย็น

พระมาอยู่เหมือนเอาน้ำเย็นมารดใส่แผ่นดินต้นไม้ คนชั่วมาอยู่คนบาปมาอยู่เหมือนเอาน้ำร้อนไปรดแผ่นดินต้นไม้....มันมีแต่ตาย

...ให้ลองเทียบดู ใจเย็นเป็นธรรม ใจร้อนเป็นบาป เทียบให้ฟังชัด ๆ พระมาอยู่เหมือนเอาน้ำมารดแผ่นดิน มารดต้นไม้ ดินฟ้าอากาศ เทวดาภูมิอกภูมิใจ คนชั่วมาอยู่มาทำลาย ตัดป่าทำลายขุดแผ่นดินแผ่นฟ้า เหมือนเอาน้ำร้อนมารดแผ่นดินมารดต้นไม้ พี่น้องก็ลองเทียบดู อะไรมันจะเจริญงอกงาม มีแต่ร้อนเหี่ยวเฉา..ตาย

ใจของเราเหมือนกัน คนใจดีเหมือนน้ำเย็น คนใจชั่วเหมือนน้ำร้อน มันต่างกัน เอามารดดูซิ สาดใส่เข้าปากลิ้นพองรดใส่ใครมันก็เสียหาย เป็นน้ำร้อนเป็นน้ำกรด ไม่ดีเลย

ทางธรรมจึงเป็นน้ำดับไฟในใจของมนุษย์ของสัตว์ เป็นที่อาบดื่มกินทั้งหลายให้ชุ่มเย็นเป็นสุข นั่นคือ หลักความดี

พระมาตรงนี้เหมือนเอาน้ำเย็นมาพรม อาตมามาดูแรก ๆ ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๑ มาดูก็ โอ๊ะ! ทำไมป่าเขาหน้าผามันถูกทำลายไปหมดแล้ว เขาตีไปหมดแล้ว? ทำยังไงแผ่นดินพระเจ้าอยู่หัวแผ่นดินไทย ควรรักษาไว้ธรรมชาติ โซนนี้เป็นหน้าผาเป็นธรรมชาติควรจะดูแลรักษาเอาไว้ ญาติโยมก็มาสนับสนุนขึ้นมาเป็นวัดแห่งนี้ขึ้นมา

เป็นวัดก็ไม่ใช่ด้อยไม่น้อยหน้าใครเลย เพราะได้รับอนุญาต

มาถูกต้องตามตัวบทกฎหมาย...พระอยู่ก็เป็นธรรม รักษาดูปลูกต้นไม้เป็นหมื่นๆ ต้น

พระเฝ้าดูแล..แต่เขาก็แอบเผาป่า มาเผาตอนหกทุ่มตีหนึ่ง พระก็ไปดับไฟ แอบมาเผามากลั่นแกล้งพระ เขาแกล้งพระทำให้พระอยู่ไม่ได้ เผาแล้วก็ขับมอเตอร์ไซด์หนี พระก็ไปดับไฟ พระท่านอยู่องค์เดียวลำบาก สายไฟ ไฟมันก็ไหม้ไปหมด

เห็นไหมผู้รักษากับผู้ทำลาย มันต่างกันขนาดไหน นี่น้ำเย็นนั่นน้ำร้อน ใจร้อนใจบาป

ใจเย็น ใจบุญ ใจกุศล ใจมรรค ใจพระนิพพาน ใจประเสริฐ ใจเป็นพระ

ใจเวร ใจกรรม ใจเดรัจฉาน ใจสัตว์นรก นี่มันต่างกัน

...นี่แหละข้ออรรถข้อธรรม จึงต้องแผ่ปกคลุมไปทั่วโลกดินแดนถึงจะได้ร่มเย็นเป็นสุข

...วันนี้พูดถึงธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า พูดถึงสิ่งที่ดีที่งามให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง เกิดเป็นวัดเป็นวาเป็นคุณประโยชน์กับสรรพสัตว์มนุษย์เทวดาทั้งหลาย ผู้สร้างวัดเป็นวัดจึงมีอานิสงส์มีผลบุญมาก เราทั้งหลายผู้ได้เข้าวัดมาก็ชุ่มเย็น

วัดตรงนี้ไม่สร้างอะไรมากนะ สงวนไว้เป็นที่สงบสงัดพอสมควร ถ้าจะมีก็มีศาลาบ้าง เพราะว่าที่นี่ลำบาก น้ำใช้น้ำหลังคาใช้น้ำจากฟ้า ก็มองเห็นศาลาที่ต้องเอาน้ำจากฟ้าลงหลังคาเจาะบาดาลมันก็ไม่ได้น้ำ น้ำก็ไม่มี มันเป็นลานหิน มันสูง

นี่ความสูงไม่ได้เท่ากับวัดป่าภูผาสูง แต่ก็ถือว่าสูง

บริเวณแถบนี้มีชื่อว่า **"เทือกเขาแดนลาว"** เป็นเทือกเขาที่กั้นเขตระหว่างภาคอีสานกับภาคกลาง มองหน้าผาลงไปไกลโพ้นจังหวัดสระบุรีและลพบุรี มองไปก็จังหวัดสระบุรีนั่นหละ อำเภอมวกเหล็ก อำเภอปากช่อง ก็โคราชส่วนหนึ่ง

มองลงไปเทือกเขาแดนลาวยาวไปถึงจังหวัดชัยภูมิโน่น ... นี่เป็นเทือกเขาแต่มองดูมองไป...มันไม่มีป่า นี่มีวัดอยู่ริมหน้าผาก็ก่อให้เกิดป่าเขาลำเนาไพร ก่อให้เกิดความชุ่มเย็นเป็นสุข นี่เป็นวัดที่เข้ามายากหน่อยทางขรุขระ แต่ว่าก็เป็นธรรมชาติ เย็นกาย เย็นใจ เย็นจิต

นี่แหละทางธรรมเทียบให้ฟัง เหมือนเอาน้ำเย็นมารดแผ่นดินรดต้นไม้ มันย่อมจะงอกงามเจริญ นั่นคือ ธรรม

แต่ทางโลกกิเลสเหมือนเอาน้ำร้อนๆ น้ำร้อนมารดต้นไม้ มันย่อมจะตาย นั่นหละ คือกิเลส คือเวร คือกรรม

ให้พี่น้องทั้งหลายทำใจให้เย็นเหมือนน้ำ ทำใจให้สะอาด ทำใจให้บริสุทธิ์ ด้วยปัญญา ด้วยสติ ด้วยความรู้เท่าทัน

นี่ก็ได้สร้างเป็นนามของเราชื่อว่า **"วัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร"** พระท่านมาอยู่มาอาศัย มาอดมาทน พี่น้องให้เห็นน้ำใจของพระของเณรผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติตามธรรม มันมีน้อยแล้วนะที่จะตั้งใจศึกษา อดทนต่อคำสอนของครูบาอาจารย์ มีแต่บวชแล้วสึกหรือว่าอยู่

กับบ้าน กับเมือง อยู่ป่าอยู่เขา อยู่ไม่ได้ กินมื้อเดียวไม่เป็นส่วนมากจะเป็นบ้านๆ แต่จะเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ถือธุดงค์กัมมัฏฐานปฏิบัติแบบพระผู้ปฏิบัติศีลธรรมมันก็มีน้อย

วัดก็เหมือนกันที่จะยึดเหนี่ยวในข้อประพฤติปฏิบัติเป็นไปในทางมรรคทางผลมันก็มีน้อย อันว่าวัด วัดมีอยู่ทั่วไปเต็มแผ่นดิน เราก็คงจะเห็นกันอยู่แล้ว เพียงแต่ขับรถไปตามถนนก็จะเจอแต่วัดแต่วาทั้งนั้น แต่ผู้จะปฏิบัติมั่นคงจริงจังจริงใจเอาจริงเอาจังไม่เสื่อมคลายในข้อวัตรปฏิบัติธุดงค์ภาวนาสมาธิมันก็น้อย มันก็ยาก ส่วนมากก็**กอนแล้วนินกินแล้วนอน** ปล่อยวันเวลาให้ล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์ มันไม่ค่อยมีผู้ปฏิบัติ

ทุกวันนี้ยิ่งน้อย ศาสนาจึงเรียวแหลม แหลมไปเรื่อย เรียวไปเรื่อย รอวันจะหมดห้าพันปีข้างหน้า ฉะนั้นวันนี้ ปีนี้ เดือนนี้ เราทั้งหลายเกิดมาก็โชคดีได้พบวัดป่า พบครูบาอาจารย์ เราทั้งหลายก็จะได้อาศัยวัดวาศาสนาแถวนั้น เป็นที่ชุ่มเย็นประพฤติปฏิบัติ อย่างน้อยก็ได้มาทำบุญทำทานได้มาเจริญตาเจริญใจเป็นอรรถเป็นธรรม อย่างที่ก้าวเข้ามานี่ เป็นความสงบ

ที่ไหนมีความสงบนั่นแหละเป็นที่มีความสุข ที่ไหนไม่มีความสงบนั่นแหละเป็นที่ก่อความทุกข์ความเดือดร้อน นี่แหละมันดีอย่างนี้แหละวัดของพระพุทธเจ้า

วันนี้มา มาฉันเช้ามาจังหัน ที่นี่แหละวัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร ...ครูบาพิศอยู่มาเป็นกำลังใจ มีคนมาตัดไม้พะยูง

พื้นที่ของวัดมันไปโน้นยาวไปถึงคลองน้ำโน่น! มันไม่ใช่อยู่แค่ตรงนี้เท่านั้นนะ ข้ามถนนไปฝั่งโน้น มันมีต้นไม้มีอะไร มีต้นงิ้วป่าดอกสีแดงต้นใหญ่ เขาก็มาตัดเอาไป เผลอไม่ได้ มีต้นอะไรเขาก็มาตัดเอาไป มีต้นไม้แปลกๆ

พระก็อยู่แค่นี้องค์เดียว ต้นพะยูงก็อยู่โน้นต้นใหญ่อยู่ขวามือเดี๋ยวจะเดินไปดูมัน เผลอไม่ได้เขามาตัด เวลาเขามาตัดเขาไม่ได้มาแบบสุ่มสี่สุ่มห้านะ เขาเตรียมการ เขามีรถยกคันหนึ่ง

พิธีบวชต้นพยูงที่วัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร (ภูผาสูง ๓)
๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

มีรถที่ขนเครื่องไฟเอาเครื่องปั่นมาตัด แล้วเขามาตอนฟ้าฝนมันตก มันตกกลางค่ำกลางคืน ฟ้าร้องครื้นๆ คนจะไม่ได้ยินเสียงเขามาตอนนั้น

พระก็รักษาปลูกรดน้ำพรวนดินดูแลเป็นอย่างดี รักต้นไม้ทุกต้นแผ่นดินทุกเม็ด รักมันสงสารมัน นี่แผ่นดินเกิดแผ่นดินอยู่ แผ่นดินที่ทิ้งร่าง คือแผ่นดินไทย

ผู้รักษาจึงเป็นยาก ผู้ทำลายมันง่าย รักษาชื่อก็ยาก รักษาความดีก็ยาก รักษาคุณธรรมก็ยาก พระพุทธเจ้าจึงบอก **"ความดีคนดีทำง่าย ความดีคนชั่วทำยาก แต่รักษาความดีที่ทำนั้นก็ยิ่งยาก"** พระพุทธองค์จึงให้รักษาความดีของตัวเองเรียกว่า **อารักขะสัมปทา** ถึงพร้อมด้วยการรักษา อย่าปล่อยความดีให้ผ่านไป อย่าปล่อยสิ่งร้ายๆ มันเข้าสู่ชีวิตของตัวเอง

อารักขะ รักษากาย คือศีล **รักษาจิต** คือธรรม รวมเรียกว่า**ศีลธรรม** คือ **ธรรมวินัย**

ผู้รักษาศีลรักษาธรรม เป็นผู้มีจิตใจประกอบไปด้วยความ
มั่นคงไม่หวั่นไหวในคุณของพระพุทธเจ้า
เชื่อมั่นเป็นผู้ไม่หวั่นไหวในคุณของพระธรรม
เชื่อมั่นเต็มใจเป็นผู้ไม่หวั่นไหวในคุณของพระอริยสงฆ์

จากนั้นก็เป็นผู้ยินดีในศีล ในสมาธิ ปัญญา เป็นไปเพื่อวิมุตติหลุดพ้น หลักปฏิบัติให้พี่น้องทั้งหลายจดจำไว้ในจิตในใจ วันนี้เป็นมหามงคล นานแล้วเราก็ไม่ได้มาที่นี่...วันนี้ได้มาแล้ว

ลูกศิษย์ลูกหาทราบข่าวเป็นข่าวด่วน ๒-๓ วันก็พากันมา

พระท่านไม่ได้มาสร้างวัดเอาอะไรหรอก **ท่านไม่มาเอาหรอกแผ่นดินต้นไม้ ท่านเป็นผู้มาให้แผ่นดิน ท่านเป็นผู้มาให้ต้นไม้ ใจกว้างแค่ไหนถึงให้แผ่นดินได้** พี่น้องก็ลองพิจารณาดูตัวของท่านเอง อาตมาเองก็ยังให้แผ่นดินกลับลงไปสู่ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่ได้ยึดมาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของเลย

แม้แต่ตัวของตัวเองยังปล่อยวางเป็นสภาพที่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แผ่นดินบนโลกนี้ก็ให้คืนสู่ธรรมชาติเดิมของมัน นี่คือใจที่สละละวางปลงวางแล้ว เป็นอย่างนี้ ไม่ได้ยึด ไม่ได้ถือ ไม่ได้มาเอาเป็นของเรา ของกูของมึง ไม่ได้ยึดอย่างนั้น เสียสละ นี่เรียกว่าพระผู้ปฏิบัติศีลธรรมเป็นอย่างนี้ ใจซื่อมือสะอาด สะอาดจนเกลี้ยง เกลี้ยงเกลาในจิตในใจ

นี่ทำเป็นประโยชน์ ไม่ได้เหมือนกิเลสของโลกซึ่งคอยจะรุกราน คอยจะเอาโน่นเอานี่ มีความอยากความทะเยอทะยาน มีแต่ความปรารถนามักมากในราคะตัณหา โลภ โกรธ หลง ในทางธรรมมีแต่ปล่อยวาง ปล่อยวางกิเลสในตัว ร่างทั้งร่างยังปล่อยวาง ท่านไม่ได้มายึดอะไร แต่มาให้เป็นประโยชน์ เรียกว่าเมตตาให้กับโลกกับวัฏสงสาร ได้พึ่งได้อาศัย

นี่คือบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์พระธรรมองค์ใหญ่ที่พระองค์ได้ตรัสรู้เป็น **พระศรีสรรเพ็ชร** เสด็จมาโปรดพวกเราทั้งหลาย ให้พวกเรา

ทั้งหลาย ให้ถือศีลถือธรรม ให้มีอยู่ในใจตลอด *พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ* ให้มีอยู่ในจิตของเราตลอด ยืน เดิน นั่ง นอน มีอยู่ในใจของเราตลอด คนประพฤติปฏิบัติได้อย่างนี้ ไม่จมไม่ตกนรก ไม่ไปสู่ภพภูมิที่ต่ำ มีแต่หนุนสูงขึ้น ๆ เพื่อมรรคผลนิพพานในกาลต่อไป

ปัจจุบันก็ดีเป็นคนดี ตายไปก็ดีแล้ว ก็จะดียิ่งขึ้นกว่านี้ไปอีก เพราะข้อปฏิบัติเป็นข้อเพิ่มบุญวาสนาบารมี ให้พี่น้องทั้งหลายจำใส่จิตใส่ใจ อาตมาพาสร้างพาทำ ไม่มีเลยที่จะเป็นโลกเป็นกิเลส แบบที่เรียกว่าทำลาย ไม่มี! มีแต่ส่งเสริมให้เพิ่มพูนในบุญกุศลคุณงามความดี เพิ่มสิ่งที่เป็นเมตตากรุณามุทิตาอุเบกขาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง

รวมความเรียกว่า **บุญ ความสงบ ดับกิเลส** เป็นของดีจริง ๆ ให้ท่านทั้งหลายได้ถือคติอันนี้ยึดเหนี่ยวประพฤติปฏิบัติเดินตามรอยพระบรมศาสดา ตามรอยธรรมรอยทางแห่งคุณงามความดี ตามรอยมือรอยเท้าของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ก็จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองเย็นเป็นสุข ไม่มีข้อที่น่าตำหนิติฉินในเรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา

นักสร้างนักปฏิบัติ ดังที่กล่าวไว้นั่น ถ้าเรียนศึกษาจากครูจากอาจารย์เฉย ๆ เรียกว่า***นักเรียน นักปริยัติ***

ถ้านำมาประพฤติปฏิบัติ ออกไปต่อสู้ปฏิบัติเต็มตัวเตือนตัวเองเป็น ***นักสู้นักปฏิบัติ***

ทั้งเป็นนักเรียน นักคิด นักศึกษา นักสู้ นักปฏิบัติ นักรู้ นักพินิจพิจารณา นั่น...เป็น ***นักปราชญ์เมธีผู้ฉลาด*** ขึ้นมา

ในคน ๆ หนึ่งปรากฏความดีขึ้นมาได้อย่างเด่นดวงเหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ

วันนี้พูดเป็นธรรมะก่อนฉันจังหันนานหน่อย เพราะเป็นกรณีพิเศษ แล้วก็อนุโมทนากับทุกท่านทุกคนที่มาร่วมสร้างบุญสร้างวาสนาบารมี มาร่วมเป็นกำลังใจให้กับพระผู้ที่ท่านรักษาป่าป้องกันผู้รุกราน ผู้ทำลายป่าเขาลำเนาไพร ผู้ตัดป่าทำลายต้นไม้ทำลายธรรมชาติ

เอาศาสนานี่แหละมาตั้งไว้ตรงนี้ อาศัยบารมีของ**พระพุทธเจ้าและก็บารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ** บารมีที่เป็นพุทธานุภาพ ธัมมานุภาพ สังฆานุภาพ และขัตติยานุภาพ บวกกันเข้ามาก็เป็นมหาบุญมหาบารมีแผ่กระจายไปรักษาป่าเขา ต้นน้ำลำธาร แล้วก็ให้สัตว์ให้สิ่งที่อยู่อาศัยได้เบิกบานสำราญใจ

นี่แหละ คือคุณงามความดี อย่างแท้จริง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์ปลูกไทรใหญ่ที่วัดป่าภูผาแดนลาวอัคคะธีโร (ภูผา ๓)
๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๖

๓๗

หลักการค้าขาย ในทางโลกทางธรรม

...ต้นน้ำสำคัญไปจากวัด...ป่าในวัดเป็นต้นน้ำไหลไปข้างล่าง ถ้าไม่มีป่าไม่มีน้ำซับ ชาวบ้านปลูกผักปลูกพริกปลูกอะไรไม่ได้ อาศัยต้นน้ำที่วัดที่พระรักษาไว้นี่แหละเป็นต้นน้ำสำคัญ มีแต่ภูเขาโล้นไม่มีความหมายอะไร ไม่มีใครอยากไปดูไปเหยียบภูเขาโล้น

...หลายภูเขามีโล้น โล้นทั้งนั้น ไม่มีใครอยากไปดู ไม่มีต้นไม้ ตรงไหนมันเขียวชะอุ่มต้นไม้สัตว์ได้อาศัย ไฟป่าไม่เข้าป่าจริง ๆ ไฟป่ามันไม่ไหม้ เช่นที่วัดผาสูงนี่เราอยู่มาสิบกว่าปีไม่มีไฟเข้ามาในวัดนี้ได้ แต่ไหม้อยู่ข้างนอกหรือบริเวณที่มันเคยไหม้แล้ว พอไหม้แล้วหญ้าคาขึ้นมันก็ไหม้ซ้ำอีก ๆ โดยเฉพาะคนที่มีที่ดินติดกับวัด จุดไฟแล้วไฟก็ไหม้เข้ามาๆ ทีหลังเขาจุดอีกก็ไหม้เข้ามาอีก เข้ามาสักพักหนึ่งมันก็ดับ

ความอยากของคน เขาอยากได้ที่ได้ทาง วาหนึ่งแขนหนึ่งก็เอา ป่าธรรมชาติไฟรู้สึกจะไม่เข้า เข้ามามันก็ดับเพราะมันเขียว ที่มันไหม้ได้นั้นก็เพราะว่าข้างล่างมันเป็นป่าหญ้าคาบ้าง ป่าหนามแห้งๆบ้าง ส่วนธรรมชาติที่มีลานหิน ธรรมชาติมันเป็นเองของมัน อันไหนเป็นธรรมชาติดีหมด

ธรรมชาติ สระน้ำธรรมชาติ เรียกว่าสระอโนดาดอย่างนี้ ธรรมชาติ ถึงเวลามันก็ซับก็ซึมของมันเองไม่มีหมด ใครไปแตะต้องมัน มันหยุดไหลทันที น้ำธรรมชาติ

มีหลายที่ที่คนเห็นน้ำซับน้ำซึมแล้วไปแตะต้องไปกวนมัน เอานั่นเอานี่ไปขุด สุดท้ายมันเลิกไหล ถ้าอยู่กับธรรมชาติของมันอยู่ได้ สัตว์เหมือนกัน นกหนูปูปีกในวัดนี้เสียงร้องลั่นๆ ธรรมชาติของมัน ไม่มีอะไรไปกวนมันอยู่ได้

ถ้ามีนายพรานมานั่งส่องนั่งยิงแล้วมันก็อยู่ไม่ได้ หนีหมด! กระเจิดกระเจิงไปหมด ธรรมชาติของมนุษย์เหมือนกัน

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า *“ธรรมชาติของคน เดิมจิตของมนุษย์ผ่องใส แต่อาศัยกิเลสที่มันจรมา จึงทำให้จิตมันเศร้าหมอง”* กิเลสมันจรมา เวียนมาเช้าสายบ่ายเย็นทำให้จิตเศร้าหมอง พระพุทธเจ้าจึงอาศัยหลักธรรมนี้แหละมารักษาธรรมชาติ เป็นธรรมชาติบำบัดให้จิตใจมันผ่องใส

จิตใจมันผ่องใสนี้ ไม่เหมือนสะอาดนะ ผ่องใสนี้ให้สบาย ให้อยู่เย็นเป็นสุขไม่ไปตามกิเลส นี่เป็นธรรมชาติบำบัด

ในทางธรรม ฉะนั้นความชั่วมันก็เป็นธรรมชาติของมัน เกิดขึ้นมาพร้อมกับจิตมนุษย์ จิตมนุษย์เกิดที่ไหน? ธรรมชาติชั่วดีก็เกิดพร้อมกันกับมนุษย์

มนุษย์จึงต้องมีครูมีอาจารย์คอยสั่งสอน นักบวชก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าแม้นพระองค์เป็นศาสดาเอกของโลก พระองค์ยังต้องอาศัยผู้อื่นในเบื้องแรกก่อน พอออกไปบวชก็ออกไปสำนัก **อาฬารดาบส อุทกดาบส** ไปให้ท่านสอนจนได้บรรลุฌาน ๘ ก็ยังไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ก็จึงแสวงหาต่ออีก

แม้นพระศาสดาเองก็ยังต้องอาศัยผู้อื่นเป็นอาจารย์ซะก่อน แม้จะไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ทั้งหมดแต่ก็อาศัยคำแนะนำสั่งสอนนี่เหมือนกันมนุษย์ทุกคน ไม่มีครูไม่มีอาจารย์อบรมสั่งสอนดีไม่ได้ เสียทั้งนั้นแหละไปไม่รอด การมีครูมีอาจารย์จึงสำคัญเรื่องการอบรมสั่งสอน

การบวชการปฏิบัติธรรมท่านเทียบเหมือนการค้าขาย การค้าขาย ขยันค้าขายในตอนเช้า ตอนกลางวัน ตอนเย็น ขยันอยู่อย่างงั้นไม่ขาดทุน นักบวชขยันนั่งสมาธิ เดินจงกรม ปฏิบัติธรรมตอนเช้า ตอนกลางวัน ตอนเย็น นักบวชก็ไม่ขาดทุน

แต่ถ้าขี้เกียจค้าขายในตอนเช้า ขี้เกียจในตอนกลางวัน ขี้เกียจในตอนเย็น ขาดทุน ท่านเทียบไว้เหมือนกับพ่อค้าแม่ขาย

ท่านเทียบวิชาของพระไว้ พระที่ขี้เกียจตอนเช้า ตอนกลางวัน ตอนเย็น ขาดทุน เหมือนพ่อค้าแม่ขายขี้เกียจเช้าสายบ่ายเย็น

ชาวเขามาค้าขายที่ตลาด เมื่อครั้งไปกราบพระธาตุดอยแม่สะลองที่เชียงราย ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕

ขาดทุนล่มจม เอาเงินลงไปเท่าไร ๆ ก็ไม่เหลือ พวกขี้เกียจไม่สนใจดูแล

ถ้าอยากมีกำไร ถ้าอยากได้ผลผลิตเพิ่ม อยากมีเงินเพิ่ม ท่านก็เทียบเหมือนกับทางธรรม ถ้าอยากหลุดพ้นไปจากทุกข์ ท่านก็เทียบไว้เหมือนกัน ทางธรรมท่านก็เทียบไว้ ผู้ที่จะค้าขายดีมีอยู่ ๓ ช่องทาง

๑. **ต้องมีตาดี** ไปเทียบไปเปรียบสินค้า สินค้านี้ราคา

เท่าไร? ยังไง? หูไวตาไวคนแบบนี้จะค้าขายไม่ขาดทุนตาดี

๒. มีธุระวิเศษ ธุระก็คือการที่กิจตัวเองไปทำนั้นมันคุ้มค่าคุ้มแรงคุ้มเหนื่อย ธุรวิเศษเป็นไปเพื่อกำไร ไม่ให้เสียเวล่ำเวลามาก พ่อค้าแม่ขายที่คิดแบบนี่ จะได้กำไรมาก

๓. นิสยสัมปัน คือมีผู้ให้กู้ให้ยืมทุน มีผู้สนับสนุน พ่อค้าแม่ขายก็พลอยมีต้นทุนไปค้าไปขาย มีกำลังหนุนใจ ไปลงทุนปลูกผักปลูกหญ้าปลูกสวนทำไร่

นี่ทางธรรมท่านเทียบกับทางโลก ทางธรรมจักษุ จักขุมา หรือจักษุตาดี อยากได้กำไรในการบวช ในการปฏิบัติธรรม เห็นอริยสัจ เห็นทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ต้องมีตาดี

มาค้าขายทางธรรมต้องตาดีเห็นทุกข์ **ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง โสกะปะริเทวทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา**

เห็นชาติความเกิด ชราความแก่ มรณะความตาย ตลอดจนความโศกเศร้าเสียใจ ความพลัดพรากต่างๆ พวกนี้เป็นทุกข์ รวมลงขันธ์ทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์

นี่ให้ตาดีเห็นทุกข์ เห็นเหตุให้เกิดทุกข์ เห็นนิโรธทางดับทุกข์ เห็นข้อปฏิบัติ เรียกว่ามรรคให้ถึงความดับทุกข์ นี่ **ตาดี ธรรมจักษุ** ทำมาค้าขายในทางธรรมต้องตาดีอย่างนี้

นอกจากตาดีแล้ว ต้อง **วิฐูโร** ธุระดีธุรวิเศษ ค้าขายในทางธรรม เพียรละบาป เพียรบำเพ็ญบุญ เพียรอบรมตนเอง

ธุระวิเศษ ธุระในทางศาสนามี ๒ ธุระ

๑. **คันถธุระ** ศึกษาเล่าเรียน

๒. **วิปัสสนาธุระ** ทำให้เห็นแจ้งรู้จริงขึ้นมา

เป็นธุระในทางพระพุทธศาสนา เพียรละบาป เพียรอบรมตนเองไม่ท้อถอย อันนี้แหละค้าขายธรรมะ มาบวชมาเป็นพระประพฤติปฏิบัติธรรมไม่ขาดทุนได้เพิ่ม

สุดท้ายนี้ **นิสสยะสัมปัน** องค์แห่งความรู้เพิ่มเติมในทางธรรม ดี เหมือนพ่อค้าได้กำไร ก็คือ พ่อค้าก็ต้องมีผู้ให้ยืมทุน ทางธรรมต้องมีผู้ให้ความรู้ให้ทุน คือคบหาบัณฑิตผู้ฉลาดให้การอบรมสั่งสอนแนวทางละกิเลส

อันนี้ได้ต้นทุน ต้นทุนดีถึงให้ความรู้ ให้คำสั่งสอน ให้ข้อปฏิบัติให้หลักธรรมให้กำลังใจ และท่านให้แบบอย่างที่ดีงามแก่เรา อันนี้ **นิสสยะสัมปัน** ผู้ให้ทุน มอบทุนคือความรู้ความฉลาด วิชาไปปราบปรามกิเลสที่อยู่ในใจ

นี่เป็นทางธรรมเรียกว่ารวย รวยในทางธรรม หูดี ธุรวิเศษ ต้นทุนดี

ถ้าเป็นทางโลก ตาดี หูไว ค้าขายคล่อง ทันโลกยุคโลกาภิวัตน์ ธุระดี หาช่องทางทำมาหากินเร็วฉลาด และมีผู้ให้กู้ยืมต้นทุนให้ทุนไปทำ มีผู้สนับสนุนค้ำจุน นั่นทางโลกท่านเทียบกับทางธรรม พระพุทธเจ้าท่านช่างเทียบ จึงเอามาเทียบให้เห็นชัด ๆ ขึ้นมา

ฉะนั้นผู้ที่จะค้าขายดี ท่านก็บอกขยัน เช้า สาย บ่าย เย็น ผู้ที่จะได้กำไรในทางธรรมก็ เช้า สาย บ่าย เย็น ปรารถนาความพากความเพียรในการปฏิบัติกิจของตัว อย่าย่อหย่อน

นึกเสมอว่า เช้านี้เราทำอะไร? เราทำอะไรตอนเย็น? เราทำอะไร? ไม่ใช่ปล่อยให้วันหนึ่งคืนหนึ่งไม่ได้ทำอะไรเลย มีแต่กินมีแต่นอน ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ท่านถือว่าปล่อยวันเวลาให้กลืนกินชีวิตของตัวเอง กัดเทาะเกาะกินตัวเอง ให้เสื่อมไปวัน ๆ วันหนึ่ง ๆ ไม่เป็นสาระไม่เป็นประโยชน์

หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านตักท่านเตือน นี่แหละ *“ศาสตร์แห่งศาสดาองค์เอก”* เป็นห่วงเป็นใยพวกเราทุกท่วงท่า คิดอะไรก็เป็นอรรถเป็นธรรมไปหมด ผู้มีธรรมเทียบเป็นธรรมะสอนให้ได้คติเครื่องเตือนใจตลอดมิได้ปล่อยตัว

หลักศาสดาของพระพุทธเจ้าของเรา ทุกคนได้ยินได้ฟังแล้วก็นำไปเทียบไปคิด เป็นการค้าขายทางโลกก็ได้ เป็นการประพฤติปฏิบัติทางธรรมก็ได้ ๒ แบบเลย คิดได้ ๒ ประการ ได้ ๒ อย่าง ทั้งคดีโลก ทั้งคดีธรรม เรียกว่า **โลกธรรม** ไปด้วยกันได้ ...เอวัง.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

๓๙

บ่มีเครื่องหมาย

(ภาษาอิสาน)

...อบต. หนองเหล็ก จังหวัดมหาสารคามคือมาไกลแท้ เขาพานั่งรถเล่นบ่...ไปเที่ยวหน้าผาสูงแล้วบ่...ขั่นอยากเบิ่งสัตว์ป่าก็ไปเบิ่งทางพุ่นหละ ขั่นอยากเห็นลิงกะไปส่องกระจกเอา ...ลิงโกสุมฯ หากินเก่งคือหยัง หากินแต่ไข่มดแดง หากินขี้กะปอมก่า หากินแย้ บ่แม่นมันเหมิดแล้วตี้..

โครงการส่งเสริมกิจกรรมผู้สูงอายุ เขาพามาเที่ยวก่อนซิตาย เขาว่าอย่างงั้น ส่งเสริม ส่งเสริมพาไปเบิ่งหม่องหั่นหม่องนี่ก่อนน๊า! ก่อนมันซิตาย...เขาเลยพามาเที่ยว ผู้สูงอายุเป็นโตจั่งได๋? เป็นโตจั่งซั่นตี้! ระวังหละนั่งรถเป็นรถแอร์ หึ! รถพัดลมหล่ะ? (...รถพัดลมคะ) นั่นหล่ะถึกธาตุขันธ์เพิ่นหล่ะ ขั่นรถพัดลม รถแอร์บ่ได้เด้! สวอยแดกโลดหล่ะ! ป่วยโลดตั้ว! รถพัดลมเพิ่นไหวอยู่ดอกผู้เฒ่า

กินเข่าแซบบ่หล่ะ?... *(ขั่นยามดี ๆ กะแซบอยู่หั่นหล่ะ)* นั่นหละแข่วเล่มสุดท้ายใช้ให้เป็นประโยชน์เด้อ! แข่วเล่มสุดท้ายใช้ให้เป็นประโยชน์ให้ได้ แห่น กัด เทาะ เล็ม เอาให้ได้ประโยชน์หลาย ๆ ผู้เฒ่า

ขึ้นมาเทิงภูเทิงผาเห็นหน้าผาหรือยัง? บ่เห็นหน้าผาสูงกะบ่ดีแหลว! ต้องไปเบิ่งเสียก่อนภูผาสูงอยู่ทางพุ้น เสาอโศกกะมีตั๋ว! มองเห็นเขาใหญ่พุ่นหล่ะ ไปแนมเบิ่ง ไปเบิ่งภูผาเบิ่งป่าเบิ่งเขา คือจั่งเว้าให้ฟังนั่นหล่ะ ***อยากเห็นลิงไปส่องกระจกเบิ่งเอา เห็นภูเขาไปเบิ่งทางหน้าผาพุ้นนะ***

เป็นจั่งได๋หล่ะปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิเห็นอีหยังแหน่หล่ะ? นอนหลับดีบ่? ฝันดีบ่หล่ะ?...

คือขี้ร้ายแท้หล่ะ บ่แม่นแนวดอก อากาศกลางคืนฮ้อนบ่ ...เอาผ้าห่มมานำอยู่บ่ ยุงกะบ่มีติ๊ บ่แม่นหยังดอก ขั่นเวลามันหนาวข่อยมีวิธีการ ให้หมู่เจ้าดึงตีนสิ่นขึ้นมาห่มกะได้ ฉลาดแน่ เป็นหยังสิโง่กะด้อแท้

ข่อยเว้าเล่นจั่งซี่หละแม่ใหญ่อั่นหนึ่งมาเฮ็ดอีหลี โอ๊ย! ดึงตีนสิ่นมาห่มดากดำปี้ ๆ ..."ข่อยเว้าเล่นเฮ็ดทั่วทีปทั่วแดนหลาย" "จั๊กแหล่วเซื่อพระ"...ดากเหี่ยวพอปานดากลิงเอาโลด จั่งซี่กะได้ผัวเน๊าะ! ซั่นดอก! ยามมันเต่งมันตึงกะมีเน๊าะ! ยามมันยานกะเบิ่งบ่ได้ นมพอปานกับถ่งกาแฟ

ผู้เฒ่าเป็นตาฮักดีตั๊ว ข่อยมักผู้เฒ่าหลาย คุยกับผู้เฒ่า

ได้เหมิดมื้อ ผู้ได๋มานิมนต์บ่ค่อยไปดอก ผู้เฒ่ามานิมนต์ไปเทศน์หม๋ด ฮักผู้เฒ่าคือพ่อคือแม่เจ้าของ...นี่เห็นผู้เฒ่ามาก็ดีใจหลาย

หมู่เจ้าผ่านโลกมาโดนแล้ว ผ่านผัวผ่านเมียผ่านลูก ผ่านไห่ผ่านนา ผ่านดงผ่านดอยผ่านดอน ผ่านมาหมดทุกแนว ผ่านหนี้ผ่านสิน ผ่านน้ำหูน้ำตาผ่านมาหมดแล้ว

ขั่นภาษาไทยเขาเรียกว่า **กรำศึกผ่านมาทุกอย่าง** ผ่านมาทุกแบบ ชีวิตเห็นแล้วกะว่า อีหยังกับอีหยัง ซิไปสงสัยกับอีหยัง มนุษย์สงสัยอีหยัง บ่ต้องไปสงสัยมันแล้ว บวกลบคูณหารเบิ่งกะซิฮู้ตั๊วว่า**ทุกข์มันหลายกว่าสุข**

เกิดแก่เจ็บตายมันกะซิหลายกว่าสุขหละ ความทุกข์ทรมานพลัดพรากนั่นหล่ะ หมู่เจ้าได้โอกาส อบต. เพิ่นพามาเถิ่งภูเถิ่งเขาได้มาถวายทาน ได้มาฟังเทศน์ฟังธรรม พระเพิ่นแนะนำมา

อาจารย์บัณฑิต เพิ่นแนะนำมา ได้มาเฮ็ดบุญนำกันเป็นของดีนั่นหล่ะ เฒ่าแล้วกะอย่าซะไปเล่นคือเด็กน้อยเป็นบ้านำเขาหลาย เสียงกลองดังอยู่ ๘ กิโลกะฟ้อนใส่ ตื่นบ้าอีหยังกะด้อกะเดี้ย มันดังอยู่ใกล้ๆกะบ่ว่าดอก ดังตั้ง ๘ กิโลพุ่นนะแอวงึกงักๆ ผัดยามใช้หาบน้ำขี้คร้าน แอวแข็ง...ยามเสียงกลองเสียงแคนดัง จั่งแม่นคักหลาย...เบิดเจอะเบิดเจ้ย...โอ๊ย! ม่วนเพิ่น เน๊าะ! พวกฮาสู..ฮูดากดำ

บ้านเฮามันบ้านม่วน คนอีสานจิตใจเบิกบาน คนอีสาน

เป็นจั่งซั่น ดี๊ดีตั๊ววาสนาแท้ๆ ได้เกิดเป็นคนอีสาน พี่น้องภาคได๋กะสู่ภาคเฮาบ่ได้ดอก เพราะว่าเฮาบ่ได้ไปเกิดภาคอื่น เลยสู่ภาคเฮาบ่ได้ ภาคเฮาดีที่สุด อย่าลืมโตหล่ะ

"กินเข่าโตอย่าโสควมเพิ่น" ภาษาผญาเพิ่น สงบเสงี่ยมเจียมโตเด้อ! ผู้เฒ่ามาแล้วอย่าซิไปปรุงมันหลายเถาะชีวิต ผ่านมาพอแฮงแล้ว ฮูขี้ฮูดากผู้ได๋กะเบิ่งมาเหมิดแล้ว ซิไปเอาอีหยังอีก เหมิดแล้วเหมิดทุกแนวแล้ว เห็นมาเหมิดแล้ว หม่องได่เขาปิดไว้ก็ไปเปิดเบิ่ง..คักเน๊าะ

นั่นหละมนุษย์เบิ่งแล้ว กะบ่เห็นมีหยังจั๊กแนว คือกันเหมิด เบิ่งไปเบิ่งมาเฒ่ามาแล้ว คือเป็นตาฮาก..เน๊าะ! เอ้า! เพิ่นว่าจั่งซั่นหล่ะ! บ่ต้องไปสงสัยหละ พระพุทธเจ้าเพิ่นถึงสอนๆ ***ธรรมะให้พิจารณาสงขารบ่เที่ยงเป็นทุกข์ เอาไปนำบ่ได้ ของบ่แน่นอน บ่มีเครื่องหมาย***

๑. ชีวิต *เป็นของบ่แน่นอน บ่มีเครื่องหมายหยังหล่ะ เกิดกะเกิดหล่ะ คือจั่งเฮาเกิดมานี่แหละ ซิเอาดิบเอาดีเอาเลิศเอาเลอกับมันกับสังขารนี้บ่ได้ สุดท้ายกะต้องถิ่มไป อั่นนั่นบ่แน่นอน เอาเครื่องหมายบ่ได้กับชีวิต ชีวิตก็คือ ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นของบ่มีเครื่องหมายอีหยัง*

เกิดกะเกิดจั่งเฮาเกิดนี่หละ ทะเยอทะยานสำได๋กะแล้วแต่สำเก่านั่นหละ สำมนุษย์นี่หละ มีแต่ควมดีเท่านั่นหละสำคัญกว่าหมู่สำคัญกว่าแนวอื่น ชีวิตบ่มีเครื่องหมายอีหยังดอก

ยศฐาบรรดาศักดิ์กะเป็นสิ่งที่ตั้งขึ้นมา ซื่อนั่นนางนั่นนายนี่ตายแล้วเป็นขี้ดินขี้ดอนไปเหมิดหละ

เหลือตั้งแต่จิตทอนั่นหล่ะ **หลวงปู่มั่น** อาจารย์ใหญ่ของพระกรรมฐาน พระตายในวัดเพิ่น เพิ่นกะเลยเผาอยู่กลางลานวัด พอเผาเสร็จแล้วพระในวัดกะเลยเอาโกศ (โถ) ซิมาเก็บกระดูกพระ หลวงปู่เพิ่นกะเลยถามว่า *"เอามาเก็บเฮ็ดหยังหล่ะ"*

พระตอบ *"เอามาเก็บกระดูกข้าน้อย!"*

หลวงปู่ถาม *"เอ๊า! ที่เจ้ายืนอยู่นั่นแม่นหยัง?"*

พระตอบ *"ดิน ข้าน้อย!"*

หลวงปู่ถาม *"กระดูกเป็นธาตุหยัง?"*

พระตอบ *"ธาตุดินข้าน้อย!"*

หลวงปู่ *"เอ๊า! มันธาตุดินคือกันเก็บไว้หยังเขี่ย ๆ ไว้หม่องนั่นหล่ะ*

เพิ่นเว้าถือกคัก..มันกะธาตุดินส่ำกันนั่นตั๊ว เพิ่นบ่ให้เก็บเลยเด๊ะ! กระดูกกะปล่อยถิ่มไว้หั่น หลวงปู่มั่นเพิ่นสอนพระที่เก็บกระดูก

กระดูกกะคือธาตุดิน ที่ยืนอยู่นั่นกะคือธาตุดิน โถใส่กระดูกกะคือธาตุดินคือกัน สิตื่นมันหาสะเตกหยังหละ เขี่ยไว้หั่นหล่ะเพิ่นว่า! หลวงปู่มั่น อาจารย์กรรมฐาน เพิ่นสอนลูกศิษย์เพิ่นนี่หละ ชีวิตบ่มีเครื่องหมาย

๒. กาลเวลา *กาลเวลากะบ่มีเครื่องหมายคือกัน ผ่านไป*

เรื่อยๆ กาลเวลาบ่มีเครื่องหมาย เอากับมันบ่ได้ ซิไปหาฤกษ์หายาม หานั่นหานี่ ฤกษ์งามยามดีมันบ่มีหล่ะ ทำดีตอนได๋กะดีตอนนั้น ทำชั่วตอนได๋กะชั่วตอนนั่นหล่ะ พระพุทธเจ้าบ่ให้ไปห่วงกับกาลกับเวลา

๓. ความตาย *ความตายกะบ่มีเครื่องหมาย...ถึงเวลากะตายบ่ถึงเวลากะบ่ตาย กะอยู่ทอนั่นหละ ถึงเวลาไป คิดกับมันหลายกะบ่ได้ เกิดมากะจั่งซี่ ยามเว้ากันได้กะเว้ากันไปเห็นกันไป ยามหูดับตาดับถึงเวลาใช้กาลบ่ได้ ทนบ่ไหวกะตาย*

๔. คติ คติเรียกว่า **สุคติ ทุคติ** *ไปดี ไปชั่ว กะบ่มีเครื่องหมายคือกันหล่ะ เฮากำหนดเอาบ่ได้หล่ะ อยู่ที่เฮาทำไว้ ซิมาบอกโอ๊ย! เฮาซิไปดีเอง ไปชั่วเอง ตั้งใจไว้แล้วขั่นบ่เฮ็ดบุญกุศลบ่ได้ คติบ่มีเครื่องหมายหล่ะ คั่นบ่สร้างเอาไว้*

...ตอนมีลมหายใจฟอด ๆ อยู่นี่กะเฮ็ดซะความดี อย่าซะไปคิดแนวอื่น หลายเฒ่าแล้วอายุ ๕๐, ๖๐, ๗๐ ปี ซิไปแข่งดี แข่งเด่นกับผู้ได๋กะบ่ได้หล่ะ พอวางปลง เรื่องลูกเรื่องหลานนั่นหล่ะ มันเป็นโตกิเลสสำคัญสำหรับผู้เฒ่า วางบ่ได้ปลงบ่ลงเป็นทุกข์หลาย ๆ ตั๊ว

เรื่องลูกหลานว่านเครือหมู่เจ้านั่นหล่ะ หมู่เจ้าไปห่วงกับลูกกับหลานบ่แล้วบ่เลิก ทุกข์ซ้ำซ้อน ซ้ำเข้าไปอีก ๆ ได้ลูกได้ผัวแล้ว มีลูกแล้วกะยังมีหลานมีเหลนไปอีก กิเลสหลายโตสนับสนุนให้สร้างเวรสร้างกรรมยึดติดพัวพันมันบ่ดี

วางใจมีศีลมีธรรมฟังเทศน์ฟังธรรมพระ ไปนั่งสมาธิไหว้พระสวดมนต์ เฮ็ดชีวิตให้มันมีค่า นั่นหล่ะซิถึงเป็นประโยชน์ ถึงซิมีลมหายใจมีค่า นับถอยหลังไปเรื่อยๆ

๕. พยาธิ *มื้อเจ็บมื้อป่วยควมเจ็บไข้ได้ป่วย พยาธินี่ก็ไม่มีเครื่องหมายคือกัน*

ฉะนั้นบ่มีเครื่องหมายหละ คือ ๑.ชีวิต ๒.พยาธิ ๓.กาลเวลา ๔.ความตาย ๕.คติ สิไปนรกสวรรค์บ่ได้มีเครื่องหมาย ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทำเอาไว้ ทำเครื่องหมายเอาไว้ หมายใจไว้ทำบุญทำทานการกุศล บุญบาปมันติดโตเฮาไปตลอดเวลา ทั้งความดีความชั่วติดไปตลอด ติดอ้อนต้อนนำก้นนั่นแหล่ว

หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล อาจารย์ใหญ่กรรมฐานเพิ่นสอนนะ สอนเรื่องบุญเรื่องบาปเพิ่นว่า

“บุญบาปนี้เป็นคู่คือเงา
มันซิไปตามเฮาสุวันบ่มีเว้น
ขั่นเฮาพาเล่นพามันเต้นแล่น
พามันแอะแอ่นฟ้อนเงานั่นกะแอ่นนำ
ขั่นเฮานั่งยองย่อเงานั่นกะนั่งตาม
ยามเฮาโอนลงนอนเงากะอ่อนนอนด้วย
ยามเฮาโตนลงห้วยภูผาหลายหลั่น
ขึ้นป่าไม้ผาล้านด่านเขา
เงากะติดตามเกี้ยวเกาะเกี่ยวพันธะนัง

หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล

บ่ให้มีเหินห่างไปไกลกันได้
ข้อนี่ฉันใดแท้ทั่งสองบุญบาป
มันกะติดต่อก้นตามส้นผู้ทำ”

นั่นหล่ะ*หลวงปู่เสาร์* เพิ่นเว้าเอาไว้เป็นผญาอีสานให้พี่น้องได้คิดได้อ่านทอนั่นหละ มันสำคัญเด้! เงานี่มันสำคัญ มันติดตามโตเฮาไปหละตลอด ๆ ติดตามเฮาไปเรื่อยหละนี่ ลบออกบ่นี่ ยืนอยู่นี่เห็นเงาดำๆ ซิเอาหยังไปลบเงาออกกะเอาออกบ่ได้เด๊ะ! มันติดไปตลอดเงา

อุ๊ย! เงากูมี กูซิไปลบเงากะน๊า! ลบบ่ออกเด๊ะ! หั่นหล่ะบุญบาปลบบ่สูญหล่ะ ติดตามไปเรื่อย ๆ

ฉะนั้น พี่น้องชาวหนองเหล็ก โกสุมพิสัยทั้งหลาย อบต. เพิ่นพามาเที่ยววัด เฮ็ดบุญสร้างคุณงามความดี ไปหลายวัดหลายวาหลายหม่อง ไปหม่องได๋กะน้อมใจเอา น้อมจิตเอา

มะโน คือจิตคือใจนั่นหล่ะ น้อมเข้าหาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จิตใจให้มันเบิกบานทางศีลทางธรรม อันนี้เรียกว่าตายอย่างมีคุณค่า อยู่ก็อยู่อย่างมีคุณค่า ชีวิตประเสริฐหลายแบบ นี้เป็นชีวิตดี

เพิ่นจั่งบอกให้เฮ็ดทาน ให้พากันทำบุญทำทานไว้เด้อ! ก่อนซิตายเฮ็ดไว้โลด สร้างไว้หลาย ๆ เวลามีชีวิตอยู่อย่าประมาท ทำบุญทำทานเอาไว้ ศีลให้พากันฮู่จักรักษาศีล

ศีลเป็นเครื่องประดับจิตอย่างดีที่สุด เป็นพวงมาลัยอันงดงามไปกับเฮาได้ตลอดภพชาติ ศีลให้รักษา สัจจะวาจาความซื่อตรง ความเป็นคนเว้าจั่งได๋เฮ็ดจั่งซั่น เป็นของที่ควรมี

นอกจากนั้นกะคำพูดที่ม่วนหู เป็นคำพูดบ่ส่อเสียด บ่พูด

หยาบ บ่พูดเหลวไหล บ่ใส่โทษผู้นั่นผู้นี่ อันนั้นเป็นของดี เรียกว่า **เปยยวัชชะ** คำเว้าดีๆ คำเว้าถูกต้อง อันนี้หละเป็นสิ่งที่ดีที่งาม

ยามมีชีวิตอยู่ให้เฮ็ดให้สร้างให้ทำเอาไว้ ตายไปแล้วเฮ็ดบ่ได้ มีชีวิตอยู่ทอนั่นหล่ะ อย่าไปหวังลูกหลานทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปหา อย่าไปหวังน้ำบ่อหน้า มันบ่ดีเพิ่นบ่ให้เฮ็ดจั่งซั่นเพิ่นให้สร้างเอา

บ่ได้เอาเงินไปเฮ็ดกับพระดอก ศีลนะบ่ต้องใช้เงินดอก รักษาศีล ๕ ข้อใช้เงินหม่องได๋หล่ะ บ่ต้องไปฆ่าสัตว์ บ่ต้องไปเบียดเบียนเขา บ่ต้องไปผิดในกาม บ่ต้องไปอยากได้ของไผ บ่ต้องมุสาวาท บ่ต้องไปสุราเมรัย บ่ต้องให้ใช้เงินใช้ทอง ศีลสมาธิกะบ่เห็นใช้เงินใช้ทองเด้หล่ะ

พระพุทธเจ้าไปปฏิบัติธรรมจนเป็นอรหันตสัมมาสัมพุทธะกะบ่ได้แบกสมบัติไปนำเด้หละ มีตะถิ่มไว้บ้าน หมู่เจ้าเวลาซิเฮ็ดบุญเฮ็ดทานทำความดีมีตะจ่มว่า โอ๊ย! เงินบ่มี เงินบ่หลาย บ่ได้เฮ็ดบุญกฐิน บ่ได้เฮ็ดบุญผ้าป่า บุญนั่นบุญนี่ อย่าซิไปจ่ม

พระพุทธเจ้าเพิ่นไปปฏิบัติเพิ่นบ่ได้แบกทรัพย์สมบัติข้าทาสบริวารไปนำเดหล่ะ ไปตะโตผู้เดียวเพิ่นนั่นหล่ะ หมู่เจ้ากะเฮ็ดได้คือกัน ศีล ทาน กะอภัยทานบ่ไปฆ่านี่เป็นทาน เป็นมหาทานใหญ่ บ่ไปฆ่าผู้ได๋ บ่ไปอยากได้ของไผ บ่ไปประพฤติผิดลูกเมียว่านเครือผู้ได๋ บ่ได้ไปโกหกหลอกลวงไผต่อไผ

บ่ได้ไปติดของมึนเมา อันนี้เป็นมหาทาน เป็นมหาบุญเป็นทานใหญ่เพิ่นว่า

เห็นบ่หล่ะ ได้ใช้เงินใช้คำบ่หล่ะ บ่ได้ใช้ทอได่ดอกเด๊ะ ส่วนเงินทองซิเอามาเฮ็ดบุญต่างหากอีกกะได้ แต่อย่าซิไปจ่มไปบ่นว่า โอ๊ย! เงินบ่หลาย บ่ได้ร่ำได้รวย บ่ร่ำบ่รวย นั่นหล่ะมันดีตั๋ว! บ่ต้องไปยึดไปถือมันหลาย

พระพุทธเจ้าเพิ่นละเพิ่นถิ่ม มีน้อยกะยึดถือน้อย มีหลายกะหวงหลาย คนเฮามันหวง เข็มเล่มเดียวมันกะยังหวงเด๊ะ! เวลามันหวงมันยึดมาบ่มีแล้วก็แล้วไป

ฉะนั้นหมู่เจ้ามีส่ำนี้มันก็ดีแล้วหละ มีหลายๆกะยุ่งวุ่นวายเขายึดเขาถือกันเห็นบ่หล่ะเป็นเปรตเฝ้าสมบัติ

มีเศรษฐีเมืองไทยตายผู้หนึ่ง เป็นเจ้าของนายแบงค์ใหญ่พุ่นตั๋วเพิ่นตาย ลูกเพิ่นมาถาม **หลวงตามหาบัว** ถามว่า ***"พ่อตายนี่ เพิ่นซิไปอยู่ไสน๊อ!?"*** ลูกเจ้าของแบงค์ใหญ่รวยติดอันดับประเทศ หลวงตาเพิ่นกะบ่อยากบอกเด๊ะว่า ***"มันเป็นเปรตเฝ้าสมบัติอยู่หั่น"*** เพิ่นว่าจั่งซี่เด้หละหลวงตา

นั่นหล่ะเห็นบ่หล่ะ มีสมบัติหลายๆกลายมาเป็นเปรตเฝ้าสมบัติ สมบัติกะเลยเป็นไฟเผาหัวเจ้าของ

ฉะนั้น เฮามีมากมีน้อย กะดีแล้วหละส่ำนี่ พอแล้วหล่ะซิไปเอาหยังอีก แค่ปากแค่ท้องแค่ลมหายใจนี่ ยังซิเอาบ่ไหวอยู่ซิไปแบกไปหาบ กินหลายก่อนี่อายุกะบ่ได้ยืนก่อนี่ดอก มีหลาย

ก่อนี่ กะบ่ได้อยู่ค้ำฟ้าดอก บ่ป่วยบ่ไข้มีบ่หล่ะ บ่มีทั้งนั้นหละโลกนี้

มีแต่คนเกิดแก่เจ็บตาย ทั้งคนรวยทั้งคนจน มีค่าส่ำกันเวลาป่วยไข้บ่สบายมีค่าส่ำกันนั่นหละ **เงินทองกองไว้ข้างเตียงกะรักษาลมหายใจไว้บ่ได้ดอก ตายถิ่มคือเก่าหั่นหละ อย่าไปคิดอย่าไปปรุงมันหลายเรื่องสมบัติภายนอก อายุหลายมากแล้วอายุเพิ่มขึ้นมามากแล้วคิดถึงสมบัติภายใน คิดถึงคุณงามความดีข้างในใจนั่นหละมันสำคัญ**

...ให้ผู้เฒ่าผู้แก่นั่นหละคิดอ่านไตร่ตรอง **โยนิโสมนสิการ** ภาษาบาลี *ใคร่ครวญพินิจพิจารณาให้มันดี คิดดี ทำดี ปฏิบัติดี รักษาศีล ประพฤติปฏิบัติธรรม* อันนี้หละเป็นของจริงของดีพึ่งพาอาศัยได้ ให้ท่านทั้งหลายคิดนะ อย่าซิไปทำชั่ว อันได๋บ่แม่นของเจ้าของโยนถิ่มไปพุ่นหล่ะ บ่เอา ถือว่าเป็นก้อนดินเม็ดหินเม็ดทรายหนึ่ง บ่เอาบ่สน บ่แม่นของ ๆ เฮา อันได๋เป็นประโยชน์เป็นของเฮา หาด้วยเรี่ยวแรงกำลัง อันนั่นค่อยเอามัน

หั่นหล่ะ ***บัณฑิตผู้มีศีลมีธรรม บัณฑิตผู้ฉลาด มองเห็นลูกเมียผู้อื่นคือจั่งญาติพี่น้อง มองเห็นทรัพย์สมบัติผู้อื่นเป็นคือจั่งก้อนดิน บ่ได้สนใจ มองเห็นทรัพย์สมบัติของเจ้าของเอาไว้เผื่อแผ่แบ่งปันผู้อื่นพร้อม ลักษณะบัณฑิตผู้ฉลาดเพิ่นเฮ็ดจั่งซั่น***

นี่หละพี่น้องทั้งหลาย เดินทางมาบ่มีแนวต้อนรับอีหยังหล่ะ กะมีตะศีล ตะธรรม คำสอนดี ๆ นี่หล่ะ สิได้นำไปประพฤติปฏิบัติไปในภพหน้าชาติหน้า ไปยาว ๆ พุ่นหล่ะ ไกล ๆ พุ่นหล่ะ **ความดีสำคัญกว่าหมู่ แนวอื่นกินแล้วกะคายถิ่มนั่นหละ** บ่ได้โดนนานอีหยังดอก นั่นหล่ะสอนหมู่เจ้า หมู่เจ้าสิเข้าใจบ่ดอก มันเชื่อพระบ่นี่... เชื่อพระ พระสอน นั่นหละดีแท้ ๆ หล่ะ คำสอนของพระพุทธเจ้า.

.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๑ เมษายน ๒๕๕๕

๓๙

วันเทวดาตรวจโลก

...วันนี้ก็เป็นฤกษ์ดีที่ญาติโยมมาทำบุญแล้วก็เป็น “วันพระ” ด้วย วันแรม ๘ ค่ำ เดือน ๙ วันพระก็ย่อมมีความสำคัญกว่าวันปกติ งั้นก็คงไม่ตั้งชื่อว่า “วันพระ” ถ้ามันเหมือนวันปกติ

พระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมปราชญ์ ท่านทำอะไรมีเหตุมีผล ไม่ใช่วันไหนก็จะเป็นวันพระได้ พูดได้แต่มันเป็นไม่ได้

ฉะนั้น **“วันพระ”** จึงเป็นวันสำคัญ **๘ ค่ำ ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ** เป็นวันสำคัญที่ทุกคนควรได้คิดได้อ่านและเป็นเหตุเป็นผลให้ทุกคนได้ทำบุญทำทาน ได้เข้าวัดปฏิบัติธรรมเป็นกรณีที่พิเศษขึ้นมาเป็นวันสำคัญ พระพุทธเจ้าเวลาท่านลงแสดงธรรมก็ดี พระจะลงปาฏิโมกข์ก็ดี จึงถือ **วันพระ**

พวกเราทั้งหลายได้มาวัดนี้เพราะมีคำว่า **“วันพระ”** ถ้าไม่มีวันพระก็จะห่างเหินไป ไม่รู้วันไหนเป็นวันไหน มีแต่วันยุ่งวันโยม วันยุ่ง วันพระ...วันสงบ วันร่มเย็น นั่น...ทางธรรม

พระพุทธเจ้าท่านจึงอาจหาญชาญชัย เพราะท่านรู้เหตุเห็น

ผลไปทุกเรื่อง รู้เหตุรู้ผลว่าวันอันไหนเป็นอันไหน สูงต่ำดำขาวดีมากดีน้อย ท่านไม่ได้ถือฤกษ์ แต่มันเป็นเองของมันตามกฎของโลกธรรมชาติธรรมดา แต่พระพุทธองค์ท่านก็ไปรู้ไปเห็นความเป็นธรรมดา

ท่านจึงเอามาสอนพวกเรา อย่างเช่นวันพระวันนี้ ๘ ค่ำ อย่างนี้ก็มีเหตุมีผลให้พวกเราทั้งหลายได้มาถือศีลถือธรรมสวดมนต์ภาวนา ตั้งจิตอธิษฐานกัน

พระพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดี หลายองค์โดยส่วนมากท่านสำเร็จมรรคสำเร็จผลจะตรงกับวันพระ ๘ ค่ำบ้าง ๑๔, ๑๕ ค่ำบ้าง พระพุทธเจ้าประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพาน ทุกๆ พระองค์ก็เกี่ยวกับวันเช่นนี้ด้วย

...จึงไม่ธรรมดา มีวันให้ตายเยอะแยะ ก็ไม่ตาย ต้องปรินิพพานวัน “วิสาขะ” เท่านั้น เป็นทุกๆ พระองค์ด้วย จึงมีความหมายในทางธรรม ในสายตาของธรรมจึงมีความหมายแบบธรรม ไม่ได้มีความหมายแบบโลก

ถ้าเป็นภาษาเราพูด พูดให้มีน้ำหนักขึ้นมา **วันพระคือวันเทวดาตรวจโลก**

โลกของเราเทวดาก็จะมาตรวจ มาทุกวันมันก็ไม่ไหวเบื่อมนุษย์ จึงมาวันพระ ๘ ค่ำ ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ รู้สึกว่าจะเป็นภาระของเทวดาเหมือนกัน เกี่ยวเนื่องกันกับมนุษย์ เพราะมนุษย์นี่แหละจะต้องไปเป็นเทวดา ไม่ใช่ใครที่ไหนอื่น ก็ต้อง

มาตรวจดูโลกในวันพระ

อย่างเช่นวันนี้ ๘ ค่ำพวกอำมาตย์ของท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ ก็จะมาตรวจดูโลก ใครทำบุญทำทานบ้าง ใครกตัญญูรู้คุณต่อบิดามารดาบ้าง ใครรู้จักนบนอบต่อผู้หลักผู้ใหญ่บ้าง ถึงไม่ใช่ศาสนาพุทธก็ตาม คำว่า กตัญญูนบนอบเคารพผู้หลักผู้ใหญ่ ใครมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แบ่งปันบ้าง เขาลงมาดูในวัน ๘ ค่ำ เขาจะมาเป็นพวก พวกนี้เป็นอำมาตย์ของพวกท้าวจตุโลกบาล ลงมาตรวจดูโลกมนุษย์ ดูสัตว์โลกว่า

วันนี้พวกมนุษย์ ทำบุญทำทานเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ฟังเทศน์ฟังธรรม เป็นคนดี มีศีลมีธรรม ลงมาดู มาดูมนุษย์ด้วยตาทิพย์ ลงมาดูใกล้ๆด้วย มาสัมผัสสัมพันธ์ด้วย มาตรวจดูโลกทั้งโลก มาจากสวรรค์ชั้นจาตุม...

สวรรค์มี ๖ ชั้น ชั้นที่ใกล้โลกมนุษย์คือชั้น **จตุมหาราชิกา** ที่มีท้าวมหาราชทั้ง ๔ อยู่ อยู่ใกล้มนุษย์ไม่ไกลเท่าไร เป็นสวรรค์ชั้นต้นในสวรรค์ ๖ ชั้น ที่เป็นชั้น **กามาวจร** เรียกว่ามีสิ่งที่เป็นทิพย์ เป็นกามที่เป็นทิพย์ เป็นสมบัติที่เป็นทิพย์ ชั้น **จาตุม** เรียกกันสั้นๆ ท่านมา ๘ ค่ำลงมา

พระอรหันต์มีพระพุทธเจ้า สนทนาธรรมกับเขาบ้าง พระอรหันต์ทั้งหลายผู้ปฏิบัติจิตภาวนาได้ไปเทศน์ให้เขาฟังบ้าง เขามาสัมผัสสัมพันธ์ วันอื่นเขาไม่มานะ มา ๘ ค่ำ ประหนึ่งว่าเป็นกิจวัตรของเขา ลงมาดูมนุษย์ทำบุญทำทาน ทำบาปทำเวร

ทำกรรม มีมาก มีน้อย บวกลบคูณหาร เห็นมนุษย์ทำดีก็ชื่นใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส มาดูมีแต่มนุษย์ทำบาป ก็เหี่ยวแห้ง นี่อำมาตย์ของท้าวมหาราชมาก่อน

๑๔ ค่ำมาอีกรอบหนึ่ง คราวนี้เป็นโอรสของท้าวมหาราชทั้ง ๔ มาดูแบบเดียวกัน ดูมนุษย์กตัญญูรู้คุณ ทำบาป ทำบุญ เคารพผู้ใหญ่ในสกุล มีใจเป็นศีลเป็นธรรมถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เข้าวัดฟังธรรม น้อมนำกายวาจาใจให้สะอาด มาดู มาดูแล้วก็เอาไปรายงานพระอินทร์ พระอินทร์บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ที่ประชุมเทพเขามี ไปเล่าให้พระอินทร์ฟังว่ามันเป็นยังไงบ้าง ไปดูในทิศทั้ง ๔

ท้าวจตุโลกบาลมี **ท้าวธตรฐ ท้าววิรุฬหก ท้าววิรูปักษ์ ท้าวเวสสุวรรณ**

ทิศตะวันออกท้าวธตรฐ ทิศตะวันตกท้าววิรุฬหก ทิศใต้ท้าววิรูปักษ์ ทิศเหนือท้าวเวสสุวรรณ ถ้าอำมาตย์ของท้าวต่างๆ ก็ไปตามทิศต่าง ๆ โอรสของท้าวต่าง ๆ ก็ไปดูตามทิศต่างๆ ที่ประจำทิศของแต่ละท่าน เรียกว่าท้าวมหาราชทั้ง ๔ ทิศ คอยดูสิ่งต่าง ๆ ในโลกมนุษย์

มีสิ่งที่อำนวยให้ได้ตามสมควรแก่เหตุเป็นหน้าที่เขาเหมือนกันเป็นกรรมอย่างหนึ่ง นี่ถ้าเป็นวัน ๑๕ ค่ำ ท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ ลงมาเอง ดูโลกมนุษย์เป็นยังไงบ้าง ทำบาป ทำบุญ ทำดี ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ฆ่าฟัน รันแทง หรือสงบเรียบร้อยลงมาดู

ดูทั้งหมด ก็ไปพูดให้พระอินทร์ฟังในเทวสมาคม รวมความว่า วันพระ ๘, ๑๔, ๑๕ ค่ำ ถ้ามีคนทำบุญ ทำทาน ทำดี เสียงเทวดาเซ็งแซ่ยินดีปรีดายิ้มแย้มแจ่มใสกันมาก ถ้ามนุษย์ทำแต่เวรแต่กรรม อกตัญญูทำบาปทำชั่ว ทุจริตทางกายวาจาทางจิต...เทวสมาคมเหี่ยวเฉา สวรรค์ประหนึ่งว่าจะร้าง

ความสำคัญในวันพระ มีเหตุมีผลนำมาเล่าให้ฟัง ...ดูซิพระพุทธเจ้ามีเหตุมีผลมากน้อยแค่ไหน ไม่ได้บัญญัติวันนั้นวันนี้ขึ้นมาบ้า ๆ บอ ๆ นะ เหตุผลไปพร้อมกัน ๆ **สิ่งไหนเป็นเหตุเป็นผล สิ่งนั้นเป็นพระพุทธศาสนา** พระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมศาสดาศรีสรรเพชรสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีมหากรุณาใหญ่โตมโหฬารจริง ๆ สอนสัตว์โลกทุกแง่ทุกมุม ทุกกิทุกกี

ท่านจึงบัญญัติวันพระ มีเหตุมีผลที่มาที่ไป เทวดาท่านอยู่ใกล้เรา จตุมหาราชิกาหรือเรียกสั้น ๆ ว่า **จาตุม** เขาจะมาสอดส่องดูมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายไปบอกเทวดาที่เป็นพระอินทร์แล้วก็บอกต่อไปเป็นชั้น ๆ ผู้เป็นใหญ่บอกต่อไป

เทวดาอีกชั้นหนึ่งจะไปอีกชั้นหนึ่งไม่ได้นะ ถูกกั้นด้วยบุญด้วยกรรม ด้วยวาสนาของแต่ละชั้น ๆ ไม่ใช่ว่าชั้นต่ำจะไปทะลุถึงชั้นสูงก็ไปไม่ได้เหมือนกัน เป็นวาสนา **จตุมหาราชิกา** แต่ละชั้น ๆ **ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัสดี** ไล่กันไปเป็นขั้นเป็นภูมิ เป็นขั้นตามบุญ

สวรรค์อยู่ใกล้เราเรียกว่าจาตุม จาตุมนี้มีอายุ ๕๐๐ ปีทิพย์

ท่านเทียบไว้สำหรับโลกมนุษย์ ๑ วันของเทวดาชั้นจาตุมนี้ก็เท่ากับ ๕๐ ปีของพวกเรา อายุ ๕๐ ปี นี่ถ้าใครอายุ ๕๐ แล้วนั่นหละเท่ากับหนึ่งวันของเทวดาชั้นจาตุม แม่นยำมากนะอันนี้เป๊ะ! นี่พระพุทธเจ้าท่านฉลาดท่านรู้หมด **พระอนาวรญาณ** *ญาณอันเป็นเหตุเป็นผลในการละการวาง*ก็ทำให้รู้สิ่งต่าง ๆ

จุตูปปาตญาณ รู้ในการจุติเกิดของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย ความสิ้นแห่งอายุ ความตั้งอยู่แห่งอายุ พระพุทธเจ้าทราบโดยละเอียดลออ ๕๐๐ ปีทิพย์ของเทวดาชั้นนี้ ๑ วันเขา เท่ากับ ๕๐ ปีของพวกเรา เราจึงมีอายุอย่างมากเท่ากับเทวดาชั้นจาตุม ๑ วัน ๒ วันเท่านั้นเอง คิดเป็นภาษาบ้านเรา อายุของเทวดาก็น่าจะประมาณ ๙๐ ล้านปี นั่น ๕๐๐ ปีทิพย์เขา เท่ากับ ๙๐ ล้านปีของพวกเรา เทียบให้ฟังเป็นตัวเลขนิดหนึ่ง ทั้งนี้ทั้งนั้นคุณธรรมสำคัญ

วันพระจึงเป็นวันที่สร้างคุณงามความดี เป็นวันที่ได้ความสงบร่มเย็น กิเลสทั้งหลายก็มักเกิดวันพระ วันไหนไม่เกิด มันจะเกิดวันพระ สังเกตให้ดี บรรลุธรรมท่านก็บรรลุวันพระ

ฉะนั้น จึงเป็นเหตุเป็นผล เป็นคุณงามความดี ให้ทราบว่า *สวรรค์มีตา* ที่เขากล่าวมามีจริง ๆ เทพเทวาคอยสอดส่องสายตาทิพย์ดูแลมนุษย์ทั้งหลาย

...เป็นกฎเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง เรียกว่าสวรรค์มีตา ดูคนเฒ่าคนแก่ชรา เด็กเล็กเด็กน้อย พระสงฆ์องค์สามเณร

มีวัตรปฏิบัติบ้างหรือเปล่า? มีข้อธุดงควัตรบ้างหรือเปล่าที่จะปฏิบัติคุณงามความดี? ถ้ามีปฏิบัติ เขาก็อนุโมทนา เทพสมาคมก็แช่มชื่นเบิกบาน

นั่นนะ! ท่านผู้นั้นเขาก็จดจ้องไว้เลย อยู่ตรงนั้นพวกเราจะพึ่งได้ ธรรมของท่านแข็งแกร่ง ท่านมีฤทธาทางจิต เขาจ้องนะไปไหนเขาก็ตาม เพราะรัศมีของพระผู้มีศีลนี้ ทำให้อายุเทวดายืนขึ้นไปอีก แทนที่จะตาย ๕๐๐ ปีทิพย์ก็จะยืนขึ้นไปอีก อาศัยบุญอาศัยบารมีของพระผู้ปฏิบัติดีสำคัญมาก

พระพุทธเจ้าจึงให้พวกเราปฏิบัติศีลธรรม ๘ ค่ำ ในวันอย่างนี้ก็มาสร้างคุณงามความดีกัน รักษาศีล ภาวนา ฟังเทศน์ฟังธรรม ทำจิตใจให้สงบ ๑๔ ค่ำก็มา หรือว่า ๑๕ ค่ำ ตามกำหนดกฎเกณฑ์ที่เราพึงจะกระทำได้

เดือนหนึ่งก็จะประมาณ ๔ วันพระเอง นิดเดียว พรรษาหนึ่ง ๓ เดือนก็ ๑๒ ครั้งมาวัด มากที่ไหน? นิดเดียวเท่านั้น ไม่ได้มากเลย ถ้าเทียบกับเรื่องราวที่มันผ่านไปแต่ละวี่แต่ละวันนี่เทียบเคียงในทางธรรม พระพุทธเจ้าจึงเอาเหตุเอาผลไปจับจับตัวเอง ข้อปฏิบัติทางด้านจิตใจไม่ต้องให้ใครมาวัดตัวเราหรอก วัดตัวเราเอง ให้ตั้งชื่อวัด วัดตัวเองทั้งนั้นแหละ วัดคือตัวเองวัดไปวัดดูสูงต่ำดำขาวยาวสั้นดีชั่ว มากน้อยเพียงไหน ดูที่เราวัดใจของเรา

ศีลมี ๕ ข้อรักษาได้กี่ข้อ? สมาธิสมถวิปัสสนาให้ปฏิบัติ

ยังไง นั่นแหละวัด นั่นแหละอยู่ที่ไหนหละ ***วัดเอาดูเอา วัดใจของเรา มันจะสูงจะต่ำ จะชั่วจะดี จะบาปจะเวร จะกรรมไอ้ตลับเมตรมันอยู่ในจิต ไม่มีใครไปวัดใครให้ดีให้ชั่วได้หรอก เป็นเพียงลมปากเท่านั้น อำนวยอะไรไม่ได้เลย เว้นเสียแต่เราเอง ผู้ทำเองวัดเอง ดูเอง เห็นเอง ตัวนี้แหละเป็นตัวชี้วัดอย่างแน่นอน***

เพียงเราวัดที่ตัวเรา เทวบุตร เทวดา ก็วัดกันไม่ได้ เขามีแต่จะมาดูมาแล คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ เพราะตาทิพย์ไม่ได้เหมือนตามนุษย์ ส่องดูทีเดียวเห็นหมด มันไม่ได้เหมือนมนุษย์ทั้งหลาย ตามแต่วาสนาของเทพแต่ละชั้น แต่ละภูมิที่ฤทธิ์มากน้อยต่างกัน

พูดถึงวันพระให้ท่านทั้งหลายได้ทราบถึงเหตุถึงผล มาถวายบุญ มาทำทานจังหันเช้า จังหันนี่เป็นภาษาเก่าที่เราใช้กันมานาน ทุกวันนี้เขาเรียกถวายภัตตาหารบ้าง อะไรบ้าง นี่จังหัน อย่างพ่อแม่พาเรียกอย่างนี้ ทำบุญถวายจังหัน นี่เราได้มาทำ พวกเทพเทวดาทั้งหลายก็ชื่นใจ จากนั้นบุญนี้แผ่ไปถึงพวกเปรตพวกผี เขาคอยอนุโมทนาบุญก็ชื่นใจพอมีความหวังบ้าง เพราะความหวังมันดับแล้วที่เป็นพวกภูมิต่ำ เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย สัตว์นรก ผู้มีความหวังอันดับยากมาก พอได้ฟื้นบ้างนิดหน่อย อาศัยทานของท่านผู้อื่นแผ่ไปบ้าง

วันพระจึงสำคัญ ทั้งโลกทั้งธรรม ทั้งเราทั้งเขา ทั้งเบื้องบนเบื้องล่าง จึงมีความสำคัญ นี่พระพุทธเจ้าจึงไล่พวกเราให้เข้าทำบุญทำทานการปฏิบัติคุณงามความดี อย่างพวกเรามาทำวันนี้กฐินก็มาถวาย ๒ กอง ๓ กอง ซองกฐินด้วย ทำคุณงามความดี เทวดาก็บันเทิงรื่นเริงไปกับเราที่เขามาดูเรา อย่างเช่นวัน ๘ ค่ำวันนี้

เขาก็มาดูเรา เขาก็มายินดี เป็นบุญเป็นกุศลอุดหนุนเขาด้วย อย่าทำให้เทวดาผิดหวัง นั่นแหละ ของเป็นทิพย์ มนุษย์เวลาถวายทานโภชนาหาร พอถวายแล้วเป็นสมบัติอันเป็นทิพย์ขึ้นมาทันที

คำว่า “อาหาร” อย่างเดียว “โภชนะ” อย่างเดียว มันเป็นเรี่ยวเป็นแรงเป็นกำลัง เป็นสิ่งทั้งหลายทั้งปวงรวมอยู่ใน

นั้นแหละ คำว่า "อาหาร" มนุษย์เป็นอยู่ได้ด้วยอาหารทั้งนั้น ไม่มีอาหารตาย หนึ่งเดียวคืออาหารที่มนุษย์ต้องอาศัย ไม่มีอาหารตาย

นี่เอาอาหารโภชนถวายพระเจ้าพระสงฆ์ก็รวมความดีอยู่ในนั้นทั้งหมด ที่อยู่ที่อาศัยประทีปเรี่ยวแรงรวมอยู่ในนี้หมด พอไม่มีอาหารไม่มีกำลังทำอะไรไม่ได้ จะไปเดินจงกรมนั่งสมาธิจะไปทำอะไรได้ ไม่มีอาหารข้าวกินไปไม่รอด ตายทิ้งเปล่าๆ

นี่เรามาทำบุญมาจังหัน จึงมาให้เรี่ยวให้แรง ให้ประทีป

ให้ธรรมะ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างให้เกิดขึ้นเพื่อประพฤติปฏิบัติ อรรถธรรม เทวดาทั้งหลายก็ย่อมอนุโมทนา

พระพุทธเจ้าจึงฉลาดไล่พุทธศาสนิกชนให้ตื่นไปใส่บาตร ไปทำบุญ เพราะตัวโภชนาหารเป็นตัวสำคัญมากในการทำบุญ ในการสร้างศาสนาเผยแผ่พระธรรม ในการสิ้นกิเลสก็อยู่ในนั้น ในอาหาร นั่นแหละจึงสำคัญ

ศาสดาองค์เอกนี้พินิจพิเคราะห์ เฉลียวฉลาดเป็นจอมปราชญ์ของโลกไม่มีผู้ใดเทียมเท่า ให้เราเดินตามรอยอันนี้แหละไม่ผิดเพี้ยน เหตุผลมาพร้อมกันคือพระพุทธศาสนา นี่ให้เราชื่นใจ ได้ทำบุญทำทาน.

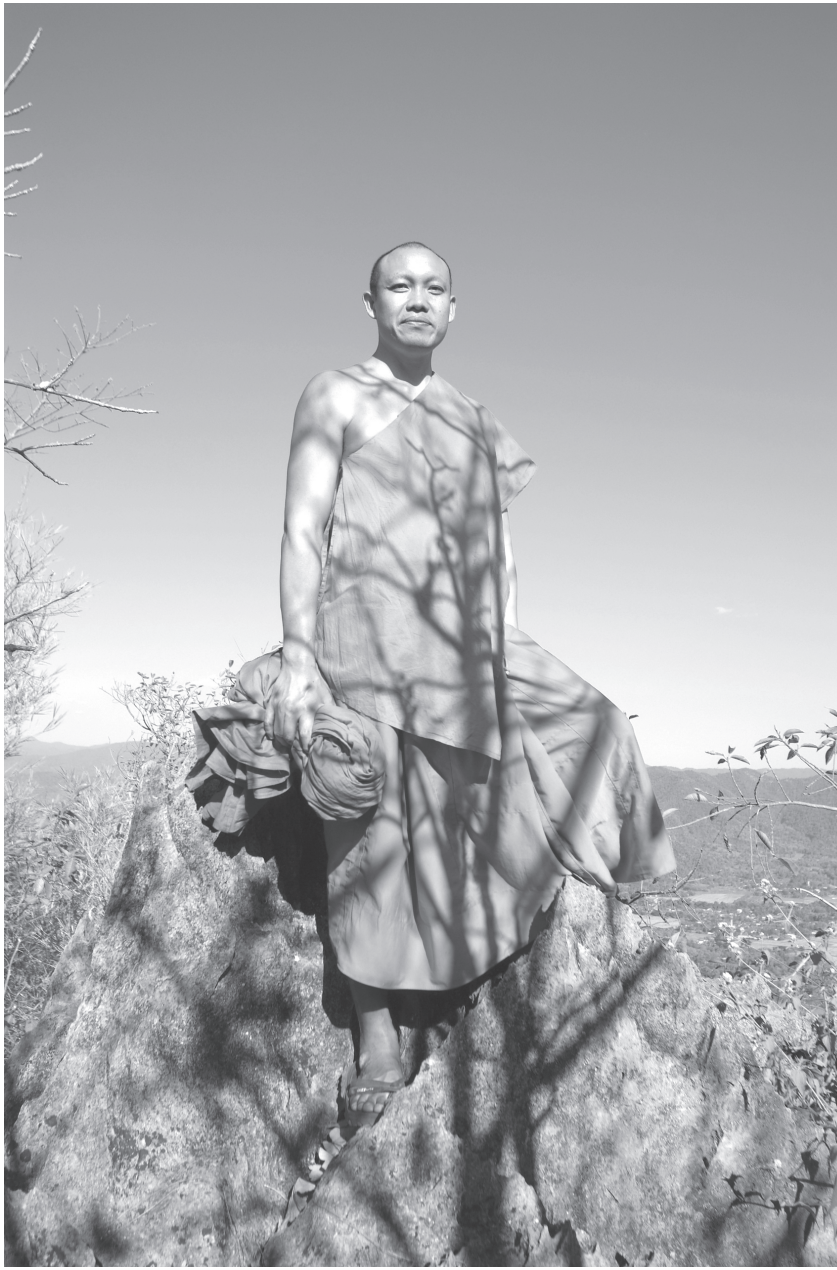
.....

เทศนาธรรม พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร

เทศนาธรรมก่อนฉันจังหัน

ณ ศาลาพ่อแม่ครูอาจารย์ วัดป่าภูผาสูง

๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕

รายนามผู้ร่วมบริจาคสร้างหนังสือธรรมะจังหัน ปี ๒๕๕๖

๑๒๕,๑๐๐ บาท	กลุ่มกรรมกรพระพุทธเจ้า
๒๑,๘๐๐ บาท	คณะคนชอบบุญ
๒๐,๕๐๐ บาท	คุณยายวารินทร์+คุณจรัส+คุณเจริญ
๑๓,๓๐๐ บาท	พระอุดมศักดิ์ สีลสมฺปนฺโน และคณะ
๑๓,๐๐๐ บาท	คุณยุพดี ดนุดล, ครอบครัวตั้งนามประเสริฐและคณะ
๑๐,๐๐๐ บาท	คุณชัยวัฒน์ เจียมบุรเศรษฐ, พ่อสมานธรรมและคณะ
	คุณนงลักษณ์ พฤกษ์พนาเวศ และครอบครัว,
๖,๖๐๐ บาท	คุณกาญจนา ธนสารสุรพงศ์
๖,๐๐๐ บาท	คุณจันทร์+คุณทองคำ หึกขุนทด
๕,๙๐๐ บาท	อำเภอซับใหญ่ จ.ชัยภูมิ
๕,๖๐๐ บาท	คุณลลดา ตัณฑชินภัทร
๕,๕๐๐ บาท	วัดเขาคอกช้าง อ.ครบุรี
๕,๒๐๐ บาท	คุณชูชาติ บุญญาพิจิตร์
๕,๐๐๐ บาท	คุณจำนงค์ เกตุเทียน(หจก.5น.), ร้านสมบูรณ์หินทราย
	คุณพินิจ+ปาณิศา วุฒิพันธุ์,
	คุณสมบัติ+คุณณัชนก โคตรภักดีและครอบครัว,
	คุณอังคณา กาญจนเวนิชและบุตรหลาน,
๔,๙๐๐ บาท	คุณบุญนำ+คุณปานทอง ชำนานรัมย์และครอบครัว
๔,๔๐๐ บาท	พระมหาธีรนาถ อัคคะธีโร
๔,๐๐๐ บาท	คุณกัลยวีร์ บุญแต่ง, คุณวินัย+คุณจริยา รอดแสง
	คุณทัพย์เทพ+คุณฉัตรรัตน์ เทียมสูงเนิน,
	คุณธนานันท์ อาจหาญและคณะ,
๓,๕๒๐ บาท	คุณสรรค์ อินนิ่ม
๓,๕๐๐ บาท	คณะญาติโยมบ้านตะกุด+บ้านโพธิ์ ต.กำปัง อ.โนนไทย,
	คุณบงการ วิระทูลและคณะ
๓,๑๐๐ บาท	คุณเยื้อน+คุณสมศรี นชปราสาท

๓,๐๐๐ บาท.....กลุ่มคนทำบุญ(แม่ศุภรัตน์ ขลังกระโทก),
คุณพ่อบุญเท+คุณแม่ทองใบ วงสีแก้วและครอบครัว,
คุณลัดดาวรรณ เศรษฐยานนท์,
คุณประภาส+คุณปัททวี อินทิรัตน์,
คุณวีระวุฒิ เนินคล้ายและญาติ,
ร้านผลไม้โชคดี อำเภอปากช่อง

๒,๗๐๐ บาท.....ชาวบ้านโนนทองและแผ่นดินธรรม ต.ลาดบัวขาว

๒,๕๐๐ บาท.....คุณเจริญนคร+คุณพิสมัย จูมคำและครอบครัว,
คุณบุญเกียรติ ศรีอำไพและครอบครัว

๒,๔๐๐ บาท.....กลุ่มปิ่นโตบุญ

๒,๓๐๐ บาท.....คุณแม่อรุณ สาระดำและครอบครัว

๒,๑๐๐ บาท.....คุณกิ่งดาว ฮินเคล้ง+คุณมุธรินทร์ บุญกระโทก

๒,๐๙๙ บาท.....คุณพ่อทองหล่อ+คุณแม่พิกุล สุวรรณศรและครอบครัว

๒,๐๐๙ บาท.....พ่อหนุน+แม่บุสดี วรรณศรีและครอบครัว

๒,๐๐๐ บาท.....คุณศรีประภา คล่องคำนวณการ(แจ๋น), ครอบครัวชำนาญนาค, ครอบครัวปัจจังคะโต+เหียงสูงเนิน+เจริญวัย+ณรงค์โชติกุล,ครอบครัวมาเมืองปัก, ครอบครัวรันคำภา, คุณกัญณัฐฐ์ ชนะกูล, คุณกิ๊ดเซ้ง+บุญมี หลิมสกุลและครอบครัว, คุณกิตติธัช วุฒิพันธุ์, คุณจรัส โชติคุณากิตติ, คุณจักรแก้ว ยินมะเริงและครอบครัว, คุณจันทร์ หึกขุนทด, คุณจันทร์+คุณทองคำ หึกขุนทด, คุณชอบ+ยายไม้ ชวนงูเหลือม, คุณช้อย บุญชื่น, คุณชัยพร วุฒิพันธุ์, คุณไชยเดช+คุณณภัทรธรา ยอดมีชัย, คุณฐิติมา ผดุงพันธ์และครอบครัว, คุณณรงค์ภพ วุฒิพันธุ์, คุณณัฐพงศ์ อิทธิอภิบวร+คุณขวัญภิรมย์ จบสูงเนินและครอบครัว, คุณณัฐพร รอดแสง, คุณดวงดาว ป่านเมืองปักและครอบครัว, คุณนพรัตน์+คุณชลภัทร แก่นของและครอบครัว, คุณบุญช่วย + คุณกัญหา สว่างเนตร, คุณบุญสนอง ปัจจังคะโต, คุณมนัส โชติคุณากิตติ, คุณแม่ชีเจียมใจ กลับวงศ์, คุณแม่ ศุภรัตน์ ขลังกระโทก, คุณยนต์ ทาจำปา, คุณยอด ผันผักแว่น, คุณย่าลูกอินทร์ มนตรีบริรักษ์และบุตรหลาน, คุณเรียบ

+คุณชะออม ขันธรรมโรง, คุณวรชาติ ตัณฑจรรยา(ชมรมรักษ์พระบรมธาตุอำเภอสูงเนิน), คุณวิบูลย์ รอดแสง, คุณวิลัย ศรีแก้วและครอบครัว, คุณวีณาวรรณ เงินวิจิตรไพศาล, คุณศิวาพร รวมกลางและครอบครัว, คุณสนอง+คุณจร กัลยาณรุจน์และครอบครัว, คุณสมพร+คุณสนิท พุฒนอกและครอบครัว, คุณสำรวย วุฒิพันธุ์, คุณดวงกมล ทีปธนกรและครอบครัว, คุณสำเริง+คุณสมพร ทั่วสูงเนินและครอบครัว, คุณสำเรียง หลุมทอง, คุณสุรศักดิ์+คุณศุภชัย สกุลเลิศวัฒนา(บจก.เอโอแอสคัลเลอร์ฟูลกรุ๊ป), คุณสุรสิทธิ์+คุณเซียมจู โรจน์กนกและครอบครัว, คุณหนูไลย จันทร์ดวง, คุณสุวรรณ+คุณสำรวย แก้วจันทึก, คุณหนูไลย จันทร์ดวง, คุณแสวง+คุณประยูร วิเศษแสงทอง, ดร.เบญจพร วุฒิพันธุ์, ดร.ภัทรณัชชา โชติคุณากิตติ, ตระกูลพาไหม, พท.ลมุล น้อยเรือนงามและครอบครัวปิยะ, แม่บุญ ท่าพิมาย พร้อมครอบครัว/พ่อล็อต แสงอ่อน/แม่ทองดี บัตรพิมาย, แม่ม้วน ชิดสำโรงและครอบครัวแอบครบุรี, แม่สมนึก สุริยะประสาท, ร้านก้อนอิฐ, โรงหล่อระฆังบ้านหนองบัวน้อย, วอเตอร์ มิลล์รีสอร์ท(บ้านนา)

๑,๗๐๐ บาท.....คุณบานเย็น บึงสูงเนินและคณะศิษย์บ้านสีจาน, คุณแม่เจน อุทะกะและคณะ, คุณสุรพล+คุณสำรวย ทิพย์ประเสริฐ

๑,๖๒๐ บาท.....คณะหมู่บ้านอ้อสมบูรณ์ อ.เทพารักษ์ นครราชสีมา

๑,๖๐๐ บาท.....คุณน้อม+คุณระเบียบ รวมใหม่, คุณสุรศักดิ์+คุณนนท์ทิชา ช่วงกลาง, บ้านโนนสมบูรณ์ ต.โคกสูง อ.หนองกี่ จ.บุรีรัมย์

๑,๕๐๐ บาท.....ครอบครัวปัจจังคะโต, คุณกชกร มีวงศ์อุโฆษ, คุณนิภาพร ตระกูลศรีสวัสดิ์และครอบครัว, คุณกิมเน็ก เทพพิทักษ์และคณะ, คุณขจร+คุณปภาวี บัตรสูงเนินและครอบครัว, คุณเขียว สูงเพ็งกลาง, คุณคำพูล+คุณอุทิศ ทาคำ, คุณชมพู สิริวรอรรถ, คุณนิภาพร ตระกูศรีสวัสดิ์และครอบครัว, คุณบุญธรรม+คุณธนัษวรรณ, คุณบุญเรือน+คุณทองเพียร มีมุขและครอบครัว, คุณยายฉลวย จรรจันทึกและคณะ, คุณละอองดาว ศีนวลจันทร์และครอบครัว, คุณส้มเช้า ทือเกาะและครอบครัว, คุณสมบูรณ์ สาริบุตร, คุณสัมฤทธิ์ เสริมใหม่, คุณสำเรียง มืมขุนทดและครอบครัว, คุณสุภาทิพย์ ทองสิงหาและครอบครัว,

คุณเสา อินทร์กิ่งและครอบครัว, คุณไสว+คุณทาย ภักดีวุฒิและครอบครัว (ร้านสามพี่น้อง), แม่น้อย ประกอบผลและครอบครัว

๑,๔๐๐ บาท.....คณะศิษย์ปู่นิล(ครบุรี)

๑,๓๐๐ บาท..... ครอบครัวแซ่มผักแว่น, ครอบครัวศรีสงกรานต์และคณะ, ครอบครัวสุรพยัคฆพงษ์, คุณเรณู หมื่นไธสง

๑,๒๙๙ บาท.....ครอบครัวขุนศิริศาสตร์

๑,๒๐๐ บาท..... คุณทา+คุณพร ศิลปะศิลานนท์, คุณธวัชชัย+คุณปองแก้ว อิ่มจันทร์และครอบครัว, คุณบุญมี คำสะไมตรี, คุณประทีป มุ่งยอดกลาง, คุณประพจน์ หล้ามูลชาและครอบครัว, คุณพร้อม+คุณสุภาพ ฟูกสันเทียะ, คุณพ่อสำราญ+คุณแม่ทองอยู่ กะการดีและครอบครัว, คุณพูน+คุณเจือ จันทร์ทึกและลูกหลาน, คุณม้วน เตยโพธิ์และครอบครัว, คุณเมทิกา ตัณฑชินภัทร, คุณแม่ตัง+คุณพ่อติ่ง ริดจันอัด, คุณรมิดา มนต์กิ่งและครอบครัว, คุณรองเรียนณรงค์, คุณรัตนาพร ทูลสูงเนิน, คุณสุภาพ+คุณศุศราวดี วัชรวงศ์ทิพย์และครอบครัว, คุณแสวง+คุณกิมลี้ เปี่ยมบริบูรณ์, แม่เทียม ฟังสูงเนินและคณะ

๑,๑๕๐ บาท.....คุณวรรณธนา อังกระโทก+คุณสังวร เสือพาดกลอน

๑,๑๔๐ บาท.....คุณพัชรี ชื่นจันทึก

๑,๑๐๐ บาท.....คุณคำ ฝองสูงเนิน, คุณจุ ปราณีตพลกรัง, คุณบรรจง ทรงประโคน, คุณประศาสน์ อำไพพันธุ์และครอบครัวหวังโอบกลาง, คุณปรางค์ รุมสำโรง, คุณมานพ+คุณสวอง เทียมสำโรง, คุณแม่ขาเจียง แซ่เตีย, คุณแม่ถนอม ทองพิมาย, คุณสำรวย พันรัมย์+คุณกิตติยา เอิกเกอตั้น, คุณอุไรวรรณ จันทร์มาลย์, ด.ต.สุรศักดิ์+คุณทองใบ ไชยทองศรีและครอบครัว, พ่อจ่อย ควรตะขบ, แม่ทา ทองคำ

๑,๐๕๐ บาท.....กลุ่มบ้านโคกสูง

๑,๐๔๐ บาท.....คุณอุดม+คุณเกษรา ทิพยกุลานนท์

๑,๐๐๐ บาท.....แม่หนู บกสูงเนิน, คณะแม่ขาวบ้านดู่, คุณสมชาย+คุณน้ำผึ้ง แขพิมายและคณะ, ครอบครัวกันตะวงศ์, ครอบครัวกุหลาบเหลือง, ครอบครัวคำสิงห์นอก, ครอบครัวจำปาโพธิ์, ครอบครัวจีระวโรดม, ครอบครัวดั้งชาลี,

ครอบครัวท่าพิมาย, ครอบครัวเทพไพศาล, ครอบครัวธณีสรรณ์+คุณเยาวมาลย์ บัวงาม, ครอบครัวธีรสุขะกุล, ครอบครัวนพศิริ, ครอบครัวน่วมกลาง, ครอบครัวบินตะคุ, ครอบครัวเพชรเสงี่ยม, ครอบครัวเพ็ชรแสง, ครอบครัวภูมิมณี, ครอบครัวสุวรรณกลาง, ครอบครัวเหลาเคนและคณะ,คุณ.บุญเรือน แซ่ลิ้ม, คุณกรองแก้ว เกอรมิเนน, คุณกรีพล+คุณชนิตา ธีระสุขะกุลและครอบครัว, คุณกฤตพณ+คุณไทรย้อย เยี่ยงวิญญูและครอบครัว, พ่อสมศรี+แม่ทองปาน เปยคำภา, คุณกฤตมาส ชอบสะอาดและครอบครัว, คุณกฤษฎา วาณิกบุตรและครอบครัว, คุณกลิ่น ทวีฤทธิ์, คุณกัณธิมา หนูพันธุ์, คุณกาญจนา ธนสารสุรพงศ์และครอบครัว, คุณกาหลง สมจิตร, คุณกิตติศักดิ์ กงทอง+คุณทองจ่อย ปราบกระโทก, คุณกิติมา ลี้สุรพลานนท์, คุณกิมชุน จิระวิทูลกิจ, คุณกุล นาสิงห์ขันธ์, คุณเกรียงศักดิ์ ทรงดอน, คุณเกษม+คุณสมปอง อินทร์แก้ว, คุณเกาะกลาง+คุณนฤมล+คุณอันยารัตน์+คุณมานะ พรอุปมา, คุณแก่น+คุณเขมจิรา+น้องกร+น้องกานต์ เบาสูงเนิน, คุณแก้ว+คุณนพ+คุณอำไพ สุรินทร์, คุณแก้วมณี จันทร์แสงและลูกหลาน, คุณโกศล+คุณธนภัทร นาบำรุง, คุณขมสวนกระโทก, คุณขาบ ปานถม, คุณขาว อรุณเรื่อ, คุณเขียว หนูเพ็งโพธิ์กลาง, คุณเขียว+คุณกมลวรรณ เกตุค้างพลูและครอบครัว, คุณคำฝุ่น บุญเสนา, คุณคำรณ จันทร์วิจิตร์และครอบครัว, คุณคำหมาย+คุณบุญเรือน สีสนองและครอบครัว, คุณคุณากร รัตนศฤงค์และครอบครัว, คุณเครือวัลย์ งามเมืองปัก, คุณจรรยา มงคลกุล, คุณจวน วิววิเศษ, คุณจอม+คุณพิมพ์ จงกลาง, คุณจ่อย แฟ้นสำโรงและครอบครัว, คุณจันทร์จรัส ศรีธัญรัตน์และครอบครัว, คุณจำปี ระเบียบโพธิ์และครอบครัว, คุณจำลอง+คุณอรุณ เมืองกลาง, คุณจินดา รุ่งสัมพันธ์, คุณจินตนา สมีใหญ่และครอบครัว, คุณจิราพร เกตุดีและครอบครัว, คุณจุล+คุณสมหมาย ปัญญาโนนไทย, คุณเจริญ ทองหนู, คุณเจริญรัตน์+คุณสุกัญญา โมลาสูงเนินและครอบครัว, คุณเจิมจันทร์ อัครพิเชษฐและครอบครัว, คุณเจียน งานดี, คุณแจ๊ค ปุ๊กสันเทียะ, คุณแจ้ง ผึ้งสระ, คุณโจม สมพงค์และครอบครัว, คุณฉมามาศ หาญคันธภัค, คุณฉลวย ครำกระโทก, คุณฉลวย+คุณสมหมาย นาคขุนทด, คุณฉวี ขำพรหมราช,

คุณฉอ้อน เนื้อนา, คุณฉอ้อน ปิ่นแก้ว, คุณฉะอ้อน+คุณน้อย ทองกระโทก, คุณฉาย เจ๊กพูน+คุณอำนวย+คุณสำเรียงและครอบครัว, คุณเฉลียว ขันธรรมโรง, คุณเฉลียว ชูใจ, คุณเฉลียว+คุณสำเรียง วงค์วิไลย์และครอบครัว, คุณแฉล้ม +คุณยุพิน ขำพรหมราชและครอบครัว, คุณชงค์+คุณประยูร กลางพิมาย และครอบครัว, คุณชนะ+คุณวัชรีวรรณ แข็งขันและครอบครัว, คุณชนิกานต์ หวังชินกลางและครอบครัว, คุณชนิด ซุยใหม่และลูกๆ, คุณชนิดา ยศสูงเนิน +คุณมงคล ซึมตะคุ, คุณชนินทร์ ชินไธสงและครอบครัว, คุณชลสิทธิ์+ คุณบงกช แก้ววิเชียรและครอบครัว, คุณชวนเพลิน เดชพรและครอบครัว, คุณชวินสรรค์ โรจน์รุ่งธนานพและครอบครัว, คุณช้อน+คุณสุวิมล สังข์รัมย์ และครอบครัว, คุณชั้น+คุณสำฤทธิ์ มะโนและครอบครัว, คุณชัยวัตร นวลสิงห์, คุณชาติ+คุณบุญรวม มะสันเทียะและครอบครัว, คุณชาติชาย วาณิกบุตร, คุณชานนท์+คุณพรนภา เปล่งกระโทกและครอบครัว, คุณชาลี สาระดำและครอบครัว, คุณชุดาภรณ์ อุยวัฒนกุล, คุณชูศรี ขอพรกลาง, คุณเชื่อง ลวดกระโทก, คุณณรงค์+คุณชม้อย ยูงหนู, คุณณัฐพร ของดี+คุณสุภาพ จันทร์โอ, คุณณัฐวัฒน์ พวงศรีกมลธร, คุณดรัลรัตน์ จันทร์วิจิตร์, คุณดวงใจ พรมชาติ และครอบครัว, คุณดวงรัตน์ ศรีพันธุ์+คุณพีรยา วรากลาง, คุณเดชอุดม+ คุณมณีรัตน์ ชูศิลป์ และครอบครัว, คุณแดน+จำปี ข่ากระโทก, คุณตาเฉลิม +คุณยายอุ่น แย้มสูงเนินและครอบครัว, คุณตาพล+คุณยานเมืองและลูกหลาน, คุณตุ่น+คุณแขก มวยกระโทก, คุณเตือน เฉียบแหลมและครอบครัว, คุณแต่ง นกขุนทดและครอบครัว, คุณแตงอ่อน เกี้ยวกระโทก+คุณอ้ม กรอยกระโทก, คุณไตรสิทธิ์+คุณนงนุช บุญญาพิจิตร์, คุณถนอม+คุณส่งศรี ทมกลาง, คุณถนอมศรี จันทร์วิจิตร์, คุณถวิล แพงไธสง, คุณทนงศักดิ์ ผันผักแว่นและครอบครัว, คุณทรงศิล+คุณเยือน อาจกระโทก, คุณทรัพย์+ คุณเข็มพร สินสุพรรณและครอบครัว, คุณทวิน เปล่งเจริญชัย และครอบครัว, คุณทวี วุฒิพันธุ์, คุณทวีวรรณ จันทราจังหรีด, คุณทศพร บรรจงปรุ, คุณทองต่อ เป้กระโทก, คุณทองบ่อ เดชจันทร์และครอบครัว, คุณทองพูน +คุณนพคุณ+คุณปองแข ม่ามกระโทก, คุณทองมาก จุ้ยจันทึกและครอบครัว,

คุณทองอยู่+คุณสละ เม่ากรูด, คุณทัศนีย์ คิ้วสูงเนิน, คุณธนกฤต+คุณมณีนุช บุญงอก, คุณธนเดช ตั้งมงคลธรรม, คุณธรรมรัตน์ เวียนจันทึกและครอบครัว, คุณธวัชชัย โคกเกษมและครอบครัว, คุณธัญญาพร เนยสูงเนิน, คุณธีร+คุณสิตา ฉัตรไชยเดช, คุณนพดล+คุณสมฤทธิ์ แสงภักดี, คุณนพวรรณ ศรีสวัสดิ์และครอบครัวชินจันทึก, คุณนรมน เทโอดอร์, คุณนรินทร์ งีเกาะและครอบครัว, คุณนเรศ+คุณจรัสศรี ลำเพยและครอบครัว, คุณนวลละออง เปล่งเมืองปัก, คุณนอม+คุณฉัตรและครอบครัว, คุณนัด เฉยกระโทก, คุณนิภา+คุณอาสโก โทลวาเนน, คุณนิ่ม+คุณหล่อ เหมือนมาศและครอบครัว, คุณนิสา+คุณจันทร์จ้าว วันขุนทด, คุณนุชนารถ เฉลยพจน์และครอบครัว, คุณเนตรนภิศ จองสิทธิ์และครอบครัว, คุณบงกชธร เสมอวงศ์, คุณบรรจง+คุณชมัด จำพันดุง, คุณบรรเจิด+คุณสำเรียง ทานกระโทก, คุณบวร+คุณปานทิพย์ สร้อยระย้าและครอบครัว คุณบัณฑิต+คุณภาวิณี โพชารีและครอบครัว, คุณบัวแก้ว แก้วโพธิ์และครอบครัว, คุณบุญ เนนเลิศและครอบครัว, คุณบุญจันทร์+คุณเต็ม ศิริเหรียญทอง, คุณบุญช่วย+คุณมัจฉา จอมเกาะ, คุณบุญเชิด+คุณสำอางค์และครอบครัว, คุณบุญทวี มะกลางและครอบครัวทรัพย์ศิริกุล, คุณบุญเทียบ+คุณชนกานต์ นัดสันเทียะ, คุณบุญรุ่ง ตัณฑชุณห์, คุณบุญล้อม+คุณจันทร์เพ็ญ คาบพิมาย, คุณบุญส่ง คำน้อย, คุณบุญสม หารกิ่งและครอบครัว, คุณบุรี+คุณทองหล่อ ทองบัวสี, คุณใบ งามสันเทียะ, คุณใบ พาขุนทด, คุณปทุมวรรณ ธูปกลางและครอบครัว, คุณปภาวีและครอบครัว, คุณประคอง สุวรรณปักษ์และครอบครัว, คุณประจงจิต กุลวงษ์และครอบครัว, คุณประจอบ+คุณสุทิน เนนเลิศ, คุณประนอม ขอสูงเนิน, คุณประนอม ชัยวงศ์, คุณประพาฟรัตน์ บุญมีและครอบครัว, คุณประไพศรี แก้วกูล, คุณประยูร อ่อนโคกสูงและครอบครัว, คุณประสาน กาญจนวิชิตและครอบครัว, คุณประสิทธิ์ +คุณลิ้นทอง นอบน้อม, คุณประสิทธิ์+คุณวรรณรักษ์ แสงศรีและครอบครัว, คุณประเสริฐ เจนร่วมจิตและครอบครัว, คุณประเสริฐ +คุณเสนห์ ถือพุดซาและครอบครัว, คุณปรีดา+คุณไพวรรณ วรปรีดา, คุณปรุง สายสุวรรณ์, คุณปลาบู่+คุณอภัย แก้วสูงเนินและครอบครัว,

คุณปัญญา วุฒิพันธุ์และครอบครัว, คุณปัณณทัต ปานอ่อน, คุณปุณณอนันต์ ภัทรธนัชนนท์, คุณเปรมมิกา กู้ดวิน และครอบครัวศรีทอง, คุณโปร่ง เหลี่ยงสูงเนิน, คุณผ่อน+คุณลม่อม นิดกระโทก, คุณผัน แพะขุนทด, คุณไผ่จิตร์ อาชะวะบูล, คุณพงศกร ศีลจรรยาและครอบครัว, คุณพนม+คุณสุรีย์ โพธิ์พรม, คุณพรณรงค์+คุณสกุลกาญจน์ บุษบงก์และครอบครัว, คุณพรพิมล วงศ์เวชวศิน, คุณพวง แก่สูงเนิน, คุณพ่อเฉลิม+คุณแม่จอมศรี ตั้งชาลีและครอบครัว, คุณพ่อโต หกกำปัง, คุณพ่อบุญมา+คุณแม่สมบูรณ์ แสงศรีและคณะ, คุณพ่อประเสริฐ+คุณแม่หนูแดง โก้กระโทก, คุณพ่ออุดม+คุณแม่สังวาลย์ วิระทูลและครอบครัว, คุณพัลลภา มุสิกรันต์, คุณพิชชากานต์ แซ่ตั้งและครอบครัว, คุณพิชัย นันทิวาสและครอบครัว, คุณพิณ มะลิใหม่, คุณพิน สมพงษ์และครอบครัว, คุณพิมใจ ยางสูงเนิน พร้อมญาติ, คุณพิมพ์ปวีร์ จันทรจักษ์และครอบครัว, คุณพิมพ์ปวีร์ จันทรรักษ์และครอบครัว, คุณเพ็ชร แซ่ตัง, คุณเพชร เดือดกระโทก+คุณสวัสดิ์+คุณแย็น ยันพิมาย, คุณเพ็ญ หมื่นไธสง, คุณเพ็ญประภา+คุณเยิร์ก ไวท์นาร์ท, คุณเพลิน+คุณมะลิ หอมจันทึก, คุณเพลินพิศ อยู่สำแดงและคณะครู, คุณเพิ่ม แท่นสำโรง+คุณบุญเรือง ถาดสำโรง, คุณแพง จันทลักษณ์, คุณฟื้น เทียมสำโรงและครอบครัว, คุณแฟ นามพันดุง, คุณภัทรพงษ์ จันทร์วิจิตร์และครอบครัว, คุณภาณุพงศ์ สินธุวงศานนท์และครอบครัว, คุณภาลินี คำมีอ่อนและครอบครัว, คุณมงคล+คุณฉลวย ยะสูงเนิน, คุณมนต์ชัย โชติคุณากิตติ, คุณมนูญ+คุณศุจินทรา ธรรมกุลและครอบครัว, คุณมัด เพ็งสูงเนินและครอบครัว, คุณมัด+คุณสำรวย พึ่งพอกและครอบครัว, คุณมัลลิกา ร่วมกระโทก, คุณมานพ+คุณดวงเดือน แจ่มเพ็งและครอบครัว, คุณมี+คุณเลื่อน มาสำโรง, คุณมุ่ย เจือประสิทธิ์, คุณแม่จาบ+เพียงจิตรา+ธารทิพย์ ระเบียบโพธิ์, คุณแม่แตงร้าน+คุณพ่อนาค โกสันเทียะ, คุณแม่เนื่อง สุขพงษ์, คุณแม่บุญโฮม ชาตรี, คุณแม่แป้น แบนกระโทก, คุณแม่ไปล่ กุสูงเนิน, คุณแม่มณเฑียร แตงอ่อน, คุณแม่มะลิ ดังกลางและครอบครัว, คุณแม่รัศมี ประดับวงศ์และครอบครัว, คุณแม่วีระ นวมขุนทดและครอบครัว, คุณแม่สนิท

งาจันทึกและครอบครัว, คุณแม่สมจิตร เกตุใหม่, คุณยวน+คุณทวาย แก่ค้างพลู, คุณยายไทย+คุณสมชาย หนกลางและครอบครัว, คุณยุทธนา+คุณพัชระวดี ภูมิมณีและครอบครัว, คุณยุพดี เจริญสวัสดิ์และครอบครัว, คุณยูล+คุณศิริพร ปุ่มเป้าและครอบครัว, คุณร่วม จิบสันเทียะ, คุณรสสุคนธ์ ยาวะประภาษและครอครัว, คุณระวีวรรณ+คุณศุภชัย อภิเดชธนรักษ์, คุณรัชนี+คุณมานะ หวังใจกลางและครอบครัว, คุณรัตนา กวกขุนทด, คุณรัตนา มงคลและครอบครัว, คุณราเชนทร์ หมื่นสา, คุณรำพึง เสขุนทด, คุณรำไพ ร่วมสุข, คุณรินทร์+คุณเมือง กรำกระโทก, คุณริม+คุณแต๋ว พ่วงกลาง, คุณรุ่ง+คุณสุทธินี วัดศรีพะเนาและครอบครัว, คุณรุ่งอรุณ มั่งเรืองสกุล, คุณรุจี ลำพาและครอบครัว, คุณรุ่น เรสันเทียะ, คุณเรศ+คุณพร พิมพ์สระท้าว, คุณเรืองอุไร บุตรวิชา, คุณละมัย+คุณวิไล+คุณสุภาพร เมนะรุจิ, คุณละมุล ไชยมงคล, คุณละมูล แก่นท้าวและลูกหลาน, คุณละไม+คุณสมชาย ตรวจงูเหลือม, คุณลำไพ พลหาญ, คุณลำยอง สินปรุ, คุณลำใย+คุณสุบิน สมพลกรัง, คุณเล่ม+คุณลำพอง แสพลกรังและครอบครัว, คุณเลาะ+คุณตา ชมภูมี, คุณไล ซับจันทึก, คุณวยากรณ์ แหลมจันทึกและครอบครัว, คุณวรเทพ+วรภัทรา วงศ์พินทุ, คุณวรเวช+คุณพรสุรีย์ สีหาไชย, คุณวลัยพร บุตรวิชาและคณะ, คุณวัชรินทร์+คุณอาวรณ์ จิตตวชิรานนท์และครอบครัว, คุณวันทา+คุณสุภาวรรณ ชวนรัมย์และครอบครัว, คุณวันนา กล่อมสูงเนิน, คุณวาสนา ลักขษรและครอบครัว, คุณวาสนา ศรีแสง, คุณวิชัย+คุณหนุน โคตรสูงเนิน, คุณวินัย +คุณสำราญ บานกระโทกและครอบครัว, คุณวีณา เหลาทองคำ, คุณเวียง ดำรงค์ธรรม, คุณศรีสุข จรจอมโชคและครอบครัว, คุณศิวะนาถ ฮาเซกาวะและครอบครัว, คุณศุภกฤต ชัยสุระวันและคณะชาวบ้านมะเกลือใหม่, คุณสงวน+คุณศุภกิต+คุณศุภกร ภูมิโคกรักษ์, คุณส่งศักดิ์ +คุณกรรณิการ์ โสภาจันทร์และครอบครัว, คุณสง่า+คุณมี อยู่อินทร์, คุณสด+คุณวันเพ็ญ+คุณสิรินภา ตลาดแก้ว, คุณสนม+คุณสังเวียน ยอดมีชัย, คุณสนั่น+คุณสมหมาย พลสูงเนิน, คุณสมเกียรติ+คุณสวงศ์ เจียกงูเหลือม, คุณสมคิด ปลักกระโทก, คุณสมใจ ปรอยกระโทก, คุณสมใจ สัตย์แสงและ

ครอบครัว, คุณสมชาย+คุณน้ำผึ้ง แซ่พิมายและครอบครัว, คุณสมทรง+คุณทองคำ โทขุนทดและครอบครัว, คุณสมบัติ+คุณกัญญา ศรีทอง, คุณสมบุญ+คุณเฉลียว สร้างไร่, คุณสมบูรณ์ +คุณสงบ ล้อมจังหรีดและครอบครัว, คุณสมปอง กุลวงศ์, คุณสมพงษ์ กานกิ่งและครอบครัว, คุณสมพร อัครธีรานนท์และครอบครัว, คุณสมร กาดำ+คุณสุพรรษา สกุลธร, คุณสมศักดิ์+คุณดอกไม้ โกวิชชาครและครอบครัว, คุณสมศักดิ์+คุณรัณทม ชิดสูงเนิน, คุณสมศักดิ์+คุณวิไล ชัยเสนา, คุณสมศักดิ์+คุณสมจิตร+คุณอดิศร ลีลี, คุณสมหมาย คงจันทึกและครอบครัว. คุณสม้คร ฉาบกิ่งและครอบครัว, คุณสมัคร พรมรัง, คุณสมาน+คุณรำพึง จิตดอนและครอบครัว, คุณสรสิช+คุณนธนันท์ ตั้งสมบูรณ์, คุณส่วน เหวขุนทด และครอบครัว, คุณสวิง+คุณกาหลง จันทร์ด้วง, คุณสอน กล้าหาญ, คุณสังคม ปานนอกและครอบครัว, คุณสังวาลย์+คุณชอ้อน เมาไธสง, คุณสังเวียน มารัตนะและครอบครัว, คุณสันทัด+คุณวรรณา ยินขุนทดและครอบครัว, คุณสาย+คุณนารี ศรีถามาตและครอบครัว, คุณสายชล กองทุ่งมนและครอบครัว, คุณสายทอง เจริญวัง, คุณสายยนต์+คุณอุบล ศฤงคาร์นันท์และครอบครัว, คุณสายรุ้ง มั่งละมูล, คุณสายสุดา จรรยาภูมิ, คุณสาลี่ ผันผักแว่น, คุณสาวิตรี พวงศรีกมลธร, คุณสำเนียง+คุณสำราญ โคกสูง, คุณสำรวย+คุณสายันต์ นดสูงเนิน, คุณสำรอง+คุณสุวรรณ เขียวสูงเนิน, คุณสำราญ เชิดชูและครอบครัว, คุณสำราญ สุปินะ และครอบครัว, คุณสำราญ+คุณนิด ชูวงษ์+ร้านพ่อแสวง, คุณสำราญ+คุณเพ็ญรัตน์ ตะนัง, คุณสัมฤทธิ์+คุณเพิ่ม เงินสูงเนินและครอบครัว, คุณสำลี ดงกระโทก, คุณสำลี วุธทริย์, คุณสำลี+คุณเสงี่ยม แงกระโทก, คุณสำอางค์+คุณบัวคำ คิ้วสูงเนิน, คุณสิริอร+คุณวัชรินทร์ ลาภปรากฏ, คุณสิรี พงษ์สูงเนินและครอบครัว, คุณสุจินต์+คุณนิยมพร ราชพลสิทธิ์, คุณสุดใจ เขียนจอหอ, คุณสุดใจ จันทบุรี, คุณสุเทพ มาลัยบานและครอบครัว, คุณสุเทพ+คุณสุคนธ์ ดวงไกรวงค์, คุณสุนทรา ประยูรหงส์และครอบครัว, คุณสุภา พงษ์ปลัดและครอบครัว, คุณสุภาภรณ์+คุณสมร แมนกระโทก, คุณสุมล บุตรวิชาและครอบครัว, คุณสุมาลี พงษ์สูงเนินและครอบครัว,

คุณสุรเชษฐ์+คุณพรรณกมล+คุณรวินท์ บุญประดิษฐ์และครอบครัว, คุณสุรสิทธิ์+คุณจันทร์เพ็ญ พรมเวชยานนท์, คุณสุระนันท์ เกษานุชและลูกหลาน, คุณสุรัช+คุณเพียร+คุณลัลนา วัดศรีพะเนา, คุณสุลาวรรณ เสนผาบ+คุณยมนา เกี้ยวสูงเนิน, คุณสุวีร์ เกิดศิลป์, คุณเสกสรร+คุณกาญจนา เจือจันทึกและครอบครัว, คุณเสงี่ยม หนูเพ็งโพธิ์กลาง, คุณเสงี่ยม+คุณสมหมาย ใจยุติธรรม, คุณเสริม+คุณนาค เปรมกระโทก, คุณเสริมศักดิ์ อุปนิสากร, คุณเสริมศักดิ์+คุณยุพา แสไพศาล, คุณเสาวคนธ์ สติใหม่,คุณแสง+คุณเนตร หัสดินรัตน์, คุณแสวง+คุณสำลี ระวังทรัพย์, คุณหนูแดง+คุณประยูร ปลัดกลาง, คุณหมั่น+คุณเสวย อดทน, คุณหลอม อรุณและครอบครัว, คุณหลั่น เปลี่ยนขุนทด และครอบครัว, คุณหล่า เชิดสูงเนิน, คุณเหลี่ยม จาระนัย, คุณแหล่ ภูขุนทดและครอบครัว, คุณโหม่ง สร้อยสำโรง+คุณสำรอง ถาดสำโรง, คุณองุ่น ดีกลางและครอบครัว, คุณอนุกูล+คุณสมเกียรติ ดาผงและครอบครัว, คุณอภิชัย ภูมิวิสัยและครอบครัว, คุณอภิรดี เชิดชัยและครอบครัว, คุณอัมพร โคษา, คุณอัมพรทิพย์+คุณอุเทน บุพะคดี, คุณอัวะ+คุณประไพ ตอบสันเทียะ, คุณอำนาจ+คุณสมใจ หวังโชคอนันต์(โคราชกังหันลม), คุณอำไพ รักกุศลและครอบครัว, คุณอำไพ+คุณเจียม ซึมพิมายและครอบครัว, คุณอำภา+คุณสมจิตร มีหนองหว้า, คุณอุดม สนิทกลาง, คุณอุรษา สายชล, คุณเอกลักษณ์ สุขศาลา+คุณกุลธิดา แท่นสำโรง, คุณเอื้อย+คุณทราย อ่อนจันทร์และครอบครัว, จ.ส.อ.วุฒิพันธ์ ทิมะวงศ์และครอบครัว, จสอ.ทรัพย์+คุณฉันทนา เนนเลิศ, ชลากรรถมือสองและคณะ, โชคชัยสเต็กเฮ้าส์+คุณจิรพงศ์ ผายพิมาย,ร้านดวงดีตลาดแม่แก่นคุณ ด่านขุนทด, ร้านต้นไม้รวยรุ่งโรจน์, ร้าน ส.สมบูรณ์อีเล็คทรอนิคส์, ร้านอาหารเขียวหวาน, เศรษฐีเรือนขอด, หลวงปู่เศียร (วัดเขาเหิบ), หวานละมุนเบเกอรี่.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร.
ธรรมะจังหัน เล่ม ๑.-- นครราชสีมา : วัดป่าภูผาสูง, ๒๕๕๖.
๕๑๒ หน้า.
๑. ธรรมเทศนา. **I.** ชื่อเรื่อง.
๒๙๔.๓๐๔
ISBN ๙๗๘-๖๑๖-๓๔๘-๐๖๕-๑

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน ๒๕๕๖
จำนวนพิมพ์ ๖,๒๕๖ เล่ม
สงวนลิขสิทธิ์

คณะทำงาน

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร
คุณพินิจ วุฒิพันธุ์
คุณศรีประภา(แจ๋น) คล่องคำนวณการ
คุณเบ็ญจมาศ เพ็ชรพลาย
คุณพิพัฒน์ - คุณถาวร ปัญจนันท

ติดต่อสอบถาม วัดป่าภูผาสูง www.pupasoong.com
โทร. ๐๘๑-๖๒๓-๙๘๔๖, ๐๘๑-๖๒๓-๙๘๔๗
E-mail: watpasoong@yahoo.com, pupha123@gmail.com
Facebook: วัดป่าภูผาสูง

"ทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องทำ
ต้องทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้"